DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AKLINDAN BİR SAYI TUT 'un yazarından

1+3

KURT GÖLÜ

ULU

JOHN VERDON

3+1

KORİDOR

ROMAN

KURT GÖLÜ

Gördüğünüz bir kabus, cinayet silahı olarak kullanılabilir mi?

Ülkenin farklı yerlerinde yaşayan dört kişinin tek ortak noktası; aynı rüyayı gördüklerini ve bu rüyada kurt başlı bir hançerle öldürüldüklerini söylemiş olmalarıdır. Dördü de bu ifadelerinden hemen sonra, bilekleri kesilmiş halde bulunur ve yanı başlarında hepsini ölüme götüren kurt başlı bir hançer duruyordur. Onları intihara götüren bu kabuslar mıydı?

Bir anda tüm dikkatler, ürkütücü atmosfere sahip Kurt Gölü diye bilinen yerde, hipnoz terapileri yapan Psikolog Richard Hammond'a yönelir. Her bir kurban ölmeden kısa bir süre önce Hammond ile Kurt Gölü'nde hipnoz terapisi görmüştür.

Kurt Gölü'nün şeytani esrarengizliğinde en az onu tuzağa düşüren kar fırtınası kadar acımasız olan düşmanları, ne pahasına olursa olsun Gurney'i gerçeklerden uzak tutmaya kararlıdırlar. Duygusal açıdan kırılma noktasına gelen Gurney, şimdiye kadarki en korkunç düşmanı ile kendini ölümcül bir oyunun içinde bulur.

ISBN: 978-605-9702-24-9

₺ 24.00

"Bu roman herkesi saracak bir olay örgüsüne sahip: Farklı yerlerde yaşayan ve birbiriyle alakası olmayan dört kişi aynı kabusu görür ve ardından intihar eder. Sizce de fazlasıyla ilgi çekici değil mi?"

Bookbub

"Verdon, dikkatinizi ve zamanınızı hak eden bir yazar; esrarengiz şeylerden hoşlanıyorsanız, kendinize bir iyilik yapın ve *Kurt Gölü*'nü okuyun."

Bookreporter

"Verdon, zekice kurguladığı bu hikayede Dave'in Madeleine'le olan ilişkisinde yeni sulara yelken açarken, okuyucuyu Gurney'in şimdiye kadarki en sofistike çözümlerinden birine götürüyor."

Publishers Weekly

KORİDOR YAYINCILIK - 301

ISBN: 978-605-9702-24-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 33198

KURT GÖLÜ

John Verdon

Özgün Adı: **Wolf Lake**

© 2016 John Verdon
© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Ender Nail
Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi
Baskı: Mimoza Matbaacılık, İstanbul

MİMOZA MATBAACILIK

MİMOZA MATBAACILIK, SAN. VE TİC. A.Ş
Merkezefendi Mah. Davutpaşa Cad. No:123 Kat: 1-3
Topkapı/İstanbul

Cilt: Mimoza Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2016

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212 – 544 66 70
info@koridoryayincilik.com.tr

KURT GÖLÜ

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

Birinci Kısım

Ölümcül Rüyalar

Giriş

Kız, ay ışığında, donmuş gölün kıyısında, iki devasa katranağacının arasında durmuş titriyordu. Daha önce bu kadar üşüdüğünü, korktuğunu hatırlamıyordu. Dikensi dalların üzerinde yükselen dolunay tüylerini ürpertiyor, ağaçların sarkık dallarını şekli bozulmuş kollara benzetiyordu. Ve sonra bu kollar ona doğru uzanıyor ve...

Hayır! Dur! Başını iki yana salladı. Zaten gerçek sorunu, hayallerinin devreye girmesine gerek bırakmayacak derecede berbattı.

Uzaktan yaklaşan motosikletin sesini işitti. Önce patikada, sonra da göl boyunca uzanan dönemeçli yolda. Motosiklet yaklaştıkça göğsünün daraldığını hissediyordu.

İyice katlanan gerginliğiyle ağaçların arasından farları gördü. Çok geçmeden de upuzun katranağaçlarıyla çevrelenmiş açıklığa ulaşan motosikleti.

Adam önünde durup motoru susturdu, aslında ağabeyine ait olan ve yasal olarak kullanmaması gereken ağır motosikleti dengelemek için bir ayağını indirdi.

Kız adamın rüzgarda dağılmış saçlarında kar taneleri görmüştü. Adam gergin mi görünüyordu yoksa kendisi öyle olması gerektiğini beklediği için bunu hayal mi etmişti bilemiyordu. Telefonda bir şey açıklamamıştı ama korku ve telaş dolu bir sesle

konuşmuş olduğunun farkındaydı. Ay ışığı arkasından vuruyor olsa da adamın kendisine büyük bir dikkatle baktığından, bir an evvel neden burada buluştuklarını açıklamasını beklediğinden emindi.

Adamın soluklarını duyuyordu. Hatta kalp atışlarını bile. Ama bu imkansızdı. Belki de duyduğu kendi kalbinin sesiydi. Kulaklarında çaresizce atan kendi nabzının sesini dinliyordu.

Ne söyleyeceğine karar vermişti. Daha o gece yüzlerce kez bunun provasını yapmıştı. Ama şimdi, bu ürkütücü yerde sesi soluğu çıkmıyordu.

"Ne?" diye sordu adam. "Ne oldu?" Sesi keskindi. Daha önce duymadığı kadar keskin.

Alt dudağını ısırdı. Kesik bir nefes aldı. Dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı döküldü.

Adamın derin bir nefes aldığını duydu. Ama hiçbir şey söylememişti.

Acaba söylediğimi duydu mu diye düşünüyor, bir yanıyla da duymamış olmasını umuyordu.

Bir bulut yavaş yavaş ayın önüne doğru geçti.

Bundan bir süre sonra – kız zaman kavramını yitirmişti – adam motoru yeniden çalıştırdı, ani bir dönüşle buzla kaplı göle doğru yönelip hızla uzaklaştı. Motorun sesi soğuk havayı bıçak gibi kesiyor, kalan son cılız ay ışığı motorun krom egzoz borusunda parıldıyordu.

Sonra, gölün açıklarındaki motorun sesi giderek silinirken korkunç bir çatırtı işitildi. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Motosikletin ağırlığı altındaki buz boğuk silah seslerini andıran bir sesle çatlıyordu. Önce dehşet verici bir suya çarpma sesi sonra suya temas eden sıcak motordan yükselen tıslama benzeri bir ses. Ardından sessizlik.

Bulut artık ayı tamamen örtmüştü.

Zifiri karanlıktı. Ne bir ses ne bir ışık ne bir düşünce ne bir umut ne de bir duygu.

Ve sonra, çığlık. Aniden, yabanıl bir çığlık işitildi. Hiç bitmeyecekmişçesine süren uzun bir çığlık.

Kız ancak uzunca bir süre sonra bunun kendi çığlığı olduğunu fark edebildi.

1. Bölüm

Oklu kirpinin hareketleri anlamsızdı.

Hayvanın bu mantıksız hareketlerinde rahatsız edici bir şeyler vardı. En azından Dave Gurney için.

Aralık ayı başlarıydı. Sabah erken saatte çalışma odasının penceresinin yanında oturmuş, arazinin çıplak ağaçlarla dolu kuzeyine doğru bakıyordu. Gözleri dalları yere kadar uzanan bir ağaca takıldığı sırada, bu tuhaf derecede şişman kirpinin ağır hareketlerle ve gördüğü kadarıyla anlamsız bir şekilde bir ileri bir geri gidip geldiğini fark etmişti.

"Hangi kar ayakkabılarını alacaksın?" Madeleine bir elinde geleneksel, tabanı ahşap, üzeri ham deri kayışlı, diğerindeyse modern metal-plastik karışımı birer çift ayakkabıyla çalışma odasının kapısında belirdi. Kısa siyah saçları özellikle alçak tavanlı çatı katını ya da arka taraftaki küçük odayı her karıştırdığında olduğu gibi darmadağınıktı.

"Sonra karar veririm."

Birkaç günü kar yürüyüşü ve kayaklı koşu yapmak için Vermont Green Dağları'nda geçirmeye karar vermişlerdi. Kendi bölgelerindeki Catskill Dağları'na henüz kar yağmamıştı. Madeleine içinse kışın sevilecek kısmı kardı.

Başıyla çalışma odası penceresini işaret etti. "Hâlâ küçük ziyaretçimize mi bakıyorsun?"

Bu soruya çeşitli yanıtlar düşündü. Ama hayvanın hareketlerini şehirden tanıdığı, ayaklarını sürterek yürüyen, yarı deli bir çete elemanının hareketlerine benzettiğine ilişkin herhangi bir yorumda bulunma fikrinden, aklına geldiği anda vazgeçti. NYPD'den* emekli oluşunun üzerinden üç yıl geçtikten sonra Madeleine'le bu konu üzerinde konuşmasalar da nihayet aralarında bir anlaşma sağlanmıştı. Yirmi yıldan uzun bir süre cinayet dedektifi olarak çalışmış ve artık emekli olmuştu. Ama aradan geçen süre içerisinde doğa aşığı Madeleine'in umduğu gibi bisikletle dolaşmak, kanoyla gezmek gibi faaliyetlere de düşkün olmayacağı açıkça görülmüştü. Sonunda ortak bir noktada buluşmayı başarmışlardı. Gurney artık kırsaldaki yeni hayatındaki deneyimlerinin zaman zaman aklına New York taşrasındaki cinayet soruşturmalarını getirdiğinden bahsetmiyordu. Madeleine de onu gerçekte olmadığı birine dönüştürmeye çabalamaktan vazgeçmişti. Tabii tüm bu çabalar bazen gergin sessizliklere neden oluyordu.

Gurney yeniden pencereden dışarı bakıp, "Ne yapıyor anlamaya çalışıyorum," dedi.

Madeleine eğilerek elindeki kar ayakkabılarını duvara yasladı. Sonra Gurney'in yanına yöneldi. Bir süre pencereden dışarı bakıp, dikenli hayvanın çalılıklardaki hareketlerini seyretti. "Büyük bir ihtimalle kirpilerin normalde yaptıklarını yapıyor. Dün de aynı şeyi yapıyordu. Sorun ne ki?"

"Yaptığı şeyin manası yok."

"Belki onun açısından vardır."

"Çıldırmadıysa yok. Ya da çıldırmış gibi yapmıyorsa ki bu çok küçük bir olasılık. Bak. Çok yavaş bir şekilde çalılıkların ucuna kadar geliyor. Sonra, tedirgin hareketlerle arkasına dönüp, başladığı yere geri geliyor. Çok fazla enerji harcıyor. Ama ne için?"

"Her şeyin bir açıklaması olması şart mı?"

* New York Polis Teşkilatı (Çev.N.)

"Her şeyin eninde sonunda bir açıklaması vardır. Burada da işin içinde kuduzdan başka bir açıklama olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Kuduz? Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Kuduz davranışları bozar."

"Kirpiler kuduz oluyor muymuş, biliyor musun?"

"Evet. Araştırdım. Birkaç tane takip kamerası koyup, çalılıklarda değilken neler yaptığını takip edeceğim."

Madeleine suratını asarken Gurney bu hareketi kafası karıştığı için mi yoksa söylediklerinden kuşku duyduğu için mi yaptığını anlayamamıştı.

"Takip kamerası. Açık alan güvenlik kameraları," diye açıkladı. "Harekete duyarlı."

"Güvenlik kamerası mı? Tanrım, David, tuhaflık dediğin şey küçücük bir kirpinin hareketleri sonuçta. Sense sanki bir suç girişiminde bulunuyormuş gibi davranıyorsun." Duraksadı. "Bu arada kameraları nereden bulacaksın?"

"Jack Hardwick'ten. Onda bir dolu kamera var."

Ona bu kameraların Peter Pan cinayeti olayında Hardwick'le yaptıkları, sonradan iptal edilen plandan kaldığını hatırlatmamıştı ama Madeleine'in kararan bakışlarından bunu yapmasına gerek olmadığı açıkça görülüyordu. Kötü anılara dalmaktan kurtulmaya çalışarak başını sallayıp devam etti. "Hayvanın açık arazide nasıl davrandığını görürsem neler olduğunu daha iyi anlayabilirim."

"Biraz abarttığını düşünmüyor musun?"

"Eğer lanet hayvan kuduzsa hayır."

Madeleine ona bir türlü manasını anlayamadığı bakışlarından biriyle baktı. "Öbür gün Vermont'a gidiyoruz."

"Eee?"

"Yani bu kameraları ne zaman yerleştirmeyi planlıyorsun?"

"En kısa zamanda. Hardwick'ten alır almaz. Hatta yeri gelmişken hemen arayayım."

Anlam veremediği bakışlar yerini açıkça endişeli olduğu görülen bir yüz ifadesine bıraktı. "Ne zaman toplanacaksın?"

"Tanrım, sadece üç günlüğüne gidiyoruz."

"Dört."

"Ne fark eder?"

Gurney cep telefonunu bulmak için çalışma odasından çıkarken Madeleine arkasından seslendi. "Kirpinin hareketlerinin tamamen zararsız olabileceği veya çalılıkların içinde ileri geri dolaşmasının seni ilgilendirmeyecek bir nedeni olabilme ihtimali hiç aklına geldi mi?"

2. Bölüm

Yarım saat sonra dağın doğu kısmında güneş iyice yükselmişti. Güneş ışıkları kuru, soğuk havada kırılıyor, bu da etrafta küçük parıltılara neden oluyordu.

Gurney'se bunun farkında bile değildi. Çiftlik evlerinin mutfağında, kahvaltı masasının yanındaki cam kapıların önünden arazinin aşağı bölümündeki kırmızı ahıra, oradan da iki yüz dönümlük arazilerinin içinde son bulan, bir zamanlar çiftlik yolu olarak kullanılan ama kırsaldaki süt ürünleri endüstrisinin çöküşüyle uzun zaman önce terk edilmiş, dar toprak yola doğru bakıyordu.

Şehirdeki işlerinden erken emekli olup Madeleine'le birlikte Catskill Dağları'nın batı yakasındaki bu doğa harikası yere taşınmışlardı. Çünkü bu bölge ekonomik durgunluğa karşın güzelliğiyle nefes kesiyordu. Madeleine'in buraya olan tutkusu daha en başta açıkça belliydi. Enerjik yapısı ve mütevazı kişiliğiyle, doğa hayranlığıyla, her mevsim dışarıda olmak, kanoyla dolaşmak, yaban mersini toplamak veya bazen sadece eski orman yolunda gezinmek gibi aktivitelerden zevk alışıyla kırsaldaki bu hayat tam ona göreydi. Yeni yaşama uyum sağlamak onun açısından kolay, zevkli bir süreç olmuştu.

Gurney'se aradan neredeyse üç yıl geçmiş olmasına karşın hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Ama şu an zihnini meşgul eden şey zaman zaman ortaya çıkan anlaşmazlıklarla ilgili değildi. Az önce Jack Hardwick'le yapmış olduğu kaygı uyandırıcı telefon görüşmesini düşünüyordu.

Hardwick telefona her zamanki alaycılığının aksine bir hayli neşe dolu bir sesle yanıt vermişti. Gurney'le dalga geçme hazırlığında olduğunu düşündürtecek kadar sıcak, dostane bir havayla konuşmuştu. Ama dalga geçmemişti. Üstelik Gurney'in ödünç olarak istediği birkaç takip kamerası talebini içtenlikle kabul etmekle kalmamış, gönderme işini de ayarlamıştı. Hatta bu da yetmezmiş gibi derhal getireceğini söylemişti.

Gurney cam kapının önünde durmuş, adamın kişiliğiyle tezat oluşturan bu yardımsever tavrını düşünürken Madeleine üst kattan elinde biri mavi, diğeri yeşil iki spor çantayla indi. İkisini birden Gurney'in ayaklarının dibine bıraktı.

"Hangisini tercih edersin?"

Gurney çantalara bakıp başını iki yana salladı. "Fark etmez."

"Ne oldu?"

Az önce yaptığı telefon konuşmasını anlattı.

Madeleine gözlerini kıstı. "Geliyor mu? Buraya? Hemen?"

"Öyle anlaşılıyor."

"Bu telaşının nedeni neymiş?"

"Güzel soru. Sanırım gelince anlarız."

Tam o esnada ahırın alt tarafındaki yoldan büyük V-8 motorun kulak tırmalayan sesi işitildi. Yarım dakika sonraysa Hardwick'in klasik iri arabası, kırmızı 1970 Pontiac GTO karla kaplı yolda belirdi.

"Yanında biri var," dedi Madeleine.

Gurney sürprizleri sevmezdi. Holü geçip, yan kapıyı açarak Hardwick'in gürültülü, sert hatlı, iri aracını kendi toz içindeki, sıradan Outback'inin yanına park edişini izledi.

Önce Hardwick indi. İnce dudaklarındaki sırıtış sıcaklıktan çok kararlılık ifadesi sergiliyordu. Aynı izlenim buz mavisi göz-

lerinden ve aşırı derecede renksiz, siyah kot, siyah süveter, siyah monttan oluşan giysilerinden de edinilliyordu.

Ancak Gurney dikkatini daha çok yolcu tarafından inen kişiye yöneltmişti. İlk anda onun son derece sıradan bir kadın olduğunu düşündü. İri yarı, gösterişsiz bir kadın. Üzerinde kalın bir mantoyla şekilsiz bir yün kayak şapkası vardı. Büyük ihtimalle kırklı yaşlarının başlarında olmalıydı.

Kapıya yaklaştıklarında Gurney kadını nazik bir ifadeyle selamlayıp soran bakışlarını Hardwick'e yöneltti ve bu hareketiyle Hardwick'in yüzündeki sırıtmanın daha da yayılmasına neden oldu.

"Kendi kendine, söz verdiği kameralar nerede diye soruyorsun şimdi değil mi? Haksız mıyım?"

Gurney bekledi, sabırla gülümseyip hiçbir şey söylemedi.

"Senin güvenilir koruyucu meleğin olarak..." Hardwick sözlerini sürdürmeden önce bu noktada dramatik bir ara verdi. Sonra, "Sana lanet olası bir takip kamerasından çok daha değerli bir şey getirmeye karar verdim," diye ekledi.

Gurney onları mutfaktan geçirerek yemek masasıyla şömine önündeki oturma takımının yer aldığı geniş odaya aldı.

Madeleine'in yüzündeki endişe dolu gülümsemede Gurney'in meslektaşı olan ve cinayet soruşturmalarında kocasının birlikte birkaç kez ölümden kıl payı kurtulduğu bu adamla geçmişinin izleri vardı.

Hardwick'in sırıtışı daha da genişledi. "Madeleine. Harika görünüyorsun."

"Montlarınızı alayım."

"Elbette." Yanındaki iri kadının mantosunu çıkartmasına yardım etti. Bunu sanki muhteşem bir şeyi açığa çıkartıyormuşçasına abartılı bir tavırla yapmıştı. "Dave, Madeleine sizlere Jane Hammond'ı takdim ediyorum."

Madeleine gülümseyerek merhaba dedi. Gurney tokalaşmak üzere elini uzattı. Ama kadın başını iki yana salladı. "Tanıştığıma

memnun oldum ama elinizi sıkmayacağım. Üzerimde çok fazla mikrop var." Örme şapkasını çıkartınca şekilsiz, bakımsız saçları ortaya çıktı.

Kimsede en ufak bir tanıma belirtisi olmadığını gören Hardwick, "Jane, Richard Hammond'ın kardeşi," diye ekledi.

Gurney'in yüz ifadesinden merakının aynen devam ettiği okunuyordu.

"Richard Hammond," diye tekrarladı Hardwick. "Geçen ay neredeyse her kanalda adından bahsedilen Richard Hammond."

Madeleine ani bir ilgiyle, "Hipnozcu mu?" diye sordu.

Jane Hammond üzerine basa basa, "Hipnozcu değil," karşılığını verdi. "Hipnoz terapisti. Eline saat alıp sallayan her sahtekar kendini hipnozcu diye tanıtıp sonra da çok derin bilgiler içeren bir şeyler yapıyormuş gibi davranıyor. Kardeşimse son derece gelişmiş teknikler kullanan Harvard eğitimli bir psikologdur."

Madeleine sanki eskiden çalıştığı akıl hastalıkları kliniğindeki alıngan bir hastayla konuşuyormuşçasına anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Ama haberlerde ondan hipnozcu diye bahsetmiyorlar mıydı?"

"Başka isimlerle de bahsediyorlardı. Günümüzde adına haber dedikleri o programlarda saçmalıklardan başka hiçbir şey yok ki! Ne kadar adaletsiz davrandıkları umurlarında bile değil. Yalanlarla dolu hepsi de..." Ani bir öksürük sözlerine ara vermesine neden oldu. "Alerji," diye açıkladı. "Anlaşılan her mevsim farklı bir alerjim oluyor."

Hardwick söze karıştı. "Otursak olmaz mı?"

Gurney karşı çıkıp, bir şey söyleyemeden Madeleine onları Richard Hammond'ın tuhaf hikayesini anlatacağı mutfağın kahvaltı bölümündeki ahşap masaya buyur etti. Hardwick ve Jane Hammond memnun olmuşlardı.

3. Bölüm

"Büyük Adirondack Kampları'nı biliyorsunuzdur herhalde? Aşağı yukarı yüz yıl önce Tanrı'dan bile zengin, Rockefeller ve Vanderbilt aileleri gibi hırsız baronların yaptırdığı, dört yüz hektarlık arazide kurulmuş, misafirlerle çalışanlarına dahi sayısız odanın ayrılabildiği devasa büyüklükteki binalarla dolu kamplar. Orayı yapan şişko kedilerden biri de diğerleri kadar meşhur olmayan, kalay madenciliğinden servet sahibi olmuş Dalton Gall adlı aşağılık bir herifti. Onun zamansız ölümüyle ilgili çok tuhaf bir efsane vardır. Onu da bir ara anlatırım."

Bu noktada adeta 'zamansız ölüm' ifadesinin etkisini artırmak istiyormuşçasına duraksadı. "Borsa krizi sırasında bölgedeki kamplardan bazıları korkunç bakım maliyetleri nedeniyle kapandı. Bazılarıysa binaları yapan açgözlülerin hayatlarının sergilendiği müzelere dönüştü. Başka bölümlerse doğa fanatiklerinin taç yapraklı aşk merdivenlerinin ekolojisini inceleyebilecekleri eğitim merkezleri halini aldı."

Doğaseverlere karşı yapılan bu iğneleme mutfakta kahve hazırlamaya çalışan Madeleine'in gözlerini kısarak bakmasına neden oldu.

Hardwick sözlerini sürdürdü. "Kamplardan bazılarıysa ilk sahiplerinin mirasçılarında kalmaya devam etti. Onlar da bu tesisleri konferans merkezleri ya da üst sınıfa hitap eden konu-

kevleri olarak kullandılar. Dalton'un torununun torunu Ethan Gall de lüks konukevi tarzını uygulamayı seçip, canı sıkkın, mutsuz zenginler için dekore ettirdiği bir tesis kurdu. 'Şımartılırken öğrenin' tarzı saçmalıklarla dolu bir yer yaptı yani. Fransız-Vietnam mutfağının sırları. Nepal dinginliğinin sırları. Sırlar her zaman talep görür. Ve en ayrıcalıklı olanların bile hoşlanmadıkları kötü alışkanlıkları olduğundan Ethan bu konuda onlara eşsiz hipnoz çözümleri sunmak için dünyaca ünlü psikolog Richard Hammond'ı tuttu. Kısacası bu tesis eski geceliği bin dolar olan Adirondack konukevlerinden değildi. Burası sonrasında ilk akşam yemeği partinizde dostlarınıza meşhur Richard Hammond'dan terapi seansı aldığınızı söyleyerek hava atma fırsatı sunuyordu."

Jane Hammond elindeki kullanılmış kağıt mendili gergin bir şekilde sıktıkça sıkarak top haline getirmişti. "Bu noktada bir şey söylemek zorundayım. Bay Gurney'in kardeşimle ilgili yanlış bir izlenim edinmesini istemem. Ethan Gall'in amaçlarıyla ilgili herhangi bir yorum yapamam. Ama Richard'ın amacının çok net olduğuna sizi temin ederim. İşi onun hayatıdır. Ve bunu ÇOK ciddiye alır. Zaten bu da ona yöneltilen suçlamaların bu derece ... saldırgan olmasının sebeplerinden biri." Mutsuz bir tavırla başını eğip elindeki buruşuk mendile baktı.

Hardwick sözlerini sürdürdü. "Evet. Ethan Gall'in amacı her ne olursa olsun, sonuçta Dr. Hammond'a başka imkanların yanı sıra bir dağ evinin de tahsis edildiği cömert bir anlaşma sundu. Her şey yaklaşık iki ay öncesine kadar, yani bir akşam Dr. Hammond'a Palm Beach'teki bir dedektiften telefon gelinceye dek yolunda gitti."

"Florida," diye ekledi Jane.

"Doğru. Christopher Wenzel adlı, yirmi yedi yaşında bir adam birkaç gün önce intihar etmişti. Adam deniz kenarındaki milyon dolarlık malikanesinde bileklerini kesmişti. Başlangıçta polisin ilgisini çekecek herhangi bir durum yoktu. Ancak cinayet yerel

haberlerde yer alınca bir rahip ilginç bir hikayeyle Palm Beach Emniyeti'ne gitti. Wenzel kendini öldürmeden birkaç gün önce ona gidip bir haftadır doğru dürüst uyuyamadığını anlatmış. İçi geçtiği her anda da korkunç bir kabus görüyormuş. Her seferinde aynı kabusu. Bu kabusun da kendini öldürme isteği doğurduğunu söylemiş."

Hardwick anlattıklarının sindirilmesini istermişçesine bir anlığına duraksadı.

Gurney, neden Jack Hardwick ve Jane Hammond'la böyle bir konuşma yapıyor olduğu temel sorusunun yanı sıra, anlatılanlarla ilgili de bir noktayı atladığını hissediyordu. "İntiharla ilgili bilgiyi Dr. Hammond'a Palm Beach'teki bir dedektif mi vermiş?"

"Doğru."

"Neden?"

"Çünkü Wenzel rahibe bu kabusların Dr. Richard Hammond'dan sigarayı bırakması için aldığı hipnoz seansı sonrası başladığını söylemiş. Bu yüzden de dedektif, ölen şahsı tedavi edip etmediğini sormak için doktoru aramış. Richard bunun bir sır olduğunu, hastanın kişisel bilgilerinin korunması yasasından *filan bahsedip*, sorunun ne olduğunu sormuş. Dedektif de durumu izah edip, intiharın veya kabusların hipnozun yan etkisi olup olamayacağını sormuş. Richard böyle bir etkiyi daha önce hiç görmediğini söylemiş. Hepsi bu kadarla kalmış. Bir hafta sonrasına kadar. Bu sefer doktoru başka bir dedektif aramış. New Jersey, Teaneck'ten."

Gurney hiçbir şey söylemeden bekledi.

Madeleine'inse gözleri irileşmişti.

Hardwick sözlerini sürdürdü, "Bileklerin kesilmesiyle gerçekleşmiş başka bir intihar vakası. Yirmi sekiz yaşında. Leo Balzac. Teaneckli dedektif, ölen şahsın telefon rehberini kontrol edince adamın intiharından iki gün önce mahalli bir terapistle randevusu olduğunu tespit etmiş. Sonrasında da bu terapisti ziya-

ret etmiş. Yine bir süre hasta hakları zırvalıklarıyla boğuştuktan sonra Balzac'ın bu terapiste, Dr. Hammond tarafından sigarayı bırakmasına yardımcı olmak maksadıyla, hipnoz seansı uygulandıktan sonra başlayan kabuslarla ilgili şikayetleri nedeniyle gittiğini öğrenmiş."

Gurney meraklanmıştı. "Hammond'ı bu ikinci dedektif de tıpkı birincisi gibi hipnoz seanslarını sormak için mi aramış?"

"Doğru. Ve Hammond ona da aynı yanıtı vermiş."

Jane masadan başını kaldırdı. "Aslında tam olarak aynı değil. Terapi seanslarının kabuslara yol açmayacağı hususundaki ısrarına ilave olarak Richard ikinci dedektife ilk dedektif tarafından arandığından da bahsetmiş. Çünkü onun açısından da tuhaf bir şeylerin olduğu açıktı. Bu yüzden de her iki dedektifin de her şeyi net biçimde bilmesini istemişti. Siz de bunun ne kadar önemli olduğunu görüyorsunuz, değil mi?"

Gurney'le Hardwick beklediği tepkiyi vermeyince kadın sözlerini sürdürme ihtiyacı hissetti. "Eğer Richard herhangi bir şey söylemeseydi, bu derece yardımcı olmasaydı, Florida polisi ve New Jersey polisi bu iki intiharın birbirleriyle ilişkili olduğunu kesinlikle tespit edemezdi. Richard bunu tamamen masumane bir şekilde ve de kendisine sorulmadan, gönüllü olarak yaptı. Bu da onun saklayacak bir şeyi olmadığını kanıtlar."

Gurney'le Hardwick bir anlığına şüphe dolu bakışlarla birbirlerine baktı.

Madeleine, "Ama," diyerek atıldı, "haberlerden hatırladığım kadarıyla hikayenin devamı da var, değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Hardwick. "Daha asıl korkunç kısım başlamadı bile."

Hardwick devam etmeden önce Madeleine kalkıp mutfağa yöneldi. Sonrasında da tepside, dört fincan kahve, kaşık, süt ve şekerle döndü.

Jane kendisine en yakın fincanı alıp Madeleine'e teşekkür etti. Sonra hafifçe gülümseyerek, hiç gizlemeye gerek duymadan

doğrudan yüzüne bakarak, adeta zayıf, atletik yapısını, kırk yedisinde olmasına karşın zarif seksiliğini değerlendiriyormuşçasına onu süzdü. "Düşündüğümden daha gençmişsiniz."

"Daha genç mi?"

"Jack bana Dave'in emniyet teşkilatından emekli olduğunu söyledi. Emekli kelimesi de bende bahçelerinde ufak tefek işlerle uğraşan kır saçlı bir çift düşüncesi uyandırdı. Oysa siz hiç de öyle değilmişsiniz. Otuz beşinizde gibisiniz. Eşiniz de Daniel Craig'e benziyor."

Madeleine küçük bir kahkaha attı. "Eşim Daniel Craig'i biraz andırıyor olabilir ama benim otuz beş yaşında olduğumu söylediğim günleri geçeli bir hayli oldu. Çok naziksiniz."

Gurney açıklamaya koyuldu, "Çoğu polis yirmi beş yıllık hizmetlerinin ardından emekliliği tercih eder. İşten ayrılmak için uygun bir zamandır. Bilirsiniz işte... Emekli olup başka şeyler de yapabilmek için." Sözcükler ağzından giderek azalan bir enerjiyle çıkmış, bu da konuyla ilgili kararsızlığını hiç istemese de ortaya koymuştu.

Hardwick yeniden konuştukları konuya dönmelerini sağlamak için kısacık bir sözcüğü adeta tokmak gibi kullanarak, "Neyse," dedi. "Teaneck polisi Palm Beach polisiyle görüşünce ve iki intihar arasında benzerlikler görülünce, Richard Hammond'ın ikamet ettiği bölge polisi, yani New York Eyalet Polisi bilgilendirildi. Böylece bu tuhaf dosya da Başdedektif Gilbert Fenton'ın masasını boylamış oldu."

"Tam bir pislik," dedi Jane.

Hardwick başını sallayarak onayladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Gurney.

"Tanıyorum. Dosya eline ulaşır ulaşmaz Fenton, Dr. Hammond'la görüşüp, hipnoz seanslarıyla ilgili bilgi almak ve intihar vakalarının polis soruşturmasını gerektirip gerektirmediğini tespit etmek için aracına atladığı gibi soluğu Gall'in malikanesinde almış."

Hardwick kaslı kollarını masaya yaslayarak öne eğildi. "Fenton düzenli çalışan, ast üst meselesine çok dikkat eden bir heriftir. Bu yüzden de Hammond'la konuşmadan önce, en baştaki kişiyle, yani Ethan Gall'le görüşmek istemiş. Ama kimse Ethan'ın nerede olduğunu bilmiyormuş. Onu iki gündür kimse görmemiş. İşin nereye varacağını görüyorsun değil mi?"

Gurney omuz silkerek, "Sen yine de anlat," dedi.

"Fenton'ın ziyaretinin dört gün sonrasında Ethan'ın cesedi ana binadan yaklaşık bir kilometre kadar uzaktaki başka bir kulübede bulunur. Üstelik burası pek de korunaklı bir yer değildir. Bu yüzden içeri giren hayvanlar..."

Hardwick anlattıklarının gözlerde canlandırılması için bir süre bekledi. "Kimlik tespiti biraz zaman aldı. Diş kayıtları, sonra DNA tespiti. Yapılan incelemeler sonucunda cesedin en azından bir bileğinin kesik olduğu tespit edildi. Ayrıca üzerinde maktulün kanı ve parmak izlerinin yer aldığı bir bıçak bulundu."

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bir tanıdığımın tanıdığından."

"BCI* ölümü nasıl sınıflandırdı?"

"Adli tıp tarafından hazırlanan rapor, Gall'in ölümünün daha önceki intihar vakalarına benzediğini belirtmek dışında, çok yeterli değildi. Cesedin önemli bir kısmı parçalanmış veya koparılmıştı. Ama bilekteki kesik – ki bu da Richard Hammond'la bağlantı kurulmasının yegane göstergesi – şüpheli intiharlar vakalarından üçüncüsü olduğunu düşündürttü."

"Şüpheli derken cinayet olabileceğini mi kastettin?"

Hardwick mide asidi yüzünden sıkıntı çekiyormuş gibi yüzünü ekşiterek, "Benzerlikleri nedeniyle bu üç intihar vakası, başka vakalarla benzerlik göstermeyen intihar olaylarına nazaran, yasal

* BCI: Suç Araştırma Bürosu. (Çev.N.)

açıdan kategoriye sokulmamış manasına gelen şüpheli terimiyle tanımlandı," dedi.

Gurney kaşlarını çatarak, "Yani?" diye sordu.

"Fenton basın toplantısında bu intihar vakalarının Richard Hammond'ın sadece etkilemesiyle gerçekleşmediğini, vakaların bizzat onun tarafından yönlendirildiğini, bir başka ifadeyle bu insanların kendilerini öldürmeye zorlandıklarını ileri sürdü."

"Zorlandıkları mı?" Gurney şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Nasıl? Hipnoz seanslarıyla mı?"

"Hipnoz seansları ve kabuslar aracılığıyla."

"Sen ciddi misin? Hammond'ın bu insanlara, kendilerini öldürmelerine neden olan kabuslar gördürdüğü mü düşünülüyor gerçekten?"

"Fenton'ın teorisi bu yönde. Ve her basın toplantısında da bunu tekrarlıyor." Hardwick duraklayıp soran gözlerle Gurney'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bu zırvalık."

Jane Hammond elini hızla masaya vurdu. "Bunu söylediğiniz için size çok teşekkür ederim! Ben de en başından beri kendime bunu söylüyorum. Richard'ın böyle bir şey yaptığını düşünmek dahi zırvalık."

Gurney, "Ethan Gall'e kardeşiniz tarafından hipnoz terapisi uygulandı mı?" diye sordu.

"Evet. Hatta Richard onun neredeyse hayatı boyunca süren sigara alışkanlığından kurtulmasına yardım etti."

"Peki bu seans ne zamandı?"

"Ah, belki üç... veya en az iki ay önce."

"Ethan'ın kabuslardan şikayet ettiğine ilişkin bir bilginiz var mı?"

Jane gergin bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Bu konuda karışıklık var. Fenton'da Ethan tarafından yazılmış, büyük bir ihtimalle gördüğü kabusları tarif ettiği yazılı bir belge var. Ama Ethan, Richard'a bu kabuslarla ilgili tek bir kelime bile etmedi."

"Peki diğerlerinin gördüğü kabuslar?" diye sordu Gurney. "Neyle ilgili olduklarını bilen biri var mı?"

Hardwick başını iki yana salladı. "Diğer polis teşkilatları ellerindeki bilgileri paylaşmadı. Bu yüzden de kabuslar hâlâ bulmacanın en büyük kısmını oluşturmayı sürdürüyor. Ancak Araştırma Suç Bürosu'nun halkla ilişkiler sözcüsü, Gall'in ölümüyle ilgili detayları paylaşınca, Long Island, Floral Park'tan bir dedektif Araştırma Suç Bürosu'nu arayarak elinde iki hafta önce meydana gelmiş, aynı özelliklere sahip yani Dr. Hammond'la hipnoz terapisi sonrası görülen kabuslar ve ardından bileklerin kesilmesi biçiminde özetlenebilecek bir vaka olduğunu bildirmiş. Ama o dedektif, hipnoz seanslarının önemli olduğunu düşünmediğinden, Hammond'la temas kurmaya gerek duymamış. Dedektifin böyle bir şeyi gözden kaçırmış olması çok tuhaf ama tuhaf şeyler hep olur. Neyse, intihar eden şahıs yirmi altı yaşındaki Steven Pardosa'ydı. İşte bu noktada Fenton hipnoz-kabus-intihar sıralamasını öne çıkartarak, aşağılayıcı imalarla dolu büyük basın toplantıları yapmaya, bu toplantılarda pratikte Hammond'ı cinayetle suçlayarak medya sırtlanlarını azdırmaya başladı."

"Dur bir saniye. Long Island'daki dedektif Pardosa'nın Hammond'la ya da kabuslarla ilgisini nereden biliyormuş?"

"Pardosa bunu masörüne söylemiş. Sonrasında masör, Pardosa'nın ölüm ilanını Newsday'de görünce polisi aramış."

"Yani elimizde yirmili yaşlarının ortalarında üç erkek artı bir de Ethan Gall var. O kaç yaşındaydı?"

Hardwick, Jane'e döndü.

Jane omuz silkti. "Küçük kardeşi Peyton yirmili yaşların sonunda olduğuna göre, aralarında da beş yaş vardı. Sanırım otuz beş olmalı."

Kadının, küçük kardeşin adını söylerken sesinde oluşan olumsuz tonlama Gurney'in dikkatinden kaçmadı. Tam bunu sormaya yelteniyordu ki Hardwick atıldı.

"Pardosa vakası ortaya çıkınca, Fenton'ın zihninde her şey

yerli yerine oturmuş oldu. Elinde her biri hipnoz deneyleriyle ünlü Doktor Richard Hammond tarafından tedavi edildikten sonra görülen kabuslar sonucu gerçekleşen ve intihar edenleri artık kurbanlar olarak nitelemeye başladığı dört ölüm vakası vardı. Fenton, Hammond'ın kaçık bir bilim adamı olarak görünmesini sağladı."

"Bu noktada," diye söze karıştı Jane. "Elimde onun acımasız basın toplantıları sonrası yayınlanan korkunç haber ve yorumların çıktıları var." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Arabada kalmış."

Gurney çoktan sorması gerektiğini düşündüğü bir soruyla Jane'i durdurdu. "Richard'ın avukatı bu konuda ne diyor?"

"Richard'ın avukatı yok."

"Tüm bu olanlardan sonra bile mi?"

"Evet." Birkaç saniyeliğine sustu. "Uzun hikaye. Nasıl anlatacağım bilemiyorum." Başını iki yana salladı. "Şu çıktıları getireyim."

"Ben de geleyim," dedi Madeleine. "Hem biraz da hava almış olurum." Ayağa kalkıp Jane'in peşi sıra dışarı yönelirken dönüp Gurney'in net biçimde yorumladığı ifadeyle baktı.

Bu senin Hardwick'ten neler olup bittiğini öğrenme şansın.

4. Bölüm

Yan kapı sertçe kapandı.

Hardwick karşısındaki Gurney'e baktı. Kızak köpeklerininkileri andıran, sevecenlikten nasibini almamış, buz gibi bakışlarında bariz bir neşe vardı. "Pekala Sherlock, ne düşünüyorsun? Olay akla çok sayıda ilginç soru getiriyor, değil mi?"

"Şu an en az on soru sorabilirim."

"Örneğin?"

"Hammond'ın neden avukatı yok?"

"Avukata ihtiyacı olmadığı için avukat tutmadığını ısrarla söylüyor. Zaten kendisine yöneltilen acımasız suçlamalara karşı o kadar masum ki, tüm bu söylenenler kendi saçmalıklarının altında boğulup yok olacaklar."

"Sana böyle mi dedi?"

"Yaptığı ilk ve tek basın toplantısında böyle dedi. Jane'in medya dosyasında toplantının metni var."

"Peki, senin içgüdülerin ne diyor?"

"Kibirli, kırılgan, ketum, duruşuyla taşaklarını tekmelemeyi istememe neden olan bir herif işte. Soğukkanlı görünmeye çalışsa da korktuğunu da açıkça gördüm. Ama neden avukat istemediğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Ablasıyla nasıl temas kurdun?"

"Richard'ın haberi olmadan bir avukat tutmaya çalışmış. An-

cak hukuk bürosu böyle bir anlaşmanın hem hukuken mümkün olmadığı hem de ahlaki açıdan sorun oluşturacağı gerekçesiyle onu geri çevirmiş. Büro ona avukat yerine olayı araştıracak bir özel dedektif tutmasını tavsiye etmiş. Jane de adına çalışacak bu özel dedektiften aldığı bilgiler sayesinde daha sonrasında ne yapabileceğine daha sağlıklı bir karar verebileceğini düşünmüş. Doğal olarak da beni önermişler."

"Neden böyle bir şey yapmışlar ki?"

"Çünkü emniyet teşkilatının tekerine çomak sokmakla, hatalı suçlamaları düzelterek adaleti güvenceye almakla ve genel olarak otoriteyi çileden çıkarmakla ilgili kolay elde etmediğim bir ünüm var." Hardwick'in sırıtışıyla dişleri bir an için güneş ışığında parıldayan buz kristallerini andırdı.

"Neden bu kadını buraya...?"

Hardwick sözünü kesti. "Neden umutsuz Jane Hammond'ı sana getirdim? Gözlerinde hayatının en büyük endişesiyle dolaşan kadını neden buraya getirdim? Gözbebeği olan kardeşi boğazına dek pisliğe batmak üzere olan, seks hayatı olduğunu sanmadığım, hayatında huzuru hatta ilgilenecek hiçbir şeyi olmayan bu kadını neden buraya getirdim? Bana bunu mu soruyorsun?"

"Evet."

Duraksayıp konuşmadan önce bir süre diliyle dişlerini temizledi. "Bir defa olay kesinlikle çok tuhaf. Ayrıca bu harika doktorla ilgili birtakım rahatsız edici hususlar var. Kısacası tüm durum bana biraz... bulanık görünüyor. Ve korkutucu. Ve sen korkutucu vakalarda benden daha iyisin. Bu yüzden de senin olaya biraz burnunu sokmanı, durumu değerlendirip, onunla bir konuşmanı, sonrasında da burnuma akşam yenmiş sarımsak kokusu benzeri kokular gelmesine neden olan bu herifle ilgili neler yapabileceğini tespit etmeni ve de nihayetinde bana düşüncelerini söylemeni istiyorum. Bak, onda dokuz oranında neye baktığımı anlarım ben. Ama bu olay anlayamadığım o onda birlik dilime giriyor."

"Yani bana bunun soruşturma kabiliyetiyle ilgili bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyorsun, öyle mi? Senden daha yetenekli birinin devreye girmesini istiyorsun? Bu zırvaları mı söylüyorsun gerçekten?"

"Ama işin doğrusu bu. Dürüstçe. Ama... tam olarak dürüst olmak gerekirse... tek neden bu değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İlahi tesadüfe inanır mısın?"

"Neye inanır mıyım?"

"Tatlı rastlantılara."

"Neler saçmalıyorsun?"

"Büyük bir tesadüften bahsediyorum. Jane Hammond'ın mütevazı büromda kardeşinin umutsuz durumundan bahsedip, kendi yardıma muhtaç durumunu anlatmaya başladığı dakikalarda sen aradın."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Sen, birinci sınıf NYPD dedektifi David Gurney. Teşkilatın gelmiş geçmiş en seçkin dedektifi. Oturmuş, bir kirpiyi gözetleme planları yapıyor. Dünyanın en zeki suçlularının düşünme yöntemlerini tespit edebilecek kapasitedeyken küçücük bir kirpinin ne yaptığını anlamaya uğraşıyor. Şimdi, sen söyle. Bu korkunç bir şey değil de nedir?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Sonunda buradayız. Üstelik bu herkes için harika bir fırsat. Ben olayı sarmalayan sis perdesini aralamakta senden yardım alacağım. Jane kardeşine yardım edebilmek için gerekli imkanı bulmuş olacak. Sen de Tanrı vergisi yeteneklerini kullanma fırsatı bulmuş olacaksın."

Gurney bu akıl yürütme mantığını bir hayli ikna edici bulmuştu.

Tek sorun Hardwick'i çok iyi tanıyor oluşuydu.

"Son derece başarılı bir pazarlama stratejisi, Jack. Araba satı-

yor olsan neredeyse deneme sürüşüne çıkmayı kabul edecek hale geldim. Söylemediğin sadece bir tek şey kaldı."

"Söylemediğim mi?"

"Evet. Gerçeği. Bana gerçek nedeni söyle. Ben de ona göre ilgilenip ilgilenmediğimi söyleyeyim."

Birkaç saniyelik müthiş bir sessizlikten sonra Hardwick kahkahayı patlattı.

"Sadece seni deniyordum, Davey. Formunu koruyup korumadığına emin olmak istedim. Beni yanlış anlama. Söylediklerim doğruydu. Yalnızca denkleme eklenmesi gereken küçük bir faktör daha var." Dürüstlüğünü hareketleriyle de göstermek istercesine öne doğru eğilip ellerini iki yana doğru açtı. "Sorun şu. Gil Fenton'ı eskiden beri tanırım. Yedi yıl önce bana bir iyilik yaptı. Benim açımdan hata olan kocaman bir iyilik. Büyük bir hataydı." Hardwick duraksayıp yüzünü ekşitti. "Kısacası Gil istediği zaman bu bildiklerini kullanabilir. Normal şartlar altında bu benim için sorun oluşturmazdı. Ancak, şimdi kafa kafaya gelirsek... Eğer benim Hammond olayına müdahil olduğumu ve tezlerini çürütmeye çalıştığımı öğrenirse..."

Gurney ona sakin ama bir o kadar da sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. "Kafa kafaya gelme aşamasını bana bırakıp, arka planda sessizce çalışmak istiyorsun, öyle mi?"

"Sana, bana verebileceği türden bir zarar veremez."

"Olayla hiç ilgilenmeyip kadına başka bir özel dedektife gitmesini önerebilirdin."

"Elbette," dedi Hardwick hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla başını sallayarak. "Bunu yapabilirdim. Belki de yapmalıydım. En akıllıca hareket bu olurdu. Ve de en güvenlisi."

Duraksadı. "Diğer taraftan Jane'i başka birine göndermiş olsaydım diğer özel dedektifler işi yüzlerine gözlerine bulaştırabilirdi. Ve öyle bir durumda da Richard Hammond'ın eski hastalarının neden kendilerini öldürdüklerini hiç öğrenemezdik."

5. Bölüm

Gurney yan kapının açıldığını, sonra da Madeleine'le Jane'in holde montlarını astıklarını duydu.

İki kadın mutfağa yöneldi. Madeleine saçında buz kristalleriyle gülümsüyordu. Jane'in elinde kalın, sarı bir zarf vardı. Zarfı masanın üzerine, Gurney'in önüne doğru koydu.

"İçinde yeterince kapsamlı doküman var. Karşı çıktığımız şeyin ne olduğuna dair ayrıntılı bilgi edinebilirsiniz. İnternette bulduğum her şeyin kopyasını aldım. Dört intiharla ilgili mahalli haberleri, anma yazılarını, televizyon programlarının metinlerini, hipnoz uzmanlarıyla yapılan görüşmeleri topladım."

"Richard akademi camiasından herhangi bir destek gördü mü?"

"İşte buna gülerim! Adına akademik camia denilen güruh aslında yalakalarla dolu, Richard'ın başarısını kıskanan bir topluluktan ibaret. Büyük bir ihtimalle de başının belaya girmesi hoşlarına gidiyordur."

Gurney kalın zarfa baktı. "Gil Fenton'ın basın toplantıları da burada mı?"

"Hem de tüm yanlış yönlendirme amaçlı ifadelerine varıncaya dek."

"Bunları kardeşinizin isteği üzerine mi topladınız?"

"Tam olarak değil. Çünkü Richard her şeyin kendiliğinden çözüme kavuşacağına emin."

"Ama siz değilsiniz?"

"Hayır...evet...Yani evet, elbette sonunda bu işin üstesinden geleceğiz. Öyle olmak zorunda. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Ama eskiler ne der bilirsiniz, 'Tanrı dağı yerinden oynatacaktır ama sen de küreğinle gelmelisin.' Ben de bunu yapıyorum."

Gurney gülümsedi. "Anlaşılan Richard, Jane küreği getirdiği müddetçe Tanrı dağı oynatacak düşüncesine sarılıyor."

Kadının gözlerinde öfke parıltısı belirdi. "Bu hiç de adilane bir yorum olmadı. Onu tanımıyorsunuz."

"Tamam, o zaman anlamama yardım edin. Neden avukat tutmayı kabul etmiyor? Neden onu korumak size düştü?"

Jane, Gurney'in yüzüne buz gibi bir ifadeyle bakıp, yüzünü pencereye doğru çevirdi.

"Richard hiç kimselere benzemez. İnsanların sevdikleri kişiler için böyle şeyler söylediklerini biliyorum ama Richard gerçek manada eşsizdir. Her zaman öyleydi. Onun kusursuz biri olduğunu söylüyor değilim. Elbette kusursuz değil. Ama özel bir yeteneği var."

Son cümleyi adeta tüm yaşamı, daha da ötesi her şey ona bağlıymış gibi düşündürten müthiş hürmetkar bir tonlamayla söylemişti.

Gurney, kadının gözlerinin kenarlarındaki endişesini ortaya koyan kırışıklıklara, kasvetli yüz ifadesine baktı. Kadın ancak kardeşi temize çıktığında huzur bulabileceğini kendine inandırmıştı. Aksi bir durum tahammül edilemez olacaktı.

Madeleine usulca söze karıştı. "Richard'ın özel yeteneği, psikoterapiyle mi ilgili?"

"Evet. İnanılmazdır. Zaten ona acımasızca saldırmalarının nedeni de bu. Richard başka terapistlerin yapamayacaklarını yapabilir."

Madeleine, Gurney'e, bak burası önemli, dercesine bir bakış fırlattı.

"Örnek verebilir misiniz?"

"Richard'ın insanların davranışlarını bir gecede değiştirme gibi sıra dışı bir gücü vardır. Empati duygusu son derece kuvvetli. Bu da tüm hastalarıyla arasında derin bir bağ oluşturmasını sağlıyor. Çoğu kez tek bir sessiz seansla hastalarını, yıllardır kurtulmaya çalıştıkları alışkanlık veya bağımlılıklardan kurtarmışlığı var. Kulağa sihir gibi geliyor ama bütünüyle gerçek."

Gurney'e göre, eğer Jane'in anlattıkları doğruluk payı taşıyorsa bu, Richard'a yöneltilen imalı suçlamaların dozunu daha da arttırabilir gibi gelmişti. Eğer Richard Hammond insanları geçmişte yapmak istemedikleri ya da yapamadıkları şeyleri yapmaya ikna edebilme gücüne sahipse...

Büyük bir olasılıkla bu düşüncesini sezen Jane sözlerini biraz değiştirme ihtiyacı duydu. "Richard bu yeteneğini bütünüyle hastalarının yararına kullanmıştır. Hiçbir zaman zarar verme amacı olmamıştır. Asla!"

Hardwick'in yüzünde limon yalamış olduğunu düşündürten o buruşuk ifade yeniden belirdi.

Gurney konuyu değiştirip, sözü yeniden yanıt alamadığı soruya getirdi. "Jane, hâlâ Richard'ın bu konuyla ilgilenme işini neden bütünüyle sana bıraktığını anlamış değilim. Bu sorunla zerre kadar ilgilenmiyor gibi bir izlenim edindim. Atladığım bir nokta mı var?"

Kadının bu sözlere tepkisi acı dolu bir bakış oldu. Sonra başını yavaşça iki yana sallayarak pencereye döndü.

"Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum," dedi elindeki buruşuk mendili açarken. "Richard'ın eşsizliği nedeniyle sıradan insanların bunu anlaması çok zor." Elindeki mendile birkaç kez sümkürüp burnunu temizledi. "Olağanüstü psişik enerji ve iç görüyle dolu olduğu dönemler vardır... Bu dönemlerde müthiş bitkin olur. Bu onun için tam manasıyla bir zafer dönemidir. Tüm büyük başarılarını böylesi zamanlarda gerçekleştirmiştir. Ama bu dönemlerde günlük yaşamla ilgili zaman bulamadığı ayrıntılarla uğraşması için birine ihtiyaç duyar. Sonra dönem sona erip,

dinlenme ihtiyacı baş gösterince de yapmaya enerjisi kalmadığı işler için yine birine ihtiyacı olur."

Tüm bunlar Gurney'e, Jane Hammond'ın, manik-depresif ve aşırı bencil kardeşiyle sağlıksız bir ilişkinin içine boğazına kadar batmış biri olduğunu düşündürttü.

Bununla ilgili herhangi bir yorum yapma fırsatı bulamadan Madeleine, Gurney'in herhalde akıl hastalıkları kliniğinde hastalara karşı da bu şekilde bakıyordu diye düşünmesine neden olan, anlayış dolu bir gülümsemeyle söze karıştı. "Ve sen de ihtiyaç duyduğu bu anlarda gerekli şeyleri yerine getiren kişisin, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi Jane sonunda biri tarafından anlaşılıyor olduğunu düşünmenin yarattığı mutlulukla. "Richard bir dâhidir. En önemlisi de bu. Doğal olarak da yapamayacağı... yaparak zaman kaybetmemesi gereken şeyler var."

Madeleine başıyla onayladı. "Ve şimdi başı belada ama aynı zamanda da düşük enerji dönemlerinden birini yaşıyor. Bu yüzden de sorunu çözmek için yapılması gereken her şey sizin sorumluluğunuzda kaldı."

"Evet! Elbette! Çünkü bu büyük bir adaletsizlik. Richard'a, aslında herkese bu türden suçlamalar yöneltilmesi büyük bir adaletsizlik!" Yalvaran bakışlarla önce Madeleine'e sonra da Hardwick'le Gurney'e baktı. "Görmüyor musunuz? Bir şeyler yapılmalı! Bu yüzden buradayım. Yardımınıza ihtiyacım var!"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Jane'in gözleri öfke doluydu. Hardwick'e şöyle bir bakıp yeniden Gurney'e döndü. "Jack bana sizden bahsetti. Sizin New York'ta herkesten fazla sayıda cinayet vakası çözdüğünüzü anlattı. Ayrıca işlemediği bir cinayet suçlamasına maruz kalan kadını nasıl kurtardığınızı da anlattı. Richard'a yardım edecek kişi sizsiniz!"

"Hâlâ anlamadığım şeyler var. Kardeşinizin avukat tutmanızı kabul etmediğini söylediniz..."

Sözleri neşeli cep telefonu müziğiyle kesildi.

Jane kalkıp hole doğru yöneldi. "Benim. Cebimde kalmış." Hole ulaşamadan ses kesildi.

Döndüğünde telefon elindeydi. Çatık kaşlarla ekrana bakıyordu.

"Çekmiyor mu?" diye sordu Madeleine.

"Galiba."

"Bu bölgede biraz sıkıntı var. Çeken bir yer bulduğun zaman yerini değiştirmemelisin."

Jane başını salladı. Gergin bakışlarla çevresine bakınıp, telefonu pencere pervazına koydu. Telefonun şebekeyi bulmasını bekledikten sonra yeniden Gurney'e döndü. "Özür dilerim. Siz bir şey diyordunuz?"

"Kafam karıştı diyordum. Richard avukat tutmanızı kabul etmiyor ama özel dedektif tutmanızda bir sakınca yok, öyle mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Kesinlikle kabul etmedi. Ama bir şeyler yapılması gerek. Beni bunu yapmaktan alıkoyamaz. Richard istemeden onu yasal olarak temsil edecek bir avukat tutamam. Ama benim için olayı araştıracak birini tutabilirim."

"Hâlâ tam olarak anlamış değilim. Bu sorunla uğraşamayacak derecede yorgun ya da içine kapanmış olduğu gibi bir açıklama bana yeterli gelmiyor. Kesinlikle bundan daha fazlası olduğuna dair içimde bir his var."

Jane, yuvarlak, ahşap kahvaltı masasına dönüp, Madeleine, Hardwick ve Gurney'e katıldı.

"Bu hikayeyi anlatmalı mıyım emin değilim. Ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyorum." Başını eğip bir süre kucağında kavuşturduğu ellerine baktı.

"Kariyerinin başında, çok da uzun olmayan bir süre önce, Richard çok ilgi çeken bir hasta öyküsü anlatmıştı. Bu, abartılı korkularıyla boğuşan bir adamın öyküsüydü. Bu korkular adamın tüm yaşamını kuşatmıştı. Sağlıklı düşünebildiği anlarda her ne kadar korkularının temelsiz olduğunu bilse de takıntılarından

bir türlü kurtulamıyordu." Duraksayıp dudağını ısırdı. Bir süre gergin bir tavırla etrafına bakındı.

"Bu adam bir gün arabasında bir sorun olduğunu fark eder. Arabasını üç günlük bir iş seyahatine giderken JFK Havaalanı'nın otoparkında bırakmıştır. Döndüğünde kilitte anahtarı döndüremediği için bir türlü bagaj kapağını açamaz. İlk anda birinin bagajı açmaya çalıştığını, bunu başaramadığını ama bu esnada da kilidi bozmuş olduğunu düşünür. Bavullarını arka koltuğa koyarak eve döner. Ama ertesi gece aklında bambaşka bir fikir belirir. Son derece saçma bir fikir. Ya biri bagaja bir ceset koyduysa? Bir katilin kurbanının cesedini havaalanı otoparkında bir arabadan alıp hiç tanımadığı birinin bagajına aktarmış olma fikrinin son derece saçma olduğunun farkındadır. Sonuçta bunun cesetten kurtulmak için yapılacak mantıklı bir işlem olmadığı ortadadır. Ama kafasından bir türlü atamadığı bu düşünce giderek takıntı halini alır. Üstelik düşündükçe ona daha mantıklıymış gibi gelmeye başlar. Sonuçta olay JFK Havaalanı'nda olmuştur. Geçmişte orada mafya bağlantılı cesetler bulunmamış mıydı? Çete cinayetlerini, terk edilmiş arabalarda bulunan cesetleri hatırlar."

"Ama pek aynı şey sayılmaz, değil mi?" diye sordu Hardwick.

"Kesinlikle. Ama bekleyin. Dahası da var. Bagajı levye kullanmadan tek başına açamayacağı ortadadır. Ama çilingirden yardım istemekten de çekinir. Bagajda ne olduğunu başka birinin görecek olması onu çok korkutmaktadır. Bu tıpkı mevsimler gibi yılın belirli zamanlarında aklına takılır, bazen de unutur gider. İki yıl sonra, arabayı satmaya karar verir ama takıntı tüm benliğini sarmıştır. Ya galerici veya aracın yeni sahibi bagaj açıldığında bir cesetle ya da ona eşdeğer korkunç bir şeyle karşılaşırsa?"

Sustu. Derin bir nefes aldı. Başını eğip kucağındaki ellerine öylece baktı.

Bir süre sonra Hardwick dayanamadı. "Ee, nasıl bitti bu hikaye?"

"Bir gün bu adam otoparkta geri geri yanaşırken başka bir

araca çarpar ve bagaj kapısı açılıverir. Tabii ki bagaj boştur. Hemen arabayı satar. Yeni bir araba alır. İşte bu kadar. Yani yeni bir takıntının esaretine girinceye kadar."

Hardwick sabırsız bir tavırla sandalyesinde kıpırdandı. "Bu hikayeyle varmak istediğiniz nokta?"

"Varmak istediğim nokta şu; Richard'ın yayınlattırdığı bu metinde sözü edilen, zaman zaman korkularının esiri olan bu adam aslında bizzat Richard'ın kendisiydi."

İlk anda kimse bir tepki vermedi.

Aslında bu bilgi, en azından Gurney açısından, herhangi bir şaşkınlığa neden olmamıştı. Hikaye daha başlarken böyle bir sona ulaşacağını tahmin etmişti.

Hardwick kaşlarını çattı. "Yani bize kardeşinizin yarı psikoloji dâhisi yarı kaçık olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Jane ona baktı. "Onun psikolojik iniş ve çıkışları olduğunu söylüyorum. İşin en ironik kısmı da bu aslında. Kendisinden yardım isteyenlere büyük bir başarıyla yardım eden bu adam konu kendisi olunca çaresiz kalıyor. Ben de işte sırf bu yüzden bu dünyada olduğumu düşünüyorum. Kendisininkilerden başka herkesin sorunlarını çözebilen adamın sorunlarını çözmek için."

Gurney Hammond'ın intihar eden dört hastasını hangi yollarla tedavi etmiş olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Ama daha önce sormak istediği başka bir şey vardı.

"Acaba şu anda da benzer şeyden korkuyor olabilir mi? Yani hastalarının ölümlerini çok sayıda insan araştırırsa bir şekilde suçlanmasını sağlayacak şeyler bulabilirler diye korkuyor olabilir mi?"

"Sanırım aynen öyle. Ama bu korkularının temelsiz olduğunu anlamalısınız. Bu tıpkı bagajdaki ceset gibi anlamsız bir korku."

"Elimizdeki dört cesedi saymazsak," dedi Hardwick. "Üstelik bunlar gerçek cesetler."

"Benim söylemek istediğim..."

Pervaza bıraktığı telefon yeniden çalmaya başladı. Hızla kal-

kıp telefonu eline aldı, ekrana bakıp kulağına götürdü. "Buradayım," dedi. "Ne?... Bekle sesin kesik kesik geliyor. Kim ne yapıyor? Söylediklerinin yarısını anlayamıyorum. Dur bir saniye." Madeleine'e döndü. "Richard arıyor. Nerede daha iyi çeker?"

"Gel," dedi Madeleine kalkıp pencereden dışarıyı işaret ederek. "Şurası, yolun hemen yanında, elma ağacının çevresi."

Madeleine çıkması için kapıyı açınca, Jane hızlı adımlarla, karla kaplı zemine çıktı. Soğuğa hiç aldırmıyor gibiydi. Madeleine ürpererek kapıyı kapattı. Hole yöneldi. Bir dakika sonra da elinde Jane'in mantosuyla elma ağacının yanında belirdi.

Hardwick acımasız bir sırıtmayla, "Şu bagaj kapısı hikayesini sevdim," dedi. "Sen ne düşünüyorsun, Sherlock? Doktor paranoyak kuruntuları olan, manik-depresif bir aziz mi? Yoksa tüm duyduklarımız bütünüyle saçmalıklardan mı ibaret?"

6. Bölüm

Madeleine masadaki iki adamın yanına döndüğünde Jane elma ağacının altında, uzaktan bile belli olacak derecede stresli bir görüşme yapmayı sürdürüyordu.

Hardwick kadının endişeli görünümüne bakıp, "Neler oluyor orada?" diye sordu.

"Emin değilim. Jane'in söylediklerini yanlış anlamış olabilirim ama kardeşinin ona takip edildiğinden bahsettiğini sanıyorum."

Huzursuzluk Gurney'in yüzüne yansıdı. Madeleine ve Hardwick'in yanı sıra, adeta kendi kendine de konuşuyormuşçasına, "Ve tüm bunlara karşılık bulabildiği çözüm, avukat ya da özel güvenlik firması ile anlaşmak değil sadece her şeyi ablasının omuzlarına yıkmak, öyle mi?" dedi.

Gökyüzü bulutlanıyordu. Esen rüzgarla Jane'in pantolonu dalgalansa da kadında üşüme belirtisi görülmüyordu.

Gurney, Hardwick'e döndü. "Tam olarak ne istiyor?"

"İşin aslı şu; senden Kurt Gölü'ne gelmeni ve neden o insanların tesisi ziyaret ettikten sonra intihar ettiklerini bulmanı istiyor. Doğal olarak niyeti senin bu dört intihar vakasının hiçbirinin kardeşinin yaptığı hipnoz terapileriyle ilgisi olmadığını bulmanı sağlamak."

Gurney'in Vermont kaçamağını tehlikeye atacak Adirondack yolculuğu ihtimaline derhal karşı çıkacağını sandığı Madeleine

hiçbir şey söylemedi. Dümdüz bakıyordu ama dışardaki Jane Hammond'a değil, kendi düşüncelerine dalmıştı ve gözlerinde yakıntılı bir ifade vardı. Hemen anlamlandırabileceği bir bakış değildi bu. İnsanı sorgulamaktan alıkoyan, güç algılanan bir bakıştı.

"Sorun şu ki Jack, öbür gün Maddie'yle kuzey Vermont'a gidiyoruz. Tall Pines Oteli'ne. Bunu da kesinlikle ertelemek ya da iptal etmek istemiyoruz."

"Evliliğinizin sağlığı ve mutluluğu için önem teşkil eden bir şeyi ertelemenizi önermeyi aklımın köşesinden bile geçirmem." Hardwick hâlâ kendi dünyasına dalmış gibi görünen Madeleine'e göz kırptı. Onun bu alaycı sözleri Gurney'i çileden çıkartıyor, bir taraftan da babasının birkaç kadeh içtikten sonra yaptığı konuşmaları aklına getiriyordu. "Başka bir çözüm olduğuna eminim, abbap. Sen olumlu düşünürsen çözüm yolu önünde belirir."

Gurney onun bu ukalaca sözlerine bir yanıt vermeye hazırlanıyordu ki yan kapıdan içeri giren Jane üzerindeki mantoyu bile çıkarmadan rüzgarda dağılmış saçlarıyla mutfağa daldı. Kadının bariz gerginliği Madeleine'in dikkatini çekmişti.

"Jane? Kardeşin iyi mi?"

"Dinlendiğini, bilgisayarına girildiğini söylüyor. Bence polis onu çıldırtıp, aklını kaçırtmaya çalışıyor."

Kardeşinin sorunlarına bu derece yoğun bir ilgi göstermesi Gurney'in tam bir klasik karşılıklı bağımlılık vakası diye düşünmesine yol açtı. Bu tür ilişkilerin ironik yanı, sorunu çözmesi gereken tarafın aslında buna pek yanaşmaması, zayıf olan tarafın bağımlılığının sürmesini tercih etmesiydi. Jane Hammond'ın bu modele uyup uymadığını merak etti. "Onun bu gözlemlerinin gerçekçi olduğuna emin misiniz?"

"*Gerçekçi?*"

"Bize kardeşinizin abartılmış korkuları olduğundan bahsetmiştiniz."

"Tamamen farklı. Bazen hayal ettiği şeyler olur. Ama bunlar

gerçek. O bir deli değil, Tanrı aşkına! Olmayan şeyleri görmüyor!"

"Elbette görmüyor," diye müdahale etti Madeleine. "David yalnızca Richard'ın gördüğü şeylerin anlamını merak etti."

Jane, Gurney'e bakarak, "Anlamı mı?" diye sordu.

"Arkanızdaki araba sizi takip ediyor olabilir. Diğer yandan sadece kendi yolunda giden bir araba olması da mümkün. Kardeşinizin gördüğü şeylerin gerçek olduğuna kuşkum yok. Merakım tamamen yaptığı yorumlarla ilgili."

"Bu sorunuza yanıt veremeyeceğim. Neler olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama ana resmi görüyorsunuz değil mi? Bu yüzden size ihtiyacım var. Size ve Jack'e. Bu dört kişinin neden intihar ettiğine ilişkin en ufak bir fikrim yok. Gerçeğin ne olduğuna dair de. Yalnızca polisin söylediği gibi olmadığını biliyorum. Ama gerçeği ortaya çıkarmak sizin ustalık alanınız."

Gurney, bu talebe nasıl tepki verdiğini görmek için Madeleine'e kaçamak bir bakış attı ama onun yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Jane sözlerini sürdürdü, "Eğer benimle Kurt Gölü'ne gelir, Richard'la tanışır, ona doğru soruları sorarsanız, bahse girerim gerçeği derhal anlarsınız. İyi dedektifler böyle yapar, değil mi? Ve Jack'e göre de bu işte en iyi sizsiniz. Bunu kabul ediyor musunuz?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kadının umutla parlayan gözlerinin içine baktı. Sonra da soruya soruyla karşılık verdi. "Tesisi kim idare ediyor?"

"Austen Steckle olması lazım. Genel Müdür. Özellikle Ethan'ın ölümünden sonra her şey onun sorumluluğunda. Aslında önceden de öyleydi. Ethan ona sonuna dek güvenirdi." Duraksadı. "Austen'ın sert bir kişiliği vardır ama Richard'a karşı çok adilane davrandığını da söylemeliyim. Medya akbabalarına karşı onu korumak için kendini adeta siper etti. Fenton'ın çılgınca suçlamalarla dolu basın toplantısının ardından gazeteciler bölgeye

akın etti. Austen daha ilk haftadan özel güvenliği gazetecilerin üzerine salıp, muhabirleri saldırganlık ve özel mülkiyete tecavüz suçlamalarıyla gözaltına aldırttı. Yaptıkları kulaktan kulağa yayılınca da gazetecilerin ayağı kesilmiş oldu."

"Ethan'ın bir kardeşi olduğundan bahsetmiştin sanırım? O da aynı işte mi?"

"Peyton? O da tesiste yaşıyor ama hepsi bu. Kimseye faydası yok."

"Neden?"

"Kim bilir? En iyi ailelerde bile bir tane çürük elma çıkar."

Gurney başını manası belirsiz bir biçimde hafifçe salladı. "Peyton'ın yirmili yaşlarının sonunda olduğunu söylemiştiniz."

"Sanırım yirmi sekiz, yirmi dokuz. Austen'la aşağı yukarı aynı yaştalar. Ama konu iş için çabalama, gayret gösterme, zeka olduğunda aralarında dünyalar kadar fark vardır."

"Başka kardeşleri var mı?"

"Yaşayan yok. Ethan beş kardeşin en büyüğü. Peyton'sa en küçükleri. Ortanca üç kardeşleriyle babaları fırtınaya yakalanan özel bir uçağın düşmesi sonucu öldüler. Anneleri de bu olayın yol açtığı yıkımın ardından iki sene kadar sonra intihar etti. Bu esnada Ethan yirmi bir yaşındaydı. Peyton'sa on beşlerinde filan. Yaşadıkları trajediler sonucunda kardeşlerin farklılıkları daha da arttı. Ethan'ın kardeşinin yasal vasisi olması da pek işe yaramadı."

"Çürük elma derken ne demek..."

"Peyton'ın bitip tükenmek bilmeyen sorunları vardı. Çocukken hırsızlık yapar, yalan söyler, arkadaşlarıyla kavga ederdi. Sonra biraz büyüyünce kaçık kız arkadaşları olmaya başladı. Biraz kaba ama açık olmak gerekirse, hayatı fahişelerle, iğrenç davranışlarla, uyuşturucuyla kısacası aklınıza gelebilecek her türlü pislikle doldu."

"Kurt Gölü'nde mi yaşıyor?"

"Ne yazık ki."

Gurney tepkisini ölçmek için Hardwick'e baktı ama o elindeki cep telefonunun ekranına gömülmüştü.

Jane yalvaran bakışlarını Gurney'e çevirdi. "En azından gelip Richard'la bir konuşsanız? Belki gelmişken etrafı da gözden geçirirsiniz?"

"Kimseden yardım istemediğine göre beni de geri çevirmeyecek midir?"

"Eğer önceden bildirirsek büyük bir ihtimalle öyle yapar. Ama sizin oraya kadar geldiğinizi görünce kendini görüşmeye mecbur hissedecektir."

"Bundan çok eminmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Onun böyle bir kişiliği var. Mill Valley'de çalıştığı dönemde muayenehanesine randevusuz gelenleri, ne kadar meşgul olursa olsun geri çevirmezdi. Kendisini bekleyen biri varsa mutlaka görüşürdü. Yanlış bir düşünceye kapılmamanız için şunu da eklememe izin verin, bunu araya başka bir hasta daha sıkıştırıp, biraz daha fazla para kazanmak için yapmazdı. Richard her zaman paraya değil insana değer vermiştir."

Gurney paraya değer vermeyen birinin çalışma bölgesi olarak Kaliforniya, Mill Valley'i yani Amerika'nın en zengin bölgesini seçmiş olmasını biraz tuhaf bulmuştu.

Büyük olasılıkla bu kuşkuyu sezen Jane sözlerini sürdürdü. "Büyük firmalar Richard'a cömert tekliflerle hem de çok cömert tekliflerle geldiler. Ama o her seferinde bu teklifleri geri çevirdi."

"Neden?"

"Çünkü Richard kendini hayatı boyunca şeffaflığa, açıklığa adamıştır. Kendileri adına çalışmasını isteyen kurumlarla ilgili tüm bilgileri ısrarla talep etmiştir. Çünkü psikoloji alanında faaliyet gösteren firmaların bazıları gerçekte iddia ettikleri kadar bağımsız değillerdir. Hiçbir servet Richard'ı amaçları ve geçmişi tam manasıyla ortada olmayan, söyledikleri yüzde yüz kanıtlanmayan bir kurumla çalışmaya ikna edemezdi. İşte Richard böy-

iyi bir adamdır." Gurney'e doğru eğildi. "Yardım edeceksiniz... Değil mi?"

"Zamanlamayla ilgili bir sorunumuz var. Kısa bir seyahate çıkmak üzereydik."

Jane yıkılmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Yarından sonraki gün. Bu nedenle yapabileceğim bir şey yok..."

"Kaç günlüğüne?"

"Kaç günlüğüne mi burada olmayacağız? Dört veya beş gün. Belki sonrasında biraz daha..."

"Ama her şey çok hızlı gelişiyor. Başka bir çare..."

"Evet, aslında var!" diye atıldı Hardwick zafer kazanmışçasına, telefonu ekranda açık haritayı herkesin görebileceği şekilde çevirerek. "Mor çizgiler sizin evden kuzeydoğu Vermont'taki Tall Pines Oteli'ne giden güzergahı gösteriyor. Orasıyla Adirondack Dağları arasında yaklaşık üç yüz yirmi kilometrelik bir mesafe var. Bu mesafeyi dağların etrafından geçerek kat eden iki yol var. Bir de dağların içinden geçerek gitmeye imkan tanıyan iki farklı yol daha bulunuyor. Ve bu yollardan biri Gall Doğa Koruma Alanı'nın otuz iki kilometre yakınından geçiyor. Kısacası yapacağınız tek şey tatilinize planladığımızdan bir gün önce çıkıp, geceyi Kurt Gölü Tesisi'nin ultra lüks konuk evinde geçirmeyi kabul etmek olacak."

Jane adeta büyüklerinden bir şey dilenen küçük bir çocuk edasıyla ellerini kavuşturup bir Madeleine'e bir Gurney'e bakıyordu. "Bunu yapabilirsiniz. Vermont'a giderken bir günlüğüne oraya uğrayabilirsiniz, değil mi?"

Gurney, Madeleine'in ne düşündüğünü öğrenmeden nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu.

Gurney'in kararsızlığı Jane'in dikkatini Madeleine'e çevirmeye itti. "Harika bir odanız olacak. Tek sent ödemeyeceksiniz."

Madeleine'in gözleri hâlâ Hardwick'in telefon ekranındaki haritadaydı.

Bir süre sonra, Gurney'i de şaşırtarak, başını sallayıp onayladı.

"Olabilir."

7. Bölüm

Jane Hammond ertesi gün öğleden sonra tesiste buluşmak üzere anlaşmalarının ardından Hardwick'le birlikte ayrıldı.

Madeleine yatak odasına doğru yönelirken duş alacağını söyledi.

Gurney, karısının en azından bir süreliğine, Kurt Gölü'yle ilgili konuşmaktan kaçınma kararı verdiğini sezmişti. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorsa da yıllar Gurney'e Madeleine'i konuşmak istemediği bir konuda sıkıştırmanın hiçbir yere vardırmadığını öğretmişti. O da bunun yerine Jane Hammond'ın bıraktığı zarfı incelemeye karar verdi.

Zarfı alıp çalışma odasına geçti. Masasına oturdu.

Zarfta her birinin kapağında el yazısı notların yer aldığı iki dosya vardı. İlk dosyanın üzerinde *Dört Ölümle İlgili İlk Raporlar* yazılıydı.

Gurney'in açtığı bu ilk dosyada çeşitli yerel gazetelerin internet sitelerinden derlenen orijinal çıktılar yer alıyordu. Tüm detaylar ortaya çıktıktan sonra bu ilk haberleri okumak gereksiz olsa da Gurney olayın gelişimini en başından görmek istedi.

Palm Beach Post gazetesinden, 2 Ekim: PALM BEACH'TE İNTİHAR ŞÜPHESİ. 26 yaşındaki Christopher Wenzel'in cesedi pazartesi sabahı Waterway sahilindeki malikanesinde bulundu. Ön otopsi raporuna göre, bilek damarlarının kesilmesi sonucu

kan kaybından ölen şahsın, intihar ettiği kanaatine varıldı. Ceset Bay Wenzel'in dairesine temizlik için giren görevli tarafından bulundu.

Komşuları Bay Wenzel'in yalnız yaşadığını ama sık sık misafirleri olduğunu ve gürültülü partiler verdiğini anlattılar. Şahsın ailesi veya iş bağlantılarıyla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşılamadı. Bina sorumlusuysa yorum yapmadı.

Bergen Record gazetesinden, 10 Ekim: TEANECK'TE OTOMOBİLDE BİR ERKEK CESEDİ BULUNDU. Queen Anne Caddesi'ndeki Smokers Happiness adlı tütün mamulleri satan bir dükkanın 27 yaşındaki müdürü Leo Balzac'ın cesedi oturduğu DeGraw Bulvarı'ndaki sitenin otoparkındaki aracında komşusu tarafından bulundu. Polis cesedin her iki bileği kesik halde sürücü koltuğunda, kesikleri açmakta kullanılan bıçağın da yerde, cesedin yanında bulunduğunu belirtti. Polis sözcüsü eldeki verilerden vakanın intihar olduğunun kesin olduğunu, ancak otopsi ve toksikoloji raporu hazırlanana dek daha ayrıntılı bilgi veremeyeceklerini açıkladı.

Kapı komşusu Bay Balzac'ı, "Her zaman acelesi varmış gibi görünen, enerjik, intihar edebileceğini hayatta düşünemeyeceğiniz türden bir adam," olarak tanımladı.

Newsday gazetesinden, 26 Ekim: FLORAL PARK'TA ÖLÜM. SEVGİLİSİ KAYIP. Steven Pardosa'nın cesedi geçtiğimiz çarşamba günü, Floral Park'ta ikamet ettiği, ebeveynlerine ait dairenin bodrumunda bulundu. Cesedi cep telefonuna bıraktığı çağrılara yanıt alamayan, bu yüzden de yedek anahtarıyla eve giren babası Arnold Pardosa tarafından bulundu.

Polis sözcüsü olayı olası bir intihar vakası olarak tanımlayıp, yalnızca şahsın bileklerinin kesik olduğunu ve bıçağın da olay mahallinde bulunduğunu söylemekle yetindi. Ölen şahsın ailesiyse intihar açıklamasını kesinlikle kabul etmeyip, bunun dosyayı bir an evvel kapatmak için uydurulmuş bir açıklama olduğunu ileri sürdü.

Yirmi beş yaşındaki Pardosa, yaklaşık bir yıldır bahçe bakımı işi yapıyordu. Polis, ölen şahısla birlikte yaşayan kız arkadaşı Angela Castro'yla görüşmeye çalışsa da kadının halen nerede olduğu tespit edilemedi. Bayan Castro saç stilisti olarak çalıştığı kuaför salonuna iki gündür gitmemiş. Soyadını söylemek istemeyen, kuaför salonunun idarecisi Eric, Bayan Castro'nun neden gelmediğine ilişkin kendilerine herhangi bir bilgi vermediğini ifade etti."

Ethan Gall'in ölüm haberiyle ilgili kaynaklara geçmeden önce Gurney dikkatini çeken bazı ayrıntıları not etmeye koyuldu.

Daha önce Hardwick'e de söylediği gibi şahısların yaşlarının birbirlerine yakın oluşu dikkate almayı gerektirecek bir hususdu. Yakın yaşlarda olmak okulla ya da diğer sosyal etkileşim ortamlarıyla ilişki kurmayı gerektirebilirdi.

Sonra her vakada görülen bilek kesme olgusu vardı. Kurgu hikayelerde çok sık rastlanıyor, ayrıca acil servisteki bilek keserek intihar etme vakaları çok sık gözlemleniyor olsa bile bu tür girişimlerin ölümle sonuçlandığı çok nadirdi. Erkekler intihar etmek için genellikle kendilerini vurmayı ya da asmayı tercih ederlerdi. Bu dört intihar vakasından sadece biri bile bilek kesme sonucu gerçekleşseydi dahi yine de sıra dışı olarak değerlendirmek gerekecekti. Ama geri kalanların da aynı yöntemi tercih etmiş olması durumu çok tuhaf bir hale getiriyordu.

Ayrıca işin bir de parayla ilgili bir yanı vardı. Palm Beach'te malikane sahibi Christopher Wenzel'in sigara sorunundan kurtulmak için geceliği 1000 dolarlık lüks bir dağ evine gitmiş olması mümkündü. Ama aynı şey indirimli tütün mamulleri satan bir dükkanı işleten biri için söylenemezdi. Ve babasının evinin bodrumunda yaşayan peyzaj tamircisi için de. Kısacası bu son ikisinin Kurt Gölü konaklama tesisindeki kalburüstü terapi seanslarına katılacak adaylar arasında yer almaları pek olası değil gibiydi.

Son olarak da Steven Pardosa'nın kayıp kız arkadaşı vakası vardı. Gerçi bunun bir anlamı olmayabilirdi. Veya tam tersi.

Gurney'in tecrübeleri kayıp vakalarının genellikle olayla ilgili olduğunu söylüyordu.

Birkaç not daha aldıktan sonra Ethan Gall'le ilgili en kapsamlı haberi okumaya başladı.

Albany Times Union gazetesinden, 3 Kasım: GALL SERVETİNİN VÂRİSİ BİR DAĞ KULÜBESİNDE ÖLÜ BULUNDU. Ethan Gall'e ait olduğu düşünülen ceset, Kurt Gölü Tesisi'nde boş bir kulübede bulundu. Gall ailesine ait Kurt Gölü Tesisi 2400 hektarlık alanıyla Adirondack bölgesinde şahsa ait en büyük arazilerden biridir.

Henüz nihai otopsi raporu çıkmadığından polis cesedin mevcut durumunun karar vermeyi zorlaştırdığını, ancak intihar olasılığının da göz ardı edilmediğini açıkladı.

Kurt Gölü, geçmişi eski Adirondack Büyük Kampı'na uzanan ana konukeviyle, göl kenarındaki üç villanın, etrafı çevreleyen ormanın içlerine dek uzanan çok sayıda kulübenin ve Gall ailesinin özel köşkünün bulunduğu bir tesistir. Bu binalar 1900'lerin başlarında tuhaf bir şekilde can veren, kalay madenleri sahibi Dalton Gall tarafından yaptırılmıştı. Kurt saldırısına uğrayacağını ileri sürüp duran Dalton Gall gerçekten de arazisinde kurt saldırısına uğrayarak ölmüştür.

Büyük büyük babası tarafından yaratılan kayda değer büyüklükteki bir servetin sahibi olan Ethan Gall kâr amacı gütmeyen, mahkumların eğitimi ve topluma yeniden kazandırılmaları amacını taşıyan Gall Yeni Yaşam Vakfı'nın kurucusu, başkanı ve en büyük bağışçısıydı.

Otuz dört yaşındaki Ethan Gall'in ölümünün ardından geriye aileden yalnızca kardeşi Peyton kaldı. Tesisin müdürü ve ailenin sözcüsü Austen Steckle şu açıklamayı yaptı: Bu korkunç trajedi burada, Kurt Gölü'nde büyük bir şaşkınlığa neden oldu. Buna inanmakta zorluk çekiyoruz. Ayrıca adli tıptan gelecek sonuç raporu elimize ulaşıncaya dek başka bir açıklama yapmayı da uygun bulmuyoruz."

Konuyla ilgili *Burlington Free Press*, *New York Times* ve *Washington Post* gazetelerinden derlenmiş benzer ama daha kısa yazılar da vardı.

Gurney masasının üzerindeki telefona uzanıp Hardwick'in numarasını tuşladı. Hardwick telefona hemen yanıt verdi. "Ne var ne yok, Davey?"

"Birkaç şey var. Haber kupürlerinden birinde Austen Steckle'dan aile sözcüsü olarak bahsediliyor. Peyton'dan başka Gall ailesine mensup kaç kişi var?"

"Sıfır."

"Tüm aile Peyton'dan mı ibaret?"

"Jane'in bildiği kadarıyla öyle. Bunu ben de sordum."

"Tamam. Başka bir soru. Bu Gall Yeni Yaşam Vakfı nedir?"

"Yasal bir vakıf gibi görünüyor. Cezaevine yeniden dönmemeleri için yol gösterme, eğitim ve kapsamlı psikolojik danışmanlık hizmetleri veriyor. Asıl amacı yeniden suç işlenmesini azaltmak. Ethan kurdu, yönetti ve çok para yatırdı."

Gurney bu konuyu iyice incelemeye karar verdi. "Bu sabah Dalton Gall'in ölümüyle ilgili tuhaflıklardan bahsetmiştin. Bu sabah gazete kupürlerini karıştırırken ben de benzer bir şeye rastladım. Tam olarak konu nedir?"

"Kim bilir? Üzerinden çok zaman geçmiş bir hikaye. Yıllar içinde bir dolu şey eklenmiştir. Güya yaşlı herif kurtlar tarafından ısırılıp parça parça edildiğine dair rüya görmüş, birkaç gün sonra da gördükleri başına gelmiş. Zırvalık olma ihtimali yüksek."

"Yalnız elimizde ölmeden önce kabuslar gören dört kişi olduğunu düşünürsek bir hayli enteresan bir rastlantı."

"Aynı fikirdeyim de buradan nereye ulaşırız?"

Gurney bu soruyu duymazdan gelip kendi sorusunu yöneltti. "Sana da hayatını kazanmak için çim biçen birinin ..."

Hardwick, Gurney'in cümlesini tamamladı. "Böylesine lüks bir yerde bir gece kalmak için para saçmış olması saçma gelmiyor mu? Hem de nasıl."

"Peki bu bilek kesme olayına ne diyorsun?"

Hardwick soruya kahkahayla gülerek yanıt verdi. "Ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yok. Görüyorsun ya, Davey, tüm bu yanıtsız sorular yüzünden senin üstün zekana ihtiyacımız var."

Gurney telefonu kapatıp Jane'in getirdiği ikinci dosyayı açtı. Bunun kapağına üzerinde *Polis Basın Toplantıları, Hammond'ın beyanları, Genel Medya Dokümanı* yazılı bir etiket yapıştırılmıştı.

Bir medya web sitesinden alınmış ilk doküman iki sayfadan oluşuyordu. Dokümanın üzerine Jane el yazısıyla, "Komiser Yardımcısı Plant, Suç Araştırma Bürosu, basın brifingi, 8 Kasım" yazmıştı. Belgeye kimliği belirtilmeyen gazetecilerin katıldığı soru-cevap kısmından sonra komiser yardımcısının yaptığı genel yorum da eklenmişti.

Gurney bir sonraki basın toplantısı kayıtlarını incelemeye karar verdi.

Bu toplantı kaydı ilkinden birkaç sayfa daha fazlaydı. Ayrıca metne ikinci bir seçenek olarak, Gurney'in de tercih ettiği, bir video linki eklenmişti. Çünkü yüz ifadeleri ve tonlamalar, kağıt üzerindeki kelimelerden çok daha fazlasını ortaya koyabilirdi. Dizüstü bilgisayarını açıp linki yazdı.

Ekranda videonun görünmesini beklerken çalışma odasına, üzerinde bornozu, ıslak saçlarıyla Madeleine girdi.

"Hangisini alacağına karar verdin mi?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Kar ayakkabıları?"

Dönüp kapının yanına bakınca Madeleine'in sabah duvara yasladığını hatırladığı ayakkabıları gördü. Ham deri-tahta ve tabanı plastik ince çivi kaplı iki çift kar ayakkabısı. "Sanırım çivili olanı?"

Madeleine'in yüzünde beliren isteksiz gülümseme aklının başka şeyle dolu olduğunu ortaya koyuyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gurney.

Madeleine biraz daha gülümsese de ifadesinden düşünceli olduğu belliydi. "Tavuklar için ışık ayarlasak iyi olur diye düşünüyordum da."

"Ne ayarlayalım?"

"Kümes için. Yılın bu zamanı hava çok erken kararıyor."

"Bunu mu düşünüyordun?"

"Ne bileyim tavuklar için iyi olur diye geçti aklımdan işte."

Karısının aklında başka bir şey olduğunun farkındaydı ve en iyi yaklaşımın da sabır göstermek olduğunu biliyordu. "Oraya çekilecek bir elektrik hattına bakar. Bir elektrikçi çağırırız. Ya da ben de yapabilirim."

"Biraz ışık olsa hayvanlar için iyi olur." Ayakkabıları alıp odadan çıktı.

Gurney pencereden bir süre dışarı bakıp acaba konuşmaya hazır olmadığı şey ne diye düşündü. Ağaçlık araziye doğru uzunca bir süre öylece baktı.

Fısıldaşmalar, çekilen sandalyelerin sesleri dikkatini yeniden önündeki açık bilgisayar ekranına yöneltti. İkinci basın toplantısı başlamak üzereydi.

Toplantı, Gurney'in NYPD'deki yıllarından son derece aşina olduğu, iç bunaltıcı resmi konferans salonlarından birinde gerçekleşiyordu. Video açısı da, yine aynı derecede alışkın olduğu gibi, kamera karşı duvara yerleştirildiğinden, görüntüyü tam cepheden alacak biçimdeydi.

Kafeterya stili on, on iki plastik sandalyede kafaları arkadan görünen yarısı erkek yarısı kadın gazeteci yerlerini almışlardı. Tam karşılarındaki küçük platformda iri yapılı şişman bir adam yer alıyordu. Arkasına da tüm duvarı kaplayan beyaz bir tahta monte edilmişti.

Şişmanlığıyla bedeni tam bir yumurta şeklini almış gibiydi. Üzerinde kırk yaşını aşmış dedektiflerin neredeyse üniforması sayılan koyu renk pantolon, donuk pastel rengi gömlek, daha da donuk bir kravat, üzerine küçük gelen gri bir spor ceket vardı.

Siyah saçlarını geniş alnından arkaya doğru taramıştı. Bu da dolgun yanakları ve çirkin ağzıyla birleşince Jimmy Hoffa'nın eski fotoğraflarına şaşırtıcı derecede benzemesine yol açmıştı.

Saatini kontrol edip kapaklı dosyayı açtı.

"Evet arkadaşlar, başlıyoruz. Ben Suç Araştırma Bürosu'ndan Başdedektif Gilbert Fenton. Ethan Gall'in ölümünden sonra geçen birkaç gün içerisinde bazı önemli gelişmeler meydana geldi. Elimde konuyla ilgili bir tutanak var." Fenton dosyayı açmak için duraksayınca gazetecilerden biri söz aldı.

"Az önce ölüm kelimesini kullandınız. Yani bunun bir intihar vakası olmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece Ethan Gall'in ölümünün bildiğimiz manada bir intihar vakası olmama ihtimalini göz ardı etmediğimizi söylemeye çalışıyorum. Ama biraz bekleyin." Eliyle trafik polislerine has dur işareti yaptı. "Önce açıklamamı bitireyim." Yeniden elindeki dosyaya döndü.

"Gall'in ölümü sonrası yapmış olduğumuz incelemeler çok önemli bulgulara ulaşmamızı sağladı. Gall'in çok kısa bir süre önce Dr. Richard Hammond tarafından hipnoz terapisine alındığı gerçeği... Öldüğü hafta sürekli tekrarlayan kabuslardan bahsettiği gerçeği... Cesedinin yanında kabuslarında gördüğü öldürücü silahın benzerinin bulunduğu gerçeği... Bu kabusların detaylarının elimizde oluşu gerçeği... Onları bizzat kendisi kaleme almış ve bu kabuslar onu yaşamına son vermeye itmiş görünüyor. Kısacası olayın çok daha kapsamlı araştırılması açıkça ortaya çıktı."

Yeni bir sayfa açıp boğazını temizledi. Ardından sözlerini sürdürdü, "Üç kişinin daha tıpkı Ethan Gall gibi, benzer deneyimlerin ardından kendi canlarına kıydıklarını biliyoruz. Bu üç kişi de Richard Hammond tarafından hipnoz edilmişti. Hepsi hayatlarını zindan eden kabuslar gördü ve anlaşıldığı kadarıyla da bu kabusların etkisiyle kendilerini öldürme yolunu seçti."

Dosyayı kapatıp izleyicilerine döndü. "Bu noktada sorularınızı alabilirim."

Birkaç katılımcı aynı anda konuşmaya başladı.

Yine elini kaldırdı. "Teker teker lütfen. Siz, ilk sıradaki."

Bir kadın sesi işitildi: "Dr. Hammond'ı neyle suçluyorsunuz?"

"Herhangi bir suçlama yapmadık. Şu an Dr. Hammond'ın bizimle işbirliği yapmasını istiyoruz." Başka bir gazeteciyi işaret etti.

Bir erkek sesi: "Gall'in ölümünü yeniden sınıflandırıp, cinayet olarak mı tanımlıyorsunuz?"

"Şüpheli ölüm olarak sınıflandırıldı."

Aynı erkek sesi: "İntihar dışında hangi olasılıkları araştırıyorsunuz?"

"Şu an için intihar dışındaki olasılıklarla ilgili bir çalışmamız yok. Daha çok, intiharın nasıl ve neden gerçekleştiği üzerinde duruyoruz."

Bir kadın sesi: "Bildiğimiz manada bir intihar vakası olmama ihtimalinden bahsederken tam olarak neyi kastettiniz?"

"Şimdi diyelim ki, tabii sadece teorik olarak, yoğun bir hipnoz terapisiyle biri normalde kendi başına yapmayacağı bir şeyi yapmaya ikna edilmiş olsun. Elbette bu bildiğimiz manada bir girişim olarak nitelendirilemezdi."

Birçok kişi aynı anda konuşmaya başladı. Sonunda ses tonundan şaşkınlık içinde olduğu anlaşılan bir erkek gazeteci diğerlerini bastırarak sorusunu yöneltti. "Yani siz Richard Hammond'ın hipnoz seanslarını Gall'i ve diğer üç hastasını intihara sürüklemek maksadıyla gerçekleştirdiğini mi ileri sürüyorsunuz?"

Konferans salonunda adeta her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Spekülasyonlar, yorumlar havada uçuşuyordu.

Fenton elini kaldırdı. "Sırayla konuşalım lütfen. Herhangi bir şey ileri sürüyor değilim. Size anlattığım şey varsayımlardan biriydi. Başka varsayımlar da olacaktır."

Son soruyu yönelten gazeteci devam etti: "Dr. Hammond'ı hangi suçtan tutuklamayı planlıyorsunuz?"

"Söylemediğim şeyleri ileri sürmeyin. Şu an yalnızca Dr.

Hammond'ın bizimle işbirliği yapması arzusundayız. Bu hipnoz seanslarında sonradan hastaların kabuslar görmelerini ve nihayetinde de törensel biçimde kendi canlarına kıymalarını sağlayacak herhangi bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

İki kadın sesi aynı anda işitildi: "Törensel?"

Bir erkek sesi: "Hangi törensel bulgular var? Satanizm öğelerinden mi bahsediyorsunuz?"

Bir başka erkek sesi: "Diğer üç kurbanın kimliklerini bizimle paylaşacak mısınız?"

Bir kadın sesi: "İntihar edenlerle ilgili kurban terimi kullanmak doğru olacak mı?"

Fenton sesini yükseltti. "Lütfen, düzeni bozmayalım. Öncelikle kurban terimi ile ilgili soruya şöyle yanıt verebilirim. Kanımca içinde bulunduğumuz durum ölen şahısları kurban olarak nitelendirebileceğimizi gösteriyor. Elimizde hipnoz edildikten sonra kabuslar gören ve sonrasında da aynı silahla, neredeyse aynı biçimde ölmüş dört kişi var. Bunun tesadüfen olma ihtimalinin çok düşük olduğu açık. Ek olarak, törensel davranışla ilgili olarak da, danışmış olduğumuz tüm uzmanlar, intihar vakalarının dördünde de kullanılan silahın genele oranla son derece sıra dışı olduğu bilgisini bizimle paylaştılar."

Bir erkek sesi: "Eğer teoriniz doğruysa, yani bu kurbanlar intihar etmelerine neden olacak bir hipnoz seansı görmüşlerse, nasıl bir suçlama yapılacak? Yeni tür bir cinayetten mi bahsediyoruz?"

"Bu soruya yanıt verebilmemiz için daha kat etmemiz gereken çok yol var."

Sorular yarım saat kadar devam etti. Fenton hiç sıkılmış gibi değildi. Tam tersine sorulara gazetecileri kışkırtır bir tarzla yanıt veriyordu. Gurney, bunun onun gibi ağır kanlı, muhafazakar görünümlü bir polis için hiç de alışıldık bir tutum olmadığı kanaatindeydi.

Nihayet toplantının sona erdiğini açıkladı.

"Pekala, bayanlar, baylar. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Açıklamamın bir kopyası çıkışta sizlere verilecek."

Sandalyeler geri çekilip katılımcılar ayağa kalkarken video da sona erdi.

Gurney birkaç dakikalığına masasında oturdu. Şaşkındı.

Sonra kalemine uzanıp aklına takılan bazı soruları not etmeye koyuldu. Sayfanın yarısına gelmişti ki Jane'in derlediği dosyada Richard Hammond'ın yaptığı basın toplantısı, Fenton'ın basın toplantılarının medyadaki yansımaları gibi daha çok sayıda belge olduğunu hatırladı.

Gurney dosyayı yeniden açıp haber sitelerinden derlenen çıktıları karıştırmaya koyuldu. Toplantılara nazaran daha yakın tarihli bu metinleri tamamen okumaya gerek yoktu. İmalı başlıklar tüm öyküyü gözler önüne seriyordu.

ÖLÜM FISILDAYICISI
BU DOKTOR HASTALARINA KENDİLERİNİ ÖLDÜRMELERİNİ Mİ SÖYLEDİ?
POLİS TARTIŞMALI TERAPİSTİN TÖRENSEL İNTİHARLARLA İLGİLİ BAĞLANTISINI ARAŞTIRIYOR.
BİR RÜYA CİNAYET SEBEBİ OLABİLİR Mİ?

Bu başlıklarla dolu metin yığınının yarısına geldiğinde incelemeye ara verip arkasına yaslandı. Gil Fenton'ın konuyu kamuoyuna sunuş tarzından, gerçekleri istediği biçimde sergileme yeteneğinden etkilendiğini fark etti. Üstelik bu saldırgan tutumuyla yalnızca son derece sert bir varsayıma sıkı sıkı sarılmakla kalmıyor, aynı zamanda da emniyet teşkilatının halkla ilişkiler politikasıyla da ters düşmüş oluyordu.

Bu belgelerin en altında, tek sayfalık bir bilgisayar çıktısı daha vardı. Üzerine de: *Christopher Wenzel, Leo Balzac, Steven Pardosa ve Ethan Gall'in Ölümleriyle İlgili Yürütülen Soruştur-*

malar Üzerine Richard Hammond Tarafından Yapılan Açıklama, başlığı atılmıştı.

Gurney büyük bir ilgiyle okumaya koyuldu.

İsimleri yukarıda yazılı şahısların ölümleriyle ilgili New York emniyet temsilcisi tarafından, medyaya ciddi suçlamalar içeren bir açıklama yapıldı. Bu suçlamalar kamuoyunu yanıltmakta ve yanlış yönlendirmektedir.

Tüm bunlara karşı bu benim ilk ve son açıklamam olacaktır. Yetersiz polis müfettişlerinin beni bu maskaralığa ortak etmelerine izin vermeyeceğim. Yalnızca karalama niyetli, kasıtlı suçlamalara son verilmedikçe polisle kesinlikle işbirliği yapmayacağım. Aynı şekilde polisin iftira niteliği taşıyan imalarını kendi ahlaksız, sansasyon hırslarını ortaya dökmek için kanıt olarak sunan medya temsilcilerine de en ufak bir açıklama yapmayacağım.

Kısacası, hiçbir basın toplantısına katılmayacağım gibi bu gülünç soruşturmaya ve medya soytarılığına hiçbir şekilde değerli vaktimi ayırmayacağım. Avukat tutmayacağım. Herhangi bir halkla ilişkiler firmasıyla anlaşma yapmayacağım. Sözcüm de yok, herhangi bir savunma yöntemi de seçmeyeceğim.

Nihai açıklamam şudur: Sadece çok kısa bir süre mesleki ilişki kurduğum dört kişinin ölümüne neden olduğum biçimindeki imalar ve yorumlar bütünüyle gerçekdışıdır. Şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek isterim. Christopher Wenzel, Leo Balzac, Steven Pardosa ve Ethan Gall'in trajik ölümlerinde benim en ufak bir rolüm yoktur. Bu ölümlerle ilgili iğrenç haber endüstrisi tarafından da desteklenen, kötü niyetli emniyet görevlileri tarafından yürütülen onur kırıcı bu sirk gösterisi yerine kapsamlı ve tarafsız bir soruşturma yapılmalıdır. Doktor Richard Hammond.

Gurney bu açıklamayı, özellikle de bu açıklamanın yazarının, arabasının bagajında bir ceset olduğuna ilişkin gerçek olması pek mümkün olmayan bir korku yüzünden hayatı kararan kişi olduğunu düşününce, hatırı sayılır derecede cesurca buldu.

8. Bölüm

Palm Beach Emniyeti tam Gurney'in istediği büyüklükteydi. Kendi dedektif bürolarına sahip olacak kadar geniş ama içerideki adamının yürütülen her türlü soruşturma hakkında bilgi sahibi olmasına olanak verecek kadar da küçük. En iyisi de Komiser Bobby Becker'ın kendisine iyilik borçlu oluşuydu. İki yıldan daha az bir süre önce Gurney'in önemli katkıları sayesinde Becker korkunç bir seri katili demir parmaklıklar ardına atabilmeyi başarmıştı.

Becker telefonu hemen açıp, her zamanki gibi sözcükleri uzatarak, "Dedektif Gurney," dedi. "Sürprize bak!" Ancak tonlamasından Gurney'in aramasını hiç de sürpriz olarak görmediği ortadaydı. "Sesini duymak ne güzel. Her şey yolundadır umarım?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Şikayet edemem. Ya da şöyle söylemeliyim belki de. Şikayet etmemeyi tercih ederim. Şikayet etmek zaman kaybından başka bir şey değildir. Onun yerine şikayetimizin nedenlerini ortadan kaldırmaya yoğunlaşmalıyız."

"Tanrım, Becker, şiir gibi konuştun."

"Bunu duyduğuma sevindim. Neticede benim anadilim bu. Florida'da doğup büyüdüm. Artık sayımız o kadar azaldı ki neredeyse soyumuz tükenecek. Kendi ağacında yaşayan nadir bir kuş gibi. Senin için ne yapabilirim?"

Gurney doğru kelimeyi bulmak için bir anlığına duraksadı. "Farklı bölgeleri kapsayan geniş ölçekli bir olaya müdahil olmam istendi. Palm Beach de bu bölgelerden biri."

"Dur hemen tahmin edeyim. Ölüm Doktoru'ndan bahsediyor olabilir misin? Ona burada o ismi taktılar da. Tabii Ölümcül Rüyalar Vakası demediklerinde."

"Evet, o. Wenzel vakasının dedektifi olsan ne büyük şans olurdu, değil mi?"

"Ama ne yazık ki değilim. Yan masadaki genç dostum adli tıptan olayın olası bir intihar vakası olduğuna dair rapor gelince her şeyin normal olduğunu düşünmüş. Başka da bir sorun yokmuş zaten. Ta ki Rahip Bowman Cox gelip bize bunun bir cinayet, katilin de Şeytan olduğunu söyleyinceye dek."

"Ne?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

"Bana sadece Wenzel'in rahibe günah çıkarma sırasında Kurt Gölü'nde Dr. Hammond'la görüşmesinin ardından kabuslar görmeye başladığı bilgisi geldi. Wenzel'in ölümünün ardından da rahip gelip size bunları anlatmış. Sonra siz de Hammond'ı aramışsınız ama bu konuşmadan bir şey çıkmamış. Bir hafta sonra bu sefer Hammond sizi arayıp az önce New Jersey'deki başka bir dedektiften ikinci bir intihar vakası daha olduğunu öğrendiğini söylemiş. Bana anlatılan öykü buydu. Katilin şeytan olduğuna dair herhangi bir şey duymadım."

"Bilgileri kimden alıyorsun?"

"Sağdan soldan."

"Başdedektif Gilbert Fenton'a itimat edenlerden değilsin galiba?"

"Öyle de denilebilir. Bana şu şeytandan bahsetsene biraz."

"Pekala... Bu benim için çok da kolay değil. Bizim başdedektif detayların şimdilik gizli tutulmasını, basınla ve de kimseyle paylaşılmamasını istedi. Ben de ona vermiş olduğum bu şeref sözünü tutma kararındayım. Ancak Rahip Cox'la ilgili anlatacak-

larım bu sözün kapsamına girmiyor. Anladığım kadarıyla rahip, Coral Dunes'taki Hıristiyan Zaferi Kilisesi'ne ulaşmış. Rahip kendi düşüncelerinin daima doğru olduğuna inanan ve bunu herkese aktarma isteği duyan biri."

"Teşekkürler, Bobby. Yardımını unutmayacağım."

"Yardım edebildiğime sevindim. Şimdi, belki sen de benim birkaç soruma yanıt verirsin. Aslında bu buradaki hemen hemen herkesin aklını kurcalayan bir soru."

"Sor."

"Medyanın bokunda boncuk aradığı Fenton'ın derdi ne?"

Bu sorunun ardından uzunca bir süre Fenton'ın basınla olan ilişkilerini değerlendirdiler. Becker bir emniyet görevlisinin olayın tümü üzerinde bir sözcü gibi konuşmasından açıkça rahatsızdı. Zira bu diğer bölgelerdeki dedektiflerin bilgi akışını kontrol etmelerini zorlaştırırken, aynı zamanda da kendi bölgelerindeki gazeteciler karşısında beceriksiz görünmelerine yol açmıştı.

Ayrıca Becker, Fenton'ın iddialarını hem mahkemeye sunulması imkansız hem de kanıtlanamaz savlar olarak değerlendiriyordu. Ve bu da Gurney'in aklını Fenton'ın davranışlarından daha çok kurcalayan başka bir soruya yol açıyordu.

Suç Araştırma Bürosu'ndan ya da New York Eyalet Polisi idarecilerinden kim onun olaya bu biçimde yaklaşmasını onaylamıştı? Ve bunu neden yapmıştı?

Onun üstlerinden birinin de işin içinde olması şarttı. Sonuçta Fenton mesleki kariyerine her şeyden çok önem veren bir polisti. Bu aksi, emekliliği yaklaşmış emniyet görevlisinin emir komuta zinciri dışına çıkıp kendi başına hareket etmesi olanaksızdı.

Öyleyse bu kimin oyunuydu?

Ve de bu oyunun galibinin ödülü ne olacaktı?

Şu ana dek Gurney'le Becker'ın elinde sadece sorular vardı. Ama şimdi aynı soruların zihinlerini kurcalıyor olduğunu öğrenmek belirgin bir biçimde rahatlamalarına yol açmıştı.

Becker konuşmayı Rahip Cox'la ilgili son bir şey daha ek-

leyerek bitirdi. "Seni herhangi bir temas kurarsın diye şimdiden uyarayım, bizim rahip inanılmaz derecede vahşileşmiş bir yırtıcı kuşu andırır."

Gurney, Coral Dunes Hıristiyan Zaferi Kilisesi'nin web sitesinde bulduğu numarayı arasa da otomatik telesekreter sistemi onu doğrudan Bowman Cox'a ses mesajı bırakmaya yönlendirdi.

Adını, telefon numarasını bırakıp, kendisinin dört intihar vakasıyla ilgilenen dedektiflerden biri olduğunu, rahibin Christopher Wenzel'in zihin yapısıyla ilgili sezgilerini ve olayla ilgili yorumlarını dinlemeyi arzu ettiğini belirtti.

Telefonu kapatmasının üzerinden beş dakika geçmeden rahip geri aradı. Rahip ağdalı bir güneyli aksanla konuşuyordu. "Dedektif Gurney, ben Bowman Cox. Az önce mesajınızı aldım. Alan kodundan anladığım kadarıyla New York'tan arıyorsunuz. Doğru mu?"

"Evet efendim. Aradığınız için çok teşekkür ederim."

"Ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanırım. Mesajınızı siz bırakır bırakmaz aldım. Çünkü otel odamdan çıkmak üzereydim. Gitmeden, gelen mesajlarımı kontrol etmek istedim. Peki, sizce otelim nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"En az tahmin edebileceğiniz yerde. Rezilliğin göbeğinde."

"Anlamadım?"

"Rezilliğin göbeğinde. New York'ta. Buraya Hıristiyanlıktan nefret edenlere, varlığını sorgulayanlara karşı dinimizi savunmaya geldik."

"Anlıyorum."

"Siz Hıristiyan mısınız?"

Bu normalde Gurney'in yanıt vermediği bir soruydu. Ama bu normal bir durum değildi.

"Evet." Kendi Hıristiyanlık anlayışının Bowman Cox'unkinden, en az Walnut Crossing'le Coral Dunes arasındaki mesafe kadar uzak olduğunuysa sözlerine eklemedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

"Sizinle Christopher Wenzel hakkında görüşmek istiyorum."

"Ve kabusları?"

"Evet."

"Ve tüm diğer ölümlerin nasıl gerçekleştiği?"

"Evet."

"Şu an tam olarak neredesiniz, dedektif?"

"Evimde, New York'un dışında Walnut Crossing'de."

Birkaç saniye Cox hiçbir şey söylemedi. Gurney yalnızca klavyede gezinen parmak seslerini duyuyordu. Bekledi.

"Ah, işte buradasınız. Bu anlık haritalar gerçekten çok güvenilir. Şimdi size bir teklifim var. Bence bu konular telefonda konuşulamayacak kadar önemli. Neden buluşup yüz yüze görüşmüyoruz?"

"Ne zaman ve nerede?"

Daha uzun süren yeni bir sessizlik. Yine klavye tıkırtıları.

"Middletown tam ortamızda gibi geldi bana. 17. Cadde'de küçük bir lokanta var. Tanrı'nın bize orayı işaret ettiğini hissediyorum. Ne dersiniz? Onun yol göstericiliğine sığınalım mı?"

Gurney telefon ekranındaki saate baktı. 12:13. Eğer lokantaya 13:45 gibi ulaşır, Cox'la bir saat kadar konuşursa 16:15'te evde olabilirdi. Bu da yarın sabah Kurt Gölü'ne yapacakları yolculuk öncesi son hazırlıkları yapmak için ona yeterince zaman kalacağı anlamına geliyordu.

"Olur. Sizinle 13:45'te orada buluşabilirim."

9. Bölüm

Aşina olduğu Catskill-Middletown güzergahındaki yolculuk sorunsuz geçti. 'Yarı Yol' isimli restoranın geniş otoparkına da aynı derecede aşinaydı. Madeleine'le civarda ev aradıkları dönemde burada defalarca durup kahve içmişlerdi.

İçerideki masalardan en fazla üçte biri doluydu. Gurney içeriye şöyle bir bakarken bir garson kız elinde menü, aşırı boyalı dudaklarında gülümsemeyle yanına geldi.

Gurney köşede, dört sandalyeli bir masada, önemli bir şahıs tarzıyla oturan adamı görünce, "Sanırım buluşacağım kişi orada," dedi.

Kız omuz silkip, menüyü uzattı ve ardından işine döndü.

Gurney masaya yaklaştığı an bir seksen boylarındaki adam da hemen ayağa kalkıp elini uzattı. Hevesli bir tavırla Gurney'in elini sıkarken bir yandan da diğer elindeki iPad ekranını gösterdi. "Ben de kendi araştırmamı yaptım, dedektif. Çok etkilendiğimi söylemek zorundayım." Geniş gülümseyişi pahalı diş kaplamalarını gözler önüne sermişti.

Tablet ekranına bakınca Gurney, eski bir fotoğrafını ve yanındaki Süper Polis yazısını gördü. Yıllar önce gerçekleştirdiği tutuklamaları değerlendirerek, onu NYPD tarihinin gelmiş geçmiş en başarılı dedektifi ilan eden *New York Magazine,* aşırı abartılmış haber yazısına bu başlığı uygun bulmuştu. Gurney o

zamanlar makaleyi mahcubiyetle karşılamıştı ama kimi zaman faydasını görmüşlüğü de vardı. Şimdi de o anlardan birini yaşıyor olabileceğini düşündü.

Gurney rahibin altmış yaşlarında olduğunu ama kırkında görünmek için her şeyi yaptığını tahmin ediyordu.

"Sizinle tanışmak büyük bir ayrıcalık, dedektif. Lütfen oturun."

Karşılıklı oturdular. Garson kız yüzünde yorgun bir gülümsemeyle yanlarına geldi. "Şimdi sipariş verecek misiniz yoksa sonra mı geleyim?"

"Birazdan bu muhteşem adamla karşılıklı oturuyor olmanın neden olduğu heyecan geçtikten sonra siparişleri veririz. Tabii siz de uygun görürseniz, David? Size David dememde bir sakınca yok değil mi?"

"Sorun yok."

Rahip Bowman Cox'un üzerinde koyu mavi bir eşofman, bileğindeyse paslanmaz çelikten Gurney'in bir yerlerde reklamını gördüğü 12.000 dolarlık Rolex saat vardı. Doğallıktan uzak, zerre kadar kırışıklık olmayan yüzüne sarımsı bir güneş yanığı ton hakimdi. Yine aynı şekilde doğallıktan uzak, bir tek kır saç bile bulunmayan saçlarıysa kahverengiydi. Vahşi şahinlerinkini andıran burnuyla, kavgacı ışıltılar saçan gözleri yüzündeki gülümsemenin sahte olduğunu ortaya koyuyordu.

Garson kız gidince Gurney'e doğru eğildi. "Korkunç, şeytani bir kötülüğün neden olduğunu düşündüğüm bu olayla ilgili fikirlerimizi paylaşmamıza imkan verdiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Sizin olayı anlama noktasında şimdiye dek ne kadar ilerlediğinizi sorabilir miyim?"

"Bakın rahip, sizin de..."

"Lütfen, David, resmiyeti bırakalım. Bana Bowman de."

"Tamam, Bowman. Bence sorun intihar vakalarının farklı bölgelerdeki emniyet birimlerinin görev sahalarına girmesi nedeniyle, birbirleriyle ilişkilerinin net olarak saptanamamasında yatıyor. New York Adirondack bölgesindeki Gilbert Fenton'ın soruşturdu-

ğu intihar sanırım diğerlerine kıyasla üzerinde en geniş araştırma yapılan vaka oldu." Bir yandan da karşısındaki adamın tepkilerini ölçerek, onun yardımını en iyi şekilde alabilmek için hangi sözleri seçmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. "Ama bu olaylarda şeytani bir boyut olduğu, açıklanamayan güçlerin varlığıyla ilgili bir durumdan bahsettiğimiz düşüncesi çok ilgimi çekiyor."

"Kesinlikle!"

"Kabuslar, örneğin."

"Kesinlikle!"

"İşte Bowman, senin bakış açını öğrenmek istediğim nokta da bu. Bu kabusları ben de biliyorum ama olayın parçalı yapısından dolayı bir türlü içeriklerinin ne olduğuna dair bir bilgiye ulaşamadım. Ne yazık ki emniyet birimleri arasındaki bilgi akışı istenilenden çok uzak boyutta."

Cox'un gözleri irileşti. "Ama kabuslar her şeyin çözümü! Daha en başında bunu onlara söyledim. Onlara yanıtın kabuslarda olduğunu söyledim. Hepsinin gözleri var ama görmeyi reddediyorlar!"

"Belki bana açıklarsın?"

"Elbette." Yeniden öne eğilip, gerçek izlenimi yaratmayan, operasyonla gerdirilmiş yüzü ve kusursuz dişleriyle hararetli bir tonla anlatmaya koyuldu.

"David, sadece bir kere dinlediği bir müzik eserini bir tek notasını bile atlamadan çalabilenleri duymuşsundur herhalde? İşte, sözcüklerle ilgili aynı yetenek de bende var. Özellikle de konu Tanrı ve insanlıksa. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Pek sanmıyorum."

Cox yılan gözlerini Gurney'inkilere sabitleyerek, "İyilik ve Kötülük. Duyduğum anda hafızama kazınır. Her kelimesi. Bunu bana bahşedilmiş bir kabiliyet olarak görürüm. Kısacası Christopher Wenzel'in bana anlattığı kabusları anlatıyorsam, ne dendiyse onu anlatıyorum demektir. En ince detayına dek. Kelimesi kelimesine."

"Söylediklerinizi kaydedebilir miyim?"

Gözlerinde beliren parıltı manası anlaşılamayacak kadar hızla silindi. "Emniyet görevlileri bunları basına ve halka anlatmamamı istediler. Ancak siz dedektif olduğunuza göre bu kategoriye girmiyorsunuz elbette."

Gurney telefonunu çıkartıp KAYIT fonksiyonunu devreye soktu. Ardından telefonu masaya yerleştirdi. Cox adeta işin kâr zarar durumunu hesaplıyormuşçasına birkaç saniye bekledi. Sonra ufacık bir baş sallamasıyla, tıpkı oyunda kalmayı sürdüreceğini açıklayan bir poker oyuncusu edasıyla gözlerini kapatıp konuşmaya başladı. Sesi, muhtemelen Christopher Wenzel'inkini taklit ettiğinden bariz biçimde keskinleşmişti.

"Yataktayım. Uyumak üzereyim. Ama hoşuma gitmiyor. Rahatlayarak uykuya dalmak o kadar kolay değil. Bilincim kısmen yerinde. Ama hareket edemiyor, konuşamıyorum. Odada biri ya da bir şey var biliyorum. Derin, hayvani soluklar duyuyorum. Hırıltı gibi. Göremiyorum ama giderek yaklaşıyor. Üzerime tırmanıyor. Şimdi beni yatağa doğru bastırıyor. Bağırmak istiyorum ama yapamıyorum. Sonra o öfkeli kırmızı gözleri görüyorum. Sonra hayvanın dişlerini, keskin dişlerini." Bu noktada Cox'un kendi bembeyaz dişleri göründü.

"Dişlerden salyalar akıyor. Bu bir kurt. İnsan büyüklüğünde bir kurt. Öfkeyle yanan gözler şimdi benden yalnızca birkaç santim uzakta. Salyaları ağzıma damlıyor. Bağırmak istiyorum ama boğazımdan tek bir ses bile çıkmıyor. Kurdun gövdesi üzerime biniyor, giderek uzuyor, uzuyor ve bir hançer biçimine dönüşüyor. Hançerin etimi yakıp, parçalayarak içime girdiğini hissediyorum. Hem de defalarca. Kan içindeyim. Kurdun hırıltıları insan sesine dönüşüyor. Kurdun ellerinin insan elleri olduğunu görüyorum. Artık onun insan olduğuna eminim ama tek görebildiğim elleri. Bir elinde kurt başlı bir hançer var. Kıpkırmızı gözleri olan bir kurt başı. Diğer elindeyse renkli haplar var. Bana, 'Kalk, iç şunları. Korkacak bir şey yok. Hatırlayacak

bir şey de,' diyor. Ter içinde titreyerek uyanıyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Yatağın kenarına oturuyorum. Kalkamayacak kadar yorgunum. Eğilip, kusuyorum. İşte böyle. Hem de her gece. Bunun yeniden olacağı düşüncesi ölmek istememe neden oluyor."

Cox gözlerini açtı. Arkasına yaslanıp sanki birinin anlattığı bir hikayeyi nakletmiyor da ölmüş adamın ruhunun söylediklerini aktarıyormuşçasına tuhaf bir tavırla etrafına bakındı.

"İşte, artık sen de ölümün eşiğindeki bir adamın bana anlattığı, korkunç kabusu biliyorsun, David." Duraksadı. Açıkça Gurney'den henüz görmediği tepkiyi bekliyordu. "Sen de Christopher'ın deneyimini dehşet verici bulmadın mı?"

"Çok tuhaf. Ama bu kabus dışında onun hakkında başka neler bildiğini bana söyler misin?"

Cox şaşırdı. "Beni affet, David, ama bence Christopher'ın rüyası dikkate alınması gereken tek açıklama. Onu ölüme bu rüya sürükledi. Ve bu rüya Şeytan Hammond'ın oynadığı rolü de açıkça ortaya koyuyor. *Bak dedi Tanrı, Hakikatler sana emsallerle gösterilir. Şeytanın varlığı da gözlerinin önündeki tartışılmaz bir hakikattir.*"

"Dr. Hammond'ı şeytan olarak sıfatlandırdığında..."

"O ifadeyi laf olsun diye seçmedim. Ben Doktor Hammond'ı elindeki psikoloji diplomasına dek tanıyorum."

Gurney, Cox'un Hammond'a karşı bu saldırgan tavrı olağan kültürel bir çatışmadan mı kaynaklanıyor yoksa arkasında çok daha başka şeyler mi var diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ama daha önce sormak istediği başka bir soru vardı. "Wenzel'le sana rüyasını anlattığı görüşmenin dışında herhangi bir temasın oldu mu?"

Cox başını sabırsızca iki yana salladı. "Hayır, olmadı."

"Vaizlik görevini Coral Dunes'ta mı yürütüyorsun?"

"Evet. Ama radyo yayınlarımız ve internet sayesinde sınırları aşıyoruz."

"Coral Dunes, Palm Beach'e arabayla bir saat kadar uzaklıkta değil mi?"

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Merak ettiğim sadece şu, neden..."

"Neden Christopher işkence gören ruhunun yükünden kurtulmak için Coral Dunes'a kadar geldi? Bu sorunun yanıtının çok basit olduğunu, Tanrı'nın bunu istediğini, görmüyor musun?" Huşu dolu bir gülümseyiş alt sıradaki kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

"Başka bir neden düşünebiliyor musun?"

"Belki de bizim internetten yayınlanan vaazlarımızı dinleme fırsatı olmuştur. Kilisemizin görevi dünyamızı yok eden savaşta Tanrı'nın yanında olmaktır."

"Savaş derken?"

Cox bu soruya bir hayli şaşırmış gibiydi. "İlahi olarak emredilenlere karşı yürütülen savaş. Erkeğin, kadının, evliliğin, ailenin varlığına karşı yürütülen savaş. Şeytanın eşcinsel ordularının kurnazca yürüttüğü savaş."

"Bana Christopher Wenzel'in Coral Dunes'a gelip sana rüyasını anlatmasının nedeninin senin eşcinsel evliliğe karşı duruşun olduğunu mu söylüyorsun?"

Cox'un Gurney'e yönelttiği bakışların yansıttığı duygu öfke olabileceği gibi vahşi bir heyecan da olabilirdi. Ama bu gözlerde aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Bu da saçmalığı açıkça ortada olan bir inanca duyulan sarsılmaz bağlılığı işaret eden bambaşka bir parıltıydı.

Konuşurken sesi yükseldi. "Sana bana geldiğinde hipnotize edilmiş, ruhsal şiddete maruz kalmış ve Doktor Richard Hammond tarafından öldürülmek üzere bir halde olduğunu söylüyorum. Alçaklığın ve yozlaşmanın doktoru tarafından."

Herhangi bir şey yemek için en ufak bir istek duymadan yaklaşık on beş dakika kadar daha Bowman Cox'u dinleyen Gurney, restorandan kafasında gelirken olduğundan daha fazla soruy-

la ayrıldı. Richard Hammond'ın geçmişiyle ilgili sorular, Jane Hammond'ın dürüstlüğü ve içtenliğiyle ilgili sorular, Wenzel'in ayrıntılarıyla dinlediği rüyasının neden olduğu sorular ve Cox'un Hammond'a karşı yönelttiği kişisel öfke dolu büyük nefretin neden olduğu sorular.

Gurney 17. Cadde'den evine doğru ilerlerken bir yandan da yapmayı planladığı telefon görüşmelerini aklından geçiriyordu. Hardwick'le, Jane'le ve çatışmalar, birliktelikler, etkileşimler üzerinde hatırı sayılır düzeyde çalışması olan adli psikolog Rebecca Holdenfield'la görüşmek niyetindeydi.

Ama onları aramadan önce az evvel kaydettiği konuşmanın kaydını onlara e-posta olarak göndermeye karar verdi. Aynı zamanda kendi de ayrıntıları hafızasında hâlâ çok canlı olan rüyaya yoğunlaşmadan Cox'un sonunda cinayet suçlamasına vardırdığı konuşmayı bir kez daha dinlemek istiyordu. Böylece başka biriyle, özellikle de Rebecca'yla konuşmadan önce yaptığı görüşmeyi en ufak detayına kadar hatırladığına da emin olacaktı.

Bir kenara çekip Hardwick'le Jane'e kısa, Rebbecca'ya ise biraz daha uzun bir açıklamayı da içeren e-postaya konuşma kaydını ekleyip gönderdi. Sonra ses dosyasını açıp, dinlemek istediği kısma geldi ve PLAY tuşuna bastı.

Cox'un söylediklerini dinlerken yeniden, dağlara doğru kıvrılarak uzanan otoyola döndü.

Cox: *"Sana, bana geldiğinde hipnotize edilmiş, ruhsal şiddete maruz kalmış ve Doktor Richard Hammond tarafından öldürülmek üzere bir halde olduğunu söylüyorum."*

Gurney: *"Bunu sana Wenzel mi söyledi? Yani öldürüleceğini düşündüğünü?"*

(kısa bir sessizlik)

Gurney: *"Hammond'ın Wenzel'i öldürdüğüne mi inanıyorsun?"*

Cox: *"Tüm kalbim ve ruhumla."*

Gurney: *"Şimdi doğru anladığıma emin olmak istiyorum.*

Hammond'ın Wenzel'i sigara alışkanlığından kurtulmasına yardım edeceği kisvesi altında hipnoz terapisine aldığını söylüyorsun. Sonra ne oldu? Hammond, Palm Beach'e gelip Wenzel'i malikanesinde bir daha hipnoza tabi tuttu, ardından intihar süsü vererek kan kaybından ölmesine yol açacak biçimde bileklerini kesti. Bunu mu söylüyorsun?"

Cox: *"Sanki gözüne perde inmiş gibi, küçümseyici bir tavır içindesin."*

Gurney: *"Sadece gerçekliği senin nasıl gördüğünü tam olarak anlamaya çalışıyorum."*

Cox: *"Ben işin içinde Şeytan'ın varlığını ve gücünü görüyorum. Bu da anladığım kadarıyla senin zihninin kapalı olduğu bir gerçeklik."*

Gurney: *"Zihnimi açabilirim. Tabii bana Richard Hammond'ın, Christopher Wenzel'e gerçekte ne yapmış olduğuna inandığın açıkça söylersen. Hammond'ın Florida'ya bizzat gelip onu öldürdüğünü mü söylüyorsun?"*

Cox: *"Hayır, efendim, söylediğim şey bu değil. Öylesi, alışıldık insan vahşetlerinden biri olurdu. Herhangi bir caninin işleyebileceği sıradan bir cinayet. Oysa ben çok daha kötüsünden bahsediyorum."*

Gurney: *"Kafam karıştı."*

Cox: *"Hammond'ın fiziksel bir eylem gerçekleştirmeye ihtiyacı yoktu."*

Gurney: *"Şimdi de Hammond'ın kimseyi öldürmediğini ileri sürüyorsun. Zerre kadar bir şey anlamadım."*

Cox: *"Burada konuştuğumuz konu, doğrudan Şeytanın gücüyle ilgili."*

Gurney: *"Bu tam olarak ne demek?"*

Cox: *"Hammond'ın geçmişiyle ilgili neler biliyorsun?"*

Gurney: *"Pek fazla bir şey bilmiyorum. Bana alanında ünlü olduğu, birçok kişiye sigarayı bırakmasında yardımcı olduğu anlatıldı."*

Cox: *(Acımasız bir kahkaha attı.) "Hammond'ın sigarayla, sigarayı bıraktırmakla zerre kadar ilgisi yoktur. Sigara gerçek amacı gizlemeye yönelik bir perdeden ibaret. Geçmişini incele. Kitaplarını, yazdığı makaleleri. Hiçbiri onun gerçek amacını anlamana yaramayacak. Oysa amacı en baştan beri belli. O kurdun gözleri cehennem alevleri kadar açıkça bunu ortaya koyuyor. Hammond'ın açık amacı, zihinleri etkileyip, eşcinsel bireyler yaratmaktır."*

Gurney: *"Eşcinsel bireyler yaratmak mı? Bunu nasıl yapıyor?"*

Cox: *"Nasıl mı? Bu ancak bir tek yolla yapılabilir. Şeytanın yardımıyla."*

Gurney: *"Şeytan ona yardım etmek için tam olarak ne yapıyor ki?"*

Cox: *"Bu sorunun asıl yanıtını ancak Hammond'la Şeytan bilebilir. Ama benim kişisel fikrim bu adamın ruhunu başkaları üzerinde etki kurabilme, başkalarının zihinlerini, düşüncelerini bozup tahrip edebilme, onlara davranışlarını bütünüyle yozlaştıracak veya kendilerini korkunç lanetine katlanamadıklarından nihai sona götürecek rüyaları görmelerini sağlama karşılığında sattığı şeklinde."*

Gurney: *"Kısacası, Hammond, Wenzel'i 'öldürdü' dediğinde söylemek istediğin..."*

Cox: *"Hammond'ın onu düşünülebilecek en şeytani biçimde, zihnine insanın katlanamayacağı kabuslar soknak suretiyle öldürdüğünü söylemek istiyorum. Onu ölüme bu kabuslar sürükledi. Bunu düşün, dedektif. Bir insanı kendini öldürmeye sürüklemekten daha canice, daha acımasızca bir şey olabilir mi?"*

Gurney ses kaydını kapatırken otoyoldan çıkıp, kendisini Walnut Crossing'in dağ sıralarına doğru götürecek yola saptı.

Cox'un sözlerini yeniden dinlemenin söylenenleri iyice hatırlamanın ötesinde bir faydası olmamıştı. Rahibin Wenzel'in intiharıyla ilgili akıl dışı görüşleri faydalı bir ışık kaynağından çok, bir anlığına parlayıp yok olan şimşek ışığından ibaretti.

Cox gerçekten de göründüğü kadar kaçık olabilir miydi?

Yoksa homofobik takıntıları her şeyin ötesine geçtiği için mi böyle konuşuyordu?

Cox'la yaptığı konuşma sonrası Gurney'in aklına, rahibin Wenzel'le ilgili yorumlarından çok talihsiz adamın onca yolu kat edip Coral Dunes'a gitmiş olmasının başka bir nedeni olabilir mi sorusu takılmıştı.

10. Bölüm

Gurney, Pepacton Barajı'nın batı yakasına ulaşıp, mıcırlı yola saptı. Bu nokta cep telefonunun her zaman çektiği yerlerden biriydi.

Gilbert Fenton, Bowman Cox ve Jane Hammond'ın ortaya koyduğu tutarsız açıklamalara bir nebze mantıklı bir yaklaşım getiren görüşmeler yapmayı umuyordu.

İlk olarak Jane'i aradı.

"Bir sorum var. Richard hiç cinsel yönelimler alanında çalışma yaptı mı?"

Kadın duraksadı. "Kısa bir süre. Mesleğinin başlarında. Neden sordunuz?"

"Az önce intihar eden genç adamlardan birini tanıyan bir rahiple görüştüm. Bana kardeşinizin terapilerinin kişilerin cinsel yönelimlerini değiştirme üzerine tasarlandığından bahsetti."

"Bu çok gülünç! Yaptıklarının hiçbir şeyi değiştirmekle alakası yoktu." Sanki daha fazlasını söylemekten çekiniyormuşçasına duraksadı.

Gurney bekledi.

Jane iç çekip devam etti. "Mesleğinin ilk dönemlerinde Richard'ın eşcinsel olduklarını ailelerine söylemekten korkan, bu yüzden de ciddi derece içsel çatışma yaşayan birkaç hastası olmuştu. Onlara gerçeklerle yüzleşmelerinde ve kimliklerine sahip çıkmaları konusunda yardımcı oldu. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Aaa... Doğru, birtakım tartışmalar yaşandı. Bir grup tutucu din adamının önderliğinde Richard'ı hedefleyen bir nefret e-posta zinciri kurulmuştu. Ama bunlar neredeyse on sene önceydi. Neden şimdi tekrar gündeme geldi ki?"

"Bazılarının hafızaları çok sağlamdır."

"Bazıları sadece bağnazlıklarından nefretlerini yönlendirecekleri birilerini arıyorlar. Hepsi bu."

Gurney bu sözlere karşı çıkamazdı. Diğer yandansa Rahip Cox'un olaya ilişkin şeytani güçler yakıştırmasını alışıldık bağnazlık yorumlarından biri olarak görmeye henüz hazır değildi.

İkinci görüşmeyi Hardwick'le yapmak istedi ama ona ulaşamadı. Telesekretere e-postasını kontrol etmesini ve ses kaydını dinlemesini istediğini belirten, ayrıca Floral Park'taki intihar vakasında, Steven Pardosa'nın kayıp sevgilisiyle ilgili gelişme olup olmadığını öğrenmesini öneren bir mesaj bıraktı.

Üçüncü aradığıysa Rebecca Holdenfield'dı. Rebecca telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Selam, David. Çok uzun zaman oldu. Senin için ne yapabilirim?" Sesi telefonda bile hoş bir cinsellik tınısı yansıtıyordu. Gurney onun sesinin her zaman hem ayartıcı hem de ihtiyatlı olmayı çağrıştırdığını düşünürdü.

"Bana Richard Hammond'dan bahset."

"Aniden fırtınanın göbeğine düşen Richard Hammond mı?"

"Doğru."

"Son derece zeki biri. Huysuz. Yaratıcı. Sınırları zorlamayı seviyor. Özellikle bilmek istediğin bir şey var mı?"

"Kopartılan bu fırtınanın ne kadarını biliyorsun?"

"İşe giderken haberleri dinleyen herkes kadar. Yani bir ayda dört hastasının intihar ettiğini."

"Polisin bu intiharlara hipnoz terapilerinin neden olduğuna dair teorisini duydun mu?"

"Evet, duydum."

"Sence bu mümkün mü?"

Hafifçe güldü. "Hammond sıra dışı biri ama hipnozun sınırları vardır."

"Ne gibi?"

"Hipnoz bireyleri özlerinde olmayan şeyleri yapmaya yönlendiremez."

"Yani hipnozla insanları intihara sürüklemek açıkça imkansızdır diyorsun?"

Kadın yanıt vermeden bir anlığına duraksadı. "Bir hipnoz terapisti beceriksizliğinden ya da kötü niyetinden intihara meyilli birini harekete geçmeye sevk edebilir. Ama yaşamak isteyen birinin içinde karşı konulamaz ölüm arzusu oluşmasını sağlayamaz. Bunun yapılabilirliğine dair elimizde en ufak bir çalışma bile yok."

Şimdi konuşmayı sürdürmeden önce duraksayıp düşünme sırası Gurney'deydi. "Hammond'ın alanında eşsiz olduğunu söylüyorlar. Biraz önce sınırları zorluyor demiştin. Ne demek o?"

"Hiç yapılmayanı yapma peşinde. Onun Amerikan Psikiyatri Kurumu'nun bir toplantısında sunduğu makaleyi okudum. Metnin tamamı nöropsikiyatriyle güdüleyici hipnoz terapisi alanındaki ayrımı kaldırmakla ilgiliydi. Yoğun hipnoz terapisinin yepyeni sinirsel uyarılar yaratabileceğini, bunun da bireyde daha önceden görülmeyen yeni davranışların oluşmasına sebep olabileceğini ileri sürüyordu."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Kadının az önce hipnozun sınırlarıyla ilgili söyledikleriyle son anlattıkları arasındaki çelişkiyi açıklamasını bekliyordu.

"Ama beni yanlış anlama," diye ekledi kadın. "En yoğun terapiyle bile, yaşamak isteğinde olan bir bireyin ölmeyi istemesinin sağlanabilirliğine dair hiçbir delil yok. Bu arada bir de terapileri uygulayan kişinin neyi yapıp neyi yapamayacağı hususu var."

Gurney yine devam etmesini bekledi.

"Karakter. Karakter ve kişilik. Hammond'ın gördüğüm ve

hakkında dinlediklerim kadarıyla ahlaki ve duygusal açılardan bu türden bir intiharı tasarlayacak biri olmadığını söyleyebilirim. Üstün zekalı, nevrozlu, belki de biraz baskı altında kalmış bir dâhi. Ama bir canavar mı? Hayır."

"Bunu söyleyince hatırladım. E-postamı aldın mı?"

"Eğer son bir saat içinde gönderdiysen hayır. Çok yoğundum. Neden?"

"Biraz önce Hammond'ın bir canavar olduğunu düşünen Floridalı bir rahiple görüştüm. Sana onunla yaptığımız görüşmenin kaydını gönderdim."

"Çok meraklandım. Ama şu an dinleyemem. Bekleyen bir hastam var. Ama dinler dinlemez seni ararım. Tamam mı?"

Kadının ses tonundan Gurney bir şey daha eklemek istediğini sezinlemişti. Bu yüzden bir kez daha bekledi.

"Bak," diye ekledi kadın. "Sadece kuramsal olarak konuşuyorum. Eğer biri bunun nasıl yapılabileceğini bulduysa..."

"Yani insanları intihara sürükleme yöntemini bulduysa mı?"

"Evet. Eğer biri bunu bulduysa..." Devamını getirmedi. Böyle bir şeyi düşünmek bile sözcüklerin boğazında düğümlenmesine neden olmuştu.

Gurney baraja bakarak düşünmeye koyuldu. Rebecca Holdenfield'ın yarım kalan cümlesini aklından geçirdikçe kadının ses tonuna korku sindiğine daha çok inanıyordu.

Araç panelindeki saate baktı. 15:23. Aralık ayında, yılın en kısa gününde, dağlarla çevrili vadiye alacakaranlık çökmeye başlamıştı bile.

Gurney düşüncelerinden uzaklaşıp çevreye bakmaya başladı. Gördüklerine alışıktı ama yine de rahatsız edici buluyordu. Alışık olmasının nedeni zaman zaman hem de her seferinde önceden planlamadan buradan geçmiş olmalarıydı. Madeleine'le batı Catskills bölgesine taşınmalarının ardından, eski köylerin lanetlendiğine ve barajı oluşturan sel sularının altında kaldıklarına dair hikayeler duyduktan sonra burayla ilgili bir rüya gör-

müştü. O zamandan beri belki de on defa buradan geçmişlerdi.

Köylülerin evleri ve arazileri kamulaştırılıp, istimlak edilmişti. Çünkü New York'un suya ihtiyacı vardı. Evler, ahırlar, kiliseler, okullar yıkılmış, ahşap yapılar yakılıp, tuğla binalar yerle bir edilmiş, köy mezarlıklarındaki ölüler de başka yerlere nakledilmişti. Sanki burası hiçbir zaman insanların yuvası olmamıştı. Sanki burada yüz seneden uzun yaşayan toplum hiç var olmamıştı. Büyük baraj tüm haşmetiyle vadiyi kaplarken, uzun zaman önce yıkılıp yerle bir edilen insan yerleşiminin kalıntıları da suyun dibinde alüvyonlara karışıyordu.

Ancak rüyasında bu bilgilerin tetiklediği başka şeyler de görmüştü. Bulanık, mavi-yeşil tonlarında, ölüm sessizliği içindeki barajın dibinde duruyordu. Etraf kapısı, pencereleri parçalanmış terk edilmiş evlerle doluydu. Ancak tüm bu köy evlerinin yanında, onlardan farklı olarak çocukluğunu geçirdiği Bronx'taki apartman da oradaydı. Karşısındaki kasvetli, tuğla cephesine pencere niyetine açılmış dörtgen oyuklarıyla, ürkütücü, terk edilmiş binaya bakıyordu. Yılan balığına benzer yaratıklar pencerelerden girip çıkıyordu. İçerisinin zifiri karanlığında zehirli deniz yılanları avlarının yaklaşmasını bekliyorlardı. Sonra alüvyonlu zeminde beliren bir kıpırtı onu yavaş yavaş karşısında gördüğü bu tüyler ürpertici, iğrenç yaratıklarla dolu binaya doğru itmeye başlıyordu.

Hatırladığı rüyası dudaklarının gerginlikle kasılmasına neden olacak kadar canlıydı. Başını iki yana sallayıp, derin bir nefes aldı. Arabayı çalıştırıp, kasaba yoluna saptı ve eve doğru ilerlemeye koyuldu. Bir yandan da rüyayı bir daha aklına getirmemeye çalışıyordu.

Dağ sıralarının arasında kaldığından barajla Walnut Crossing arasındaki on beş kilometrelik bölgede telefonu çekmiyordu. Ama arazisine uzanan dar yola saptığı an Walnut Crossing'deki baz istasyonunun kapsamına girdi ve telefonu çalmaya başladı.

Arayan Jane Hammond'dı.

"Duydunuz mu?" Sesi öfke doluydu.

"Neyi duydum mu?"

"Fenton'ın son basın toplantısını."

"Ne oldu?"

"Her şeyi iyice berbat etti."

"Ne yaptı?"

"Richard'ı 'kasıtlı cinayet' dediği dört vakanın birinci derece şüphelisi olarak tanımladı."

"Kasıtlı cinayet mi? Bu terimi mi kullandı?"

"Evet. Ve bir gazeteci, bu, Richard'ın gözaltına alınıp birinci dereceden cinayetle suçlanacağı manasına mı geliyor diye sorunca, hayır yanıtını verdi."

"Ne dedi?"

"Bunun düşünüldüğünü, henüz soruşturmanın devam ettiğini söyledi."

"Bu sonuca ulaşmalarına neden olan yeni kanıtlarının ne olduğunu söyledi mi?

"Aynı aptalca şeyler. Özellikle de Richard'ın soruşturmaya yardımcı olmayı reddetmesi. Elbette reddedecek. Yargısız infaz çetesiyle işbirliği mi yapılır?"

"Onun işbirliğine yanaşmaması pek yeni bir kanıt sayılmaz. Başka bir şey söyledi mi?"

"Rüyalarla ilgili aynı saçma sapan şeyler. Sözde kurban olarak nitelediği bu kişilerin Richard'la görüştükten sonra kabuslar gördüğünü zaten iddia ediyordu. Ama şimdi *dört kurbanın birbirine tıpatıp benzeyen kabuslar gördüğünü* ileri sürüyor. Bu tamamen saçmalık."

Gurney arabayı yolun kenarına çekti. Bir insanın aynı rüyayı her gece tekrar tekrar görmesi tuhaftı. Ama dört kişinin *aynı* rüyayı görmesi tuhaftan da öteydi.

"Onu doğru duyduğunuza eminsiniz değil mi?"

"Elbette. Bu kabuslarla ilgili ayrıntılı bilgi sahibi olduklarını söyledi. Wenzel rahibe anlatmış. Balzac terapiste. Pardosa masö-

time. Ethan da birine yazdığı el yazısı mektupta anlatmış. Fenton bu dört kabusun da aynı olduğunu ileri sürüyor."

"Buradan nereye varmaya çalışıyor?"

"Tüm bu rüyaların Richard tarafından hipnoz terapisine tabi tutulduktan sonra görülmelerinin Richard'ın sadece kabuslardan değil, intiharlardan da sorumlu olduğunu ortaya koyduğunu söyledi. Ayrıca sanki Richard bir seri katilmiş gibi, şimdilik bildiğimiz dört intihar, diye de ekledi."

"Ama Fenton kardeşinize resmi olarak bir suçlama yöneltmedi, öyle mi?"

"Resmi bir suçlama mı? Hayır. Ona acımasızca kara çaldı mı? Evet. İtibarını zedeledi mi? Evet. Kariyerini ayaklar altına aldı mı? Evet. Hayatını alt üst etti mi? Evet."

Öfkeyle bir süre daha devam etti. Gurney normalde böylesi yoğun duygu patlamalarından rahatsız olsa da, bu kez kadının her yeni gelişmeyle daha da tuhaflaşan bu olaya karşı gösterdiği tepkiyi anlayışla karşıladı.

Dört kişi aynı rüyayı görüyor?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Yokuşu çıkmayı sürdürdü. Ahırı, göleti geçip, otlak boyunca ilerledi. Arabayı yan kapının önüne park ederken gözü kırmızı kuyruklu bir şahine takıldı. Kuş, evle ahırı ayıran tarlanın üzerinde dönüp duruyordu. Aşağıdaki tavuk kümesini, çizdiği dairelerin tam ortasına almış gibiydi. Arabadan inerken bir yandan da yırtıcı hayvanın hiç acele etmeden, yavaş hareketlerle son bir dönüş daha yapıp ardından tarlayı çevreleyen sık akçaağaç fundalığının üzerinden süzülerek gözden kayboluşunu izledi.

Eve girip Madeleine'e seslendi ama yanıt alamadı. Saat tam dörttü. Söz verdiği saatte evde olduğunu görmekten mutlu olsa da Madeleine'in bu nadir dakikliğine tanıklık edemiyor olması hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

Nerede olabilirdi?

O öğleden sonra akıl hastalıkları kliniğinde görevi yoktu.

Ayrıca arabası da her zamanki yerinde olduğuna göre uzağa gitmiş olamazdı. Hava soğuktu. Bir saat içinde karanlık çökecekti. Bu nedenle Madeleine sivri taşlarla dolu eski taşocağı yolu tarafında olamazdı. Onu soğuk değil ama azalan gün ışığı engellerdi.

Karısının cep telefonunu arayıp, telefon, kolunun yanındaki pervazda çalınca irkildi. Telefon, açılmamış mektupların üzerinde kağıt ağırlığı işlevi görüyordu.

Pek beklemese de masasına not bırakıp bırakmadığını görmek üzere çalışma odasına yöneldi.

Herhangi bir not yoktu.

Ama sabit telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu. PLAY tuşuna bastı.

"Selam, David. Ben Rebecca Holdenfield. Cox'la yaptığın konuşmanın ses kaydını dinledim. Sözlerini tanımlamak için tuhaf kelimesi hafif kalır. Sormak istediğim şeyler var. Buluşabilir miyiz? Belki Walnut Crossing'le Albany'deki büromun arasında bir yerde buluşabiliriz? Bana haber ver."

Hemen aradı. Telesekreter devredeydi. Gurney de not bıraktı.

"Selam, Rebecca. Ben Dave Gurney. Buluşmamız biraz zor. Yarın erkenden, eğer başarabilirsem Hammond'la görüşmek üzere Adirondack'a, Kurt Gölü'ne gidiyorum. Ertesi gün de oradan kar yürüyüşü filan yapmak üzere kuzey Vermont'a geçeceğim. En erken beş, altı güne dönerim. Ama senin rüyalarla ilgili düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Bu arada Suç Araştırma Bürosu dedektifi basın toplantısında bu rüya konusuna sıkı sıkı sarıldı. İnternetten izleyebilirsen izle, fırsatın olunca da beni ara. Çok teşekkürler."

Görüşmeyi sonlandırdığı anda telefon elinde çaldı. Arayan Hardwick'ti ve Gurney telefonu kulağına götürdüğünde konuşmaya çoktan başlamıştı.

"Neler oluyor böyle?"

"Harika bir soru, Jack."

"Cox'la Fenton dünyanın En Deli Adamı unvanı için mi yarışıyor?"

"Cox'un Wenzel'in rüyasıyla ilgili yorumlarını dinledin mi?"

"Dinledim. Bu, Fenton'ın şimdi de diğer intihar vakalarında yer aldığını iddia ettiği rüya."

"Hazmetmesi zor bir iddia."

"O büyüklükte bir at pisliği nasıl hazmedilsin ki?"

"Jack bu bizi son derece rahatsız edici bir noktaya getiriyor. Ya Fenton'ın çok büyük bir kumpasın parçası olarak, Suç Araştırma Bürosu amirlerinin de desteğiyle yalan söylediğini ya da dört kişinin kendilerini intihara sürükleyen aynı rüyayı gördüklerini kabul etmek durumundayız."

"Sen de bunun mantıksız olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu olaydaki hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor ki?"

"Ne yapacağız peki?"

"İlişki ihtimallerini araştıracağız. Bu dört kurbanın yollarının kesişmiş olabileceği noktaları bulmaya çalışacağız. Ayrıca daha önce Richard Hammond'la herhangi bir ilişkileri olmuş mu ona bakacağız. Ya da Jane Hammond'la. Veya Jane'in tıpkı dört kurbandan üçü gibi yirmili yaşlarının ortasında olduğunu söylediği Peyton Gall'in yaşının konuyla ilgisi olup olmadığını tespit etmeye uğraşacağız."

"Çok iş var. Hemen başlıyorum."

Konuşmadan sonra Gurney birkaç dakika çalışma odasının penceresinden dışarıyı seyretti. Kararan hava aklına Madeleine'i getirdi. İyice karanlık çökmeden gidip nerede olduğuna bakmayı düşündü. Ama nereden başlayacaktı? Normalde Madeleine böyle yapmazdı.

"Göletin oradaydım."

Karısının sesiyle zıpladı. Madeleine eve sessizce gelmiş, çalışma odasının kapısından sesleniyordu. Bir zamanlar, karısının söylemediği, sadece aklından geçirdiği sorulara yanıt verebiliyor

oluşu onu rahatsız ederdi. Ama aradan geçen zaman içinde buna iyiden iyiye alışmıştı.

"Gölet mi? Hava soğuk değil mi?"

"Çok değil. Dışarıda, açık havada olmak güzeldi. Şahini gördün mü?"

"Sence bir şey yapmamız gerekir mi?"

"Güzelliğine hayran olmaktan başka mı?"

Gurney omuz silkti. Bir süre kimse konuşmadı.

Sessizliği Madeleine bozdu. "Onunla buluşacak mısın?"

Rebecca'yı kastettiğini hemen anlamıştı. Telefon görüşmesini duymuş olmalıydı. Haddinden fazla rahat bir tonla sorulan soru sinirlenmesine neden oldu. "Buna imkan yok gibi. En azından Vermont'tan dönene kadar. Hatta sonra bile..."

"O bir çaresini bulur."

"Bu da ne demek?"

"Seninle ilgilendiğini fark etmiş olmalısın."

"Rebecca kariyerine odaklanır. Bu yüzden de ileride işine yarayabilecek her türlü teması kurmaya çalışır."

Bu kısmi gerçek yeni bir sessizliğe yol açtı. Sessizliği bu kez Gurney sonlandırdı.

"Bir sorun mu var?"

"Sorun?"

"Jack'le Jane'in geldiği andan beri sanki başka bir dünyada gibisin."

"Özür dilerim. Sanırım biraz dalgınım." Madeleine dönüp mutfağa yöneldi.

Haşlanmış patates, mikrodalga fırında pişirilmiş bezelye ve mezgitten oluşan akşam yemeği sırasında çok az konuştular. Masayı toplarlarken Gurney, "Sara'ya yarın sabah erkenden çıkacağımızı söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Söyleyecek misin?"

"Evet."

"Dışarıda gezinmeleri için tavuk kümesinin kapısını açık bırakacaksak akşam birinin gelip kapatması gerekecek."

"Doğru. Onu arayacağım."

Tabakları, çatal bıçağı, balık tavasını, patates tenceresini yıkayıp temizledikten sonra hepsini kurumaları için kurutucuya yerleştirdiği uzun süre boyunca derin bir sessizlik hüküm sürdü. Lavabo başındaki bu adeta törensel aktiviteyi Madeleine yıllar önce bu benim işim diye tanımlamıştı.

Gurney'in bu törensel aktivitedeki rolüyse oturup izlemekten ibaretti.

İşini bitirip ellerini kurulayınca her zamanki gibi kitabını alıp odanın diğer köşesindeki, şöminenin yanındaki koltuğuna geçmek yerine mutfakta kalıp, düşüncelere daldı.

"Maddie, söylesene sorun ne?" Gurney endişeden çok sinirlenmesinin neden olduğu bu soru ağzından çıktığı anda hata yaptığını fark etti.

"Sana söyledim ya. Kafam çok dolu. Saat kaçta çıkacağız?"

"Sabah? Sekiz? Sekiz buçuk? Olur mu?"

"Sanırım. Toplandın mı?"

"Çok fazla bir şey almıyorum."

Gurney'e birkaç uzun saniye daha baktıktan sonra lavabonun üstündeki ışığı söndürüp yatak odalarına uzanan koridora yöneldi.

Gurney cam kapılardan dışarı baktı ama hiçbir şey göremedi. Alacakaranlık yerini geceye, aysız ve yıldızsız geceye bırakmıştı.

11. Bölüm

Gece yarısından sonra hava aniden bozdu. Sert rüzgarla bulutlar dağılırken, akçaağaçların hışırtıları ay ışığının aydınlattığı pencerelerine kadar ulaşıyordu.

Rüzgarın sesiyle uyanan Gurney kalkıp banyoya gitti. Bir bardak su içip, bir süre daha pencereden dışarı baktı. Kış mevsiminin renklerini silikleştirdiği arazideki otlar ay ışığı altında sanki karla kaplı bir örtüye bürünmüş gibi görünüyordu.

Yatağa dönüp gözlerini kapatarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Bu şekilde huzurlu, rahat bir uykuya dalmayı umuyordu. Ama bunun yerine rahatsız edici düşünceler, gün boyu yaşadıkları, sorular, yarım kalmış hipotezler yakasını bırakmadı. Tüm bunlar adeta beynine saplanmış kalmıştı.

Daldığı düşüncelerden rüzgarın sesinden ayırt edebildiği başka bir sesle sıyrıldı. Sonra ses kesildi. Gurney, dinlemeye koyuldu. Ses yeniden duyuldu. Şimdi biraz daha uzaktaydı. Tiz sesle uluyan çakallar. Gurney o küçük kurtları gözünün önünde canlandırabiliyordu. Yükseklerde, kayalıklarda sıkıştırdıkları avlarına doğru ay ışığında yavaş yavaş sokulan çakallar.

Gurney sabah uyandığında yorgun hissediyordu. Kendini yataktan çıkmaya zorlayıp, duşa girdi. Teninde hissettiği sıcak su her zamanki büyülü işlevini yerine getirmiş, zihnini temizleyip onu hayata döndürmüştü.

Yatak odasına dönüp Madeleine'in geçen sabah gösterdiği iki spor çantayı yatağın ayakucundaki pufun üzerinde buldu. Madeleine kendi çantasını doldurup fermuarını çekmişti. Kendisininkiyse fermuarı açık halde götürmek istediği şeyleri yerleştirmesini bekliyordu.

Yolculuk hazırlığı yapmayı sevmezdi. Bunun nedeni, büyük bir ihtimalle, yolculukları sevmiyor oluşuydu. Özellikle de mutlaka hoşlanması gereken yolculukları. Yine de ihtiyaç duyabileceği şeyleri toplayıp yerleştirmeyi başardı. İki çantayı da alıp Madeleine'in kayak pantolonları, ceketleri, kar ayakkabıları ve kayak takımlarını üst üste yığdığı mutfak kapısının yanına koydu. Bir an bu hazırlıklara bakarken, bu planlı gezinin kendisi açısından ilgi çekici tek tarafının Kurt Gölü'nde geçirecekleri kısa zaman diliminin yarattığı suçluluk duygusu olduğunu fark ettiğinde içini bir rahatsızlık hissi kapladı.

Her şeyi dışarı taşıdı. Çantaları bagaja yerleştirdiği sırada Madeleine'i gördü. Karısı üzerinde kalın montuyla göletin kıyısında yürüyordu.

Mutfağa yöneldi. Kahve suyu kaynadığında Madeleine de eve döndü. Kapının açıldığını duyunca, "Kahve hazır. İster misin?" diye seslendi.

Madeleine'in verdiği cevabı duyamadı. Sorusunu tekrarladığı sırada karısı mutfağa girdi.

Başını iki yana salladı.

"İyi misin?"

"Elbette. Her şeyi yerleştirdin mi?"

"Gördüklerimi. Çantaları, kayak takımlarını..."

"GPS'i?"

"Elbette. Neden?"

"Karışık yollardan gideceğiz. Kaybolmak istemiyorum."

"Yanlışlıkla sapılacak fazla yol yok."

Madeleine, Gurney'in geçen gece de fark ettiği dalgınlıkla

başını hafifçe salladı. Odadan çıkarken de belirgin bir soğuk tavırla, "Sen duştayken telefona mesaj geldi. Ev telefonuna."

Kontrol etmek üzere çalışma odasına yönelirken bu tonlamaya mesajın Rebecca'dan gelmiş olmasının neden olduğunu tahmin ediyordu.

Haklıydı. *"Merhaba Dave. Aynı rüyayı gören dört kişi? Ne anlama gelir? Benzerliklerle dolu? Ya da tamı tamına aynı rüyalar? Öncelikle korkutucu bir şey. Ama aynı zamanda da zırvalık. Bu konuyu daha detaylı incelemek isterim. Bak, her cuma SUNY Plattsburgh'taki psikoloji bölümünde toplanıyoruz. Yani yarın orada olacağım. Google, Kurt Gölü'nün oradan sadece kırk beş kilometre uzakta olduğunu söylüyor. Bu sana uyar mı? Kaldığım yerde buluşabiliriz? Cold Brook Inn'de. Kurt Gölü'nden gelirken kampüsten hemen önce oteli görürsün. Ara beni."*

Gurney masasında oturup ne zaman buluşabileceğini, oraya nasıl gidebileceğini düşünürken, elbette bir yandan da bunu yapmasının kendisini Madeleine'in gözünde hangi konuma sokacağını da aklından geçirdi. Rebecca'yı tekrar aramadan önce bu konuyu etraflıca düşünmeye karar verdi.

Walnut Crossing'den Adirondack'ın kuzey yamacına doğru yaptıkları beş saatlik yolculukta New York'un dış kesimindeki boş topraklar zaman zaman müthiş güzellikler sunarken, bazen de kasvetli bir görünüme bürünüyordu. Küçük kasabaların çoğu ya terk edilmişti ya da terk edilmek üzereydi. Ekonomik bozulma geçtikleri yol üzerindeki yerleşim yerlerinde adeta ağaç gövdesini saran hastalık etkisi yaratmıştı. Sanki zehirli bir karışım tüm bölgeyi etkisi altına almıştı. Tüm vadi bu tükenmişliği net biçimde yansıtıyordu.

Kuzeye doğru biraz daha ilerlediklerinde, o ana dek kapkara uzanan tarlaların üzerinde kar birikintileri belirmeye başladı. Bulutlar artarken ısı da belirgin biçimde düştü.

En fazla yaşam belirtisi gördükleri bir kasabaya ulaştıklarında Gurney Kahve Cenneti-Hazır Yemek-Cafe'nin karşısındaki ben-

zin istasyonuna girdi. Depoyu doldurduktan sonra bulduğu ilk park alanına yöneldi.

Madeleine'e kahve isteyip istemediğini sordu. Ya da belki yiyecek bir şey?

"Sadece arabadan inmek istiyorum. Temiz hava alayım. Bacaklarım da açılsın biraz."

Gurney tek başına karşıya geçip küçük binaya doğru yöneldi. Burada adına bakarak hayal ettiği şeyle karşısında gördüğü manzara taban tabana zıttı.

'Hazır yemek' sözüyle, Gurney'in Bronx'taki çocukluğunu hatırlatan tek bir soluk ışıklı ampulün altına yerleştirilmiş, sucuk, jambon, turuncuya benzer bir renkte Amerikan peyniri ile yandaki tezgahta yer alan aşırı mayonezli patates ve makarna salatasını kastediyorlardı. 'Cafe', lekeli örtülerle kaplı her birinde dörder sandalye olan iki masadan ibaretti.

Masalardan birinde yaşlılıktan derileri pörsümüş haldeki iki kadın sanki bir sohbetin ortasında biri PAUSE tuşuna basmış da öylece kalakalmışlar gibi sessizce oturuyordu.

'Kahve Cenneti' de çalışıp çalışmadığı belirsiz küçük bir espresso makinesinden ibaretti. Zeminin altından arada buhar borusunun tıslama sesi geliyor, tavanda floresan lamba vızıldıyordu.

Yaşlı kadınlardan biri Gurney'e doğru döndü. "Ne alacağına karar verdin mi?"

"Normal kahve."

"Kahvemiz var. Normal mi değil mi bilemem. Krema istiyor musun?"

"Sade olsun."

"Bir dakika." Kadın yavaş hareketlerle arka tarafa yöneldi ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra gelip plastik bardakta dumanı tüten kahveyi tezgaha koydu.

"Kahve bir dolar. Sekiz sent de sekiz sent bile etmeyen vali için. Salak kurtları parka geri getirmek için yasa çıkardı. Kurtlar!

Böyle bir aptallık duydun mu? Park aileler için, çocuklar için. Salak! Üstünü kapatayım mı?"

Gurney kapatmasını istemediğini söyleyip tezgaha bir dolar elli sent bırakarak kadına teşekkür edip dışarı çıktı.

Madeleine'in ana caddede yaklaşık iki blok kadar uzaktan kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Dökülmesin diye kahvesinden birkaç yudum alıp ona doğru yöneldi. Birlikte arabalarına doğru ilerlerken hemen karşıdaki iki katlı ofis binasından genç bir çift çıktı. Kadın kucağında battaniyeye sarılı bir bebek taşıyordu. Adam binanın önüne park edilmiş arabanın sürücü kapısına doğru yöneldi. Sonra durdu. Bulunduğu yerden kadına baktı. Sonra kararsız adımlarla kadına doğru yürümeye koyuldu.

Gurney kadının perişan haldeki yüzünü görecek kadar yakındı. Kadının gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Adam kadının tam karşısında durup, umutsuz bir yüzle onu süzdü. Sonra kadınla bebeğe sarıldı.

Gurney'le Madeleine o esnada arka taraftaki binanın kapısındaki tabelayı fark ettiler. Tabelada üç doktorun adının altında, Çocuk Hastalıkları Kliniği, yazılıydı.

"Ah, Tanrım..." Bu sözcükler Madeleine'in dudaklarından adeta inleme gibi döküldü.

Empati yoksunu, başkalarının acısından aman aman etkilenmeyen Gurney bu kez hiç beklemediği bir anda gözlemlediği bu durum karşısında, sanki duyguları saklandıkları yerden çıkmışlar gibi müthiş bir hüzne kapıldı. Gözleri yaşarırken yüreğinin kelimenin tam manasıyla sızladığını hissetti.

Madeleine'in elini tuttu. Birlikte, sessizce arabalarına yöneldiler.

12. Bölüm

Kasabadan yaklaşık iki kilometre kadar uzaklaştıktan sonra yol kenarındaki tabela Adirondack Park'a girdiklerini bildirdi. Son derece büyük bir ormanla, göllerle, bataklıklarla, tüm Vermont eyaletinden daha büyük alanı kaplayan bakir arazileriyle bu bölgenin mütevazı park olarak tanımlanması Gurney'e şaşırtıcı geldi.

Geçerken gördükleri bakımsız köyler de yerini uçsuz bucaksız uzanan bomboş araziye terk ediyordu. Yabani otların, çalılıkların yerine artık kozalaklı sık ağaçlarla dolu orman manzarası hakimdi.

Yukarı doğru tırmandıkça uzun çam ağaçları yerlerini sert kış rüzgarlarına dayanamadıklarından eğildikleri anlaşılan nispeten daha kısa ağaçlara bırakıyordu. Bu bölgede açıklıklar bile ıssız ve bir o kadar da ürkütücü görünüyordu.

Gurney, Madeleine'in etrafa büyük bir dikkatle baktığını fark etti.

"Neredeyiz?" diye sordu Madeleine.

"Nasıl yani?"

"Nereye yakınız?"

"Pek bir yere yakın değiliz. Sanırım High Peaks'ten yaklaşık yüz on, yüz yirmi kilometre uzaktayız. Kurt Gölü'ne de yüz altmış, yüz yetmiş kilometre kadar mesafe var."

Hava o kadar soğuktu ki sis donmuştu. Bu da en azından su buharının yere çökmemesini, yanlarda yoğunlaşmasını sağladığı için iyi bir durumdu. Bu buzlu yabanıl arazi, eğilmiş ağaçlar, çorak kayalıklar sanki derin bir kasvet duygusuyla sarmalanmış gibiydi.

İki saat daha bu şekilde ilerledikten, yolda hepsi de diğer yönden gelen en fazla beş altı kadar araca rastladıktan sonra navigasyon cihazları varış noktasına ulaştıklarını bildirdi. Ama etrafta hiçbir yerleşim yeri görünmüyordu. Eyalet yolundan sağa doğru ayrılan daracık bir toprak yolun kenarında, sarı renkli, demir bir levha vardı.

GALL DOĞA KORUMA ALANI
KURT GÖLÜ TESİSİ
ÖZEL YOL – YALNIZCA KONUKLAR

Gurney yola saptı. Yaklaşık bir kilometre kadar daha ilerlediklerinde Gurney yolun dikleşmeye başladığını hissetti. Eğik ağaçlar şimdi çok daha ürkütücü bir görünüm kazanmıştı. Yoğun siste adeta birdenbire belirip sonra da aniden yok oluyorlarmış gibiydi.

Madeleine başını aniden yana doğru çevirdi.

Gurney ona doğru bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Birini gördüm gibi geldi."

"Nerede?"

Eliyle işaret ederek, "Arkada. Ağaçların yanında," dedi.

"Emin misin?"

"Evet. Şu dalları eğik ağaçların orada duran birini gördüm."

Gurney durmak için yavaşladı.

Madeleine panik içinde, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gurney kaygan yolda dikkatle geri geri gitmeye başladı. "Gördüğün yere geldiğimizde söyle."

Madeleine camdan dışarı bakıp, "İşte, şu ağacın orada," dedi.

"Tam orada. Bak, işte şu... Ah... Devrilmiş ağaç gövdesini insana benzetmişim. Özür dilerim." Ama kuş uçmaz kervan geçmez arazide gördüğünün oraya saklanmış bir insan değil de devrilmiş bir ağaç kütüğü olduğunu görmek ses tonundaki gerginliği çok az silebilmişti.

Biraz daha ilerlediler. Eğri ağaçlar gidererek seyrekleşti. Sonunda açıklığa ulaştılar. Açıklık yan taraftaki basit bir kulübeyi görmelerine olanak vermişti. Kasvetli, üzerinde durduğu buzlu kayalara benzeyen kulübe en az bulundukları yer kadar tüyler ürpertici görünüyordu. Biraz daha ilerlediklerinde kulübe yeniden sıklaşan şekilleri bozulmuş ağaçlar arasında kayboldu.

Gurney'in kontrol panelinin üzerinde çalan telefonu Madeleine'in refleksle irkilmesine neden oldu.

Gurney telefonu alıp baktığında arayanın Hardwick olduğunu gördü.

"Evet, Jack?"

"Günaydın Dedektif Gurney. Tanrı'nın izniyle parıldayan bu güzel gün ışığı altında neler yaptığımızı öğrenmek isterdim doğrusu."

"Böyle konuşmanın özel bir nedeni var mı?"

"Az önce Palm Beach'teki komiser dostumuzla konuştum. Onunla konuşunca insan kendini şeker pekmeziyle kaplı bir yolda yürüyormuş gibi hissediyor. Bulaşıcı."

"Bobby Becker?"

Hardwick sözcükleri uzatmayı bıraktı. "Evet. Christopher Wenzel'le ilgili bildiklerini öğrenmek için aradım. Nereliymiş, nasıl malikane sahibi olmuş filan."

"Ve?"

"Birkaç sene önce eski adresi Fort Lee, New Jersey'e kayıtlı ehliyetini verip Florida'dan yenisini alması dışında bir şey bilmiyorlar."

"Bu da bizi üç kurbanın birbirlerinden çok uzak bölgelerde yaşamadıkları sonucuna ulaştırıyor."

"Doğru."

"Jane'in Peyton'la ilgili anlattıklarından, adamın büyük şehirde yaşama imkanı varken dağlarda yaşamayı tercih edecek biri olmadığı anlaşılıyor. Tabii birinden saklanmıyorsa."

"Bunu sizden dönerken yolda ben de söyledim. Jane, adamın orada, şehre nazaran daha kolay insan satın alabileceği kanaatinde."

"Kimi ve ne için aldığına ilişkin bir fikri var mı?"

"İsim vermedi. Ama Peyton'ın başını belaya sokmak gibi bir alışkanlığı var. Böyle yerlerde güç sahibi olup, başına açtığı sorunların neden olabileceği sıkıntıları ortadan kaldırmanın maliyeti şehre kıyasla çok düşük olur. Jane adamın alemlerini kırsal alana taşımasının daha güvenli bölgeye çekilmeyi istemesinden kaynaklandığı görüşünde."

"Peyton pisliğin önde gideniymiş."

"Öyle de denilebilir."

"Kısa süre sonra bir servete konacak bir pislik hem de."

"Evet."

"Oldukça tuhaf bir biçimde ölen ağabeyinin mirasına."

"Bir evet daha."

"Ama bildiğimiz kadarıyla Peyton, Fenton'ın radarına takılmadı, değil mi?"

"Yanından bile geçmedi." Önce Hardwick'in sesi kesik kesik gelmeye başladı. Ne söylediği anlaşılmıyordu. Sonra ses tamamen kesildi.

Gurney cep telefonunun ekranına baktığında sinyal seviyesinin sıfıra indiğini gördü.

Madeleine onu izliyordu. "Kesildi mi?"

"Şebeke yok."

Gurney dikkatini yeniden yola çevirdi. İncecik yağan sulu kar tutmaya başlamış, yol kenarları daha zorlukla seçilir olmuştu.

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Hiçbir fikrim yok." Karısına baktı.

Madeleine başparmaklarını avucuna alıp sıkmıştı.

Gurney sol tarafa çok yaklaşmamaya, kaygan yolda uçurumdan uzak durmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra şartları biraz daha zorlaştıracak biçimde, yol yukarı doğru birkaç derece eğim kazandı. Bir saniye sonra da lastikler kaymaya başladı.

Gurney hemen birinci vitese geçip, kaymayı durdurmaya çalıştı. Bu kez de aracın arkası uçuruma doğru kaymaya başladı. Ayağını gazdan çekip, hafifçe frene dokundu. Araç bir süre daha korkutucu biçimde yan yan kaydıktan sonra durdu. Gurney geri vitese takıp yavaşça yamaçtan uzaklaştı. Yolun nispeten daha düz olduğu kısma gelince de olanca gücüyle frene asıldı. Araç birden durdu.

Madeleine etraflarını çevreleyen ağaçlığa bakarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Gurney öne doğru eğilip görebildiğince ileriyi görmeye çalıştı. "Sanırım birkaç yüz metre sonra yokuş bitecek. Biraz hız kazanabilsem..."

Yeniden gaza bastı. Araç tekrar az önce kaydığı noktaya geldi ve bir kez daha yoldan çıkıp uçuruma doğru kaymaya başladı. Gurney bu kez direksiyonu hızla ters yöne çevirdi. Bunun etkisiyle araç diğer yöne doğru fırladı ama bu sefer de yolcu tarafındaki lastikler drenaj çukuruna girdi.

Motor stop etti. Gurney şimdi rüzgarın ve aracın tavanına çarpan buz parçalarının çıkarttığı tık-tık-tık-tık seslerini işitiyordu.

13. Bölüm

Aracı kurtarma çabalarının işleri daha da sarpa sardırmaktan öteye gitmediği gören Gurney araçtan inip yürümeye karar verdi. Bu şekilde en azından telefonun çektiği bir yere ulaşmayı ya da tesise ne kadar uzakta olduklarını tespit etmeyi umuyordu.

Kar şapkasıyla atkısını takıp yokuşu tırmanmaya koyuldu. Daha birkaç adım atmıştı ki nereden geldiği belirsiz ürkütücü bir ses olduğu yerde donakalmasına neden oldu. Walnut Crossing'de çakal ulumalarına alışmıştı ama bu ses farklıydı. Daha derin, ani, daha korkutucu. Ve ses birden başladığı gibi kesildi.

Önce ayak bileği kılıfındaki Beretta'yı paltosunun cebine almayı düşündü ama ardından Madeleine'in gerginliğini daha da arttırmamak adına bundan vazgeçip tepeye doğru yürümeye devam etti.

En fazla on metre kadar yürümüştü ki yeniden durdu. Durmasına bu kez arabadan gelen çığlık neden olmuştu.

"David!"

Hızla geriye dönünce ayağı kaydı ve sert bir şekilde yere düştü.

Ayağa kalkmaya çabaladığı sırada karısının neden bağırdığını da anladı.

Sisin içinde, arabadan en fazla üç metre kadar uzakta bir karaltı vardı.

Gurney dikkatle o yana doğru yönelince uzun boylu, sıska,

uzun paltolu adamı daha net görebildi. Başında hayvan postundan yapıldığı anlaşılan bir şapka vardı. Belinde, kalın deri kemere takılı uzun bir balta göze çarpıyordu.

Arabayı aralarında tutarak hafifçe eğilen Gurney bileğindeki Beretta'yı cebine alıp, emniyetini açtı.

Adamın kehribar renkli gözlerine yabani bakışlar hakimdi. Sapsarı dişleri kırılmış ya da tuhaf biçimde birbirlerine yapıştırılmış gibi görünüyordu.

"Dikkat et." Çatlak, pürüzlü bir ses tonu vardı.

Gurney sakince yanıt verdi. "Neye?"

"Buradaki kötülüğe."

"Burada, Kurt Gölü'nde mi?"

"Hı hı. Gölün dibi yok."

"Dibi mi yok?"

"Hayır. Hiç. Hiç olmadı."

"Nasıl bir kötülük bu?"

"Şahin biliyor."

"Şahin mi?"

"Şahin kötülüğü biliyor. Şahin adam da şahinin bildiklerini biliyor. Şahini serbest bırakıyor. Güneşe doğru. Aya doğru."

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"Tamirat."

"Tesis civarında mı?"

"Hı hı."

Gözünü baltadan bir an bile ayırmayan Gurney mantıklı bir konuşma yapıp yapamayacaklarını görmek için sanki son derece normal şartlar altında karşılaşıp sohbet ediyorlarmış gibi davranmaya karar verdi. "Benim adım Dave Gurney. Seninki ne?"

Karşısındakinin tuhaf gözlerinde haddinden fazla dikkat kesildiğini gösteren bir parıltı belirir gibi oldu.

Gurney acaba adımı bir yerlerden duymuş olabilir mi diye düşünüyordu ki adam aniden arkasına döndü. Başka bir şeyin dikkatini çektiği belliydi. Birkaç saniye sonra Gurney de duydu. Düşük

vitesle yaklaşan bir aracın sesi. Kısa bir süre sonra yoğun siste parıldayan farları gördü. Tepeden bir araç aşağı doğru iniyordu.

Tepkisini görmek için başını çevirdi ama adam gözden kaybolmuştu.

Arabadan inen Madeleine eliyle göstererek, "Şu ağaçların oraya koştu," dedi. Gurney kırılan dalların, yaprak hışırtılarının sesini duymaya çalıştı ama tek duyabildiği rüzgarın sesiydi.

Madeleine yaklaşan araca döndü. "Gelen her kimse Tanrı'ya şükürler olsun."

Eski, tarihi safari filmlerinde görülen türden bir Land Rover gelip Outback'in hemen yanında durdu. Araçtan son derece şık Barbour kar montu ve dizine kadar gelen Wellington marka çizmesiyle soğuk havada sülün avlamaya çıkmış İngiliz asilzadesi imajı uyandıran uzun boylu, zayıf bir adam indi. Yağmurluğunun kapüşonunu kısa kesilmiş kır saçlarının üzerine çekti. "Hava acayip soğuk, değil mi?"

Gurney onayladı.

Madeleine titreyerek ellerini montunun ceplerine soktu. "Tesisten misiniz?"

"Kısmen evet kısmen hayır."

"Nasıl yani?"

"Buraya tesisten geldim. Ama oranın personeli değilim. Sadece konuğum. Adım Norris Landon."

Adamın elini sıkmak için buz üzerinde yürümek yerine Gurney olduğu yerden kendini tanıttı. Sonra tam Madeleine'i onunla tanıştırmak üzereydi ki adam sözünü kesti.

"Ve bu da zarif eşiniz Madeleine. Yanılıyor muyum?"

Madeleine şaşkın bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Siz de karşılama komitesindensiniz herhalde."

"Pek sayılmaz. Ben daha çok kurtarma komitesindenim. Bence karşılama komitesine göre bunu daha yararlı bulursunuz."

Madeleine umutla bakarak, "Sizce drenaj çukurundan çıkabilir mi?" diye sordu.

"Daha önce defalarca yaptım. Başka çare de yok. Bugün erken saatlerde Jane Hammond'la konuştum. Bu havada gelecek olmanızdan dolayı bir hayli endişeliydi. Tesiste de bu ara biraz personel sıkıntısı var. Ben de Jane'i bir nebze olsun rahatlatmak için yardım etmeye gönüllü oldum. Yolun durumunu kontrol etmeye, devrilen ağaç var mı diye bakmaya filan. Çünkü burada şartlar çok hızlı değişir. Nehirler birden taşarak sel baskınlarına yol açar, yollar çöker, toprak kayması meydana gelir. Hiçbiri olmasa yolda ani buzlanma görülebilir."

İngiliz veya Amerikan değil de daha çok Orta-Atlantik bölgesi aksanıyla konuşuyordu. Bu konuşma tarzı bir zamanlar kuzeydoğudaki kültürlü bireylere aitti. Ve sekiz seçkin üniversitede, hızlı zengin oldukları müddetçe kültürlü görünüp görünmediklerine aldırmayan geleceğin yatırımcıları tarafından ağızlarına kadar doldurulmadan önce, bu aksan yaygın biçimde kullanılırdı.

"Aracınızın çekme kancası nerede biliyor musunuz? Bir de bu pozisyonda ona erişmek mümkün olabilir mi?"

Gurney cevap vermeden önce aracın ön tarafına doğru baktı.

"Sanırım her iki sorunun yanıtı da evet."

"Bu durumda vakit kaybetmeden sizi oradan çıkartalım."

Madeleine endişeyle, "Siz gelmeden hemen önce ormandan biri geldi," dedi.

Landon, Madeleine'e döndü. Şaşırmış gibiydi.

"Belinde baltasıyla dolaşan garip bir adam."

"Kehribar gözlü, çılgınca şeyler söyleyen biri mi?"

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Gurney.

"Barlow Tarr. Şuradaki kulübede yaşar. Tam bir baş belası bence."

"Tehlikeli midir?" diye sordu Madeleine hâlâ titreyerek.

"Bazıları zararsız olduğunu söylüyorlar. Ama ben emin değilim. Onu gözlerinde vahşi bakışlarla baltasını bilerken gördüm. Onunla avlanıyor. Baltayla gözümün önünde on metreden bir tavşanı ikiye böldü."

Madeleine dehşet içinde kalmış gibi görünüyordu.

"Onunla ilgili başka ne biliyorsunuz?" diye sordu Gurney.

"Tesiste çalışıyor. Elinden her iş gelen tiplerden. Babası da burada çalışırdı. Ondan önce de büyükbabası. En kibar ifadeyle, hepsi de biraz dengesizmiş. Yaratılıştan beri burada yaşayan dağ insanları bunlar. Hepsi birbirlerine garip biçimde benzerler. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz bilmiyorum." Dudaklarını hoşnutsuzlukla büktü. "Mantıklı bir şey söyledi mi?"

"Mantıklı derken neyi kastettiğinize bağlı." Gurney omuzlarında biriken kar tanelerini silkeledi. "Bir an evvel arabamızı çekelim. Tarr ailesini sonra konuşuruz."

Land Rover'ı doğru açıya getirip, kabloyu kancaya takmak on beş dakikalarını aldı. Sonrasında drenaj çukurundaki araçlarını kolayca yola, kontrolünü kaybettiği yerin biraz ilerisine çıkardılar. Artık yola devam edecek durumdaydılar. Sonra Landon çekme halatını toplayıp, Land Rover'ı döndürdü. Gurney'in aracının önünde tepeye doğru yola koyuldu.

Tepeye ulaştıklarında görüş mesafesi de belirgin biçimde arttı. Madeleine'in gerginliği de bir nebze azalmış gibiydi.

"Enteresan biri," dedi.

"Taşralı entel mi, baltalı tuhaf adam mı?"

"Taşralı entel. Çok şey biliyor gibi."

Madeleine'in dikkati şimdi önlerinde uzanan çorak araziye yönelmişti.

Sarp tepeler, şarap rengi uçurumlar sisin gölgelediği ufka dek uzanıyordu. Aradaki mesafe bu tepelerle keskin uçurumların metal levhalar misali birbirinden kesilip kopartılmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Gurney üç kilometre kadar uzaktaki tepeyi buraya gelmeden yaptığı internet araştırmasından hatırlayacak kadar net seçebiliyordu. Burası Şeytan Dişi olarak bilinen yerdi. Göğe yönelmiş bir köpek dişi izlenimi verdiğinden tepeye neden bu adın takıldığını anlamak hiç de zor değildi. Hemen yanında da

Mezarlık Tepesi yer alıyordu. Çünkü asırlardır yan yana duran devasa büyüklükteki granit kayalar uzaktan mezar taşları izlenimi uyandırıyordu.

Mezarlık Tepesi'nin sarp kayaları üç kilometre kadar ileride Kurt Gölü'nün batı tarafıyla birleşiyordu. İşte bu gölün kuzey sınırında, Şeytan Dişi'nin uzun gölgesi altında eski Adirondack Büyük Kampı'nın bulunduğu yerde Kurt Gölü Tesisi yer alıyordu.

14. Bölüm

Eğimli yolda, aşağıya, göle doğru yaklaşıyorlardı. Bu civardaki ağaçların çoğu yapraklarını dökmeyen çamlar olduğundan arka tarafta kalan dağlar artık gözden kaybolmuştu.

Son virajı dönüp, göl seviyesine erişmelerinin ardından tüm haşmetleriyle yükselen Mezarlık Tepesi ve Şeytan Dişi'nin önünde göle tam karşıdan bakan taş ve ahşap karışımı yapıya doğru ilerlemeye başladılar. Büyüleyici manzara Gurney'i bir kez daha etkisi altına almıştı.

Önlerinde, tesisin girişinde ahşap sütunlu muazzam bir giriş kapısı vardı. Landon, Land Rover'ı sütunların yanına park edip, Gurney'e de yanına çekmesini işaret etti.

Madeleine'le araçlarından indikleri anda Landon da telefonunu cebine sokuyordu.

"Austen'a geldiğinizi bildirdim." Karşıdaki geniş kirişli cam kapıları gösterdi. Daha cümlesini tamamlamamıştı ki bu kapılardan biri içeriden açıldı.

Dışarı kısa boylu, sert görünümlü, saçları kazınmış, küçük gözlü, sert bakışlı biri çıktı. Gurney'e doğru çevresine sanki içindeki gücü çıplak kafa derisinden terle dışarı sızıyormuş gibi görünen adam bariz bir sertlikle yürüyordu.

"Dedektif Gurney, Bayan Gurney, Kurt Gölü Tesisi'ne hoş geldiniz. Ben Austen Steckle."

Gurney'in elini profesyonel bir koşucu kadar sert sıktı. Gurney adamın küçük parmaklarındaki tırnakların neredeyse etine kadar yenmiş olduğunu fark etmişti. Kalın sesi, şehirli tonlamaları tıpkı Landon'un üst sınıf mırıltılarına benziyordu.

"Valizlerinizi alayım mı?"

"Teşekkürler ama fazla bir şeyimiz yok." Gurney dönüp bagajdaki iki çantayı indirdi. "Araba park ettiğimiz yerde kalabilir mi?"

"Elbette, sıkıntı yok. Misafirlerimizin kullanımına sunduğumuz iki yeni Jeep'imiz var. Arazi için müthiş araçlardır. Eğer arzu ederseniz hemen birini size tahsis edebilirim."

"Bak, Dave," söze karıştı Landon. "Emin ellerdesiniz gibi duruyor." Saatine baktı. "İki kırk iki. Bir şeyler içmek üzere Şömine Odası'nda saat üçte buluşmaya ne dersiniz?"

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

Landon arkasındaki bu kadar şişman birine göre gayet hızlı hareket eden Steckle'la beraber içeriye yöneldi. Gurney'le Madeleine de arkalarından girdi.

Büyük, ikili ahşap kapıdan geçilerek girilen katedrallerdekileri andıran yüksek tavanlı giriş salonunu, geyik boynuzu şeklindeki muazzam avizeler aydınlatıyordu. Duvarlara geyik boynuzları, antika silahlar, kılıçlar, hançerler, pöstekiler ve Kızılderili tüyleriyle bezenmiş kalkanlar asılmıştı.

Nispeten karanlık bir köşede, dişleriyle pençeleri gayet net biçimde seçilebilen doldurulmuş bir ayı vardı.

Gurney resepsiyon masasına yaklaşınca Steckle, eski moda, uzunca bir anahtarı uzattı. "Bu sizin, dedektif. Başkanlık Süiti. Tamamen ücretsiz."

Steckle, Gurney'in soran bakışlarını fark edince sözlerini sürdürdü, "Jane bana neden buraya geldiğinizi, yaptığınız iyiliği, olayla neden ilgilendiğinizi filan anlattı. Biz de en azından sizi mümkün olan en konforlu biçimde ağırlayalım istedik. Başkanlık Süiti, tesisin kurucusu Dalton Gall'in kendi özel süitiydi. Dalton Gall, sahip olduğu çok sayıda madeniyle çok başarılı bir adamdı.

Paraya para demezdi. Tesis açıldıktan birkaç sene kadar sonra Başkan Warren G. Harding geldi. Elbette ona tesisin sahibinin süitini açtılar. Başkan burayı bir ay kalacak kadar çok sevdi. Sonrasında da onun konakladığı bölüm Başkanlık Süiti olarak anılır oldu. Umarım siz de beğenirsiniz. Çıkalım mı?"

"Olur." Gurney iki çantayı alıp, Steckle'ın arkasında giriş salonunu geçip geniş ahşap merdivenlerden çıkarak oldukça şık kırmızı halıların serili olduğu koridora ulaştılar. Burası ilk anda Gurney'e Çığlık filmindeki otel koridorunu hatırlatmıştı.

Steckle geniş bir ahşap kapının önünde durup büyük metal anahtarı demode anahtar deliğine yerleştirdi. Ardından siyah kapı kolunu çevirip kapıyı açtı. İçeri önce kendi girdi. Onun girişinin birkaç saniye sonrasında yanan ışıklar deri kanepeleri ve koltukları, Kızılderili kilimleri, otantik zemini ve masa lambalarıyla taşraya has erkeksi tarzda döşenmiş odayı gözler önüne serdi.

Madeleine önce Gurney girsin diye geri çekildi.

"Burada lobideki gibi ölü hayvan yok değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok."

Tedirgin adımlarla içeri yöneldi. "İyi, öyle şeylerden nefret ederim de."

Steckle perdeleri açınca, göl manzarasını gözler önüne seren pencereler açığa çıktı. Büyük bir cam kapı balkona açılıyordu. Gurney'in sol tarafındaki duvarın ortasında yer alan geniş eşikten yan odaya geçiliyordu. Burası dört direkli büyük bir yatağın yer aldığı oldukça geniş yatak odasıydı. Yatak odasındaki bir başka kapı, Gurney'in evindeki çalışma odasından büyük, ayrı tuvaleti, ayrı bir duş teknesi, devasa büyüklükte ayaklı küveti ve üzeri banyo havlularıyla dolu bir masanın yer aldığı banyoya açılıyordu.

Gurney'in sağındaki duvarı, Amerika'nın hukuksuz içki yasağı dönemine doğru kaydığı sürecin başlangıcında ülkeyi yönetmiş Warren Harding'in portresi kaplıyordu. Portre ağzına kadar

dolu bir barın üzerinde yer alıyordu. Duvarın diğer ucunda, ön tarafında üzerine odunların dizildiği parmaklıklı demir bir bölmenin yer aldığı taş şömine göze çarpıyordu.

Steckle pencereleri işaret ederek, "Issızlığa hoş geldiniz," dedi.

Adımı devasa taş şömineden alan, Şömine Odası, deri mobilyaları, Kızılderili sanatı ve silahları, içi viski, bourbon, cin, porto şarabı, şeri, vermut, kristal kadehler ve bir nesil öncesinden kalmış gümüş buz kovalarıyla doldurulmuş barıyla, tıpkı Gurneyler'in süiti gibi otantik-lüks karışımı tarzda döşenmişti.

Gurney'le Madeleine içeri girdiği an Norris Landon oturduğu deri koltuktan eliyle işaret ederek onları yanına çağırdı. "Sert bir şeyler alıp şöminenin yanına buyurun."

Gurney bardan soda almayı tercih etti. Madeleine'in kadehine cin ve portakal suyu koyduğunu görünce de şaşırdı.

İçeceklerini alıp odanın diğer ucundaki, üzerini değiştirip, giydiği sarı kaşmir süveteri, kahverengi fitilli kadife pantolonu, süet mokasenleriyle adeta evinde gibi görünen Landon'ın karşısındaki deri kanepeye oturdular. İfadesiz bir gülümsemeyle içi buzlu viski ile dolu gibi görünen kadehini kaldırdı. "Ziyaretinizin amacına ulaşması dileğiyle."

"Teşekkürler," dedi Gurney.

Madeleine hafifçe gülümseyip başıyla selamladı.

Landon içkisini yudumladı. "Ateşin karşısında oturmak her zaman güzeldir değil mi?"

"Çok hoş," dedi Gurney. "Başka konuklar da var mı?"

"Şu an için burası bizim. Çalışanların sayısı da azaltıldığından bu bizim için hem iyi hem de kötü. Hammondlar elbette hâlâ buradalar. Tabii biraz daha uzakta, Richard'ın dağ evinde. Yaşanan korkunç olayın ardından Austen tüm kış rezervasyonlarını iptal etti. Son derece anlaşılabilir bir karar elbette. Özellikle de olay ve de medyanın ilgisi düşünülünce. Tatmin edici bir sonuca eri-

şilinceye dek tesisi kapatmak çok akıllıca. En azından Austen'ın kararını ben böyle yorumluyorum. Aslında Austen ve Peyton'ın kararını desem daha doğru olacak."

Gurney başıyla onaylayıp, sodasını yudumladı. "Tüm rezervasyonlar iptal edildiği halde burada oluşunuz, sizin sıradan bir konuk olmadığınızı ortaya koyuyor."

Landon mahcup bir kahkaha patlattı. "Sıradan olmadığıma dair bir iddiada hiç bulunmadım. Ama buraya çok sık gelirim. Tüm yaşananlar sırasında da buradaydım. Sanırım Austen da burada kalmamda bir sakınca görmedi."

"Ne zamandan beri buraya geliyorsunuz?" diye sordu Madeleine.

"Çok eski değil. Burayı birkaç sene önce keşfettim. Ama bir kez bu bölgenin tadını alınca, işte yaylada kuş avı, ilkbahar ve sonbaharda hindi avı, geyik mevsimi, ayı mevsimi, tavşan, sincap mevsimi, balık mevsimi derken hep burada olmaya başladım. Açık söylemek gerekirse buraya aşık oldum. Şimdi yaşananların bu güzelliğe zarar vermemesini tüm kalbimle diliyorum." Bir kez daha kadehini kaldırdı. "En kısa zamanda işlerin yoluna girmesine. Herkesin iyiliği için."

Süren sessizliği Gurney bozdu. "Bahsettiğiniz bu avlar için bir cephane dolusu silah gerekir."

"İşin doğrusu spor amaçlı bol miktarda silahımız var."

"Çalışan sayısının azaltıldığından bahsetmiştiniz. Şu an Austen'dan başka kimse var mı?"

"Plattsburgh'tan buraya gelip giden bir şef var. Bir mutfak yardımcısı. Sağı solu toplayan bir hizmetçi. Diğer çalışanları gerek olduğunda Austen arayıp çağırıyor." Neredeyse özür diliyormuşçasına omzunu silkti. "Ve tabii ki bir de Barlow Tarr var."

"Geceliği bin dolarlık bir otel için pek de uygun bir çalışan değil."

"Hayır, kesinlikle değil. Ethan'ın dünya görüşü böyleydi işte. Herkesin ıslah edilebileceğini düşünürdü. Bence boşa çaba. Za-

için Ethan'ın onca iyiliseverliğine karşın Barlow konusunda pes etmesine ramak kalmıştı. Gerçi Ethan için birisine yardım etmesinin imkansız olduğunu kabullenmek çok zordu. Ama sorun Barlow'un tavırlarının dağ havasına benzemesiydi. Bir an başka tarafa yönelsen geri döndüğünde karşında nasıl birini bulacağın tamamen şansa kalırdı. Ethan ona konuklardan uzak durması karşılığında burada kalabileceğini, ormandaki kulübesinde yaşayabileceğini söylemişti. Ama sizin yanınıza gelmiş. Böylece anlaşmayı ihlal etmiş oluyor."

"Ethan'ın sorunlu insanları işe almak gibi bir eğilimi mi vardı?"

"Galiba öyle. Bu onun hem en büyük meziyeti hem de en büyük kusuruydu."

Gurney konuyu değiştirecek bir şeyler söylemeden önce bu son cümleyi biraz düşündü. "Gall Yeni Yaşam Vakfı hakkında neler biliyorsunuz?"

Landon bir süre kadehindeki içkisine baktı. "Tam da Ethan gibi birinden beklenebilecek bir girişimdi. Ethan çok karmaşık bir adamdı. Kararlı, dik kafalı, kontrollü. Güçlü iradeli. Yaptığı şeyin en doğrusu olduğuna dair sarsılmaz bir inancı vardı. İş dünyasında çok acımasızdı. Burayı tek başına yeniden dirilip, şu anki haline soktu. Ve tüm bunları daha yirmili yaşlarını sürerken yaptı."

"Sanki bunda bir sorun görüyorsunuz gibi konuştunuz."

"Ah, sormayın. İş dünyasındaki o acımasız adamın yüreğinde bir misyoner saklıydı adeta. Gerçek bir dindar. Herkesin daha iyi bir hale getirilebileceğine tüm kalbiyle inanırdı. İşte bu yüzden de kurduğu Gall Yeni Yaşam Vakfı'nı azılı mahkumların yeniden eğitilip, topluma faydalı bireyler haline getirilmesine adamıştı."

"Vakfın çok sayıda başarı hikayesi yarattığını duymuştum."

"Kesinlikle. Büyük çok büyük başarılar. Zaten bunun en güzel örneği de Austen."

"Austen Steckle şartlı tahliye edilen bir mahkum mu?"

Landon birden yüzünü pişmanlık ifadesi sergileyerek buruşturdu. "Her ne kadar kendisi bunu saklamıyor olsa da bu konuda daha fazla konuşmamayı tercih ediyorum. Sonuçta üzerime vazife değil. Anlatmak isterse kendisi anlatmalı. Ben değil."

Kısa bir sessizlik oldu. "Kurt Gölü'yle ilgili sormak istediğiniz başka şeyler varsa kısıtlı bilgimi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Madeleine söze karıştı. Sesinden biraz gergin olduğu anlaşılıyordu. "Buraya gelmeden önce yolda, karşılaştığımız şu Tarr denilen adam bize dipsiz bir gölden bahsetti. Ne demek istediğine dair bir fikriniz var mı?"

"Ah, evet. Dipsiz göl. Şeytan İkizleri'nden biri."

"Neyden biri?"

"Şeytan İkizleri'nden. Civardaki coğrafi bir özellik kısa zamanda yerel bir efsane halini almış. Vadinin birer ucunda bulunan, birbirlerine birkaç kilometre uzaktaki iki gölün, yeraltı kanalları ve mağaraları aracılığıyla birbirine bağlı oldukları ortaya çıktı. Kurt Gölü bu göllerden biridir."

"Dipsiz derken bunu mu demek istedi?"

"Hem evet hem de hayır. Söylediği daha çok göllerin bağlantısının keşfedilmesine yol açan bir olayla ilgili. Bin dokuz yüz ellilerde iki kız diğer gölde kanoyla açılırlar. Kano devrilir. Kızlardan biri kıyıya ulaşmayı başarırken diğeri boğulur. Göl didik didik aranır, dalgıçlar günlerce, haftalarca dalış yaparlar ama cesedi bulamazlar. O günlerde bu büyük bir efsane haline dönüşür. Sayısız hikaye adeta havada uçuşur. Komplo teorileri, doğaüstü açıklamalar filan. Tam bir zırvalık. Basının saçmalıkları eskiden beri hiç değişmedi."

Madeleine sabırsızca atıldı. "Ama sonra ne oldu?"

"Ah. Şey. Beş yıl kadar sonra iskorpit avlamaya çıkan bir balıkçının oltasına uzun zaman önce kaybolan o cesedin kalıntısı takıldı. Artık çoğu iskelete dönüşen ama giysilerinin bir kısmı hâlâ üzerinde olan bir ceset. İşin ilginç yanı balıkçı burada, Kurt

Gölü'nde balık tutmaktaydı. Kızın boğulduğu diğer gölde değil."

Gurney şüpheci bir tavırla, "Bunun dışında yeraltı bağlantısı olduğunu ortaya koyacak başka delil var mı?" diye sordu.

"Evet. Aynı anda yapılan ölçümlerde her iki gölün de her zaman aynı anda yükselip alçaldığı ortaya çıktı. Hatta sadece birini etkileyen güçlü fırtınalarda da bu durum değişmedi. Her ne kadar haritaları çıkartılıp, yerleri tespit edilemediyse de bu bağlantının olduğuna dair kuşku yok." İçkisinden bir yudum daha alıp gülümsedi. "Böyle durumlar her zaman, saçma sapan özellikle de kötü güçlerin işe karıştığına ilişkin açıklamalar bulmaya hazır cahillerin hayal güçlerini devreye sokmuştur."

Her ne kadar Gurney bu söylenenlere karşı çıkamasa da Landon'ın tavrını itici bulmuştu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Anladığım kadarıyla canınız her istediğinde buraya gelip gidiyorsunuz. Sanırım ya emeklisiniz ya da çok esnek bir mesleğiniz var."

"Emekli sayılırım. Orada burada danışmanlık işleri yürütüyorum. Belli bir yere bağlanıp kalmayı sevmem. Tabiat aşığıyım. Çoğu insanın hayalini yaşıyorum. Zaman geçiyor, biliyorsunuz. Sadece bir kez yaşıyoruz. Ne derler bilirsiniz; ölüm döşeğindeki hiç kimse ofisinde biraz daha zaman geçirebilmeyi dilemez. Peki ya sen, Dave? Jane bana senin de kısmen emekli olduğundan bahsetti."

Gurney'e hâlâ durumunu ifade etmek zor geliyordu. Madeleine sık sık 'emekli' ifadesinin emniyet teşkilatındaki görevinden ayrılmasının ardından dört önemli cinayet vakasına balıklama dalmış birine pek uygun bir tanım olmadığını söylerdi.

"Genellikle olayla ilgili görüşlerimi sorarlar," dedi Gurney. "Ve bu da genellikle olaya daha fazla müdahil olmamla sonuçlanır."

Landon büyük olasılıkla bu sözlerdeki kasıtlı belirsizliği sezerek gülümsedi. "Bense insanların mesleklerinden, özellikle de yüksek risk içeren mesleklerinden zamanı gelince uzaklaşmaları

gerekir diye düşünüyorum. Bırakalım başkaları da kendi işlerini yapabilsinler. Sebepsiz yere yaşamı riske atmak büyük bir trajedidir."

"Belki de uzaklaşmamanın başka nedenleri vardır."

"Ah. Elbette. O zaman durum biraz daha karmaşıklaşır." Kadehine bir kez daha baktı. "Ego, gurur, kendimize olan inancımız, başarının yaşamımıza verdiği anlam..." Cümlesini yarım bırakarak sustu.

Kısa bir sessizlikten sonra Gurney sakin bir tavırla sordu. "Ne tür bir danışmanlık hizmeti veriyorsunuz?"

"Müşterilerime uluslararası ticaretle ilgili tavsiyelerde bulunuyorum. Yasalarla, iş yapacakları ülkelerin kültürüyle, güvenlikle ilgili. Buradan da yürütebiliyorum işimi." Madeleine'e döndü. "Peki ya siz? Sizin kesinlikle doğa hayranı bir kadın olduğunuza bahse girerim?"

Bambaşka düşünceler içindeki Madeleine soruyla şaşırdı. "Doğru, açık alanda olmayı severim. Eğer kendimi dışarı atamazsam bazen sıkıntıdan..."

Cümlesini bitiremeden Jane Hammond bir yandan mutlu ama diğer açıdan da bir hayli gergin görünerek resepsiyon holünden içeri girdi. Kısa, kötü boyanmış saçları darmadağınıktı. "Dave! Madeleine! Gelebilmişsiniz! Bu korkunç havada bir hayli endişelenmiştim ama sonunda buradasınız! Sizi gördüğüme çok sevindim!" Sesi biraz kısıktı.

"Norris bizi kurtarmaya geldi," dedi Madeleine.

"Kurtarmaya mı? Aman Tanrım! Ne oldu?"

Madeleine, Gurney'e baktı.

Gurney omuz silkti. "Yolda keskin bir viraj vardı, kötü bir manevra yapınca kendimizi kaygan bir drenajın içinde..."

"Ah, hayır! Ben de böyle bir şeyin olabileceğinden korkuyordum. Zaten Norris'ten yolu kontrol etmesini bu yüzden rica ettim. İyi ki öyle yapmışsın."

"Her şey yolunda."

"Bir de korkutucu bir temas yaşadık," diye ekledi Madeleine.

Jane'in gözleri açıldı. "Ne oldu?"

"Ormandan garip bir adam çıktı."

"Tarr," dedi Landon.

"Ah. Barlow. Doğru korkutucu olabilir. Kötü bir şey söyledi mi? Tehdit mi etti?"

"Kurt Gölü'ndeki kötülükten bahsetti."

"Tanrım!" Jane yüzünde kederli birinin karikatürünü andıran ifadeyle Landon'a baktı.

"Ah. Maalesef. Tarr ailesinin geçmişi hiç de hoş değil. Bölgenin akıl hastanesini boylamak neredeyse bir Tarr geleneği."

Madeleine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bölgenin akıl hastanesi derken tam olarak nereyi..."

Landon, Madeleine'in sözünü tamamlamasını beklemeden yanıt verdi. "Suçlu Akıl Hastalarının yatırıldığı Eyalet Hastanesi. Buraya çok uzak değil. Tabii tesisin reklamlarında söz edilecek türden bir yer değil. Çünkü böyle bir şeyi duydukları anda insanların kafalarında türlü türlü sorular belirir. Hiç Adirondack dalgıç kuşunun sesini duydunuz mu? Onun keder dolu sesi normalde bile insanın tüylerini ürpertir. Bir de duyduğunuz sesin ormanda dolaşan bir deliye ait olduğuna ilişkin hayaller kurmaya başladığınızı düşünün. Uykuya biraz zor dalarsınız herhalde."

Jane bir süre ona bakıp ardından kanepenin diğer ucunda oturan Gurney'le Madeleine'e döndü. "Richard'a sizi akşam yemeğine davet ettiğimi söyledim. Çok memnun olmadı ama birdenbire başka bir yere gitmek zorunda olduğunu filan da söylemedi. Böylece ilk engeli aşmış olduk. Ben yemeğin..."

Kısacık bir melodi Jane'in cümlesini yarıda kesmesine neden oldu.

Landon koltuğunda doğrulup cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana baktı. "Özür dilerim," diyerek ayağa kalkıp odadan çıktı.

Jane az önce kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. "Ben

yemeğin yakınlaşmak, rahatça konuşabilmek için çok uygun olacağını düşündüm. Böylece Richard'ı tanıyarak onun herkesin iddia ettiği gibi çılgın olup olmadığını ya da çılgınlığının hangi boyutta olduğunu kendi gözlerinizle görebileceksiniz..." Başını iki yana sallarken gözleri yaşla doldu.

Bu türden duygu gösterilerini şüpheyle karşılamaya eğilimli Gurney hüzünlü konuşmayı izlerken bir yandan da açık bir nokta yakalamaya çalışıyordu. Ama sonunda eğer Jane Hammond'ın kardeşiyle ilgili hislerinde samimi değilse bile rol yapmakta çok başarılı olduğuna karar verdi.

"Yani bu işi nasıl halledeceğimize ilişkin kararınızı değiştirdiniz, öyle mi? Çünkü hiçbir şey söylemeden pat diye karşısına çıkacağım, o da onca yolu sadece onunla görüşmek için geldiğimi öğrenecek ve benimle konuşmaya kendini mecbur hissedecek diye kararlaştırmıştık sanıyordum."

"Evet, ama sonra akşam yemeğinin daha uygun olacağına karar verdim. Daha doğal olacak. Özellikle de Madeleine'in de katılımıyla Richard'ın gerçekte nasıl biri olduğunu anlama fırsatı bulabileceksiniz."

"Buna karşı çıkmadı mı?"

Jane burnunu kağıt mendille hafifçe *sildi*. "Şey... Ona küçük bir yalan söyledim."

"Ne kadar küçük?"

Kanepede biraz daha yanlarına sokulup, önemli bir sır veriyormuşçasına öne eğildi. "Ona sizden yardım istediğimi ama sizin çok önemli başka bir işinizin olduğunu, bu yüzden de bu olaya müdahil olmaya isteksiz olduğunuzu söyledim. Richard da sizi istemediğine göre – kimseyi istemediğine göre – sizin de işin içinde olmadığınızı bilerek daha rahat davranacaktır."

"İyi de o zaman ben neden buradayım?"

"Ona eşinizle birlikte Vermont'a kayak tatiline gideceğinizi, yolunuzun Kurt Gölü'nün birkaç *kilometre* uzağından geçeceğini, benim de sizi akşam yemeğine davet ettiğimi söyledim."

"Kısacası kardeşiniz olayla ilgilenmediğim müddetçe burada olmamdan rahatsız olmayacak öyle mi?"

"Olaya müdahil olmadığınız müddetçe. Tabii belli ölçülerde ilgilenmek de son derece normal sayılır değil mi?"

"Çok önemli diğer işimin ne olduğunu sordu mu size?"

"Bilmediğimi söyledim. Size sorarsa bir şeyler uydurursunuz artık."

Bu kadın yalnızca koruyup, hataları düzelten biri değil diye düşündü Gurney. Karşısında dalavere çevirmeye meraklı, kendisini özverili bir yardımcı olarak görüp, başkalarının yaşamlarını düzenlemeye çabalayan biri duruyordu.

Gurney'in olaya ilişkin doğal merakı kendisinin müdahil olma süreciyle ilgili bu tuhaf manevraları gördükçe katlanıyordu. İstemese de bu yeni planı kabullendi. Bir yandan da kendi kendine daha sonra fikri değişirse başka bir çıkış kapısı bulabileceğini söylüyordu.

"Akşam yemeği? Ne zaman ve saat kaçta?"

"Richard'ın dağ evinde. Beş buçukta. Uygun mu? Kışları yemeği erken yeriz."

Gurney, Madeleine'e baktı.

O da başını salladı. "Olur."

Jane'in gözleri parladı. "Şefe haber vereyim. Bugünlerde imkanları biraz sınırlı ama onun yine de hoş bir şeyler hazırlayabileceğine eminim." Hapşırınca elindeki iyice buruşmuş mendille burnunu bir kez daha sildi. "Richard'ın dağ evine ulaşmak çok kolaydır. Göl yolunu takip edin. Bir kilometre kadar sonra yolun gölden ayrılıp, ormana doğru saptığı noktaya ulaşmış olursunuz. Tam orada üç tane ev var. Zaten ilk ikisi boş. Richard'ınki üçüncü ev. Eğer kayıkhaneyi veya Gall Malikanesi'ni görürseniz fazla gitmişsiniz demektir. Geri dönersiniz."

"Gall Malikanesi?"

"Gall ailesinin oturduğu yer. Şu an orada sadece Peyton yaşıyor. Peyton ve konukları."

"Konukları?"

"Leydi arkadaşları. Aslında hiçbiri leydi değil. Gerçek arkadaş da sayılmazlar. Neyse ne. Beni ilgilendirmez." Burnunu çekti. "Çok büyük, kasvetli taş bir bina. Ormanın ortasında, Şeytan Dişi'nin eteklerinde. Çevresi itici çitlerle çevrili bir ev. Ama sizin oraya kadar gideceğinizi sanmıyorum. Dağ evini kaçırmazsınız. Dış ışıkların da yanıyor olacağına eminim."

"Güzel," dedi Gurney giderek kendini daha da huzursuz hissederek. Zihninde henüz kendisini hiçbirini sormaya hazır hissetmediği çok sayıda soru dönüp duruyordu.

15. Bölüm

Süitin pencerelerinden içeri süzülen gri gökyüzündeki soluk kış güneşi içeriyi neredeyse hiç aydınlatmıyordu. Madeleine ellerini göğsünde kavuşturup beklerken Gurney ışıkları birer birer açmaya koyuldu.

"Şömine yanar mı acaba?" diye sordu.

"Sanırım. Yakmamı ister misin?"

"İyi olur."

Şöminenin önünde odun yığını, yarım düzine kadar tutuşturucuyla çıra ve uzun saplı bir bütan çakmak vardı. Gurney odunları şöminenin içine dizmeye koyuldu. Ateşi yakma uğraşını zihninde hiçbirinin yanıtı kolaymış gibi durmayan sorularla boğuşmaya ara verme fırsatı olarak görmüştü.

Tam çakmağı yakıp çırayı tutuşturmak üzereyken telefonu çaldı. Ekranda Rebecca Holdenfield'ın adı belirmişti.

Telefonu açmak ya da açmamak. İşte bütün sorun buydu.

Hâlâ onunla Cold Brook Inn'de buluşup buluşmamaya karar vermemişti ama Rebecca'nın söyleyebilecekleri olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermesini kolaylaştırabilirdi.

Telefonu açtı.

Rebecca ona Plattsburgh'da o hafta en az iki gün kalmayı planladığını söyledi. Sabahtan bir sonraki günün akşamına dek.

Gurney de programının büyük bir ihtimalle bu akşam

Hammond'la görüşmesinin ardından netleşeceğini söyledi. Ardından da ona hemen arayıp durumu bildireceğinin sözünü verdi.

Madeleine kaşlarını çatarak sordu. "Ne istiyor?"

Karısının ses tonuyla adeta afalladı. Kendisi de giderek öfkeleniyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Madeleine hiçbir şey söylemeden sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

"Dün sabahtan beri kafanda bir şeyler var. Bana anlatacak mısın?"

Madeleine kollarını ovuşturarak, "Sadece biraz ısınmaya ihtiyacım var," dedi. Sonra dönüp banyoya yöneldi. "Sıcak suyun altına gireyim de biraz kemiklerim ısınsın." İçeri geçip, kapıyı ardından kapattı.

Gurney bir süre öylece durup bekledikten sonra yeniden şöminedeki işine döndü. İç huzursuzluğuyla geçen birkaç saniyenin ardından tutuşan odunları ve titreşen alevi izlemeye koyuldu.

Şömine iyice yanınca içeri geçip banyo kapısını tıklattı ve dinledi. Ama sadece su sesi işitti. Kapıya bir kez daha vurdu. Sonra bir kez daha. Ama yanıt alamadı. Kapıyı açıp içeri girdi. Madeleine oldukça büyük gümüş muslukları açıp, devasa ayaklı küvete uzanmıştı. Sıcak sudan fayanslara doğru buhar yükseliyordu.

"Kapıyı çaldığımı duydun mu?"

"Evet."

"Ama yanıt vermedin."

"Vermedim."

"Neden?"

Madeleine gözlerini kapattı. "Dışarı çıkıp kapıyı kapat lütfen. İçeri soğuk giriyor."

Gurney duraksadı. Sonra kapıyı, belki gerektiğinden biraz da sertçe kapattı.

Kar montunu ve beresini giyip, sütün büyük anahtarını da ala-

tak aşağı, resepsiyona indi. Oradan da sütunlu girişin altından geçerek, dışarı, soğuk havaya çıktı.

Elleri montunun cebinde dar göl yolunda yürümeye başladı. Tesisten uzaklaşmak dışında bir amacı yoktu. Batan güneş ışınlarıyla artık iyice grileşen Kurt Gölü sol tarafında uzanıyordu. Sağ tarafındaki ladin ormanı adeta birbirine yapışık ağaçlarla içeriye girilmesini olanaksız hale getiriyor gibi görünüyordu. Ağaçların alt kısımlarındaki açıklıklar bile iç içe geçmiş sivri dallarla kapanmıştı.

Buz gibi havayı uzun, derin soluklarla içine çekerek allak bullak olmuş zihnini temizlemeye çalıştı. Düşünmesi gereken çok fazla ayrıntı, çok sayıda garip kişilik ve çok aşırı duygusal karmaşa vardı. Oysa aşağı yukarı sadece otuz iki saat önce tek endişesi bir kirpinin tuhaf davranışlarından ibaretti. Oysa şimdi imkansızlığa batmış gizemlerle boğuşmak durumundaydı.

Gurney kendini bir olayın temel soruları karşısında hiç bu derece şaşkın bir halde bulmamıştı. Ayrıca restoranda masanın üzerine doğru eğilip, dudaklarının kenarlarındaki tükürükleri sıçrata sıçrata, Hammond'ın Cristopher Wenzel'in ölümünden sorumlu olduğunda ısrar eden Bowman Cox'u aklından çıkartamıyordu.

Gurney ormanın önündeki açıklığa ulaşınca yan yana duran, ahşap, cam karışımı üç dağ evini gördü. Biraz daha yürüyünce de solda, yolla göl arasına inşa edilmiş büyük bir yapıya ulaştı. Çöken karanlık yüzünden burasının sedir kerestesinden yapılmış kayıkhane olduğunu anlaması yaklaşık bir dakikasını aldı. Bölgenin zenginlere hitap eden tarihi göz önüne alınca, bu kayıkhanenin lüks gezinti teknelerinin barınağı olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Dikkatini tabanca gövdesi kadar karanlık bulutlara dek uzanan Şeytan Dişi tepesine doğru çevirdiğinde, gözüne ufacık bir kıpırtı takıldı. Gökyüzünde küçük bir nokta gibi. Issız tepeler üzerinde bir kuş yavaşça dönüp duruyordu. Şahine benziyordu ama azalan gün ışığı ve mesafe nedeniyle gördüğü akbaba veya

kartal da olabilirdi. Dürbününü çantasında bıraktığı için hayıflandı.

Keşke dürbünü ve torpido gözündeki el fenerini alsaydım diye düşündü...

Daldığı düşüncelerden yaklaşan bir otomobil sesiyle sıyrıldı. Araç yoldan, arka taraftan bir yerden geliyordu. Dar toprak, çakıl karışımı yolda çıkan seslere bakılırsa sürati de bir hayli yüksek olmalıydı. Hemen kenara ağaçlara doğru çekildi.

Saniyeler sonra parlak siyah bir Mercedes hızla yanından geçti. Yolun yüz, iki yüz metre kadar ilerisinde yavaşlayıp durdu. Farları önündeki yüksek kapıyı aydınlatıyordu. Motorlu kapı yavaşça kayarak açılmaya başladı.

Aracın camları açık olmalıydı. Çünkü Gurney bu mesafeden bile kahkahayla gülen bir kadın sesi işitmişti. Güvenlik kulübesinden çıkan iri yarı bir adam araca içeri geçmesini işaret etti. Ardından kulübeye geri döndü ve kapı kapandı. Harekete geçen aracın sesi son bir kez daha işitildi. Sonra sessizlik.

Issızlığın ortasında zifiri karanlıkta müthiş bir sessizlik.

16. Bölüm

Tesise geri döndüğünde resepsiyondaki antika duvar saati beşi çeyrek geçeyi gösteriyordu. Yukarı süite yönelirken Madeleine'in hâlâ banyo küvetinde, tartışmayı istemediği sorunla boğuşarak sıcak suyun altında uzanıyor olabileceğini düşünüyordu. Ama banyo boştu. Musluğun üzerinde ıslak bir banyo havlusu vardı.

Ana odada ışıklar Gurney'in çıkarken bıraktığı gibi açıktı. Yaktığı ateş hâlâ sönmemişti. Warren Harding'in ciddi, vakur tablosu da aynı şekilde odaya hükmediyordu.

Yatak odasına baktığında dört direkli yatağın bozulmadığını gördü. Madeleine'in çantası yatağın ayak ucunda açık haldeydi ama karısı görünürde yoktu.

Sonra balkonun cam kapısı aralandı ve Madeleine balkondan içeri döndü. Üzerinde siyah kot pantolon, krem rengi ipek bluz ve kar montu vardı. Hatta yüzünde çok nadiren yaptığı biçimde, hafif makyaj vardı.

"Gitme zamanı geldi mi?" diye sordu.

"Orada ne yapıyordun?"

Madeleine yanıt vermedi. Hiç konuşmadan aşağı inip Outback'e bindiler. Dağ evine varıncaya dek de tek kelime bile etmediler.

Onları kapıda Jane Hammond karşılayıp, içeri buyur ederken montlarını da aldı.

Dağ evinin giriş kısmı parlak cilalı, bal rengi ahşapla üç bölüme ayrılmıştı. Bu bölümler bir yandan giriş kısmını oluştururken diğer taraftan da taş Kızılderili baltaları, geyik postları ve ilkel aletlerin yerleştirildiği tezgah görevini de yapıyordu. Buraya bakarken Gurney, Barlow Tarr'ın belinden sarkan baltayı düşünmeden edemedi.

Jane ona doğru yaklaşarak, "Sizi takip eden biri oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Ama dikkat etmedim. Neden sordunuz?"

"Bazen göl yoluna büyük bir SUV çıkar. Richard onun evden her çıktığında peşine takıldığına emin. Bence onu iyice çileden çıkartmak için bunu yapıyorlar. Omuzlarındaki yükü arttırmak için. Sizce ne olabilir?"

"Mantıklı. Ama buraya kadar gelmenin..."

Sözü, çalan telefonla yarıda kesildi. Ekrana baktığında arayanın Rebecca Holdenfield olduğunu gördü. Aslında onunla konuşmayı çok istemesine rağmen yanıt vermeyip telesekreterin devreye girmesini sağladı.

"Gelin," dedi Jane gergin bir şekilde. "Bunu sonra konuşuruz. Sizi tanıştırayım."

Jane'in peşi sıra dağ evinin yüksek, katedral tavanlı büyük salonuna girdiler. Ufak tefek, zayıf bir adam arkası onlara dönük bir halde şömine odunlarını düzeltiyordu. Adamın narin vücut yapısı şaşırtıcıydı. Gurney daha iri yarı birini hayal etmişti.

"Richard," dedi Jane. "Sana bahsettiğim misafirlerimiz."

Hammond onlara döndü. Yüzünde soğuk bir karşılama ya da bitkinlik emaresi olarak değerlendirilebilecek bir gülümseyişle elini önce Madeleine'e sonra da Gurney'e uzattı. Kısa, biraz soğuk ve isteksiz bir tokalaşmaydı.

Neredeyse platin renginde denilebilecek beyaza çalan sarı saçları ortadan ikiye ayrılmıştı. Uçlarıysa küçük bir çocuğunkini andıracak biçimde kıvrılarak alnına düşüyordu. Ama gözlerinin

çocuklarınkini andıracak en ufak bir yanı bile yoktu. Parlak, yeşil mavi karışımı, canlı gözler neredeyse sinir bozucu olarak tanımlanabilecek bakışlara sahipti.

Bakışlarının tam tersine sesi yumuşak ve sıradandı. Gurney acaba gözlerinin korkutuculuğunu telafi etmek için mi yoksa etkisini daha da artırmak için mi bu tonlamayla konuşuyor diye düşünmeden edemedi.

"Kız kardeşim sizden çok bahsetti."

"Umarım kötü şeyler söylememiştir."

"Bana sizin annesini ikiye bölen katil Peter Piggert'i yakalayan dedektif olduğunuzu anlattı. Ve kurbanlarının başlarını buzdolabında saklayan Jorge Kunzman'ı. Ve Noel hediyesi olarak ceset parçaları yollayan Noel Baba'nın şeytan versiyonunu. Ve hastalarına tecavüz edip, derilerini yüzdükten sonra onları yatına koyup okyanusa atan bir sadiste gönderen yoldan çıkmış bir psikiyatristi. Son derece başarılı bir geçmişiniz var. Bir sürü zır deliyi yakalamayı başarmışsınız. Ve şimdi burada Kurt Gölü'ndesiniz. Sırf geçerken uğramıştınız sanırım. Romantik bir kaçamak öncesi. Yanılıyor muyum?"

"Evet, doğru. Tatile gidiyoruz."

"Ama şimdi buradasınız. Büyük bir ıssızlığın ortasında. Her yerden kilometrelerce uzakta. Peki, nasıl buldunuz burayı, beğendiniz mi?"

"Hava biraz daha iyi olabilirdi."

Hammond kendini zorlayarak hafifçe güldü ama bu sırada gözleriyle karşısındakilerini derin derin süzmeye bir an bile ara vermemişti. "Hava düzelmeden genellikle daha da kötüleşir."

"Kötüleşir mi?" diye sordu Madeleine.

"Rüzgarın hızı artar, sıcaklık düşer, kar ve dolu fırtınası başlar."

"Bu ne zaman bekleniyor?"

"Yarın. Ya da en geç öbür gün. Burada hava şartları anbean değişir. Dağların ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Bu bölgenin havası bir manik depresif birinin ruh hali gibidir." Şaka

yaptığını gösterdiği ortaya koyacak biçimde hafifçe gülümsedi. "Adirondack'ı bilir misiniz?"

Madeleine duraksayarak, "Pek sayılmaz," yanıtını verdi.

"Bu dağlar sizin Catskills bölgesinden çok farklıdır. Çok daha ilkel koşullar var burada."

"Beni şu an sadece kar yağışı endişelendiriyor."

Hammond ona uzunca, merak dolu bir ifadeyle baktı. "Endişelendiriyor mu?"

"Sizce endişelenmemeli miyim?"

"Jane bana Vermont'ta kara kavuşmaya gittiğinizi söyledi. Kar yürüyüşü, kayak filan. Daha oraya gitmeden karı burada bulacaksınız. Ne güzel işte."

Madeleine hiçbir şey söylemeden sadece elindeki kadehine bakmakla yetindi. Gurney'se, karısının bedeninin istemsizce, belli belirsiz ürperdiğini fark etti.

Hammond küçük yılanları anımsatan bir biçimde dudağını hızla yalayıp, bakışlarını Gurney'e çevirdi. "Kurt Gölü çok enteresan bir yer değil mi? Özellikle bir dedektif için karşı konulması imkansız bir yer."

Büyük olasılıkla kardeşinin alaycı ses tonundan rahatsız olan Jane hemen söze karıştı. "Büfede yemek hazır. Somon kanepe, salata, ekmek, kayısı soslu tavuk, pilav, kuşkonmaz ve tatlı olarak da yabanmersini turtası. Tabaklar büfenin yanında. Çatal bıçaklarla, bardaklar da masanın üzerinde. Ayrıca chardonnay ve merlot şarabı ve suyumuz var. Geçelim mi?"

Kardeşi ne kadar gerginse o da o derece neşeli görünüyordu. Bu ses tonu en azından herkesin isteyerek yiyeceklerini alıp masaya geçmesini sağladı. Richard'la yan yana Dave'le Madeleine'in karşısına geçtiler.

Kimse bir şey söylemeye fırsat bulamadan elektrikler kesildi.

Aniden ortalık kararırken, içeriyi sadece sönmekte olan ateşin son kıvılcımlarının belli belirsiz ışığı aydınlatıyordu.

"Jeneratör var," dedi Jane. "Birkaç saniye sonra devreye girer."

Işıklar geri geldiğinde eli Richard'ın kolundaydı. Elini çekip, dikkatini yeniden Gurney'le Madeleine'e yöneltti. "Medeniyetten otuz beş kilometre uzaktayız. Bu yüzden de tesis elektriğini kendi jeneratörlerinden alıyor. Zaman zaman biri kapanıp diğeri açıldığı için arada böyle kısa süreli kesintiler yaşıyoruz. Austen bunun son derece normal olduğunu, merak edilecek bir şey olmadığını söylüyor."

"Burada telefonlar çekiyor mu?" diye sordu Madeleine.

"Arazinin kendi baz istasyonu kulesi var. Ama dağ yoluna girdiğinizde, Plattsburgh'a kadar şebeke yoktur. Elbette baz istasyonu da jeneratörlere bağlı çalışıyor. Yani onlar devre dışı kaldığında..." Durup hemen ekledi. "Elbette iki jeneratörün aynı anda devre dışı kalması çok küçük bir ihtimal."

Gurney konuyu değiştirdi. "Ben de bu arada Ethan Gall'in çok önemli işler yaptığını öğrendim."

Richard yanıt verdi. "Kesinlikle. Hayran olunacak bir insandı. Aktif, cömert, yardımsever. Burada bulunmam onun fikriydi."

"Ama artık yok," dedi Madeleine. "Kaliforniya'ya geri dönecek misiniz?"

"İki yıllık mukavelem geçen ay bitmişti. Ama ölümünden kısa bir süre önce Ethan bana sözleşmeyi bir yıl daha uzatmayı önerdi, ben de kabul ettim." Sanki açıklayıp açıklamamak konusunda karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre duraksadı. "Ethan mukavele imzalanmadan vefat etti. Ama Austen da konudan haberdardı. Bana anlaşmanın geçerli olduğu hususunda teminat verdi."

Gurney sözün buraya gelmesinin sormak istediği sorulardan birine imkan tanıdığını fark ederek atıldı. "Anladığım kadarıyla, Austen Steckle geçmişine rağmen son derece dürüst bir adam."

"Austen'ın zor bir geçmişi olmuş ama ben ondan son derece memnunum."

"Suçu neymiş?"

"Bunu ona sorsanız daha iyi." Duraksadı. "Ama benim size

bir sorum olacak. Neden Jane'e buradaki durumla ilgilenmek istemediğinizi söylediniz?"

Gurney bu soruya mümkün olduğunca en doğru biçimde yanıt vermeye karar vererek, "Jane bana profesyonel yardım almayı kabul etmediğinizi, bu nedenle benim konuyu araştırıp bu intiharların arkasında neler olduğunu bulmamı arzu ediyordu. Kendi açısından bunu araştırmakta elbette özgür ama açık konuşmak gerekirse ben bu olaya müdahil olmayı hiç istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü olayın anahtarı sizsiniz. Bir şekilde olup bitenlerin tam merkezindesiniz. Gilbert Fenton'ın kastettiği gibi bir durumda olmayabilirsiniz elbette ama öyle ya da böyle olayın merkezi sizsiniz. Sizin desteğiniz ve arzunuz olmaksızın böyle bir şeye müdahil olmaya kalkmak benim açımdan tam bir aptallık olur."

Jane'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu onun Gurney'den istediği tavra hiç uymuyordu.

Uzun süren sessizlikte Richard'ın kötü olasılıkları zihninde değerlendirdiği anlaşılabiliyordu.

Sonunda Gurney risk almaya karar verdi. "Unutma Richard, günün sonunda... bagajda ceset olmadığı ortaya çıktı."

Hammond, Gurney'in o olayı bildiğine şaşırmışsa da bunu büyük bir beceriyle saklamayı başarmıştı.

Tek tepkisi birkaç saniyeliğine susmak oldu.

Bu adeta belli belirsiz bir onaylama tavrıydı da.

Bagaj hikayesinin açılması anlaşıldığı kadarıyla Hammond'ın bakış açısında belirgin bir değişikliğe yol açtı. Aynı zamanda bu gergin toplantının da nispeten daha rahat bir hal almasını sağladı.

Jane'in önerisiyle masadan kalkıp ateşin karşısına yarım daire biçiminde yerleştirilmiş koltuklara geçtiler. İçin için yanan kömür parçacıkları herkesi biraz daha rahatlatmış, sohbetin daha hoş biçime bürünmesine yol açmıştı. Jane büfeden kahve ve yaban mersini turtası servisi yaptı.

Son derece rahat, huzurlu bir ortamdı. Ama bir o kadar da kırılgan.

Gurney kahvelerini bitirdikleri sırada Hammond basında yer alan yorumları okuyup okumadığını sorduğunda az önceki rahat ortamın sona ermek üzere olduğunu sezinledi.

"Okudum."

"O zaman benim pozisyonumu çok net biçimde ortaya koyduğumu biliyorsunuzdur."

"Evet."

"Avukat ve temsilci tutmayacağımı açıkça ifade ettim."

"Doğru."

"Ben tutmayacağım ama kız kardeşim benim adıma bunu ayarlayabilir de demedim. Sahtekarlık yapmıyorum. Ne dersem odur."

"Bundan kesinlikle eminim."

"Ama şimdi siz benim pozisyonumu değiştirmemi ve kız kardeşim adına çalışmanızı kabul etmemi istiyorsunuz."

"Sizin benim müdahil olmamı kabul etmeniz pozisyonunuzu değiştirdiğiniz anlamına gelmeyecek. Benim sizi savunmak ya da temsil etmek gibi bir niyetim yok."

Hammond şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. Jane de paniklemişti.

Gurney sözlerini sürdürdü. "Benim bu olaya müdahil olmakla ilgili tek isteğim, o da eğer müdahil olmayı tercih edersem, bu dört kişinin intiharına neyin sebep olduğunu bulmaktır."

"Yani benim masumiyetimi kanıtlamakla ilgilenmiyorsunuz?"

"Bununla sadece ortaya çıkacak gerçeklerin sizin masumiyetinizi kanıtlaması ölçüsünde ilgileniyorum. Benim işim gerçekleri ortaya koymaktır. Ben bir dedektifim. Avukat değil. Eğer olaya müdahil olmayı seçersem sizi veya ablanızı temsil etmeyeceğim. Ethan Gall'i, Christopher Wenzel'i, Leo Balzac'ı ve Steven Pardosa'yı temsil ederek ölümlerine neyin sebep olduğunu bulup onlar için bir şeyler yapmış olacağım. Tabii sonunda ortaya çıka-

cak gerçek sizin faydanıza da olursa benim açımdan hiçbir sorun teşkil etmez. Ama ben onların hakkını arıyor olacağım sizinkini değil."

Bu konuşma esnasında Jane adeta panikten kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Richard'ın tek tepkisiyse Ethan Gall'in adı geçtiğinde gözünde beliren hüzün ifadesi oldu.

Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre Gurney'e baktıktan sonra, "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bu dört ölümle alakalı her türlü düşünce ve yorumlarınıza ihtiyacım var. Kısacası şu an bana mantıksız gelen bu olaya mantık kazandıracak her türlü şeye. "

"Gilbert Fenton'a mantıklı geliyor ama."

"Ve Rahip Bowman Cox'a da," diye ekledi Gurney bu adın Hammond üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ederek.

Adamın boş bakışlarında en ufak bir etki bile sezmedi.

Bunun üzerine, "Bowman Cox, Floridalı bir rahip," diye açıklamaya koyuldu. "Wenzel günah çıkarma sırasında ona kabuslarından bahsetmiş. Ben de onunla konuştum. Rahip, Wenzel'in anlattıklarını ezberinden bana tekrarladı."

"Bunu neden yaptı ki?"

"Bu kabusların Wenzel'in ölümünü ve sizin de bundaki rolünüzü anlamanın anahtarı olduğunu söyledi."

"Benim rolüm derken?"

"Sizin eşcinsel bireyler ortaya çıkarma amaçlı terapilerinizden bahsetti."

"Yine aynı saçmalık! Bunu nasıl yaptığımı da söyledi mi?"

"İnsanları derin bir transa sokuyormuşsunuz. Sonra ustalığınızı kullanıp, bir taraftan da korkutarak onları aslında eşcinsel olduklarına ikna ediyormuşsunuz. Sonrasında da transtan çıktıklarında ya yeni hayatlarına adapte olup yaşamaya başlıyorlar ya da bunu kabullenemeyip intihar etmeye meyleliyorlarmış."

"Bu soktuğum trans hali gerçekten korkunç olmalı."

"Hem de kesinlikle çok korkunç. Cox sizin Şeytan'la gizli işbirliği yaparak insanların hayatlarını mahvettiğiniz kanaatinde."

Hammond iç çekti. "Burada, Amerika'da akıl hastalarına birer pisliklermiş gibi davranılıyorken, benzer çılgınlıkları ya da nefreti din kisvesi altında sergileyip, bunu Hıristiyanlık adına yaptıklarını söylediklerinde normal karşılamamız çok enteresan değil mi? Sonra da yığınlar halinde kiliselerini dolduruyoruz."

Bunun doğru bir gözlem olduğunu düşünse de Gurney ana konudan ayrılmaya niyetli değildi. "Size mesleki bir soru sormama izin verin. Bir hipnoterapist hastasının zihnine bir rüyanın detaylarını sokup, sonrasında da o rüyayı görmesini sağlayabilir mi?"

"Kesinlikle hayır. Bu nörolojik açıdan imkansızdır."

"Tamam. Peki, bir hipnoterapist hastasını intihara sürükleyebilir mi?"

"Eğer söz konusu hasta, öncesinde intihara yatkın olmasına yol açacak derecede ağır bir depresyon geçirmiyorsa hayır."

"Ölen bu dört kişinin herhangi bir depresyon geçirdiğini gözlemlediniz mi?"

"Hayır. Hepsinin gelecekle ilgili olumlu beklentileri vardı. İntihara meyilli bir ruh hali tespit etmedim."

"Bu durumda olaya ilişkin sizin yorumunuz nedir?"

"Ben onların intihar süsü verilerek öldürüldüğü kanaatindeyim."

"Fakat Fenton bu ihtimali göz ardı ediyor. Onların intihara eğilimli olmamalarının sizin buna neden olduğunuzu kesinleştirdiğini ileri sürüyor. Fenton'ın neden bu derece tuhaf bir pozisyon almayı seçtiğine dair bir fikriniz var mı?"

Jane hırsla atıldı. "Çünkü o sahtekar, yalancı piçin teki!" Ani hareketiyle kucağındaki porselen tabak yere düşüp parça parça oldu. Önce yere bakıp, ardından öfkeyle, "Lanet olsun!" diye mırıldanıp temizlemeye koyuldu. Madeleine de lavabodan süngerle kağıt havlu alıp Jane'e yardıma geldi.

Hammond, Gurney'in sorusuna yanıt verdi. "Fenton'ın po-

zisyonuyla ilgili iki şaşırtıcı nokta var. Birincisi tezini bütünüyle tıbbi açıdan imkansız bir zemin üzerine inşa edişi, ikincisiyse söylediklerine tüm kalbiyle inanıyor olması."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Benim iyi olduğum alan işte bu zaten. Onda dokuz olasılıkla insanların sesinden söylediklerinin doğru mu yalan mı olduğunu anlayabilirim. Bu yeteneğe kısmen aldığım terapi eğitimi sırasında öğrendiğim teknik sayesinde ama daha çok da içgüdüsel olarak sahibim. Şöyle bir baktığımda insanların bana söylediklerine hiç aldırmadan gerçekte neye inandıklarını ve ne istediklerini rahatlıkla anlayabilirim."

"Ve Fenton'ın basınla paylaştığı saldırgan senaryosuna tamamen inandığı görüşündesiniz?"

"Düşünceleriyle ilgili en ufak bir kuşkusu bile yok. Bu ses tonunda, beden dilinde açıkça ortada."

"Tam bu olayın daha fazla karmaşıklaşamayacağına karar verdiğim anda söylediklerinizle yepyeni bir karışıklığa yol açtınız. Normalde bir cinayet dedektifi bir hipnozcunun intihar vakalarını tetikleyen kişi olabileceği varsayımını elbette dikkate alır. Ama bu açıklamayı tek gerçek olarak görüp, tüm kalbiyle benimsemesi bana çılgınca geliyor." Herhangi bir tepki verip vermediğini görmek için Madeleine'e baktı ama karısı gözlerini sönmekte olan ateşe dikmiş, bambaşka düşüncelere dalmıştı.

O an aklına yeni bir soru takıldı. "İnsanların gerçekte neler istediğini hissetmekte iyi olduğunuzu söylediniz. Sizce Fenton ne istiyor?"

"Benim dört ölümle ilgim olduğunu kabul etmemi istiyor. Bana bunun tek çıkış yolu olduğunu, aksi takdirde hayatımın kayacağını söyledi."

"Peki, daha önce hiç görülmemiş, adı bile konmamış böylesi bir suçu kabul ederseniz ne olacakmış?"

"Eğer bu dört intihar vakasına neden olduğumu kabul edersem her şey yoluna girecekmiş."

Bu bazı dedektiflerin genellikle işlemedikleri suçları kabul ettirmek istedikleri şüphelilere uyguladıkları kafa karıştırma taktiğiydi. *"Eğer inkar etmeye devam edersen, çok kızacağım ve işte o zaman başın gerçekten belaya girecek. Sadece itiraf et, işte o zaman her şey açığa çıkacak. Herkes huzur içinde evine dönecek."*

Tamam da bu IQ seviyesi seksen civarında olan kişilerde söken bir taktikti.

Fenton bu taktiği ne diye böylesine zeki bir psikolog üzerinde denemeye çalışıyordu?

Bu işin arkasında nasıl bir lanet olası gerçek vardı?

17. Bölüm

Şömine başında oturup kahvelerini yudumlarlarken Gurney çok daha temel bir soru sorma fırsatı yakaladı. "Richard, belki de hipnoz konusunu aslında tam olarak anlayamamış olabilirim. Bana basit bir şekilde tanım yapabilir misin?"

Hammond kahvesini koltuğun kenarına koydu. "Kısa bir hikaye, tanımdan daha çok işe yarar. Ben Mill Valley'de lisedeyken, bir süre beyzbol oynadım. Çok iyi değildim. Takımda zorlukla yer alıyordum. Sonra bir gün beş kez vuruş noktasına geçtim ve tam beş kez vurmayı başardım. Oysa o ana dek bir kez bile vuramamıştım. İnanılmaz duygular içindeydim. Üstelik hiç çaba harcamamıştım. Sopayı o kadar sert savurmamıştım bile. Konsantre olmaya çalışmamış, vurma amacı gütmemiştim. Hiçbir amacım yoktu. Son derece rahattım. Sanki sopa topun yaklaştığını hissedip kendiliğinden doğru açıyı almış gibiydi. Hem de beş kez."

"Bunun hipnozla ilişkisi...?"

"Bir hedefe ulaşmak için dış engellerden ziyade iç engelleri, gereksiz düşünceleri, duygusal itirazları aşmak gerekir. Benim uyguladığım hipnoterapi işte bu içsel yoldaki engelleri temizleme amacına yöneliktir."

"Nasıl?" Bu ani, keskin soru o ana dek neredeyse tek bir kelime bile etmemiş Madeleine'den gelmişti.

"Engellerin ne olduğunu ortaya çıkartarak. Onlardan kurtula-

...ıl. Bu sayede suçluluk duyguları, zihinsel karışıklıklar, yeterlilik hisleri gibi engeller aşılarak ilerleme sağlanır."

"Bu biraz aşırı dramatik bir yaklaşım olmadı mı?"

"Hiç sanmıyorum. Çoğu kez içimizdeki çalılıklara takıldığımızdan ilerleyemez hale geliriz."

"Oysa ben hipnozun tamamen konsantrasyonla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Hedefe yoğunlaşmak amaçtır. Ama konsantre olmaya çalışmak kesinlikle yanlış bir tutumdur. Bu tıpkı ayak bileklerinizden tutularak yukarı kaldırılmaya ya da mutluluğu kovalamaya çalışmanıza benzer. Neticede mutluluğa onu kovalayarak ulaşamazsınız."

Madeleine pek ikna olmamış gibi bakıyordu.

Gurney konuyu sürdürdü. "Mesela sigarayı bırakmak isteyen insanların ne tür içsel engellerini ortadan kaldırıyorsunuz?"

Hammond, Gurney'e dönmeden önce bir süre Madeleine'i süzdü. "İki büyük engel. Sigara sayesinde gerginliğin azaldığı düşüncesi ve riskin yanlış hesaplanması."

"İlk söylediğinizi anladım ama ikincisi nedir?"

"Mantıklı bireysel tavır, kişinin zevk aldığı şeyleri bastıran aktivitelerden kaçınması biçimindedir. Bağımlı birey zevk aldıklarından daha önemli olan aktivitelerden kaçınmaya eğilimlidir. Mantıklı işleyen bir zihin bu konuda nihai dengeyi bulur. O anki ve gelecekteki etkileri gerçek olarak görüp değerlendirir. Ama bağımlılığın etkisinde olan bir zihin için önem sırası en hayati noktadır. O ancak o anki etkiyi gerçek olarak değerlendirirken gelecekteki etkileri sadece varsayım olarak kabul eder."

"Yani siz bu durumu netliğe kavuşturuyorsunuz öyle mi?" diye sordu Gurney.

"Herhangi bir şeyi netliğe kavuşturuyor değilim. Sadece kişinin içtenlikle neyin doğru olduğunu görmesine yardım ediyorum. Gerçekte ne istediklerine yoğunlaşmalarına destek oluyorum."

"İnsanların gerçekte ne istediklerini anlamanızı sağlayan güvenilir bir seziye sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Bu dört kurban da sigarayı bırakmak mı istiyordu?"

Hammond ilk kez gözle görülür biçimde şaşırdı. "Bu istek Ethan'da çok güçlüydü. Wenzel'de de kısmen öyle sayılabilirdi. Balzac ve Pardosa'nın isteğiyse zayıfla neredeyse hiç arasında bir noktadaydı."

"O zaman neden bu tür bir durumda olan birini tedavi etmekle uğraştınız?"

"Kişinin arzularının doğası ve derinliği benim açımdan ancak seans sırasında netleşir. Hepsi başta çok güçlü istekleri olduğunu ileri sürmüşlerdi."

Gurney aklı karışmış gibi bakıyordu.

Hammond devam etti. "İnsanlar bazen başkalarının yönlendirmesiyle harekete geçerler. Gerçek arzuları başka birinin kendisinden şikayet etmesine son vermesini sağlamaktır. Ve bu insanlardan bazıları hipnozun, kendilerinin böyle bir arzuları olmamasına rağmen, alışkanlıklarını bırakmalarını sağlayacağını düşünerek gelirler. Pardosa içlerinde en kötü durumda olandı. Gergin, dikkatsiz, bütünüyle dağınık. Tamamen başka birinin isteğini yerine getirdiği açıktı. Ama bunu kabul etmedi."

"Peki diğer arzuları?"

"Anlamadım?"

"İnsanların arzularını sezme gücünüz size başka sonuçlara ulaşma imkanı sağladı mı?"

"Genel hatlarıyla."

"Ethan hakkında?"

Hammond sanki gizli bir konu üzerinde konuşup konuşmamaya karar veriyormuşçasına duraksadı. "Ethan dünyadaki herkesin daha iyi davranmasını isterdi. Herkese uygun bir rol bulup oraya yerleştirme arzusundaydı. Herkes için bir yer. Herkesin

kendi yeri. En doğrusunu bildiğine emindi. Söylediklerinin üzerinde tartışılmasını istemezdi. Sadece itaat edilmesini isterdi."

"Sanırım istediği türden bir itaati her zaman bulamıyordu?"

"Başarıları ve başarısızlıkları oldu."

"Peki Christopher Wenzel'le ilgili sezgileriniz? Hayattan beklentisi neydi?"

"Christopher kazanmak istiyordu. Hem de her şekilde. Hayatı kazanılacak ya da kaybedilecek bir oyun olarak görüyordu. Ayrıca sadece kazanmak derdinde de değildi. Geri kalan herkesin de kaybetmesini istiyordu."

"Ya Leo Balzac?"

"Eski Ahit'in Öfkeli Tanrısı. Bütün kötü adamların cezalandırılmasını isterdi. Nuh'un Gemisi'nin güvertesinde durup büyük bir zevkle günahkarların boğulmasını izleyecek türden biriydi."

"Peki Steven Pardosa?"

"Ebeveynlerinin bodrumunda yaşıyordu. İtibara açtı. Her şeyden çok bir yetişkin olarak görülmeyi istiyordu. Ki bu asla büyümeyen insanların evrensel arzusudur."

"Peyton Gall'e gelince?"

"Ah, Peyton. Her zaman, kendisine ve başkalarına neye mal olursa olsun, iyi hissetmek ister. Tıpkı çoğu uyuşturucu bağımlısı gibi mutlulukla ilgili çocuksu fikirleri vardır. Canının istediği her şeyi, istediği an yapmak ister. Kendi özgürlük kavramının tutsağıdır. Sahip olduğu Ethan'ın bu büyük mirası büyük bir ihtimalle ölümüne neden olacak."

"Nasıl?"

"Sınırsız finansal güç şimdiye dek az da olsa kontrol altında tuttuğu davranışlarının dizginlerini bütünüyle bırakmasına neden olacaktır. Geleceğe ilişkin umursamaz tavrı tümüyle etkisini gösterecek. Freud terimleriyle açıklamak gerekirse, Peyton saf, yüzde yüz öfke dolu bir ilkel benliğin cisimlenmiş halidir."

Gurney'in o an tek düşünebildiği şey toprak yolda yanından

geçen, içinden kahkahaların yükseldiği arabaydı. "Ağabeyiyle nasıl geçiniyordu?"

"Geçinmek diye bir şey söz konusu değildi. Evin farklı kanatlarında yaşarlar, Ethan'ın arada onu elinden geldiği ölçüde baskılamaya çalıştığı zamanlar dışında birlikte bir şey yapmazlardı. Austen, Ethan'ın en büyük başarısıysa Peyton da tam tersine en büyük başarısızlığıydı."

"Peyton'ın Ethan'ı öldürebileceğini düşünür müsünüz?"

"Ahlaki açıdan evet. Duygusal açıdan evet. Uygulamaya geçme açısından hayır. Peyton'ın karmaşık düşünce, titiz mantık yürütme, baskı altında dengeyi korumayı gerektiren hiçbir işin altından kalkabilmesine ihtimal vermiyorum."

"Sizce bu dört ölümü gerçekleştirmek için gereken özellikler bunlar mı?"

"Sadece bunlar olmayabilir. Ama Peyton kesinlikle bu vasıflara sahip biri değildir."

Aklına başka bir soru daha takıldı. Nispeten biraz daha tehlikeli bir soru. "Yeniden insanların ne istediğine ilişkin sezginize dönersek... Peki ya ben? Ben gerçekte ne istiyorum?"

Hammond içtenlikten uzak bir gülümseyişle, "Beni sınıyor musunuz?" diye sordu.

"Sadece sezgilerinizin gücünü görmek istiyorum."

"Peki kabul. Dave Gurney gerçekte ne istiyor? İlginç bir soru." Gurney'e geri dönmeden önce kendisini büyük bir ilgiyle izleyen Madeleine'e baktı.

"Yaşamınızdaki en önemli önceliğiniz anlama isteği. Anlamak, noktaları birleştirmek istiyorsunuz. Kişiliğiniz de bu temel arzu etrafında şekillenmiş durumda. Bu sizin gereklilik olarak kabul ettiğiniz bir arzu. Biraz önce kurbanları temsil etmek istediğinizi söylediniz. Ethan Gall'in hakkını savunmaktan bahsettiniz. Bu doğru olabilir de olmayabilir de. Ama sizin buna tüm içtenliğinizle inandığınızı görebiliyorum. Bana karşı elinizden geldiğince açık sözlü ve dürüst davrandığınızı da. Ama diğer ta-

raftan, zihninizde konuşmak istemediğiniz çok daha farklı düşünceler olduğunun da farkındayım."

Madeleine'e döndü. "Sizin de aklınız bir hayli karışık."

"Ne?" Madeleine farkında olmadan kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Zihninizde sizi rahatsız eden bir şeyler var. Bu huzursuzluğunuzun çok büyük bir kısmı da sorunu içinizde saklamayı tercih etmenizden kaynaklanıyor. Kocanız sizi rahatsız eden bir şeyler olduğunun farkında. Ona bundan bahsetmekten çekindiğinizi hissediyor. Bu da onun sırtına ayrı bir yük gibi biniyor. Siz de sırrınızın onu nasıl etkilediğinin farkındasınız ama bir türlü bir çıkış yolu bulamıyorsunuz, bu da durumunuzu daha da acı verici bir hale sokuyor."

"Tüm bunları nasıl... bilebiliyorsunuz? Yaban mersini turtasını yeme tarzıma bakarak mı?"

Hammond hafifçe gülümsedi. "Aslında yememenize bakarak. Jane tatlıdan ilk bahsettiğinde gözlerinizde diğer düşünceleriniz tarafından çok kısa sürede bastırılan bir parıltı belirdi. Ama gerginliğiniz iştahınızı kaçırdı. Tatlınıza dokunmadınız bile."

"İnanılmaz. Bir tatlıyı yememeye karar vermenin bu derece çok şeyi ortaya koyacağına kim inanır ki?"

Madeleine'in öfkesi Hammond'ın yüzünde ara vermeden varlığını sürdüren nazik gülümsemeyi zerre kadar etkilemedi. "Karı kocanın birbirleriyle bakışmaları çok şeyi ortaya koyar. Özellikle de biri bakıp diğeri gözlerini kaçırınca. Yüzlerden çok şey okunur."

Madeleine de ona gülümsedi. Ama onun gülümseyişi buz gibiydi. "Aynaya çok sık bakar mısınız?"

"Ne demek istediğinizi eğer doğru anladıysam hemen söyleyeyim, işler o şekilde yürümüyor."

"Sizinki gibi yüz ifadelerinden bu derece çok bilgi toplayabilen birinin kendi ifadelerinden çok şey öğrenmesi gerekmez mi?"

"Keşke bu söylediklerin doğru olsa. Ama benim için ne yazık ki öyle değil."

"Yani psikolojik tahlillerin ancak karşındakiler üzerinde uygulanabilir, öyle mi?"

Üzüntüyle başını salladı. "Bazen bunu adeta şeytanla yaptığım bir anlaşmaymış gibi görüyorum."

Madeleine bir şey söylemedi. Büyük bir ihtimalle adamın verdiği tuhaf yanıtla şaşkınlığa kapılmış gibiydi.

"Ne demek istediniz?" diye sordu Gurney.

"Demek istediğim şu; değerli bir vasfa sahibim ama bunun bedeli de var."

"Değerli vasıf sezgileriniz mi?"

"Başkaları üzerindeki sezgilerim. Bedeli de bu gücümü kendi üzerimde uygulayamamam. Dışarıya karşı son derece açıkken kendi içime karşı tam bir körlük içindeyim. Sizin arzularınızı apaçık görüyorum. Kendi arzularımsa benim açımdan tam bir muamma. Diğerlerinin davranışlarını ne kadar iyi anlarsam kendi davranışlarım üzerindeki anlama kapasitem o derece azalıyor. Bu yüzden de zihnimde yanıtlarını ancak tahmin edebileceğim çok soru var. Mesela şu an neden bir avukat tutmadığımı, polise hakaret gerekçesiyle dava açmadığımı, gazeteleri, blog yazarlarını iftira suçlamasıyla mahkemeye vermediğimi, neden Gilbert Fenton'ın iddialarını çürütmek için bir özel dedektif ordusu tutmadığımı, kendimi savunmak için neden saldırgan bir halkla ilişkiler faaliyeti yürütmediğimi merak ediyorsunuzdur. Neden silkinip dövüşmediğimi, savaşa katılmadığımı, o aşağılık herifleri kendi yalanlarında boğmak için herhangi bir çabaya kalkışmadığımı bilmek istiyorsunuzdur."

"Bunlar harika sorular. Peki, yanıtları var mı?"

"Elbette yanıtları var. Ama ben bilmiyorum."

"Hiç fikriniz yok mu?"

"Ah. Size fikirlerle dolu upuzun bir liste sunabilirim. Mesela yüzleşme korkusuyla? Ya da bundan daha da önemlisi, geçmi-

ındeki karanlık noktaların açığa çıkabileceği korkusuyla? Veya haklı olduğumu ispat etme uğraşının beni bataklığa sürükleyebileceği korkusuyla? Ya da arabamın bagajında bir ceset olduğu biçimindeki ünlü takıntının benzeri bir korkuyla? Belki de tuttuğum avukattan asla kurtulamayacağım, onun bir şekilde hayatımın kontrolünü ele geçireceği, sonrasında da ancak onun merhametine muhtaç kalacağım düşüncesiyle? Belki de annemin bilinçaltına yerleştirdiği, bana yönelttiği herhangi bir suçlamayı asla inkar etmemem gerektiği biçimindeki düşüncem nedeniyle? Onun vereceği cezayı itiraz etmeden kabul etmem gerektiği, aksi takdirde onun kontrolsüz öfkesine maruz kalabileceğim gerçeğiyle?"

Keskin, mizah duygusundan uzak bir ifadeyle, görünüşte kendi acımasız fikir yürütmelerini eleştiriyormuşçasına güldü. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sayısız çılgınca ihtimal var. Diğer taraftan belki de Fenton'ın söylediği hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği biçiminde bir düşünceye de takılıp kalmış olabilirim. Belki gerçeğin er ya da geç ortaya çıkıp, masumiyetimi kanıtlayacağına olan aşırı iyimser düşüncelere sahibim. Veya aptalca gururum bana saldıran aptallarla mücadele ederek onların seviyesine inmemem gerektiğini söylüyor olabilir. Gilbert Fenton'ın tüm tezlerinin, tüm dünyasının, parmağını bile oynatmadan çökmesini görme arzusunda olabilir miyim?"

Duraksadı. Dilinin ucuyla dudaklarını yaladı. "Büyük bir olasılıkla bu ihtimallerin çoğu sizin de aklınıza gelmiştir. Ben bunları her gün düşünüyorum. Ama kararlarıma hangi düşüncenin hükmettiği konusunda en ufak bir ipucuna bile sahip değilim. Yalnızca şu an yaptığım biçimde devam etmek isteğinde olduğumu biliyorum." Tüm bunları Madeleine'e bakarak söylemişti. Sonra Gurney'e döndü. "Eğer gayeniz beni savunmaksızın Ethan ve diğerleri adına adalet aramaksa bu sizin seçiminiz. Size engel

olacak değilim. Ama bir kez daha yinelememe izin verin. Beni savunmuyorsunuz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. İşitilen tek ses pencerelerde rüzgarın neden olduğu tik tik tik sesleriydi.

Sonra, dışarıda, ormanın bir yerinde başlayan uluma işitildi. Gurney'in drenajda sıkıştıklarında işittiğine benzer bir uluma.

Uluma tıpkı gevşemiş bir kapının rüzgarda çıkaracağı türden, belli belirsiz bir gıcırtı gibiydi.

18. Bölüm

Süitlerine dönmek üzere arabalarına geçerlerken uzaktaki, hüzün dolu uluma sesi Mezarlık Tepesi'nden, Hammond'ın dağ evinin arkasında uzanan ormana, hatta daha da ötesi gölün karanlık sularına dek her yandan geliyormuş gibiydi.

Sonra rüzgarın sesiyle karışıp işitilmez oldu.

Dağ evinden ayrıldıkları sırada Gurney yeniden Madeleine'in Hammond'ın gözlemleri karşısında sergilediği düşmanca tavrı düşünmeye koyuldu. Bir yandan da Madeleine'in Hammond'la yaptığı konuşmaya katılmaktan dolayı pişmanlık duyduğunu hissediyordu. Diğer taraftan onun tavrının bariz şekilde işe yarar yanıtlara neden olduğunu da kabul etmek durumundaydı. Ama tam tersi de olabilirdi. Sözleriyle adamın konuşacağı varsa bile susmasına neden olmuş olabilirdi.

"Orada çok gergindin."

"Öyle miydim?"

"Hammond'a yalancı demene ramak kaldı."

"Ramak mı kaldı? Tüh. Daha açık konuşmalıymışım."

"Onun gerçeği söylemediğine eminsin yani?"

"Senin de emin olduğun gibi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Konu başkaları olunca X ışını gücünde sezgileri oluyor ama kendi hareketleri karşısında bütünüyle körlük içinde. Ne kadar

mantıklı! Verdiği kararların sorgulanmamasını sağlamak için harika bir yöntem. Soru: Richard neden böyle böyle yaptın? Cevap: Aaa. Öyle mi yapmışım. Bilmem ki. Ben bir dâhiyim ama kendi yaptıklarıma dair en ufak bir fikrim yok. Seni aptal yerine koyduğunun farkında değil misin?"

"Nasıl?"

"Neden avukat tutmadığına dair belki diye başlayan sebeplerini sıralayarak seni, hangi sebebin doğru olduğu hususunda en ufak bir fikri olmadığına inandırdı."

"Beni hiçbir şeye inandırdığı filan yok. Sana söyledim. Tüm fikirlere açığım ben."

"Bu tüm fikirlere açıklığınla onun en büyük olasılıktan hiç bahsetmediğini fark ettin mi?"

"Hangisiymiş o?"

"Olaya burnunu sokacak zeki bir avukat onun ortaya çıkmasını istemediği şeyleri gün ışığına çıkartabilir. Belki de o ölümler buzdağının sadece görünen kısımlarıdır."

"Tanrım, Maddie, her şey mümkün elbette. Ama hâlâ beni nasıl aptal yerine koymuş olduğunu anlayamıyorum."

"Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Ne yapıyorum ki?"

"Ne dersem, onu savunuyorsun. Söylediği her şeye inanıyorsun."

"Hiçbir şeye inanmıyorum. Ben bir cinayet dedektifiyim, salağın teki değilim."

"O zaman neden onun zekasını gerçek sezgiyle karıştırıyorsun?"

Gurney artık söyleyecek söz bulamıyordu. Madeleine'in Hammond'a karşı sergilediği bu düşmanca tavrın aslında olayı değerlendirerek ulaştığı bir sonuçtan çok, kendi iç dünyasındaki savunmasızlığın dışavurumu olduğunu hissetmişti.

Ama ya haklıysa? Ya kendisinin görmediği bir şeyi görüyorsa? Ya kendi tarafsızlığı o kadar da net bir tarafsızlık değilse?

Yolun geri kalan kısmını hiç konuşmadan geçtiler. Madeleine doğrudan banyoya yönelip küvetin suyunu açtı.

Gurney peşi sıra banyoya girdi. "Biraz önce duş almadın mı? Üç saat filan önce?"

"Alabileceğim duş sayısında bir sınırlama mı var?"

"Maddie, söylesene neler oluyor? Buraya gelme kararı verdiğimiz andan beri patlamaya hazır bir bomba gibisin. Seni neyin bu kadar rahatsız ettiğini artık konuşmanın zamanı gelmedi mi?"

"Kusura bakma... Şu an sadece... Biraz huzursuzum." Banyo kapısını kapattı.

Tüm bunlar daha önce görmediği ve son derece rahatsız edici tavırlardı. Madeleine kapalı kapılar ardına saklanıyordu. İçeri yönelip kanepeye oturdu. Ancak birkaç saniye sonra ateşin geçtiğini fark etti. Küller arasında kalmış küçük birkaç kömür parçası için için yanıyordu. İlk anda aklından odayı biraz daha ısıtabilmek için ateşi canlandırma fikri geçti. Sonra gidip yatmanın daha iyi olacağına karar verdi. Çok stresli bir gün geçirmişti. Ertesi gün de farklı olmayacak gibi görünüyordu.

Ertesi günü düşünmek aklına Holdenfield'ın telesekretere yönlendirdiği çağrısını getirdi. Telefonuna uzanıp mesaj kutusunu açtı.

"Merhaba David, ben Rebecca. Programıma bir şeyler daha eklediler. Yani yarın neredeyse bütün günüm dolu olacak. Ama bir önerim var. Kahvaltı. Beni aramana gerek yok. Zaten her durumda saat sekizde Cold Brook Inn'in kahvaltı salonunda olacağım. Eğer gelebileceksen erken gel. Bu durumda gün içinde yapacaklarımı planlamak için beş numaralı odadaki çalışma ofisimde beni bulabilirsin. Olur mu? Hammond vakasıyla ilgili yeni şeyler öğrenmeyi çok isterim. Dikkatli kullan. Umarım görüşürüz."

Mantıklı bakış açısıyla, onunla buluşma zamanlaması her ne kadar alışılmadık olsa da, gerçekleştirilebilir gibiydi. Kadının bir önceki mesajında Kurt Gölü'yle Plattsburgh arasının sadece kırk beş kilometre mesafede olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu.

Kötü havaya rağmen bir saatten kısa süre içinde oraya ulaşabilir, bir saat kadar Rebecca'yla konuşma fırsatı bulabilirdi. Bu dönüş dahil en fazla üç saatini alırdı. Eğer yedide buradan çıkabilirse en geç onda dönmüş olacaktı. Gözlerini kapatıp, Rebecca'ya hipnozla, Hammond'ın tartışmalı ünüyle ve Wenzel'in rüyasıyla ilgili sormak istediklerini aklından geçirmeye koyuldu.

Ama o kadar yorgundu ki birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Oturduğu yerde her uyuyakaldığında olduğu gibi bu kez de her ne kadar yorgunluğunun, düşüncelerinin etkisiyle baygın düşmüş gibi uyusa da rahatsız pozisyonu yüzünden gözlerini açtı. Telefonunun saatine baktığında yine de neredeyse bir saat kadar uyumuş olduğunu fark etti. Tam gidip Madeleine hâlâ banyoda mı diye bakacaktı ki karısının pencere kenarında oturduğunu gördü. Üzerinde otelin pelüş bornozu vardı.

"Işıkları kapat," dedi yüzüne bakmadan.

Gurney ışığı kapatıp Madeleine'in yanına gitti.

Fırtınanın dinmesiyle beraber yoğun bulutlar da dağılmıştı. Şimdi parçalı bulutların arasından dolunay kendini gösteriyordu. Madeleine'in neden kendisini yanına çağırdığını anlamak için karısının baktığı yöne doğru döndü. Ve gördü.

Bulutlar ağır ağır ayın önünden çekilirken etraf da tıpkı karanlık bir tiyatro sahnesinin ışığa kavuşması gibi ağır ağır aydınlanıyordu. Şeytan Dişi'nin etkileyici görünüşü, ay ışığı altında sarsıcı bir etkiye neden oluyordu. Sonra bir bulut yaklaşıp ayı gölgeledi. Şeytan Dişi de gecenin karanlığına karıştı.

Gurney karısına baktı ama Madeleine hâlâ dışarıyı, zifiri karanlığı seyretmeyi sürdürüyordu.

"Ben eskiden buraya gelirdim," dedi. Bunu o kadar sessizce söylemişti ki Gurney doğru duyup duymadığına emin olamadı.

"Buraya geldin mi? Ne zaman?"

"Noel tatillerinde. Bahsettiğime eminim."

Ah şu zayıf hafızası. İlk evlendiklerinde böyle bir şeyler anlatmıştı. Lise yıllarında birkaç Noel tatilini yaşlı akrabalarıy-

la New York dışında bir yerlerde geçirdiklerinden bahsetmişti. "Uzak akrabalarınla gelmiştin değil mi?"

"George Amca ve eşi Maureen'le," dedi belli belirsizce. Bir yandan da Şeytan Dişi yönüne bakmayı sürdürüyordu. Bulut ayın önünden çekilince ayın gümüşi ışığı yeniden yalçın kayalıkları aydınlatmaya başladı.

"Çok da fazla bir şey anlatmadın."

Madeleine bir şey söylemedi.

"Maddie?"

"Bir kış gecesi kötü bir olay yaşadık. Buralı bir genç. Boğuldu."

"Bu gölde mi?"

"Hayır, diğerinde."

"Sonra?"

Madeleine başını iki yana salladı.

Gurney belki devam eder diye sesini çıkarmadan bekledi.

Ama sonunda karısı yalnızca, "Uyumam gerek," demekle yetindi.

"David!"

Madeleine'in korku dolu fısıltısı Gurney'in hemen uyanmasına neden oldu.

"İçeride bir şey var."

"Nerede?" Fısıldayarak bu soruyu sorarken bir yandan da içinden Beretta'sını almak için çantasıyla aradaki açıyı ve mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu.

"Camın önünden bir şey geçti. İçeri yarasa girmiş olabilir mi?"

"Uçan bir şey mi gördün?"

"Sanırım."

Biraz rahatlayarak komodinin üzerindeki gece lambasına uzandı. Düğmesine bastı. Ama hiçbir şey olmadı. Bir daha bastı. Yine aynı sonuç.

"Senin tarafındaki lambaya uzanabiliyor musun?" diye sordu.

Madeleine'in düğmeye basma sesini işitti.

Elini komodinin üzerinde gezdirip cep telefonuna ulaştı. Ekrana baktı. Sinyal yoktu. Bu da tesisin baz istasyonunun devre dışı olduğu ve elektriklerin kesik olduğu manasına geliyordu.

Yatak odasında yatağın bulunduğu kısım hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlıktı ama salonun penceresinden süzülen ay ışığı içeriyi nispeten aydınlatıyor, bu da hole kadar olan bölümü görebilmeye olanak sağlıyordu. Gurney karanlıkta herhangi bir hareket tespit edebilmek için bir süre bekledi. Hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey duymadı. Aradan birkaç dakika geçmiş ama elektrik hâlâ gelmemişti.

Sessizliği tavandan gelen hafif bir çıtırtı bozdu.

Madeleine koluna yapıştı.

Çok daha uzun sürmüş gibi gelen bir dakikalık süre boyunca dinlediler.

Salon penceresi önünden geçen bir gölge Madeleine'i çığlık atmaya zorladı.

"Sadece bir yarasa," dedi Gurney karısının kolundaki parmaklarını daha da sıktığını fark ederek. "Gidip balkon kapısını açayım da dışarı çıksın."

Az önceki rahatlatıcı cümlesi tavandan birinin gevşek döşemede dikkatle yürüdüğünü düşündürten bir tıkırtı daha gelmesiyle etkisini yitirdi.

"Yukarıda biri var," diye fısıldadı Madeleine.

Kaldıkları binayı gözünün önüne getirdi. Burası iki katlı bir yapıydı. Resepsiyon bölümü ve şu an içinde bulundukları kat. Çatı katında konuk odası olması pek mümkün değildi. Bunu düşünürken tam üstlerinden bir tıkırtı daha geldi. Sanki bir yerden diğer tarafa bir şeyler çekiliyor gibiydi.

Başka bir ses işitilmedi. Uzunca bir süre dinlediler. Ama tek duydukları balkon kapısını sallayan rüzgarın sesiydi.

Gurney, neden burada, Kurt Gölü Tesisi'nde hafifçe işitilen bir ayak sesi, tabii gerçekten öyleyse, bu derece rahatsız edici

olabiliyor diye düşündü. Her sesi tehdit unsuru gibi görmelerine elektriğin kesik oluşu mu neden olmuştu? Bu sesin gün ışığında veya gece lambaları açıkken aynı etkiyi yaratmayacağı açıktı.

Madeleine yeniden fısıldadı. "Sence yukarıda ne var?"

"Belki hiçbir şey. Belki sadece düşen sıcaklık yüzünden döşemeler gıcırdamıştır."

Madeleine'in endişesi yeniden yarasaya yöneldi. "Kapıyı açarsan gerçekten dışarı çıkar mı?"

"Sanırım."

Kolundaki parmakları biraz gevşetti. Gurney yataktan çıkıp balkon kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtı. Dışarının soğuğu içerideki sıcaklığı bir anda en az on derece azaltmış gibi geldi. Eğer yarasa bir an evvel dışarı çıkmazsa tüm süit kısa zamanda buz gibi olacaktı.

Şömineyi yakmak ona iyi bir fikir gibi geldi. Sonuçta içerisi biraz ısınacak, ayrıca etraf da biraz olsun aydınlanacaktı.

Kapıyı açık bırakıp şömineye doğru dikkatle yürümeye koyuldu. Üzerinde yalnızca şortla tişörtü vardı. Soğuktan titreyerek üzerine pantolonuyla gömleğini astığı sandalyeyi bulup, üzerini giyindi. Tam şömineye doğru dönerken dışarıdaki koridordan gelen bir sesle duraksadı. Hiç kıpırdamadan bekleyip, dinledi. Birkaç dakika sonra sesi yeniden duydu.

Çantasından Beretta'yı aldı. Bir yandan da ortada gerçek bir tehlike olmamasına karşın içinde bulunduğu ortam yüzünden böyle davrandığını düşünmeden edemiyordu.

"Ne var?" diye fısıldadı Madeleine yattığı yerden.

"Koridorda biri var sanırım."

Süitin kapısından hafif bir çarpma sesi geldi.

Beretta'nın emniyetini açıp kapıya doğru yürümeye başladı. Pencere yakınlarında ay ışığı içeriyi kısmen aydınlatıyordu ama odanın bu kısmı zifiri karanlıktı.

Bir çarpma sesi daha duyuldu. İlkinden daha güçlü bir çarpma

sesi. Sanki biri kapıya diziyle ya da sert bir cisimle vuruyormuş gibiydi.

Kapının yanma kadar gidip, tabancanın horozunu çekti. Dinledi. Sanki birinin soluklarını duyuyor gibiydi. Belki de sadece kapının altından esen rüzgarın sesini duyuyordu.

Kapı kolunu tuttu. Mümkün olduğunca yavaş çevirdi, duruşunu ayarladı. Tabancasını doğrulttu... Sonra hızla kapıyı açtı.

Ama karşılaştığı tuhaf görüntü çok büyük bir şaşkınlığa kapılmasına neden oldu.

Koridorun karanlığında karşısında küçük sarımtırak bir ateş ve bu ateşin arkasında, uzamış gölgeler içinde biri.

Gurney bir anda gerçekte ne görüyor olabileceğini anlamaya çalışırken gördüğü ateşin gaz lambasının ışığı olduğunu fark etti. Lambayı kırık tırnaklı, pis bir el tutuyordu. Karşısındaki kişi lambayı biraz yukarı kaldırınca karşısında daha önce arabası drenaj çukuruna düştüğünde gördüğü yüz belirdi. Kafasındaki pöstekiden yapılmış şapka karşısındakinin kimliğini kesinleştirmişti.

"Ağaç devrildi," dedi Barlow Tarr.

"Evet... Ve...?"

"Elektrik kabloları koptu."

"Jeneratörler devre dışı mı kaldı?"

"Hmmm."

Gurney tabancasını indirdi. "Sen de bize bunu söylemeye mi geldin?"

"Dikkat et."

"Neye dikkat edelim?"

"Buradaki kötülüğe?"

"Hangi kötülüğe?"

"Hepsini öldüren kötülüğe."

"Bana şu kötülükten bahsetsene biraz."

"Şahin biliyor. Güneşe, aya uçan şahin."

"Şahin neyi biliyor?"

Daha Gurney sorusunun ortasındayken Tarr kapıdan uzaklaşıp, elindeki lambanın fitilini tamamen sönünceye dek kıstı.

Bir an sonra da karanlık koridorda gözden kayboldu. Gurney arkasından seslendi. "Barlow? Barlow?"

Yanıt gelmedi. Sadece odanın diğer ucundaki açık balkon kapısından gelen sesler işitiliyordu.

Bu da ağaç yapraklarını savuran rüzgarın sesiydi.

Bu yaşananlardan sonra uyumaya pek ihtimal yoktu.

Gurney kendisini içerideki yarasanın çıktığına ikna ederek balkon kapısını kapattı. Şöminede kocaman bir ateş yaktı. Madeleine'le birlikte alevlerin karşısındaki kanepeye geçtiler.

Bir süre Tarr'ın neden gelmiş olabileceği üzerinde fikir yürüttükten sonra nihayet adamın Kurt Gölü'nün tehlikeli bir yer olduğunu bilmelerini istediği için geldiği konusunda fikir birliğine vardılar. Onun dışında insanın tüylerini diken diken eden sözlerininse anlamlı olup olmadığı belirsizdi.

Sonra susup, titreşen alevleri seyre daldılar.

Aradan bir süre daha geçtikten sonra Gurney bir ara kendini, Madeleine'in buraya daha önceki gelişini düşünmeye kaptırdığını fark etti.

Usulca dönüp, sordu. "*Uyudun mu?*"

Madeleine'in gözleri kapalıydı ama başını iki yana salladı.

"Amcanlarla Adirondack'a geldiğinde kaç yaşındaydın?"

Gözlerini açtı. Alevlere doğru bakarak, "On beş on altı." Duraksadı. "O küçük kızın ben olduğunu düşünmek o kadar tuhaf geliyor ki."

"Niye? O zamanlar neyin bunu düşündürtecek kadar farklıydı ki?"

"Her şey." Gözlerini kırpıştırdı. Etrafına bakındı. Sonra gözü kanepenin Gurney'in oturduğu taraftaki sehpanın üzerinde duran gaz lambasına takıldı. "Bu ne?

"Lamba."

"Camın üzerindeki işleme."

Gurney biraz daha yakından baktı. Daha önce fark etmemişti ama gerçekten de lambanın cam kısmında sanki karşısındakinin üzerine atılmak üzereymiş gibi eğilmiş bir hayvanın hoş bir kabartması vardı. Hayvanın dişleri de iyice belirgindi.

"Kurda benziyor," dedi Gurney.

Madeleine titreyerek yanıt verdi.

"Çok fazla kurt var."

"Bu bölgenin teması kurt."

"Ve insanların ölümüne neden olan kabusların teması da."

"Kabuslar yüzünden ölmediler. Öyle olmadı."

"Öyle mi? Ne oldu peki?"

"Henüz bilmiyorum."

"O zaman kabusların onları öldürmediğini de bilmiyorsun demektir."

Rüyaların insanları öldürmediğine emindi ama aynı biçimde bu konuyu tartışmanın fayda getirmeyeceğinin de farkındaydı. O an sadece, tüm bunların hiçbir manası yok, diye düşünüyordu.

Yüksek stres ve bulundukları ortamın neden olduğu yorgunluk, ateşin büyüleyici etkisiyle de birleşince Gurney'in zaman kavramını yitirmesine neden oldu. Ne zamandan beri kanepede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Madeleine'in sesiyle kendine geldi.

"Plattsburgh'a saat kaçta gideceksin?"

"Plattsburgh'a gideceğimi kim söyledi?"

"Rebecca'nın mesajı bununla ilgili değil miydi?"

Madeleine banyodayken, mesajı dinlediğini hatırladı. "Mesajı duydun mu?"

"Eğer mesajlarının duyulmamasını istiyorsan sesi kısmalısın."

Duraksadı. "Buluşmayı önerdi. Akademik bir toplantı için oradaymış."

Madeleine'in sessizliği de en az konuşması gibi sorgulayıcıydı.

Gurney omuz silkti. "Henüz karar vermedim."

"Gidip gitmemeye mi, saat kaçta gideceğine mi?"

"İkisine de."

"Gitmelisin."

"Neden?"

"Çünkü istiyorsun."

Duraksadı. "Onunla konuşmanın faydası olacağını düşünüyorum. Ama seni burada bırakma fikri de hoşuma gitmiyor."

"Çok daha kötü yerlerde tek başıma kaldım."

"Sen de benimle gelebilirsin."

"Hayır."

"Neden?"

Bu kez duraksama sırası Madeleine'deydi. "Sence neden buraya gelmeyi kabul ettim?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kararın beni şaşırttı. Hatta dürüst olmak gerekirse şoke etti. Hafta sonu hemen kar tatiline çıkmak veya bir dizi intihar vakasıyla ilgilenmek seçenekleri arasından senin intiharları seçeceğine hayatta ihtimal vermezdim."

"İntiharların bununla hiçbir ilgisi yok." Derin bir nefes aldı. "Okuldayken Noel tatilinde Adirondack'a gelmeyi kesinlikle istemezdim. Bahsettiğim amcam öz amcam değildi zaten. Annemin uzaktan kuzeniydi. Cahil, anlayışsız insanlardı. George bezginin tekiydi. Maureen'se hiçbir şeyi umursamazdı."

"Neden anne baban seni böyle birileriyle gönderdi?"

"Beni kışları Adirondack'a yazları da müzik kampına göndermek onların birbirleriyle yakınlaşma stratejileriydi. Baş başa. Sadece ikisi. Konuşma, evlilik sorunlarını çözme fırsatı. Elbette hiçbir zaman işe yaramadı. Çoğu insan gibi onlar da söylemeseler de sorunlarını seviyorlardı. Ve beni başlarından defetmek de hoşlarına gidiyordu."

"Amcanla eşi ya da her neyinse artık, hayattalar mı?"

"George sonunda kendini vurdu."

"Tanrım."

"Maureen Florida'ya taşındı. Hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok."

"Burada nereye gelirlerdi?"

"Issızlığın ortasına. Şeytan Dişi sokaklarının sonundan görünebiliyordu. En yakın kasaba Dannemora'ydı."

"Şu cezaevinin olduğu kasaba."

"Evet. Bir zamanlar akıl hastanesi olarak kullanılan cezaevi."

"Hâlâ anladığımı sanmıyorum. Neden..."

"Neden buraya gelmek istedim? Belki bu dağları başka bir gözle görmek istediğimden... Hayatımın farklı bir diliminden görüp, o anıların yok olmasını istediğim için."

"Hangi anılar?"

"George'un bir sorunu vardı. Sundurmaya çıkar, sanki ölmüş gibi saatlerce ormana bakardı. Maureen'deki tuhaflıksa onunkinin tam tersiydi. O da sürekli etrafta dans ederdi. Taşları, özellikle de üç köşeli olanları toplamaya bayılırdı. Onların İrokualarının* ok başları olduğunda ısrar ederdi. İiii-rooo-kuaa ok başları. Bunu Fransız aksanıyla söylemeyi severdi. Birçok şeyi Fransız aksanıyla söylerdi. Bazen ormanda kaybolmuş iki Kızılderili prensesiymişiz de Hiawata tarafından kurtarılmayı bekliyormuşuz gibi yapardı. O bizi kurtarmaya gelince ona İiii-rooo-kuaa ok başlarımızı sunacaktık, o da bize sıcak tutan kürkler verecek sonra da sonsuza dek mutluluk içinde yaşayacaktık."

"Kaç yaşındaydı?"

"Maureen mi? Elli olabilir. Ben on beş yaşındayken bana çok ama çok yaşlı görünürdü. Doksan yaşında deseler inanırdım."

"Etrafta başka çocuk var mıydı?"

Gözlerini kırpıştırarak Gurney'e döndü. "Soruma yanıt vermedin."

"Hangi soruna?"

"Plattsburgh'a saat kaçta gideceksin?"

* İrokualar: Bir Kızılderili kabilesi. (Çev.N.)

20. Bölüm

Gurney, Rebecca'yla Cold Brook Inn'de buluşma planına engel olabilecek ihtimalleri sıraladı.

Eğer elektrik kesintisi devam ederse gitmeyecekti.

Eğer tesisin baz istasyonu onarılmazsa gitmeyecekti.

Eğer kar fırtınası yeniden başlarsa gitmeyecekti.

Ama bu ihtimallerin hiçbiri gerçekleşmedi. Elektrik sabah 6:22 de geldi. 6:24'te de baz istasyonu devreye girdi. Şafak öncesi gökyüzü pırıl pırıldı. Hava kupkuruydu ve etraf mis gibi çam kokuyordu. Tesisin kaloriferleri de devreye girdi. Kısacası her şey birkaç saat öncesinin tam tersine dönüşmüştü.

Saat 6:55'te Gurney tıraşını olmuş, giyinmiş, yola çıkmaya hazır hale gelmişti. Hâlâ karanlık olan yatak odasına girdi. Madeleine'in uyanık olduğunu hissetmişti.

"Dikkatli ol," dedi Madeleine.

"Olacağım."

Dikkatli olmak Gurney açısından Rebecca'yla arasına duygusal açıdan güvende olacak mesafeyi koymak demekti. Neticede her zaman başka ihtimaller vardı. Acaba Madeleine de dikkatli ol derken aynı şeyi mi kastetti diye düşünmeden edemedi.

"Ne zaman döneceksin?"

"Saat sekiz gibi otelde olurum. Bir saat kadar kalsam on civarı dönerim herhalde."

"Acele etme. Özellikle de bu yollarda. Gece kar yağdı. Yollar kaygandır şimdi."

"Tek başına burada kalabileceğine emin misin?"

"Sorun yok."

"Tamam, o zaman. Ben gittim." Eğilip karısını öptü.

Parlak ışıkların aydınlattığı kırmızı halılı koridor, geceleyin Barlow Tarr'ın gaz lambası ışığındaki korkutucu görünümünden çok farklıydı. Geniş basamaklardan resepsiyona doğru inerken burnuna taze kahve kokusuyla karışık çam ağaçlarının kokusu geldi.

Austen Steckle resepsiyon bankosunun ardında, biriyle hareketli bir telefon konuşmasına dalmıştı. Üzerindeki kanvas pantolonu Walmart'ta bulunabilecek benzeri pantolonlardan en az beş kat daha pahalı olmalıydı. Oduncu ekose gömleği üzerinde Gurney'e kesinlikle özel olarak diktirilmiş *izlenimi* verecek kadar kusursuz duruyordu.

Steckle, Gurney'le göz göze gelince, onun da duyabileceği kadar yüksek sesle görüşmeyi bitirdi. "Seni sonra ararım. Şu an çok önemli bir misafirim var burada."

Bankonun ardından yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıktı. "Hey, dedektif. Harika bir sabah değil mi? Kokular nasıl? Pelesenk ağacının kokusu bu. Adirondack'ın aroması."

"Çok hoş."

"Siz nasılsınız? Süitinizi beğendiniz mi?"

"Güzel. Gerçi dün geceki elektrik kesintisi yüzünden biraz serindi."

"Ah, evet. Doğada olmak böyle bir şey işte."

"Dün Barlow Tarr da ziyaretimize geldi."

Steckle'ın gülüşü silindi. "Gecenin bir yarısı derdi neymiş?"

"Bizi buradaki kötülükle ilgili uyardı."

"Hangi kötülükle."

"Hepsini öldüren kötülükle."

Steckle'ın dudakları tiksintiyle öfke karışımı bir ifadeyle büzüldü. "Başka ne dedi?"

"Aşağı yukarı aynı şeyler. Bu bilmediğiniz bir şey mi?"

"Anlamadım?"

"Tarr'la ilgili anlattıklarımı ilk defa mı duyuyorsunuz?"

Steckle tıraşlı başını ovalayarak, "Ofisime gelseniz iyi olur," dedi.

Gurney onun peşi sıra, resepsiyon bankosunun arkasındaki, buradaki her oda gibi Adirondack tarzında döşenmiş ofise girdi. Steckle'ın masası kabukları soyulmamış dört ağaç kütüğü üzerine monte edilmiş parlak cilalı çam kerestesinden yapılmıştı. Sandalyesiyse otantik, ısıtılarak şekillenen kereste den, ayakları da yine aynı ağacın dallarından yapılmıştı. Gurney'e masasının karşısındaki aynı biçimli sandalyeyi işaret etti. Oturduklarında kollarını çam ağacı masaya dayayıp öne doğru eğilerek sözlerine başladı.

"Umarım biraz özel konuşmaktan rahatsızlık duymazsınız. Burada genel geçer kurallara uymayan bazı şeylere alışmak zorundayız. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anladığımı sanmıyorum."

"Durumumuz biraz zor aslında. Bana Barlow'u sordunuz. Aramızda kalması şartıyla anlatıyorum. Barlow, baş belası zır delinin tekidir. Hayaller görür. İnsanların ödünü patlatır. Hep kurtlardan, kötülükten, ölümden filan bahsedip durur. Hayal ürünü zırvalıklar." Duraksadı. "Belki de şu an neden böylesi zırvalıklara katlandığımızı soruyorsunuzdur. Neden ona tahammül etmek yerine kıçına tekmeyi yapıştırmıyoruz?"

"Bir yerden Tarr ailesinin Dalton Gall tarafından inşa edilen tesiste bir asır öncesinden beri çalıştığını duydum."

"Evet, doğru. Ama bu, saçmalıklara katlanmanın gerekçesi değil. Asıl sorun Ethan'dı. Beni sakın yanlış anlamayın, Ethan harika bir insandı. Ama kararlılıkla yüce gönüllülük bir araya gelince sorun çıkabiliyor."

"Hayatta kaybetmiş insanları yeniden topluma faydalı bireyler haline getirme kararlılığından mı bahsediyorsunuz?"

Steckle kendi geçmişine de dokundurma içeren bu açıklamadan rahatsız olduysa bile bunu gizlemeyi başarmıştı. "Dikensiz gül olmaz. Elbette bundan şikayet etmeye hakkım yok. Büyük bir ihtimalle Ethan'ın benim için yaptıklarından haberdarsınızdır?"

"Anlatsanıza."

"Ben bir hırsızdım. Kasa hırsızı. Bir süre sonra yakayı ele verdim. Sonrasında talihim yaver gitti ve Ethan'ın rehabilitasyon programına seçildim. Programın işe yaradığını söyleyebilirim. Beni bambaşka biri yaptı. Adımı bile değiştirdim. O berbat yaşamı sürdürdüğüm dönemde adım Alfonz Volk'tu. Bu aynı zamanda annemin bana hamileyken evlendiği adamın adıydı. Ama sonra onun benim gerçek babam olmadığını öğrendim. Annem trafik kazasında ölen başka bir adamdan hamile kalmıştı. Adamın adı da Austen Steckle'dı. Annem Alfonz Volk'a kendisiyle evlenmesini sağlamak için yalan söylemişti. Berbat bir şey. Oysa en başından beri Steckle soyadını taşımalıymışım. Genlerim böyleymiş. Neyse, adımı değiştirmem bana yepyeni bir hayatın da kapılarını açmış oldu. Ethan programını bitirdikten sonra buradaki defterleri tutmam için beni işe aldı. İnanılmaz değil mi? Öleceğim güne dek o adama minnettar kalacağım."

"Siz muhasebeci misiniz?"

"Diplomam, unvanım, herhangi bir vasfım yok. Sadece sayılarla aram iyidir. Şu deli otistiklere çok benzerim yani. Delilik kısmı hariç."

"Tesisin muhasebecisinden çok daha fazla yetkiye sahip gibisiniz."

"Evet, öyle. Zaman geçti. Şartlar değişti. Ethan sayılarla aramın ne kadar iyi olduğunu görünce beni daha faydalı alanlarda da kullanılabileceğine karar verdi. Böylece Kurt Gölü

Tesisi'nin genel müdürlüğü ve Gall ailesinin finansal danışmanı görevlerine terfi ettim. Küçük bir hırsız için büyük bir başarı değil mi?"

"Çok etkilendim."

"Kesinlikle. Durum böyleyken ben Ethan'ın insanlara olan güvenme kararlılığını nasıl eleştirebilirim? Evet, bu kararlılık bazen Barlow Tarr gibi haddini çoktan aşmış, kıçına tekme patlatılıp kovulması gerekenleri kapsadığı gibi tam karşınızdaki bu pahalı sandalyede oturan bir hırsız parçasının sadece geceliği bin dolarlık bir tesisin değil, tüm Gall servetinin yöneticisi konumuna yükselmesi imkanını da veriyor. Tam bir peri masalı gibi."

"Ethan'ın vefatının ardından sizi Tarr'ı kovmaktan ne alıkoyuyor?"

"Ben de kendime bu soruyu soruyorum. Belki bunun sebebi batıl bir inanç olabilir."

"Batıl inanç?"

"Biliyorsunuz Ethan beni seçtiği ve kalmama izin verdiği için buradayım. Tarr da öyle. Belki de eğer onu buradan kovarsam günün birinde de başka birinin beni kovmasından korkuyor olabilirim. İyilik yap iyilik bul türünden şeyler işte. Tabii ki mantıklı bir izahı yok. Ve ben de mümkün olduğunca mantık çerçevesinde davranan biriyim. Bu yüzden de bu sıkıntılı sürecin atlatılmasının ardından Bay Zır Deli'nin kapının önüne konacağı gün gelecek diye düşünüyorum."

"Bu arada yeri gelmişken, sizin Richard Hammond'ın mukavelesini iki yıl daha uzattığınızı duydum."

"Hak edene hak ettiği gibi davranmak gerekir, değil mi?"

"Yani onun hakkındaki görüşleriniz olumlu?"

"Suçluluğu kanıtlanana dek herkes masumdur, değil mi?"

"Medyada çıkan tüm yorumlara karşın mı?"

"Çok rahatsız edici ifadeler, doğru. Ama bazen bu tür şeylerle yaşamaya alışmak zorundayız, değil mi?"

"Yani, tüm bu itibarını zedeleyici yorumlara rağmen siz, suçluluğu kanıtlanıncaya dek herkes masumdur ilkesi gereğince, hem de kişisel olarak onun dürüst olduğunu hissettiğinizden Hammond'ın arkasında durma kararı verdiniz?"

Steckle omuz silkti. "Aynı zamanda Ethan'ın hatırasına saygı göstermek için tüm bu korkunç şeyler yaşanmadan önce, Ethan'la Hammond mukavelenin uzatılmasını kararlaştırmışlardı. Ben o kararın arkasında durmak istiyorum. Belki yine aynı batıl inancım devreye giriyor olabilir ama neyse ne ben böyle yapmaya karar verdim. Sonuçta eğer Ethan'a saygı göstermeyeceksem kime göstereceğim?"

"Yani bir yanda masumiyet karinesi ve verilen bir söz var. Diğer yandaysa Hammond'ın tesisin diğer üç konuğunun yanı sıra bizzat Gail'in ölümlerinden sorumlu olma ihtimali de ortada. Ve böyle bir durumda, yani Hammond hüküm giyerse bu sizi de son derece savunmasız bir duruma sokacak."

Steckle bir kez daha gözlerini kısarak, "Hangi sebeple hüküm giyecekmiş?" diye sordu.

"Dört ölümün gerçekleşmesini sağlama suçundan."

"İntihar kelimesini kullanmaktan kaçındınız. Bunun bir nedeni var mı?"

Gurney gülümsedi. "Benim açımdan yok. Peki ya sizin?"

Steckle yanıt vermedi. Arkasına yaslandı. Sanki düşünceleri baş ağrısına neden oluyormuşçasına başını ovuşturmaya başladı.

Gurney sözlerini sürdürdü. "Kısacası, durumun çok olumsuz bir sonuca erişme olasılığı olmasına karşın, sizin de mantık çerçevesi içinde davranan biri olduğunuzdan hareketle, belki de Hammond'ı burada tutmaya karar vermenizin başka bir nedeni de olabilir diyorum?"

Steckle gözlerini Gurney'inkilere dikip zorla gülümsedi. "Mantıklı bir neden mi istiyorsunuz? Pekala. Basit. Eğer Hammond'ı şu an gözden çıkartırsak... Evet, doğru, sanki çöpü dışarı çıkartmışız gibi görüneceğiz, medyaya meleklerin tarafında olduğumuz

mesajını vereceğiz. Ama bunun sonuçlarını da düşünmek gerek. Bunlardan ilki de şu; son iki yıl içinde buraya gelip, bu adam tarafından tedavi edilen onca kişiye bu hareketimizle nasıl bir mesaj vermiş olacağız? Onu şimdi kapı dışarı ettiğimiz anda konuklarımıza, medyanın anlattığı o zırvalıkların hepsi doğru kusura bakmayın artık o canavarın merhametine kaldınız demiş olmayacak mıyız? İnanın bana bu tür bir mesaj size para ödeyen ve çoğu da bir hayli varlıklı olan konuklara asla verilemez. Ama Hammond'ı burada tutarak ona güvendiğimizi ve medyaya yansıyanların yalan olduğunu söylemiş oluyoruz. Bu sizin için yeterince mantıklı mı?"

"Bu açıklama kararınızı anlamamda çok faydalı oldu."

Steckle rahatlamış gibi görünerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım genel geçer ahlaki yargılarla pek örtüşmüyor gibi konuştum ama başka ne söyleyebilirim ki? Neticede Gall'in servetini korumak benim vazifem. Ethan bunu yapmam için bana güvenmişti. Ve ben de o adama çok şey borçluyum."

Gurney'in Austen Steckle'a, Ethan ve Peyton hakkında, Gall Yeni Yaşam Vakfı hakkında, ölen üç konuk hakkında sormak istediği daha çok sorusu vardı.

Bu sorulardan herhangi birini sormaya kalkması bile geç kalmasına, bilgisiyle Hammond'ı, hipnozu ve rüyaları daha net değerlendirmesine imkan tanıyacak olan Rebecca'yla buluşma fırsatını kaçırmasına neden olacaktı.

Bunun çözümünü Austen'ı öğlene doğru Plattsburgh'dan döndükten sonra sohbete devam etmeye ikna etmekte buldu.

Zaman ayırdığı ve açık sözlülüğü için teşekkür edip, hızlı adımlarla arabasına yöneldi.

Hava harikaydı. Görüş de hiç umulmadık kadar iyiydi. Bir gece önce göl yüzeyine çöken yoğun sis tabakası tamamen kalkmış, gölün yüzeyinde Mezarlık Tepesi'nin silueti belirmişti.

Gurney ahşap sütunlu kapıdan geçerken telefonu çaldı. Ekranda Jack Hardwick'in adını görünce de hemen yanıt verdi.

"Hey, Sherlock, oralarda hayat nasıl?"

"Çok enteresan şeyler var."

"Şu an hangi cehennemdesin?"

"Holdenfield'la buluşmak üzere Plattsburgh'a gidiyorum. Olay onun da bir hayli ilgisini çekmiş gibi."

Hardwick alışıldık kaba kahkahasını attı. "O bebeğin ilgisini daha ziyade sen çekiyorsun, ahbap. Nerede buluşmak istiyor?"

"Söyledim ya, Plattsburgh'ta."

"O şehrin adı. Ama benim sorduğum şey..."

Gurney sözünü kesti. "Jack, birazdan tesisin baz istasyonunun kapsama alanı dışına çıkacağım. O yüzde zırvalamayı kesip konuya girer misin?"

"Tamam. Floral Park'taki cesedin kız arkadaşı Angela Castro'ya ulaşma ihtimalim var. Kızın Staten Island'da oturan evli bir ağabeyi var. Onu aradım. Telefonu genç, gergin sesli bir kız açtı. Ona elektrik idaresinden aradığımı, evde kullanılan araçlarla ilgili bir araştırma yaptığımı söyledim. Bana hiçbir şey söyleyemeyeceğini, çünkü orasının kendi evi olmadığını daha sonra aramam gerektiğini söyledi. Oraya bir uğrasam iyi olacak gibi. İçimden bir ses onun Angela olduğunu söylüyor. Eğer haklı çıkarsam ona sormamı istediğin özel bir şeyler var mı?"

"Steven Pardosa'nın ölümüyle ilgili ne gördüğü, ne duyduğu, ne düşündüğü, neden ortadan kaybolduğu, gibi sorulması gereken bariz sorular dışında, Pardosa'nın Kurt Gölü'ne yaptığı ziyaretin öncesiyle sonrası arasındaki farkları, ruh halini, yorumlarını ve kabuslarını öğrenmek isterim. Neden sigara alışkanlığıyla mücadele etmek için bu kadar uzağa gitmiş? Richard Hammond'ı nereden tanıyormuş?"

"Bu kadar mı?"

"Bir de ona Pardosa'nın eşcinsellikle ilgili ne düşündüğünü sor."

"Neden?"

"Boşa bir olta atalım diye. Hammond yıllar önce o alanda

bazı çalışmalar yürütmüş. Zamanında onun yaklaşımıyla alakalı birtakım çatlak sesler yükselmiş. Ve şu rahip, Bowman Cox, bu konuya kafayı iyice takmış durumda. Hammond'ın eşcinsellikle ilgisinin Christopher Wenzel'i intihara sürükleyen neden olduğu kanaatinde. Bu arada aklıma gelmişken, Wenzel'in kendisinin bu konu hakkında sert fikirleri olup olmadığını da öğrenmek isterim. Belki de bu yüzden Cox'a gitmiş, rahip de bu nedenle onunla kabusları hakkında konuşmak istemiş olabilir."

"Araştırırım."

"Başka söyleyeceğin var mı?"

"Austen Steckle'ın geçmişiyle ilgili bilgilerim var. Alfonz Volk adını kullanan bir şartlı tahliye mahkumu kendisi."

"Biliyorum, kendi anlattı. Bir zamanlar kasa hırsızıyken, Ethan'ın programı sayesinde sihirli bir dönüşüm geçirerek Gall ailesinin finans danışmanı ve tesisin müdürü konumuna yükselmiş."

"Bu hikayedeki uyuşturucu satıcılığı bölümünden de bahsetti mi?"

"Steckle ya da Volk uyuşturucu mu satıyormuş?"

"Kokain ve benzeri pislikleri seçkin müşterilere satıyormuş. Ahlaki açıdan zayıf borsa simsarı olan bir müşterisi onun tarzını sevmiş. Beyaz toz işindeki başarısını borsada da gösterebileceğini düşünerek onu tutmuş. Kısa zamanda onun bu işe yatkın olduğu ortaya çıkmış. Borsadan kokainden kazandığından fazla para kazanmış. Ama bu miktar ona yetmemiş. Sonra kasa soyguculuğu işine girince bu aşağılık çalışan aşağılık patronunun parasını çalmış. Zaten gözleri öteden beri firmanın üzerinde olan federaller başka bir aşağılık herifi onun aleyhine konuşturmayı başarmışlar. Sonunda Volk yakayı ele vermiş, bir süre yatmış ama kısa zamanda şartlı tahliye hakkını kazanmış. Gall Yeni Yaşam Vakfı'na girmiş. Derken Alfonz Volk mucizevi biçimde Austen Steckle'a dönüşmüş. Gerisi bilindik hikaye. Senin onunla ilgili düşüncen ne?"

"Emin değilim. Zor günler geçirmiş ama bunu saklamıyor

zaten. Onunla daha fazla zaman geçirmeli, belki de neden şu uyuşturucu satıcılığı hikayesini bana anlatmadığını sormalıyım." Gurney telefonunu kontrol etti. "Telefonum birazdan çekmeyecek. Bu yüzden hemen bir iki şey daha söylememe izin ver."

"Sen tezekleri yığ, patron. Benim işim temizlemek zaten."

"Merak ettiğim birkaç şey var. Hammond'a sigarayı bırakma terapisine gelen bu üç ölmüş adamda terapiler işe yaramış mı? O hafta ya da hemen sonrasında eve dönmelerinden bileklerini kesecekleri güne kadar sigara içmişler mi içmemişler mi?"

"Yani benim Jersey'e, Queens'e ve Florida'ya gidip bu ölmüş adamların kül tablalarında kül olup olmadığına bakmış birilerini aramamı mı istiyorsun?"

"Angela'ya ulaşmak için kullandığın sihirli yöntemi kullanabilirsin. Sana sonsuz güveniyorum."

"Bu güvenin gerçekten işimi çok kolaylaştıracak."

"Angela demişken, belki de sürpriz ziyarete gitmeyi bir kere daha düşünmelisin. Eğer gerçekten Angela'yı bulmuşsan onu korkutman hiç işimize gelmez. Eğer kaçarsa bir daha bulamazsın. Ve o, elimizde görgü tanığı nitelendirmesine en yakın kişi."

"Tamam, diğer seçenek ne o zaman?"

"Biraz geri çekil. Ona kıpırdayacak alan yarat. Durumu kendisinin kontrol ettiğini düşünsün."

"Ne diyorsun yani?"

"Ona hitaben ağabeyinin posta kutusuna bir mektup gönderebilirsin. *Kim* olduğumuzu açıklayıp, Steven'ın ölümünün intihar olduğu biçimindeki resmi açıklamaya inanmayan bir müşterin olduğundan bahsedip, gerçekte neler olduğunu öğrenmenin çok işe yarayacağını söyleyerek ve de kendisinin hiçbir şekilde başının belaya girmeyeceğini temin ederek, konuşmak ya da buluşmak istediğini ifade eden bir not yazabilirsin. Hangisini tercih ederse. Cep, ev numaralarımızı, e-posta adreslerimizi ve ev adreslerimizi de ekle. Bu son söylediğim çok önemli. Ev adresimizi bil-

dirmemiz hem her durumda ulaşılabilir olduğumuzu gösterecek hem de bir biçimde savunmasız olduğumuzu ortaya koyacaktır. Böylece bizimle ne zaman ve nasıl temasa geçeceğinin de bize ne kadar şey anlatacağının da tamamen ona kalmış olduğunun altını çizmiş olacaksın."

Hardwick uzunca bir süre sessizliğini korudu. "Tüm bu telefon numaraları, iletişim seçenekleri biraz fazla gibi görünecek."

"Bu amaçlı bir fazlalık. Birine çok fazla sayıda açık kapı gösterirsen onda gerçek bir seçim yaptığı hissini uyandırırsın. Böylece tüm kapıların aslında aynı odaya açıldığını fark etmeyebilir."

"Ya da aynı bok çukuruna."

"O da farklı bir bakış açısı tabii."

Yine bir süre ikisi de konuşmadı. Derken Hardwick homurdanmaya benzer bir sesle onayladığını belirtti. "Pekala, senin dediğin gibi yapacağım. Ama unutma eğer işe yaramazsa bütün kabahat senin. Başka bir isteğin?"

"Suç Araştırma Bürosu'ndan hangi üst düzey yetkilinin Fenton'ın bu medya stratejisini desteklediğini de öğrenmeyi çok isterim. Onun gibiler hayatları boyunca tutucu davranıp, başlarının belaya girmesine ihtimal verecek en ufak bir şeye bile kalkışmazlar, bu yüzden Fenton'ın kıçını korumadan böyle bir işe yelteneceğini sanmıyorum. Öyle ya da böyle bu stratejinin neden onaylandığını öğrenmek istiyorum ama şu aşamada işe onayı kimin verdiği sorusunun yanıtıyla başlamak da beni çok mutlu edecek. Norris Landon'la ilgili bilgi toplamaya çalış. Kasaba cemtilmenine benziyor. Keklik avına filan çıkıyor. Son birkaç yıldır zamanının çoğunu Kurt Gölü Tesisi'nde geçiriyormuş."

"Tıpkı Hammond gibi."

"Kesinlikle. Aralarında bir bağlantı varsa tespit edilmesi çok hoş olur." Gurney duraksadı. "Bu arada son bir soru daha var. Araştırmaların sırasında aklında olsun. Büyük bir soru. Hammond'ın bu dört kişinin ölümünden herhangi bir çıkarı var mı?"

Hardwick, Gurney'in bağlantının kesildiğini düşünmesine neden olacak kadar uzun süre sustu.

"Jack?"

"Sorunu düşünüyorum."

"Ve?"

"Acaba diyorum, aşağılık biri, eğer gerçekten de oluşturduğu kabusu bir başkasının zihnine sokabiliyorsa, sırf bunu yapabileceğini göstermek için böyle bir şeye kalkışır mı?"

"Sırf güç hissi uğruna?"

"Evet. Tanrı'nınki kadar büyük bir güç hissi uğruna."

21. Bölüm

Gurney dağların arasından Plattsburgh'a doğru uzanan eyalet yoluna çıktığında güneş yükselmiş, gökyüzü de griden mavi tonlara bürünmüştü.

Olayla ilgili çözmeleri gereken bulmacaları kafasında düzene koymaya çalışıyordu. Dalgınlıktan kırk dakika sonra ulaştığı Cold Brook Inn tabelasını az daha kaçırıyordu.

Otelin ön bürosunda yüzünde otelcilere has gülümsemeyle kendisini karşılayan tıknaz kadın, yemek salonunun nerede olduğu sorusunu elini havada zarifçe döndürüp resepsiyon bölümünün yan tarafındaki geniş koridoru işaret ederek yanıtladı.

"Bugün siyah üzümlü, kalın kremalı kekimiz var," dedi sanki son derece gizli bir bilgiyi paylaşıyormuş gibi fısıldayarak.

Rebecca, Champlain Gölü'ne bakan pencerenin yanındaki masadaydı. Önünde bir fincan kahve ve klavye tuşlarına hızla bastığı bir dizüstü bilgisayar vardı. Koyu kestane rengi saçları, iyi genleriyle zevkinin birleşiminin sağladığı, abartısız güzelliğini iyice gözler önüne seriyordu. Bu iyi genleri ona aynı zamanda müthiş keskin ve analitik düşünce yeteneği de vermişti. Ve bunlar Gurney'in tehlikeli derecede çekici bulduğu vasıflardı.

Hayat dolu ama abartısız bir gülümsemeyle dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. Etkileyici, heykelleri andıran biçimli dudakları ilk anda muhteşem bir rujla bu hale getirilmiş gibi

görünüyordu ama Gurney daha önceki ilgi dolu gözlemlerinde kadının asla makyaj yapmadığını tespit etmişti.

"Tam zamanında geldin." Ses tonu kadın sesleri sınıflamasına ince sesler grubuna girecek nitelikteydi.

Gurney bilgisayarı işaret ederek, "Engel olmuyorum ya?" diye sordu.

"Önemli değil. Sadece suçun hayatta kalma amacı güttüğünü ileri süren sert bir makaleyle ilgili notlar alıyordum. Araştırma kapsamı eksik, ulaştığı sonuçlar ikna etmekten uzak, yaptığı yorum da son derece sağlıksız bir makale." Gözleri adeta alanıyla ilgili bu sert yorumu yaparken kendine olan güveninin göstergesi gibi parıldıyordu. "Yani senin ilgilendiğin vaka daha cazip. Anlattığın kadarıyla esaslı bir olaya benziyor. Otur ve biraz daha anlat."

Gurney oturdu. Kadının enerjisi kendisini üç fincan kahve içmiş gibi hissetmesine yol açmıştı. "Anlatacak fazla bir şey yok. İki kaçıkla konuştum. Biriyle yola çıkmadan önce biriyle de tesiste. İkisi de olaya doğaüstü penceresinden bakmamı istediler. Tabii bir de tesisin ilk sahibiyle ilgili hiç de hoş olmayan bir efsane var."

"Dalton Gall'in kurt rüyası ve adamın tahmin edilen sonu?"

"Sana bunu anlatmış mıydım?"

"Tarihi olayları anlatan bir blogda okudum. Arama motoruna Gall yazınca Dağların Garip Öyküleri başlığı açılıyor. Milletin hoşuna giden aptalca öykülerden biri işte. Hatta zeki insanlar bile böyle şeylerden hoşlanabiliyor."

"Kurt rüyaları demişken..."

"Cox'un aktardığı, Wenzel'in kurt rüyası hakkında ne düşünüyorum?" Neşeyle gülümsedi. "Freudçu bir psikanalist için tam bir şekerci dükkanı gibi. Ama ben Freudçu değilim. Rüyalar gerçeğe ulaşma yolunda hiçbir işe yaramazlar. Rüya dediğimiz şey beynin gün içinde yaşadıklarının sonucu olarak ürettiği çöplerden ibarettir."

"O zaman neden..."

"Neden rüyalar bize tıpkı kötü filmlerdeki gibi öyküler anlatıyormuş gibi gelir? Çünkü her bilgiyi kategorize eden beynimiz belirli bir bağlam arayışındadır. Her zaman noktaları birleştirmeyi ister. Hatta birbirleriyle alakası olmayan noktaları bile. Rüyada beynin yaptığı tıpkı sağ elle toplanan bu rastlantısal çöp bilgilerin sol elle düzenlenmeye çalışılmasına benzer. İşte bu yüzden rüyaların yorumlanması bütünüyle saçmalıktır. Bu tıpkı yemek tabağından bir avuç gulaş alıp duvara fırlattıktan sonra oluşan lekenin Macaristan haritası olduğunu iddia etmeye benzer."

Genç bir garson kız masalarına geldi. "Kahvaltı alır mısınız?"

"Yulaf ezmesi, kahve, tam buğday ekmeğine tost," dedi Rebecca.

"Aynısından," dedi Gurney.

Garson kız elindeki sipariş cihazına söylenenleri not edip hızla uzaklaştı.

Rebecca sözlerine devam etti. "Rüyalar yağmur damlaları gibi tesadüfidir. Şimdi, nasıl oluyor da dört kişi aynı rüyayı görüyor diye soracaksın? Cevap şu. Hiçbir fikrim yok. Tüm bildiklerim bana bunun imkansız olduğunu söylüyor."

Kahvaltıları gelince sessizce yemeğe koyuldular. Bir ara göz göze geldiler. Bakışmaları eğer biraz daha sürse kaçınılmaz derecede bambaşka manalar taşıyan bir hale dönüşecekti. Gurney havayı sorduğu soruyla değiştirdi.

"Telefonda bana Hammond'ın sınırları zorlamayı seven biri olduğundan, hipnoterapi sayesinde yeni sinirsel uyarılar yaratıp, insanların davranışlarında radikal değişiklikler yapmaya çalıştığından bahsetmiştin."

"Dürüst olmak gerekirse bu konuda fazla bir şey bilmiyorum. Ama kısa süre önce yayınladığı makalelerin özetlerini okudum. Bu makalelerde hipnoterapinin kabul edilen sınırlarının ötesine geçerek, davranış değişiklikleri alanında araştırmalar yaptığın-

dan bahsediyordu. Ama son başarılarına açıkça değinmemesine de şaşırdım."

"İlginç. Bak, senin çok yoğun olduğunu biliyorum ama..."

Rebecca beklenmedik biçimde dişlerini göstererek gülümsedi. "Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsan onu meşgul birinden iste."

"Daha çok bir iyilik. Hammond'ın yayımlanmış makalelerine bakabilir misin? Gözüne çarpacak herhangi bir nokta var mı bilmek istiyorum."

"Ne arayacağım?"

"Polisin bu dört ölümle ilgili teorisiyle bağlantılı olabilecek herhangi bir şey. Her şey... Tanrım, Rebecca ne soracağımı bile bilmiyorum. Bu alanda neyin yeni ve korkutucu olduğu hususunda hiçbir bilgim yok."

"Çaresiz erkekleri severim." Yüzüne gülümseme iyice yayıldı. Sonra birden ciddileşti. "Bugünlerde anıları manipüle etmek üzerine, özellikle de duygusal etki bırakan anıları manipüle etme üzerine kötü sonuçlar doğurma ihtimali olan birtakım çalışmalar yürütülüyor."

"Yani?"

"Yani bir insanın geçmişte yaşamış olduğu bir olayla ilgili hissettiklerinin değiştirilmesiyle depolanmış hafızadaki nörokimyasal öğelerin başka şekle sokulması sağlanabilir."

"Tanrım! Bu gerçekten..."

"Bilimkurgu romanlarındaki gibi, değil mi? Aynı fikirdeyim. Ama yapılıyor. Elbette bunu tahmin edebileceğin en hoş terapi sözcüklerini kullanarak lanse ediyorlar. İşte travma sonrası stres bozukluğu hastalığı gibi rahatsızlıkların tedavisi için en ideal yöntem olarak filan. Bunu yaşanan o olayı hislerden kopartarak yapıyorlar."

Gurney uzunca bir süre sustu.

Rebecca ona bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer geçmişte yaşananlarla ilgili duygular değiştirilebiliyor-

sa aynı teknik kişinin gelecekte yaşayacağı olası bir durumla ilgili hissettiklerinin değiştirilmesinde de kullanılabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Normalde intihar fikrine dehşetle karşı çıkacak birinin, bu fikri çok daha kolayca benimseyecek hale sokulması sağlanabilir mi diye çok merak ediyorum."

22. Bölüm

Uçsuz bucaksız Adirondack bölgesine dönmek üzere çıktığı yolun henüz ilk birkaç kilometresini kat ettikten sonra, Gurney kişinin yaşama karşı bakışı gibi son derece temel değerlerinin dışarıdan müdahaleyle değiştirilebileceği düşüncesini olası görmemeye, hatta böyle bir şeyin bütünüyle saçma olduğunu düşünmeye başlamıştı. Diğer taraftan bu fikir olayla ilgili sözde gerçekler olarak sunulan bilgilerden daha fazla olasılık dışı ya da saçma değildi.

Dağlara doğru yaklaşırken Rebecca'yla bir araya gelmenin yarattığı heyecan yerini huzursuzluğa terk etmeye başladı. Bu huzursuzluğun kaynağının, kısmen gökyüzünün maviliğini örtmeye başlayan, yaklaşan yeni bir fırtınanın habercileri simsiyah bulutlar olduğunu tahmin ediyordu.

Tesise ulaştığında Austen Steckle bankonun ardında telefondaydı. Görüşmesini bu kez sessizce sonlandırdı.

"Döndüğünüze sevindim. Fırtına uyarısı yapıldı. Bayan Gurney'in nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Anlamadım?"

"Eşiniz konuklarımıza tahsis ettiğimiz araçlardan birini aldı. Çevre gezisi yapmayı planladığını söyledi."

"Çevre gezisi?"

"Evet. Çoğu konuğumuz bunu yapar. Dağları görmeye giderler. Hemen sizin arkanızdan çıktı."

"Nereye gittiğine dair bir bilgi verdi mi? Ya da sizden herhangi bir yol tarifi istedi mi?"

"Hayır. İstemedi."

Gurney saatine baktı. "Ne zaman döneceğini söyledi mi?"

Steckle başını iki yana salladı. "Neredeyse hiçbir şey söylemedi. O yüzden size sordum."

"Eşimin aldığı araçta GPS var mı?"

"Elbette. Bu yüzden merak edecek bir durum yok, değil mi?"

"Doğru." Oysa merak edecek çok şey olduğunu hissediyordu. Ama dikkatini endişelenmekten çok somut olarak yapabileceği şeyler üzerine yoğunlaştırmaya gayret etti. İşe, Steckle'ı burada hemen karşısında bulma fırsatını değerlendirerek başlayabilirdi.

"Eğer birkaç dakikanız varsa, bu sabah başladığımız sohbeti bitirmek isterim."

Steckle çabucak etrafına bakındı. "Tamam."

Steckle'ın ahşap masasının her iki tarafındaki aynı sandalyelere geçtiler. "Evet. Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

Gurney gülümsedi. "Buradaki ilişkiler kafamı karıştırdı."

"Hangi ilişkiler?"

"Mesela Ethan'la Peyton arasındaki ilişki. Aralarının bozuk olduğunu duymuştum. Sorunlarının ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Steckle sandalyesinde arkaya yaslanıp, düşünceli bir tavırla başını ovaladı. "Muhteşem derecede başarılı biriyle bela düşkünü biri arasında yaşanacağını tahmin ettiğiniz türden sorunlar."

"Ethan, Peyton'ın hayat tarzını tasvip etmiyordu, değil mi?"

"Elbette. Ethan onu mirastan alıkoymakla tehdit etti. Onun iyiliği için."

"Gall servetinin kontrolü Ethan'da mıydı?"

"Aslında evet. Para Ethan'daydı. Ebeveynleri sorumluluk sahibi olarak hep onu görmüşler, bu yüzden de bu yetkiyi ona vermişlerdi. Onun Peyton için de doğru olanı yapacağını düşünmüşler. Kısa bir süre sonra da Ethan, Peyton için yapılacak en

doğru şeyin onu mirastan mahrum etmekle tehdit etmek olduğunu düşündü."

"Bu tehdidi uygulamaya geçirmeyi düşünüyor muydu?"

"Sanırım. Hatta Peyton'a neler yapabileceğinin örneğini bile gösterdi. Ethan'ın orijinal vasiyetnamesinde Gall Yeni Yaşam Vakfı tüm mirasın üçte birini, Peyton'sa üçte ikisini alacaktı. Ama Ethan bunu değiştirip, Peyton'ın sadece üçte birini alacağı yeni bir vasiyetname hazırladı. Peyton'a da doksan gün içinde uyuşturucudan kurtulursa eski vasiyetnameyi devreye sokacağını söyledi."

"Buna Peyton nasıl tepki verdi?"

"Altmış, altmış bir gün gerçekten de temiz kaldı."

"Sonra yeniden uyuşturucu kullanmaya mı başladı?"

"Hayır. Sonra Ethan intihar etti. Ya da işte siz onun ölümünü hangi sıfatla nitelendiriyorsanız artık."

"Peyton o esnada hâlâ temiz miydi?"

"Evet. Pisliğe yeniden bulaştı ama bu Ethan'ın... ölümünün birkaç gün sonrasında."

"Yani Peyton o zaman zarfında uyuşturucudan uzak durmuş olmasına karşın, Ethan vasiyetnamede onun lehine bir değişiklik yapacak kadar yaşamadı?"

"Hayatın adaletsizliği, değil mi?"

"Peki, bu durumda diğer üçte biri kim alacak? Vakıf mı?"

"Bunu size söylemeye yetkim olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Size sadece bu bilgiyi açıklamak istemediğimi söyleyebilirim. Yanlış anlaşılabilir. Söyleyeceklerimin yanlış yorumlamalara neden olmasını istemem. Anlatabiliyor muyum?"

"Ama elbette değiştirilmiş vasiyetnamede yazılanlardan haberdarsınız, değil mi?"

"Gall ailesi bana hep güvendi. Ve bu güven çeşitli şekillerde devam ediyor. Bu güvenden ötürü de çok şey biliyorum. Bütün söyleyebileceklerim bu kadar."

Gurney yapabileceği en iyi şeyin bu konuya daha fazla uzatma-

mak olduğuna karar verdi. Neticede bilgi edinmenin başka yolları da bulunabilirdi. Şu an içinse sormak istediği başka sorular vardı.

"Wenzel, Balzac, Pardosa. Onları iyi hatırlıyor musunuz?"

Steckle omuz silkti. "Hangi açıdan?"

"Yani isimlerini duyduğunuzda aklınıza ne geliyor?"

"Yüzler. Sesler. Giysiler. Öyle şeyler. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Onlardan biri daha önce buraya gelmiş miydi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Gelseler bilirdim. Bu benim sorumluluğum."

"Richard Hammond'ı nereden duymuşlar?"

"O çok ünlü biri, biliyorsunuz. İnsanlar onu tanır."

"Normalde Kurt Gölü Tesisi'ne gelen insanlardan farklı oldukları bir tarafları var mıydı?"

"Buraya her türden insan gelir."

"Günlüğü bin dolarlık bir tesise ekonomik gücü sınırlı olanlar pek gelemez."

"Bay Wenzel'in ekonomik gücünün sınırlı olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Onunla ilgili gazetelerde okuduklarımdan. Yani olaydan sonra. Florida'daki milyon dolarlık malikanesinden bahsediliyordu."

"Ya diğer ikisi?"

"Geldiklerinde ödemeyi kredi kartından alırız. Tüm ödemenin yapılmasını böylece garanti etmiş oluruz. Eğer kredi kartıyla ödemezlerse nakit olarak ödemeleri gerekir."

"Wenzel, Balzac ve Pardosa ödemeyi kredi kartlarıyla mı yaptılar?"

"O tür detayları hatırlayamıyorum."

"Kontrolü kolay."

"Şimdi mi?"

"Yapsanız çok işime yarar."

Steckle bir anlığına ne kadar yardımcı olmak istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi göründü. Sonra sandalyesini yan çevirip duvarın yanındaki diğer masanın üzerindeki bilgisayarına döndü. Bir iki dakika sonra da yüzünü sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi ekşiterek Gurney'in tarafına geri döndü. "Wenzel ödemeyi Amex'le yapmış. Balzac banka kartıyla ödemiş. Pardosa'ysa nakit ödeme yapmış."

"Nakit ödeme çok nadir mi görülür?"

"Evet ama çok da abartılacak bir durum değildir. Yani bazıları plastik parayı sevmez."

Ya da ardında iz bırakmayı diye düşündü Gurney. "Ne kadar kalmışlar?"

Bariz bir tahammülsüzlük ifadesiyle Steckle yeniden bilgisayarına döndü. "Wenzel iki gece. Balzac'la Pardosa'ysa birer gün."

"Hammond'ın sigarayı bıraktırma terapisi sadece bir seans sürüyor değil mi?"

"Evet. Yoğun, üç saatlik bir seans." Özenle ütülenmiş pantolonunu hafifçe düzeltip, kaşlarını çatarak kolundaki Rolex'e baktı. "İşimiz bitti mi?"

"Evet. Tabii burada meydana gelmiş herhangi bir şeyin bu dört kişinin ölümüne neden olabileceğine dair bir bilginiz yoksa."

Steckle başını yavaşça iki yana sallayarak boş avuçlarını açtı. "Keşke daha fazla yardımcı olabilsem. Ama..." Sustu. Bu sırada başını hâlâ iki yana sallamaya devam diyordu.

"Aslında çok yardımcı oldunuz." Gurney gitmek üzere ayağa kalktı. "Son bir şey. Biraz garip bir soru. İçlerinden birinin eşcinsellikle, eşcinsel evliliklerle ya da benzeri bir şeyle ilgili olumsuz yorumlar yaptığını duydunuz mu?"

Steckle şaşırmış ve öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Lafı nereye getirmeye çalışıyorsunuz?"

"Sadece olayla ilgili garip bir soru işte. Belki de hiçbir manası yoktur. Zamanınızı ayırdığınız için sağ olun. Çok yardımcı oldunuz."

23. Bölüm

Gurney, Madeleine'den çevre gezisine çıkmasıyla ilgili bir not bulmayı umarak yukarı yöneldi. Belki hangi yöne gittiğine dair bir bilgi de bırakmıştır diye düşünüyordu.

Herhangi bir not yoktu.

Her ne kadar karısının Kurt Gölü bölgesinin telefonların çekmediği kısmında olduğunu tahmin etse bile onu yine de aramayı denedi.

Telefon içeride bir yerde çalınca şaşırdı. Etrafa bakınca karısının telefonunun kanepenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde olduğunu gördü.

Telefonsuz dışarı çıkmak, hele araba kullanacaksa, hiç Madeleine'e göre bir hareket değildi. Telefonu unutacak kadar acelesi mi vardı yoksa çok mu dalgındı? Ama çevre gezisine çıkmak üzere olan biri için bu iki durum da pek mümkün değildi.

Bu durumu ve karısının son kırk sekiz saatlik ketum tavırlarını izah edebilecek mantıklı bir açıklama bulmaya çabaladı ama tanımadığı insanlar üzerinde uygulayabildiği akıl yürütme mantığı, konu Madeleine olunca pek işlemiyor gibiydi.

Kendini birden odada düşüncelerini toplamaya çalışırken genellikle faydası olduğu biçimde volta atarken buldu. Aklına, gitmeden önce herhangi bir çağrı ya da mesaj alıp almadığını kontrol etmek geldi. Telefonun mesajlarını açmak üzereydi ki kapı tıklandı.

Gurney'in gereğinden fazla sert bir tıklama olarak sınıflandıracağı türden bir sesti bu. Hızla kapıya yönelip açtı. Karşısında, daha önce izlemiş olduğu basın toplantısı videosundaki, yuvarlak yüz hatlı, geniş omuzlu, Jimmy Hoffa'yı andıran adamı görür görmez tanıdı. Üzerindeki bedenine uymayan ceketin yakasına bir Amerikan bayrağı rozeti iliştirmişti. Polis kimliğini gösterdi.

"Suç Araştırma Bürosu'ndan Başdedektif Fenton. Siz David Gurney misiniz?"

"Evet." İlk anda Gurney'in aklından Madeleine'in başına korkunç bir şey gelmiş olabileceği geçti.

"Sizinle çok önemli bir konuda görüşmeye geldim. İçeri girebilir miyim?" Adamın soğuk ses tonu duygudan bütünüyle uzaktı.

Gurney başıyla onayladı. Korktuğu şeyin olmadığını anlamanın neden olduğu rahatlama yerini hızla büyük bir meraka bıraktı. Çekilip içeri girmesi için adama yol verdi.

Fenton içeri polislere has dikkatle girip, çevresindeki her şeye dikkatle baktıktan sonra banyodan yatak odasına kadar uzanan tüm süiti rahatça görebileceği bir konuma geçti. Bakışları bir süre Warren Harding portresine takıldı.

"Çok hoş," dedi ama ses tonundaki merak dolu tatsız ifade bunun tam tersini ima ettiğini ortaya koyuyordu. "Başkanlık Süiti."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Emekli olmaktan memnun musunuz?"

"Emekli olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Fenton dostane olmaktan uzak bir ifadeyle gülümsedi. "Eğer biri elinizdeki önemli bir vakaya haddinden fazla ilgi gösterse, sizin bahçenizde at koşturmaya kalksa, en önemli şüpheliyle vakit geçirmeye başlasa, siz de onun hakkında bir şeyler öğrenmek isterdiniz. Yanılıyor muyum?"

Gurney soruya soruyla karşılık verdi. "Elde en önemli şüpheli diye biri olması için ortada tanımlanabilir bir suç olması gerekir. Yanılıyor muyum?"

"Yüzde yüz doğru. Tanımlanabilir bir suç. Hoş bir terim. Aynı zamanda suç işleme nedeni, kullanılan yöntem ve gerçekleştirme fırsatı anlamlarını da içeriyor. Tam kitaba uygun biçimde." Balkon kapısına kadar yürüyüp, arkası Gurney'e dönük halde durdu. "İşte bu yüzden buradayım. Bir şekilde kendinizi bu vakaya dahil ettiniz. Bu yüzden nasıl bir işe kalktığınızı bilmediğiniz de açıkça ortada olduğundan ve yalnızca incelik göstermek için, sizi bazı konular hakkında aydınlatmaya karar verdik."

"Çok güzel."

"Sizinle aynı tarafta olan birinden bilgi almak gibisi yoktur. Hoş bir incelik, değil mi?"

"Buna karşı çıkamam elbette. Ama ne zamandan beri Suç Araştırma Bürosu başdedektifleri sırf incelik göstermek için dışarıdan birilerini bilgilendirmeye başladılar?"

Fenton dönüp Gurney'i tepeden tırnağa süzdü. "Siz sıradan biri misiniz? İtibarımız var. Hem de çok. Önemli bir geçmişe sahipsiniz. Müthiş başarılı bir geçmiş. Bu nedenle de sizin bu inceliği hak ettiğinize karar verdik. Sırf sizi zaman kaybından kurtarmak ve başınızın belaya girmesine mani olmak için." Yüzüne aynı soğuk gülümseme yayıldı.

"Beni başımı ne tür bir belaya sokmaktan kurtaracaksınız?"

"Olayın yanlış tarafında olmanın neden olacağı türden bir beladan."

"Hangi tarafta olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Yılların tecrübesiyle."

"Neye dayanarak?"

Adamın incecik dudağının ucu hafifçe kıpırdar gibi oldu. "Farklı kaynaklarımızdan aldığımız bilgilere dayanarak. Size bunun ciddi bir durum olduğunu söylüyorum. Ciddi kaynakları olan ciddi insanları kapsayan son derece önemli bir durum." Duraksadı. "Bakın, şu an size iyilik yapmaya çalışıyorum. Kartlarımızı açık oynayalım. Sizin için uygun mu?"

"Kesinlikle. Benim olayla ilgimin nedeni sadece merakım."

Fenton başını sanki zihninde çok zor bir konuyu nasıl kelimelere dökeceğini tasarlıyormuş gibi hafifçe eğerek, "İşte bu merak bilmediğiniz şeyler yüzünden önemli sorunlara yol açabilir," dedi. Duraksadı. Çene kasları iyice kasılmıştı. "Eğer bu hikayenin sadece yarısını bilseydiniz burada olmazdınız. Başınızı bile çevirip bakmazdınız. Richard Hammond'la yemek masasında karşı karşıya oturmazdınız. Aslında Kurt Gölü'nün yakınlarından bile geçmezdiniz."

"Ama buraya geldim işte. Ve siz de bu yüzden beni bilgilendirmek istiyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet, aynen öyle." Ama adamın bunu söylerken ses tonunda beliren hoşnutsuzluk ifadesi açıkladığı göreviyle hisleri arasındaki çelişkiyi ele veriyordu. Belki de bunun nedeni şu an aldığı emir üzerine teşkilat dışından birine bilgi vermenin uzun mesleki kariyerinde öğrendikleriyle tezat oluşturmasındandı.

"Dinliyorum." Gurney şöminenin karşısındaki deri koltuklardan birine oturup eliyle diğerini işaret etti. "Oturmak ister misiniz?"

Fenton etrafına bakındı. Gösterilen koltuk yerine sıradan bir tahta sandalyeyi alıp, fazla yaklaşmadan Gurney'in karşısına, koyup oturdu. Sanki bir tabureye oturuyormuş gibi, ellerini dizlerine dayayarak, sandalyenin ucuna ilişti. Çene kasları yine seğirmeye başladı. Bakışlarını yerdeki kilime sabitlemişti. Zihninden her ne geçiyorsa, koca suratında zaten küçücük görünen gözlerini daha da kısmasına neden olmuştu.

Nihayet başını kaldırıp, gözlerini Gurney'in soran bakışlarına çevirdi. Boğazını temizledi. "*Suç işleme nedeni, kullanılan yöntem ve gerçekleştirme fırsatı.* Öğrenmek istediğiniz bu mu?"

"Güzel bir başlangıç."

"Tamam. Suç işleme nedeni. Yirmi dokuz milyon dolar neden olarak sayılabilir mi?"

Gurney hiçbir şey söylemeden sadece kaşlarını çatmakla yetindi.

Fenton itici gülümsemesiyle, "Size bundan bahsetmediler mi?" dedi. "Küçük Richard ve kız kardeş Jane. Ethan Gall'in vasiyetnamesinden bahsetmekten kaçındılar, öyle mi?"

"Siz anlatın."

İtici gülümseme yüzüne biraz daha yayıldı. "Ethan'ın özellikle seksen yedi milyon dolarlık bir servete sahip olduğu da düşünülürse, son derece basit bir vasiyetnamesi vardı." Duraksayıp Gurney'in yüz ifadesini inceledi. "Servetin üçte biri Gall Yeni Yaşam Vakfı'na, üçte biri küçük kardeş Peyton'a ve üçte biri de, ki bu da yirmi dokuz milyon papel ediyor, Doktor Richard'da."

Demek Steckle bundan bahsediyordu. Adını söylemek istemediği vâris Richard'dı.

"Neden Gall, Hammond'ı vâris olarak seçmiş ki? O kadar yakınlar mıymış?"

Fenton öfkeyle küçümseme arası bir ifadeye büründü. "Belki de herkesin tahmin ettiğinden de yakın. Ama asıl neden Peyton'ı devre dışı bırakmaktı. Peyton, Doktor Richard'ın Ethan'ın oyuncağı oluşundan son derece rahatsızdı. Aslında amaç Peyton'ı tehdit etmekti. Niyeti onu korkutarak iyi bir çocuk olmaya zorlamaktı."

"Bahsettiğiniz bu Ethan'ın vasiyetnamesi yeni mi?"

"Çok yeni. Ve Doktor Richard'ın tabutuna son çiviyi koyan nokta da şu: Doktor, Ethan'ın vasiyetnameyi yeniden değiştirip, kardeşinin hakkını teslim etmeye hazırlandığından haberdardı. Sizce bu zamanlaması uygun, güçlü bir neden sayılır mı?"

Gurney omuz silkti. "Belki de zamanlaması aşırı uygun ve de aşırı güçlü bir neden."

Fenton yüzüne bakarak, "Yani?" diye sordu.

"Çünkü bahsettiğiniz durum haddinden fazla açık. Ama asıl büyük soru şu; nasıl bir suçtan bahsediyorsunuz?" Fenton hemen yanıt vermeyince, Gurney sözlerini sürdürdü. "Eğer Hammond'ı yirmi dokuz milyon dolarlık bir servete konma fırsatı kaçmadan cinayetle suçluyorsanız, asıl bunu nasıl yaptı diye sormamız gerekir."

Fenton korkunç bir mide ağrısı çekiyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Detayları anlatamam. Sadece Hammond'ın ahlaki olarak kabul edilebilir, normal terapi tekniklerinden daha fazlasını geliştirmiş olduğunu söyleyebilirim."

"Yani Ethan Gall'i intihar etmeye ikna ettiğini söylüyorsunuz?"

"Buna inanmak zor mu geliyor?"

"Hem de çok."

"Onun lanet olası 'eşcinsellere acil durum terapisi' olayı daha da net ortaya koyuyor! Bunu da bir düşünün." Fenton'ın gözleri öfke doluydu. "İcat ettiği sözde terapi ile normal erkekleri eşcinsel olduklarına ikna eden de aynı pislik!"

"Yani siz Hammond'ın birini eşcinsel olduğuna da kendini öldürmeye de ikna edebilecek güçte olduğuna inanıyorsunuz?" Bu düşünme mantığı Gurney'e çok ama çok saçma geliyordu.

"Bahsettiğimiz olayın terminolojide bile adı var. *Transla Güdülenmiş İntihar.*"

"Kim bulmuş bu terimi?"

Fenton şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Eliyle dudaklarını sildi. Sanki bu sorunun ne kadarını cevaplayabileceğini düşünüyormuş gibiydi. "Danıştığımız kişiler. Uzmanlar. Dünyanın en iyileri."

Eğer Fenton bu uzmanların adını söylemek isteseydi söylerdi. Söylemediğine göre sormanın anlamı yoktu. Gurney koltuğunda arkasına yaslanıp, çenesini ovalayarak, düşünceli bir tavırla, "*Transla Güdülenmiş İntihar*," dedi. "Enteresan. Ve bu sadece tek bir terapi seansıyla gerçekleşebiliyormuş öyle mi?"

"Üç saatlik bir seans ve bir de son gün ek bir seans."

"Son gün?"

"İntihar günü."

"Bu son seans nerede yapılıyor?"

"Bay Gall'le burada Kurt Gölü'nde yapılmış. Diğer üçüyleyse telefonda."

"Ve tabii ki sizde Hammond'ın telefon görüşmelerinin kayıtları var. Bu üç kurbanın..."

Penton sözünü kesti. "Bileklerini kestikleri günkü kayıtlar." Susup Gurney'in yüzünü inceledi. "Bunları bilmiyordunuz değil mi? Ne tür bir şeyin içine düştüğünüzün farkında bile değilsiniz. Mayın tarlasında dolaşan bir kör gibisiniz." Başını iki yana salladı. "Bizim meşhur Doktor Hammond'ın doktora tezini ne üzerine yazdığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Uzun bir başlık. Ama belki de ezberlemeniz gerekecek. *'Ölümcül Kara Büyü Tekniklerinde Hipnoz Öğeleri: Büyücü Doktorlar Kurbanlarını Nasıl Öldürürler.'* Sizce de ilginç bir araştırma alanı değil mi?"

Penton yüzünde kare asını masaya bırakan bir poker oyuncusunun zafer ifadesiyle bakıyordu. "Bunu bir düşün, Gurney. Bu adam dört kişiye hipnoterapi uyguladı. Hepsi aynı kabusu gördü. Hepsi hayatlarının son günü onunla konuştular. Ve hepsi bileklerini aynı şekilde kesti."

Devam etmeden önce bir an duraksadı. "Gerçekten akşam yemeğini bu adamla yemeyi ister miydin?"

24. Bölüm

Kara Büyü uygulamalarının altında yatan psikolojik etmenlerin araştırılması üzerine bir doktora tezi yazmış olmak en fazla geçmişteki akademik ilgi alanıyla alakalı manidar yorumlara yol açardı. Bu tür şeyler mahkeme jürisinin ilgisini çekse de avukatların dediği gibi konuyla çok ilgili olarak kabul edilmezdi.

Ama işin vasiyetname tarafı farklıydı. Vasiyetname suç işleme nedeni, kullanılan yöntem ve gerçekleştirme fırsatı üçlemesinin birincisinin gerçekleşmiş olduğunu ortaya koyuyordu. Vasiyetname çok önemli bir ayrıntıydı. Hatta Gurney'in bunun altını iyice deşmesi gerektiğini düşünmesine neden olacak kadar önemli. Hammond'ın yirmi dokuz milyon doların sahibi olacağını apaçık biçimde ortaya koyması ve Jane'le Richard'ın kendisine bundan bahsetmeyi uygun bulmayışları, konuyu diğer her şeyin önüne geçirmişti.

Telefonuna uzanıp, Jack Hardwick'i arayarak ona mesaj bıraktı. "Bana bu olayın en can alıcı noktasında beliren yirmi dokuz milyon dolar hadisesinden haberin olmadığını söyle. Eğer bu önemsiz konu hakkında bilgi sahibi olmana rağmen bana söylememeyi seçtiysen aramız çok kötü bozulacak. Beni en kısa zamanda ara."

Ardından Jane Hammond'ı aramayı düşündü. Sonra hiç bildirmeden dağ evlerine giderek onları hazırlıksız yakalamanın

daha fazla bilgi almasına olanak tanıyacağına karar verdi. Çantasından defterini alıp bir sayfayı kopardı. Madeleine'e hızla bir mesaj yazmaya koyuldu:

'Saat neredeyse 11. Plattsburgh'dan döneli epey oldu. Gilbert Fenton geldi. Bir sorunu çözmek üzere Hammondlar'ın evine gidiyorum. Telefon yanımda. Lütfen gelir gelmez beni ara.'

Kağıdı sehpanın üzerine Madeleine'in telefonunun yanına bıraktı. Kar montunu giyip kapıya yöneldiği sırada anahtarın sesini duydu. Kapı hızla açıldı. Madeleine başında kulaklarına kadar çektiği yün kayak beresi, çenesine kadar çektiği montuyla içeri daldı. Üşümüş ve gerilmiş gibi görünüyordu. Kapıyı ardından hızla kapatıp, Gurney'e zoraki bir, "Merhaba," dedi.

"Neredeydin?" Kendi sesinin sertliği Gurney'i şaşırtmıştı.

"Bir süreliğine dışarı çıktım."

"Neden not bırakmadın?"

"Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu kadar uzun kalacağımı da tahmin etmemiştim. Sis ve buz..." Tepeden tırnağa titredi. "Sıcak bir duş almam gerek."

"Neredeydin?"

İlk anda sanki çok zor bir sorunun yanıtını düşünüyormuş gibiydi. Sonra cevap verdi. "Artık olmayan bir yerde."

Gurney şaşkın bir ifadeyle bakakaldı.

"George'la Maureen'in yaşadıkları eve gittim. Eğer orayı gayet iyi hatırlamıyor olsaydım hayatta bulamazdım. Devrilen bir ağaç tüm evi paramparça etmiş. Bunun çok uzun zaman önce meydana gelmiş olması gerek. Otlar, çam iğneleri her yanı sarmış."

"Eee... Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Her şey çok değişmiş. Toprak yol... Eski çitler... Oradaki her şey bana çok küçük ve berbat göründü."

"Evi nasıl buldun?"

"GPS'le."

"Bunca yıldan sonra adresi hatırladın mı?"

"Sadece yolun adını. O zamanlar bile dört ya da beş ev vardı." Duraksadı. Çok üzgün görünüyordu. "Şimdiyse neredeyse hiçbir şey kalmamış."

"Kimseyi gördün mü?"

"Hayır." Bir kez daha titredi. Kollarını tutarak, "Üşüyorum," dedi. "Sıcak bir duşa ihtiyacım var."

Karısının yüzündeki bu yıkık ifade Gurney'in kendisini berbat hissetmesine neden oldu. Bunun içinde yaşadıklarının yüzüne yansımasından kaynaklandığını bilse de böyle bir ruh halini tanıdığı Madeleine'e hiç yakıştıramıyordu. Ya da tanıdığını düşündüğü Madeleine'e.

İçeri girdiğinden beri ilk kez Gurney'in üzerinde montu olduğunu fark etmiş gibiydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bazı şeyleri netleştirmek için Hammondlar'a gidiyorum."

"Arabayla mı?"

"Evet."

"Dikkatli ol. Buz..."

"Biliyorum."

"Banyoya giriyorum," dedi yüzündeki yıkık, dalgın ifadeyle. Dönüp banyoya doğru yürüdü. Gurney kapıya kadar arkasından geldi.

"Maddie, tesisin ciplerinden birini aldın, dağ başındaki bir toprak yolda bilmem kaç kilometre gittin. Eski, virane bir eve bakıp, hiç kimseyi görmeden hem de bu siste, soğuktan tir tir titreyerek geri döndün. Nedir bu? Bu sabah gerçekten ne yaptın?"

"Beni sorguya mı çekiyorsun?"

Evet, tam olarak bunu yapıyorum diye düşündü. Bu özellikle stres altında tetiklenen kötü bir alışkanlığıydı.

Madeleine kapıyı kapatıyordu. Gurney onu yeni bir soruyla durdurdu. "Tüm bunların boğulan o çocukla bir ilgisi var mı?"

"Tüm bunların?"

"Bunların işte. Bu tuhaflıkların. Çevre gezisine çıkmak, dağ başında dolaşmaya kalkmak."

"David, gerçekten şu an banyo yapmak istiyorum."

"Büyük sırrın ne? Bana söylemediğin ne? Bunun boğulan çocukla bir ilgisi var mı diye sordum. Bu arada sahi nasıl boğuldu o çocuk?"

"Buzun içine düştü."

"Tanır mıydın?"

"Evet. Burada benim yaşımda kış zamanı bile çok fazla çocuk yoktu."

"Onlardan hâlâ orada oturan birileri var mı?"

"Otuz sene sonra mı? Hiçbir fikrim yok. Zaten görsem de tanıyacağımı sanmıyorum."

Madeleine'i dinlerken başını salladığını fark etti. Bu da bir başka kökleşmiş mesleki alışkanlığıydı. Bunu sorgu esnasında söylenenlerin anlayışla karşılandığını göstermek, hatta empati duygusu uyandırdığı hissi yaratmak için bilinçli olarak yaparlardı. Yaptığının dürüst bir şey olmadığını fark edip mahcubiyetle hemen başını sallamayı kesti. Dedektif olarak sergilediği tavırlarla bir eş olarak sergilemesi gereken tavırları ayırabilmek için sürekli dikkat etmesi gerekiyordu. Madeleine kapıyı kapatmaya yeltenirken bir soru daha yöneltti.

"Buzun içine nasıl düştü?"

Madeleine'in kapıyı kapatmasına ramak kalmıştı. "Motosikletiyle donmuş gölün üzerinde gitmeye çalıştı. Buz kırıldı."

"Kaç yaşındaydı?"

"Herkese on altısında olduğunu söylerdi. Ama sonradan daha on beşine yeni bastığını öğrendik."

"Olay sırasında yanında kim vardı?"

"Sadece bir kız."

"Onu ne kadar iyi tanırdın?"

"Çok iyi değil." Hüzünlü bir gülümseme yüzünde belirdiği hızla kayboldu.

Madeleine'in anlattıkları dağ evine doğru gitmek üzere yola çıkarken kendini hem huzursuz hissetmesine hem de dikkatinin dağılmasına neden olmuştu. Yolun yarısında aniden sisler arasından fırlayan iri, gri bir hayvan tam karşısında beliriverdi. Olanca gücüyle frenlere asılırken hayvan da ortaya çıktığı gibi aynı hızla çam ormanına dalıp gözden kayboldu.

Dağ evine ulaştığında kapıyı Jane açtı. Gurney'i oldukça gergin bir gülümsemeyle karşılayıp, "David? Sorun mu var?" diye sordu.

"Girebilir miyim?"

"Elbette." Geri çekilip Gurney'in girmesine izin verdi.

"Richard evde mi?"

"Kestiriyor. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"İkinizle birlikte konuşsam çok daha iyi olacak."

"Eğer önemli olduğunu düşünüyorsan..." Bir an duraksadı sonra Richard'ın yanına gitti.

Bir dakika sonra döndü. Gurney'e şöminenin yanındaki koltuğu gösterip, kendisi de son derece gergin bir biçimde onun karşısındaki koltuğun koluna ilişti. Saçının perçemini alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Richard birazdan gelecek. Önemli bir şey mi oldu?"

"Birkaç sorum var da."

"Ne gibi?"

Gurney yanıt verme fırsatı bulamadan Richard içeri girip koltuğa oturdu. Yüzünde nazik bir terapist gülümsemesi vardı.

Gurney hemen konuya girmeye karar verdi. "Bu sabah Fenton beni görmeye geldi. Bana çok şaşırmama neden olan bir şey söyledi."

Jane kaşlarını çatarak, "O adamın söylediklerine inanmamalısınız."

Gurney Hammond'a dönerek, "Fenton bana çok büyük bir mirasın vârisi olduğunuzu söyledi," dedi.

Adam en ufak bir tepki vermedi.

"Bu doğru mu?" diye sordu Gurney.

Büyük olasılıkla bir sonraki soruyu tahmin eden Jane hemen atıldı. "Bunu size söylemedim çünkü sizde yanlış bir izlenim uyandırmak istemiyordum."

"Nasıl?"

"Siz suçlularla karşılaşmaya alışkın bir insansınız. Para için korkunç şeyler yapan insanlarla. Ethan'ın vasiyetine gerçek amacının dışında bir anlam vermenizden korktum."

"Gerçek amacı?"

"Çünkü Fenton'ın söylediği delice şeyler ışığında, Richard'ın her ne kadar imkansız da olsa, Ethan'ı böyle bir vasiyetname yazmak için hipnoza tabi tuttuğunu düşünmenizden korktum. Oysa bu bütünüyle Ethan'ın fikriydi. Peyton'a hayatını düzenlemesi için bir ihtar gibi."

"Dürüst olmak gerekirse ihtardan çok tehdit," dedi Hammond alçak sesle. "Onu davranışlarını düzeltmeye mecbur bırakma çabası. Mesaj açıktı: 'Ya kendine gel ya da avucunu yalarsın.' Ethan kardeşini yola getirmek için her yolu denemeye kararlıydı."

"Gerçekte paranın Richard'a verilmesi hiçbir zaman düşünülmedi," diye ekledi Jane. "Zaten vasiyetname onaylanıp, miras ortaya çıkınca Richard bunu reddetmeye niyetlendi."

Gurney, Hammond'a döndü. "Yirmi dokuz milyon, reddetmesi zor bir para."

Kırpmadığı mavi-yeşil karışımı gözlerini Gurney'inkilere dikerek, "Hayatım boyunca paranın ne ifade ettiğini ve ne etmediğini bilecek derecede mal varlığım oldu," dedi. "Paranız yoksa paranız olduğunda gerçekte olabileceğinden çok daha fazla şeyin değişeceği vehmine kapılırsınız. Ancak paraya sahip olduğunuzda sınırlarınızın ne olduğunu görürsünüz. Babamın çok parası vardı ama mutsuz biri olarak yaşamaktan hiçbir zaman kurtulamadı."

Gurney deri koltukta arkasına yaslanarak gözlerini şömine alevlerine dikti. "Bende yanlış bir izlenim uyandırmamak için söylemediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Jane hemen. "Başka hiçbir şey yok."

"Peki, kurbanlarla yapılan telefon görüşmeleri?"

"Öldükleri gün yaptıkları varsayılan telefon görüşmelerini mi kastediyorsunuz?"

"Evet."

Dudakları öfkeyle kasıldı. "Hepsi Fenton'dı."

"Anlamadım."

"Richard'ın komodininde kontörlü bir telefon bulduğunu ileri sürdü. Ama Richard o komodini daha önce hiç kullanmadığı gibi, o telefonu da daha önce hiç görmemişti."

"Yani bunu Fenton'ın uydurduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Öyle olmalı, değil mi?"

"Böyle bir olasılık var."

"Size Richard'ın yalan makinesi testinden başarıyla geçtiğini söylediğini hiç sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Hayır, bundan bahsetmedi."

"Elbette bahsetmez! Ne yaptığını görmüyor musunuz? Sadece Richard'ı kötü gösterecek şeylere değinip, onun masumiyetini kanıtlayacak şeyleri göz ardı ediyor!"

Hammond adeta tüm bunları daha önce yaşamış ve artık tamamen bıkıp tükenmiş gibi görünüyordu. "Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Ayrıca sizin kara büyü üzerine yazmış olduğunuz doktora tezinizi de konu etti."

"Aman Tanrım! Onunla ilgili ne dedi?"

"Bunun sizin zihinleri kontrol ederek öldürme konusuna ilginiz olduğunu gösterdiğini ileri sürdü."

Jane öfkeyle kollarını yukarı kaldırdı.

Gurney, Hammond'a bakarak, "Tezinizin kara büyü laneti konusuyla ilgili olduğu doğru mu?" dedi.

"Tezim büyücü doktorların kurbanlarında meydana getirdikleri kendilerine zarar verme süreciyle ilgili tarafsız bir analizdi.

"Bilemiyorum. Ama size tezimin bir kopyasını verebilirim ama bir işinize yarayacağını sanmıyorum."

"Yine de aklımızda olsun. Belki ileride faydası olur."

"Tamam. Şimdilik başka bir şey var mı?"

"Sadece son bir soru. Ethan Gall eşcinsel miydi?"

Hammond duraksadı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Olayın bir yerlerinde cinsellikle ilgili bir şeyler saklı gibi duruyor. Ama şu anda nasıl bir alaka kurabileceğimi açıkçası bilmiyorum."

"Pekala, buna kesin bir yanıt veremem. Ama aşka vakit ayırmayacak kadar meşguldü. Enerjisini bütünüyle yoldan çıkmış kızları rehabilite etmeye adamıştı."

Adamın ses tonu akla açıkça başka bir soru getiriyordu. Ama Gurney bu soruyu sormaya fırsat bulamadan, Hammond adeta zihnini okumuşçasına atıldı.

"Ben Ethan'a ilgi duyduğumu kabul ediyorum. Ama o benimle ilgilenmedi. Yani o şekilde."

Sessizliği Jane bozdu. "Mesleki açıdan Ethan, Richard'a hayrandı. Hem de çok büyük ölçüde."

"Mesleki açıdan." Hammond bunu tekrar ederek ifadenin sınırlarının bir kez daha altını çizmiş oldu.

İkinci Kısım

Ceset

25. Bölüm

Gurney sütunlu girişe park etti. Zihni bir taraftan Hammond bir taraftan da Madeleine'le doluydu. Safir taşlar kadar parlak ve ürkütücü gözleriyle bu narin, küçük adamın kara büyü cinayetlerine ilgi duyduğunu öğrenmek oldukça rahatsız ediciydi. Madeleine'se ıssız bir toprak yolda kilometrelerce gidip en az otuz sene önce Noel tatillerini geçirdiği evin enkazına bakıp geri dönmüştü.

Peyton Gall ile görüşmek istiyordu ama ondan işine yarayacak bir şeyler öğrenmek için gidip kapısını çalmaktan daha fazlasını yapması gerektiğini tahmin ediyordu. Süite girerken Gurney adama doğru biçimde yaklaşması şartını da zihnindeki yapılması gerekli işler listesine ekledi.

Madeleine'in hâlâ banyoda olabileceğini düşündüğünden karısını üzerini giyinmiş halde pencereden gölü izlerken bulunca şaşırdı. Şöminenin yandığını görmek de onu eşit derecede şaşırtmıştı.

Madeleine ona doğru dönerek, "Steckle buradaydı," dedi.

"Ateşi yakmak için mi?"

"Ve öğle yemeğinde ne istediğimizi ve Vermont'a gitmek üzere ne zaman buradan ayrılacağımızı sormak için."

"Burayı ne zaman boşaltmamız gerektiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama bir an evvel gitmemizi istiyor gibi geldi."

"Yemek için ne dedin?"

"İki seçenek vardı. Soğuk somon tabağı veya karışık salata. İkisinden de söyledim. Hangisini istersen yersin. Ben aç değilim."

"Buraya, odaya mı getirecek?"

Sanki bu soruya yanıtmışçasına kapı tıklandı.

Gurney gidip kapıyı açtı.

Austen Steckle yüzünde yapmacık gülümsemesi, elinde servis tepsisiyle karşısındaydı. Tepsinin içindeki yemeklerin üzeri gümüş bir kapakla kapatılmıştı. "Öğle yemeği için biraz geç oldu ama hiç yoktan iyidir değil mi?"

"Teşekkürler," dedi Gurney tepsiye uzanırken.

"Hayır, hayır izin verin ben halledeyim." Gurney'in yanıtını beklemeden içeri dalıp tepsiyi şöminenin karşısındaki sehpanın üzerine koydu. "İyi yanıyor değil mi?"

"Evet."

"Ama hava çok kötü. Daha da bozacak. Kanada'dan şiddetli kar fırtınası geliyor."

Madeleine ona endişeli gözlerle bakarak, "Ne zaman?" diye sordu.

"Söylemesi zor. Bu dağlarda hep böyle işte. Çok hoş görünüyorlar, doğa olağanüstü ama bir de tersi var tabii. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Anladığımıza emin değilim," dedi Gurney.

"Kurt Gölü'nde konu hava olunca her zaman bir belirsizlik olur. Sizin başka bir yere gitme niyetiniz olduğunu biliyorum. Bir hafta sürecek bir kar fırtınasını istemeyeceğiniz açık."

Gurney açısından asıl açık olan şeyse adamın onları bir an evvel başından atmak istiyor oluşuydu. Ve bu çok büyük bir ihtimalle hava durumuyla ilgili de değildi. "Fenton'ın beni buradan göndermek istediği gibi bir hisse kapıldım nedense. Siz de aynı şeyi düşünüyor musunuz?"

Gurney açısından ilginç olan şey, Steckle'ın bu sözlere birkaç saniye zarfında tepki vermemesiydi. Sonra konuşmaya

başladığında ses tonu sanki itiraf niteliği taşır gibiydi. "Bugün ya da en geç yarın zaten yola çıkacağınız için bunu söylemek istemiyordum. Ama siz söyleyince saklamanın manası kalmadı. Dedektif Fenton şu an tesis tüm konuklara kapalıyken sizin burada daha fazla misafir edilmenizin yanlış bir izlenim doğuracağını söyledi."

"Nasıl yanlış izlenim?"

"Gall ailesinin onun yürüttüğü soruşturmayı baltalamak için sizin desteğinizi aldığı izlenimi."

"İlginç."

"Bana, adaleti engelleme suçlaması yöneltilebilecek birine yardım ederken çok dikkatli olmam gerektiğini söyledi. Size fazla yakınlaşmanın tesis açısından iyi sonuçlar doğurmayabileceğinden bahsetti."

Yanan odunlardan biri gürültüyle yana devrildi. Gurney şöminenin yanına çömelip maşayla odunları düzeltmeye koyuldu. Bir yandan da sonraki adımı için zaman kazanmaya çalışıyordu.

Tekrar Steckle'a döndü. "Bu konunun içinde olmanın sizin açınızdan son derece rahatsız edici bir durum olduğu anlaşılıyor."

Steckle üzgün bir baş sallamasıyla onayladı.

"Oysa işin gerçeği şu; onun soruşturmasını baltalamaya çalışmak gibi bir niyetim hiç yok. Hatta tam tersine bilgi sahibi oldukça onun doğru iz üstünde olduğunu düşünmeye başladım."

Bu cümle Madeleine'in aniden yüzüne bakmasına neden olurken Steckle da merakla kaşlarını çattı. "Büyük taraf değişikliği bu. Oysa sizi Fenton'ın yanlışlığını kanıtlamak üzere Jane'in tuttuğunu sanıyordum."

"Ben o şekilde çalışmıyorum. Ben sadece gerçekleri izlerim."

"Gerçekler sizi hangi noktaya sürüklerse sürüklesin?"

"Kesinlikle."

Steckle yavaşça başını salladı. "Ve bu gerçeklerin Hammond'ın lehine göründüğü kanaatinde değilsiniz?"

"Açıkçası, öyle. Ama yeniden Fenton'ın üzerinizde kurduğu-

nu hissettiğiniz baskıya dönersek, tesisi hemen terk edip olayı araştırmaya son vermemi mi istiyorsunuz?"

Steckle hemen elini kaldırarak itiraz etti. "Hiç de değil. Sadece üzerimizdeki baskı konusunda size dürüst davranmaya çalıştım. Ben sadece bu berbat durumun bir an evvel bitmesi taraftarıyım."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

"Güzel." Madeleine'e döndü. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Ah, evet. Kesinlikle. Hepimiz bunu istiyoruz."

"Güzel. Harika." Dişlerini göstererek gülme benzeri bir ifade takındı. Ardından sehpanın üzerindeki tepsiyi işaret ederek, "Afiyet olsun," dedi.

Steckle gidince Gurney kapıyı arkasından kilitledi. Ateşin karşısındaki Madeleine son derece huzursuz görünüyordu.

"Hava durumunu kontrol edebilir misin?"

"Steckle bizden kurtulabilmek için hava şartlarını abartıyor olabilir," dedi Gurney.

"Yine de kontrol edebilir miyiz?"

"Elbette." Telefonunu alıp internetten meteorolojinin sitesine girdi. Ardından Kurt Gölü diye yazdı.

Hava durumu bilgisi ekranda belirince kaşlarını çatarak, "Bu hiçbir işe yaramaz ki," dedi.

"Ne diyor?"

"Hava çok kötü olabilir ama olmayabilir de diyor."

"Öyle bir şey yazmaz. Tam olarak ne yazdığını okusana..."

"Yüzde otuz ihtimalle bu akşam kar fırtınası beklendiğini, kar kalınlığının on beş on altı santime ulaşacağını, bunun da trafiğe çıkmayı sakıncalı hale getireceğini yazıyor."

"Ve yarın?"

"Yüzde otuz ihtimalle yoğun kar yağışı. Kar kalınlığı kırk beş santime ulaşacak. Saatte altmış kilometreye ulaşacak kar fırtınası görülecek."

"Yani bu öğleden sonra yola çıkmak imkansız olacak?"

"Yüzde otuz ihtimalle öyle demek yüzde yetmiş ihtimalle öyle olmayacak demektir."

Pencereye doğru döndü. Madeleine Şeytan Dişi tepesine bakarken Gurney karısının bir yandan da tırnaklarının derilerini koparmaya koyulduğunu fark etti.

İçini çekerek, "İstiyorsan Vermont'a hemen şimdi gidebiliriz," dedi.

Madeleine yanıt vermedi.

"Yani eğer havanın giderek bozmasından endişe ediyorsan..."

Madeleine sözünü kesti. "Bana bir dakika müsaade et. Şu an... doğru kararı vermeye çalışıyorum."

Doğru karar mı? Ne hakkında?

Maşayı eline alıp odunları düzeltmeye koyuldu. Sonra kalkıp kanepeye geçti. Madeleine tekrar konuşuncaya dek aradan birkaç dakika geçti. Şimdiyse Gurney'in zorlukla duyabileceği bir tonla konuşuyordu.

"Benimle gelir misin?"

"Nereye?"

"Bu sabah gittiğim yere tekrar gitmek istiyorum. Ama sen de benimle gel. Tabii istersen."

Bu soruya evet yanıtı vermenin önemli olduğunu hisseden, bu yüzden de öyle yapan Gurney o an aklına gelen çok sayıdaki soruyu bir tarafa bıraktı.

Kurt Gölü'nün yanından yukarı doğru uzanan yamaca doğru çıkarlarken sis de giderek inceldi. Tepeyi aştıklarında sis tamamen kaybolsa da kaygan yol hızlı gitmelerine engel oluyordu.

Gall Doğa Koruma Alanı'ndan çıktıklarında GPS cihazları onları dağlara doğru daha da dikleşen başka bir yola yönlendirdi.

Yirmi beş dakika kadar sonra GPS birazdan Blackthorn Yolu sapağına geleceklerini bildirdi. İki kilometre sonra geldikleri kavşaktan sapınca bakımsızlıktan yerle bir olmuş, artık ne ol-

dukları bile anlaşılamayan birkaç ahşap harabeden ibaret eski yerleşim yerine ulaştılar.

"Neredeyse geldik," dedi Madeleine koltuğunda dikilerek.

Bir dakika sonra GPS sağa, Hemlock Yolu'na sapmalarını söyledi.

"Sağa dönme," dedi Madeleine. "Her tarafı otlar sarmış. Buraya bir yere park et."

Gurney karısının söylediğini yaptı. Arabadan indiklerinde kendilerini iliklere işleyecek derecede soğuk rüzgarda buldular. Gurney montunun yakalarını kaldırıp, yün kayak beresini kulaklarına kadar çekti. Hemlock Lane eskiden gerçek bir yol olabilirdi ama şu an karşılarında sadece karanlık ormana doğru uzanan her yanı çalılıkların sardığı, küçücük bir patika vardı.

Madeleine, Gurney'in buz gibi elini tutup onu ıssız yola yöneltti.

Buz gibi rüzgar yüzlerine çarpıyordu. Dikkatle ilerleyip, devrilmiş ağaçların üzerinden geçtiler. Karşılarına çıkan ilk bina her yanını simsiyah küf mantarlarının sardığı, terk edilmiş bir kulübeydi. Hemen arkada kısmen ormanın içine gömülmüş gibi duran virane halde iki kulübe daha vardı.

Madeleine durdu. "İkizler, Michael Carey'le Joseph Carey anneleriyle bu kulübede kalırlardı. Yazları anneleri arkadaki küçük kulübeleri kiraya verirdi ama kışları sadece onlar kalırdı."

Bakışlarını etrafta dolaştırırken Gurney karısının bulundukları yerin eski halini hatırlamaya çalıştığını tahmin ediyordu.

Patikanın biraz daha ilerisini işaret ederek, "Gel," dedi bir süre sonra.

Yazdan kalan, kuru çalılıklar her iki taraftan da yolu sarmış, yürüdükçe paçalarına, montlarının kollarına takılıyordu. Birkaç yüz metre kadar sonra ilk kulübelerden daha virane haldeki ikinci yerleşim yerine ulaştılar. Devrilmiş bir çam ağacı en büyük evin neredeyse üçte birini yerle bir etmişti. Diğer üç kulübe de onlarca yıldır dokunulmamaları yüzünden çam iğneleriyle kaplanmıştı.

"Burası," dedi Madeleine.

"Noel tatillerini geçirdiğin ev bu mu?"

Gurney'in elini biraz daha sıktı. "Aslında sadece Noel değil. Son geldiğimde altı hafta burada kaldım."

"Tatilin o kadar uzun muydu?"

"O sene için öyle. Ailem beni kış tatilleri devlet okullarındakinden uzun, yaz tatilleriyse kısa olan özel bir okula göndermişti."

"Peki ya ablan?"

"Ben on beşimdeyken Christine yirmi iki yaşına basmıştı." Duraksadı. "Bana sürpriz çocuk derlerdi. Bu istenmeyen çocuk demenin daha yumuşatılmış haliydi. Bir sabah uyanıp benim sadece kötü bir rüya olduğumu görmeyi dilediklerine eminim."

Karısının açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönen Gurney hiçbir şey söylemedi. Anne babaları hayattayken onlar hakkında çok az konuşmuşlardı. Ölümlerinden sonraysa hiç söz etmemişlerdi. Bu ana dek.

İyice daralan yolda ilerlerlerken Madeleine kocasına biraz daha sokuldu. Sonunda yol neredeyse tamamen kayboldu. Rüzgarın hızı biraz daha artmıştı. Gurney'in yüzü acımaya başladı. Daha gidecek miyiz diye sormaya niyetlendiği sırada bir açıklığa ulaştılar. Hemen arkada bembeyaz bir düzlük uzanıyordu. Gurney bunun donmuş göl olduğunu tahmin etti.

Madeleine onu açıklığa doğru getirdi.

Beyaz düzlüğün ucuna kadar geldiler. Sonra Madeleine soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Burası Grayson Gölü," dedi.

Gölün adı Gurney'de hiçbir çağrışıma neden olmadı. Sonra birden hatırladı. "Burası o çocuğun boğulduğu göl mü?"

"Adı Colin Bantry idi."

Madeleine'in sesindeki hüzün ve gözlerindeki keder Gurney'i ne diyeceğini bilmez hale sokmuştu.

Madeleine duraksadı. Göründüğü kadarıyla acı dolu bir geçmişe uzanmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. "O çocuğa aşıktım."

"Aşık mıydın? Boğulan çocuğa mı? Tanrım, Maddie. Ne... ne oldu?"

Donmuş gölün kıyısındaki iki devasa büyüklükteki ağacı gösterdi. "Bir gece onu buluşmaya çağırdım... Tam buraya. Hava soğuktu. Yılın en soğuk gecesi."

Sustu. Bir süre sessizce ağaçlara baktı.

"Ona hamile olduğumu söyledim."

Gurney devam etmesini bekledi. Tek görebildiği, dikkatini tek yoğunlaştırabildiği şey, karısının yüzündeki ifadeydi. Daha önce bunu hiç görmemişti.

Sanki sözcüklerle kendini cezalandırıyormuşçasına son söylediğini tekrarladı. "Ona hamile olduğumu söyledim."

Yine bekledi.

"Motoruna atladığı gibi uzaklaştı. Arkasına bile bakmadan. Ay ışığında. O tarafa doğru." Titreyen eliyle gölü işaret etti. "Buz kırıldı."

"Bu şekilde mi boğuldu?"

Madeleine başını sallayarak onayladı.

"Peki... Karnındaki çocuğa ne oldu?"

"Hamile değildim."

"Anlamadım."

"Yalan söylememiştim. Gerçekten hamile olduğumu sanıyordum. Adetim gecikmişti. Belki de hamile olmak istedim. Colin'le bütünleşmek istedim. Yeni bir hayat. Beni anne babamdan daha çok isteyecek birilerinin olduğu bir hayat. Tanrım, öylesine umutsuz bir haldeydim ki! Ve onu çok seviyordum!"

"Peki, sence neden öyle yaptı?"

"En korkunç yanı da bu ya. Hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok ama dönüp kaçmış olduğu, benim yüzüme bakmamış olduğu ve bunu bir daha asla yapamayacağı düşüncesi beni kahretti. Tek bir kelime bile söylemeden... Sadece dönüp buzun üzerinde uzaklaşıp gitti."

Yan yana göle bakarlarken ikisi de tek kelime etmedi.

Sonunda Gurney, "Polis soruşturması oldu mu?" diye sordu.

"Elbete. *Colin*'in babası şerif yardımcısıydı."

"Ona olanları anlattın mı?"

"Colin'e hamile olduğumu söylediğimden bahsetmedim. Neden buz üstünde motora binmeye kalktığını bilmediğimi söyledim. Belki hava atmak için, belki de sadece canı öyle istediği için yapmıştır dedim. Bana inandı. Colin öyle biriydi zaten. Herkes *Colin*'in başına buyruk olduğunu bilirdi."

Yeni bir sessizlik. Gurney'in elini neredeyse acıtacak kadar sıkıyordu.

Gurney karısının gözlerinin içine bakarak, "Bunları neden bana anlatıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de buraya geldiğimiz için."

"Bunca zamandır benden sakladığın sırrını şimdi söylemeye karar verdin. Sırf burada olduğumuz için öyle mi?"

"Bunu senden bir sır saklama olarak hiç görmedim. Anlatıp seni de üzmek istemedim."

"Kime anlattın? Arkadaşına? Terapiste? Mutlaka birine anlatmış olmalısın."

"Doğal olarak bir terapiste anlattım. Seninle tanıştığımız günlerde. Klinikte çalışmam için almam gereken sertifika eğitimindeydim. Terapinin başa çıkmamda bana faydası olacağını düşündüm. En azından bunu kendime saklamama olanak tanıyacaktı."

"İşe yaradı mı?"

"O zamanlar öyle düşünmüştüm."

"Ama...?"

"Ama şimdi terapistle yaptığım görüşmenin bende o acı anıların üstesinden geldiğim ve bu konuyu bir daha kimseyle konuşmaya ihtiyaç duymayacağım yanılgısını uyandırdığını düşünüyorum. Yani bunu bir sır olarak görmüyordum derken bunu kastediyordum. Geçmişimin bir parçası olan bu yaşadıklarımın geçmişe ait olduğunu ve onu konuşarak yeniden gün ışığına çıkarmanın manasız olacağını düşünüyordum."

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim evde, mutfak masamızda Jack telefon ekranında Adirondack yol haritasını gösterince, buraya gelirsek Grayson Gölü'ne çok yaklaşmış olacağımızı fark ettim."

"Buraya gelmeyi arzu ettin mi?"

"Ah, Tanrım! Tam tersine. Neredeyse mutfaktan dışarı kaçacaktım."

"Ama gelmeyi sen istedin. Ben kabul etmeden sen evet dedin."

"Çünkü o an kafamda hiçbir şeyi halledememiş olduğumu fark ettim. O an kendimi kötü hissettiğim kadar bunun benim için bir fırsat olabileceğini de hissettim."

Yan yana sessizce karla kaplı gölü seyrettiler.

Madeleine iç çekti. "Bu otuz iki sene önce oldu. Ama hiçbir zaman bitmedi. Belki de bunun nedeni yaptığı şeye bir türlü anlam verememem oldu. Belki de suçluluk hissimi bir türlü hafifletemedim. Belki de onun cesedini bir türlü bulamadıklarından. Belki de..."

Gurney sözünü kesti. "Cesedini bulamadılar mı?"

"Hayır. Bu da gölün lanetiyle ilgili eski hikayeleri yeniden canlandırdı. Bu yüzden de her yaz buraya gelen insanlar gelmeyi bıraktı. Bu küçük kasaba bu yüzden yok olup, şu anki haline büründü." Arabadan indiklerinden beri ilk kez Gurney'in elini bıraktı. İki elini birbirine sürtmeye koyuldu.

"Gölün lanetiyle ilgili hangi eski hikaye bu?"

"Norris Landon'ın bize anlattığı hikayeyi hatırlasana. Uzun yıllar önce kanoları devrilen kızların hikayesini. İçlerinden biri boğulmuştu ve cesedi de bulamamışlardı."

"Doğru. Ta ki cesedin iskeleti beş yıl sonra Kurt Gölü'nde ortaya çıkıncaya dek."

"Evet, o kız burada, Grayson Gölü'nde boğulmuştu. Sonra Colin de burada boğulunca ve cesedi de bulunamayınca hemen eski boğulma hikayesi hatırlandı. İnsanlar bu göle Mezarlık Gölü demeye başladılar."

"Bu yüzden mi insanlar evlerini terk etti?"

"Hayır, bu hemen olmadı. Grayconville çok enteresan bir yerdi. Burası hep yoksullukla boğuşurdu. Buradakilerin çoğu yazlarını kulübelerini tatilcilere kiralayarak geçinirdi. Sanırım boğulan ve cesetleri asla bulunamayan çocuklarla ilgili anlatılanlar hayal güçlerini de etkileyince insanların ayağı buradan çekildi. Kasaba da gelen giden olmayınca fazla dayanamadı ve yavaşça çöküp gitti."

"Şeytan İkizleri. Landon bu göllerin yeraltı mağaralarıyla birbirlerine bağlı olduklarını ileri sürerken göllerden bu isimle bahsetmemiş miydi?"

"Evet." Ormandan havalanan bir kuş sürüsü fırtınada savrulan yapraklar misali salınarak gölün üzerinden uçup gitti.

Madeleine yeniden Gurney'in elini tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmem. Bir sürü şey."

"Sana bunları daha önce anlatmış olmamı ister miydin?"

"Maddie, bana anlatmak istediğin her şeyi bilmek isterim. Her şeyi. Ne olursa olsun. Ben seni seviyorum."

"Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun."

Madeleine elini bırakmadan, Gurney'in gözlerinin içine bakmayı sürdürerek başıyla onayladı. "Dönmemiz gerek. Kar geliyor. Havadaki kar kokusunu alabiliyorum."

Gurney başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kapkara bulutlar toplanıyordu. Ve ileride, donmuş gölün üstünde bir şahin şiddeti artan rüzgarda sağa sola savrularak uçuyordu.

26. Bölüm

Kurt Gölü'nden önceki son tepeyi aştıklarında Gurney'in telefonundan mesaj uyarısı geldi. Ekrana baktığında biri Jack Hardwick'ten diğeri ise gizli numaradan gönderilmiş iki mesaj olduğunu gördü.

"Dikkat et!" diye bağırdı Madeleine tam yolun ortasına fırlayan bir geyiği göstererek.

Gurney frene asıldı ve geyiğe çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Sen yola bak, telefonu bana ver." Elini uzatıp telefonu aldı. "Sesli mesajlarını açmamı ister misin?"

Gurney başıyla onaylayınca Madeleine tuşa dokundu.

Her zamanki gibi Hardwick kendini tanıtma gereği duymamıştı ama onun kaba sesini tanımamak olanaksızdı. *"Hangi cehennemdesin sen? Konuşmamız gereken bir dolu zımbırtı var. Bir, Staten Island'daki o eve söylediğin mektubu yazıp, tüm iletişim numaralarımızla beraber kapının altından attım. İki, Hammond'ın yirmi dokuz milyonuyla ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu. Yalnız bu çok şeyi açıklıyor gibi, değil mi? Üç, sana bir hediyem var. Çok faydalı bir hediye. Yarın Adirondack'tan geçmeyi planlıyorum. Bir araya gelebileceğimiz bir yer ayarlayalım. En kısa zamanda. Bu arada şu an aklıma ne geldi biliyor musun? Baryshansky vakası. Bunu bir düşün."*

Baryshansky vakası? Bir an Gurney on sene önce büyük bir

Rus çetesinin reisiyle ilgili soruşturmadan neden bahsettiğini anlayamadı. Sonra adeta çalan alarm zilleri gibi benzerliği fark etti. O olayda çete Organize Suçlar Bölümü'nden iki başdedektifin cep telefonlarına bir şekilde sızmayı başarmıştı. Hardwick bu vakadan telefon görüşmelerinin güvenli olmayabileceğini ima etmek için bahsetmişti.

"O olay ne?" diye sordu Madeleine.

"Anlaşılan Jack izlendiğinden şüpheleniyor."

"Yani?"

Gurney'in olasılıkları değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Sonra açıklarım. Şimdi müsaade et dikkatimi yola vereyim. Başka bir sürpriz geyik daha istemiyorum."

Madeleine ikinci mesajı dinlemek isteyip istemediğini sordu.

"Şimdi değil."

Tesise gelip, girişteki sütunların yanına park ettiklerinde Madeleine, Gurney'in telefonunu geri verdi. "Bana neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Sanırım Jack telefonunun dinlendiğinden şüpheleniyor."

"O mu dinleniyor, yoksa ikiniz birden mi?"

"Bunu anlayamadım elbette. Ama benim telefonumun güvenli olduğundan gayet eminim."

Madeleine ona endişeli bir ifadeyle bakarken, "Peki ya buradaki odamız dinleniyor olabilir mi?"

"Mümkün ama pek ihtimal vermiyorum."

"Bundan emin olmanın bir yolu var mı?"

"Tespit cihazları var. Bunu Jack'le konuşacağım."

"Kim bizi dinlemek ister ki?"

"Muhtemelen Fenton. Ama buna da pek ihtimal vermiyorum."

"O zaman kim?"

"Güzel soru. Hardwick telefonda anlattıklarından daha çok şey biliyor o kesin. Durumu netleştirmek için onunla yüz yüze görüşme ayarlayacağım."

Madeleine endişeliydi. "Peki şimdi ne yapacağız? Yukarıda,

bir ihtimal dinlenen odamızda ne yapacağız? Mutlu tatilciler gibi mi davranacağız?"

"Aslında tam olarak yapmamız gereken de bu."

"Peki ne konuşacağız? Ya da ne konuşmayacağız?"

"En önemli şey, dinlendiğimizden şüphelendiğimizi belli etmemek. Eğer odamız veya telefonlarımız dinleniyorsa..." Telefonunda hâlâ dinlemediği bir mesaj olduğunu hatırlayarak cümlesini yarıda kesti. Telefonundan mesaj bölümüne girip imlece dokundu.

Genç, korku dolu bir kadının sesiydi. *"Merhaba. Telefonu açacağınızı ummuştum. Mektupta öyle yazıyordu. Orada mısınız? Size numaramı verebilir miyim? Belki de ben tekrar arasam daha güvenli olacak. Tamam, öyle yapacağım. Sizi... tam olarak... hmm...dörtte tekrar arayacağım. Olur mu?"*

Gurney saatine baktı. 3:53. Güneş bulutların arasına saklanmıştı. Birazdan da Mezarlık Tepesi'nin ardında batacaktı.

"Bu ulaşmaya çalıştığın kız mı?" diye sordu Madeleine.

"Sanırım."

"Şimdi ne olacak?"

"Burada aramasını bekleyeceğim. Sen yukarıda, odada daha rahat edebilirsin."

Karısı yüzünü ekşitti. "Odamızın dinlendiğini düşünüyorsun değil mi?"

"Mümkün. Ama bununla bizi değil de Hammond'ı dinlemeyi amaçladıklarını sanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü Suç Araştırma Bürosu soruşturması Richard üzerine yoğunlaşmış durumda. Jane de onu koruyan kişi pozisyonunda görünüyor. Ayrıca Jane, Hardwick'i olaya dahil eden kişi. Ve Hardwick dinlendiğinden şüpheleniyor. Bana kalırsa asıl dinlenen telefon Jane'inkiydi. Dinleyen kişi bu şekilde Hardwick'i öğrenmiş olmalı."

"Peki ya seni?"

"Eğer telefonda bu konuyla ilgili konuştu ve o sırada benim

adımı söylediyse evet. Ama tüm bunlar sadece varsayım. Benim gerçeklere ihtiyacım var."

Uzun bir sessizlikten sonra Madeleine uzanıp Gurney'in elini tıpkı o ıssız Graysonville kasabasındaki gibi sımsıkı tuttu. "Kızmadığına emin misin? Az önce anlattıklarımla ilgili?"

"Elbette eminim..." Daha başka bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Daha önceki çağrıda olduğu gibi bu da gizli numaradandı. Gurney arayanın Angela olduğunu tahmin etti. Çaresizce Madeleine'e bakıp özür dilemeye yeltendi.

Madeleine sözünü kesip, "Telefonunu açsana," dedi.

Gurney iç çekip çağrıyı cevapladı. "Ben Dave Gurney."

"Size mesaj bırakmıştım." Aynı korku dolu sesti.

"Evet, mesajınızı aldım," dedi mümkün olduğunca sakin bir ses tonu kullanmaya çalışarak. İlk anda en önemli olan şey onu korkutup kaçırmamaktı. "Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Steven'la ilgili anlatacağınız her şeyin bana büyük yararı olacak."

"Stevie."

"Stevie. Tamam. Bakın ne kadar az şey biliyorum. Bu yüzden anlatacağınız her şeyin bana büyük yararı olacak. Ona herkes mi Stevie derdi yoksa sadece siz mi?"

"Ailesi ona Steven derdi ve o da bundan nefret ederdi." Kızın ses tonundaki çocuksu tonlama Gurney'in tahmin ettiği yaşından çok daha küçükmüş gibi düşünülmesine neden oluyordu.

Gurney bu çocuksu tavrın üzerine gitmeye karar verdi. "Aileler böyledir işte. Bazen sorun çıkartırlar."

"Hem de nasıl! Özellikle de onun ailesi."

"Peki ya sizinkiler?"

"Onlarla görüşmüyorum."

"Ben de benimkilerle fazla görüşmezdim. Size Angie mi yoksa Angela mı diyorlar?"

"Herkes bana Angela der. Kimse Angie demez."

"Tamam, Angela. Bak şimdi, seninle buluşup, Stevie hakkında konuşabileceğimiz bir yer var mı? Kendini güvenli hissedebileceğin bir yer?"

"Neden buluşmamız gerekiyor?" Sesi hafifçe titriyordu.

"Öyle bir zorunluluğumuz yok. Sadece daha güvenli olur diye düşündüm. Sen bilirsin."

"Daha güvenli mi?"

"Seni korkutmak istemiyorum, Angela, ama durumun çok tehlikeli olduğunu anlamak zorundasın."

Angela, Gurney'in telefonun kapandığını düşünecek kadar uzun süre sustu. Tekrar konuştuğundaysa titreyen sesi artık iyiden iyiye korku doluydu. "Sanırım. Ama neden buluşmamız daha güvenli olacak?"

"Çünkü telefonlarımız güvenli olmayabilir. Elinde gerekli aletleri olan biri her türlü iletişim aracına erişebilir. Telefona, mesajlara, e-postalara. Böyle şeyleri haberlerde hep görüyorsundur."

"Sanırım."

"İki kişi arasındaki en güvenli görüşmenin nerede yapılabileceğini biliyor musun?"

"Tuvalette?"

"Aslında tuvalet en kolay mikrofon yerleştirilebilecek yerlerdendir."

"O zaman neresi?"

"Arkadan başka konuşmaların, seslerin geldiği kalabalık r
mekanlar. Bu, kulak misafiri olmak isteyenlerin işini zorlaştırır. |
Böyle bir ortamda görüşmenin ikimiz açısından da daha güvenli □□&□ |
olacağını düşünüyorum."

"Büyük bir mağaza gibi mi?"

"Olur, çok güzel olur. Harika bir fikir." ,□ □ □

"Öyle çok yer biliyorum. Siz nerdesiniz?"

"Şu an Adirondack Dağları'ndayım."

"Stevie'nin hipnozcu adamla buluştuğu yer değil mi orası?"

"Evet, tam olarak oradayım. Stevie'ye burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çünkü ancak burada olanları anlayabilirsem, Floral Park'ta neler olduğunu tespit edebilirim."

Yeni bir sessizlik. Gurney, bir sonraki adımı ona bırakarak bekledi.

"Onun intihar ettiğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Sen?"

"İntihar etmiş olamaz."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yapamaz işte. Bana verdiği o sözlerden sonra intihar edemez. Evlenecektik. Kendi evimiz olacaktı. Kendini öldürmüş olamaz. Bu imkansız!"

Gurney'in sormak istediği onlarca soru vardı ama yanlış bir sorunun onu korkutabileceği düşüncesini aklından çıkarmıyordu. Şu an temel amacı onu daha fazla gözlem imkanı bulabileceği kadar yüz ifadeleriyle beden dilini okuma fırsatı da sağlayacak bir yüz yüze görüşmeye ikna etmekti.

"Söylediklerini çok iyi anlıyorum, Angela. Kesinlikle. İşte bu yüzden olanları öğrenmek istiyorum. Aksi takdirde hiçbir zaman güvende olamayacaksın."

"Böyle söylemeyin. Beni korkutuyorsunuz."

"Bazen korkmak iyidir. Doğru şeylerden korkmak bizim, geçmişte yapılan yanlışlara olan korkumuzu yenmemizi sağlar."

"Ne demek istediğinizi anlamadım?"

"Stevie'ye bunu yapan her kimse seni de korkutuyor. Yanılıyor muyum?"

"Evet."

"Ama benden de korkuyorsun. Çünkü ben dedektifim ve sen dedektiflerle konuşmak istemiyorsun. Doğru mu?"

Kızın bu noktadaki sessizliği yeterli yanıttı.

"Sorun yok, Angela. Seni anlıyorum. Ama kendine şunu sor: Bu kişilerden hangisi seni daha çok korkutuyor? Stevie'nin ölü-

münden sorumlu olan kişi mi yoksa başka kimse zarar görmesin diye her şeyi açıklığa kavuşturmaya çalışan kişi mi?"

Kızdan endişeli, hafif bir iç çekme sesi geldi. "Bundan nefret ediyorum. Neden böylesine zor kararlar vermek zorundayız?"

Gurney hiçbir şey söylemeden sadece bekledi.

Başka bir iç çekme ses daha işitildi. "Pekala. Sizinle yarın buluşabilirim. Bir yer biliyorum."

"Neresi olduğunu ve kaçta gelmemi istediğini söyle."

"George Gölü Kasabası'nı biliyor musunuz?"

"Evet."

"Yarın sabah onda orada olabilir misiniz?"

"Tamam. George Gölü Kasabası'nda nerede?"

"Tabitha Oyuncak Bebek mağazasında. İkinci katta, Barbie bebeklerin orada olacağım."

Hâlâ içeri girmemişler, Madeleine'le birlikte giriş sütunlarının yanında duruyorlardı. Gurney telefonundan internete girerek 'Tabitha Oyuncak Bebek' diye yazdı.

Woodpecker Sokağı George Gölü Kasabası adresindeki mağaza hemen ekranda belirdi. Oyuncakçının web sitesi oldukça hoş dekore edilmiş masalsı bir kulübeyi gözler önüne seriyordu. Web sitesindeki kulübenin üzerindeki masmavi gökyüzünde gökkuşağı gibi kavisli biçimde 'Muhteşem, Sevimli, Koleksiyonlara Layık Bebeklerin Yuvası' ibaresi göze çarpıyordu.

Madeleine kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Oyuncak bebek mağazası mı? Erkek arkadaşının ölümünü orada mı konuşmak istiyor?"

"Tuhaf bir seçim gerçekten."

"Nedenini sormadın ama."

"Onu ürkütebilecek hiçbir şey sormak istemedim. Benimle görüşmeyi kabul etti. Asıl önemlisi bu."

"Ben de seninle gelsem bir sakıncası olur mu?"

"Bunu neden istiyorsun ki?"

"Burada yalnız kalmak istemiyorum."

"Sadece gidiş iki saatlik yol. Farkındasın değil mi?"

"Diğer seçeneğe göre yine de daha iyi."

Gurney omuz silkti. "Şimdi Jack'i arayacağım. Biraz uzun sürebilir." Binayı işaret etti. "Ana bacada duman var. Demek ki Şömine Odası'nda ateşi yakmışlar. İstersen içeri girip biraz ısın."

"Sen ne zaman içeri girersen ben de o zaman gireceğim."

"Sen bilirsin." Yeniden telefonundaki web sitesine döndü. Adresi kopyalayıp, Google Maps'e yapıştırdı. Sonra çıkan adres tarifine göre yakındaki bir benzin istasyonunu işaretleyip adresi bir daha kopyalayıp, açtığı boş bir e-postaya adresi yapıştırdı. Sonra da Hardwick'i aradı.

Hardwick daha ilk çalışta telefonu açtı. "Baryshansky vakasına neden gönderme yaptığımı anladın mı?"

"Sanırım."

"Güzel. Bunu akılda tutmak önemli. Neyse bunu geçelim. Sana ne zaman özel bir hediye verme imkanım olacak?"

"Senin ne zaman ve ne kadar bir mesafeye yolculuk etmek istediğine bağlı."

"Her yer. Her zaman. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Yarın buluşmak istediğim genç bir bayanla görüşme fırsatı bulmayı planlıyorum. Belki seninle de o civarda bir yerlerde görüşebiliriz."

"Kesinlikle."

"Adres bilgisini sana e-posta olarak yollayacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Gurney yeniden e-posta kutusuna dönüp, George Gölü'ndeki benzin istasyonu adresini yapıştırdığı e-postayı açtı. Adresin altına, "Saat 9'da burada," yazdı. Sonra da e-postayı Hardwick'e yolladı.

Madeleine buz gibi havada, elleriyle vücudunu sarmış öylece bekliyordu.

"Hadi içeri girelim de ateşin karşısında buzlarımız çözülsün."□ -□ +!ı

Madeleine, Gurney'in peşi sıra Şömine Odası'na yöneldi. Ma-□ □ □ f□ deleine içeride, gürül gürül yanan şöminenin başında ancak birkaç □ □ '□8 dakika geçirdikten sonra kavuşturduğu ellerini çözebilmişti.]□□□□

Gurney, Madeleine'in yanında bedenini saran sıcaklığın, içi-□ □ □ □ ne işlemiş soğuğu alt etmesini beklerken, bir yandan da gözlerini□ □ □ □ kapatıp, kendini titreşen turuncu alevlerin göz kapaklarında dans□ +ę□ " edişine bıraktı.

Bu anlık huzur Austen Steckle'ın kaba sesiyle sona erdi. □ □ □ □

"Sonunda soğuktan kaçıp içeri girmeye karar verdiğinize se-□□ □ □ vindim. Hava kötü. Gece daha da kötüleşecek." Odanın geniş' giriş kısmında üzerinde dar ekose gömleği, kanvas pantolonuyla □/□□□ Gurney'e bakıyordu. "Kurtları duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Gurney. "Ne zaman?"

"Kısa bir süre önce. Yukarıda, tesisin arka tarafındaki orman- □ □ □ □ da. Tüyler ürperticiydi."

"Kurtları çevrede sık sık görür müsünüz?"

"Hiç görmeyiz. Zaten bu da daha kötü ya. Sadece seslerini duymak. Ormanda dolaşan canavarların sesleri!"

Steckle'ın bu sözlerinin neden olduğu huzursuz sessizliği Madeleine sonlandırdı. "Hava bu gece daha mı kötü olacak dediniz?"

"Çok büyük bir fırtına yaklaşıyor. Çok şiddetli bir rüzgar. Üstelik sıcaklık da hızla düşüyor. Buradaki hava insanı çok sarsar. Bu gece iliklerimize işleyecek kadar soğuk olacak. Sonra sabah güneş açacak. İnanabiliyor musunuz? Ama yarın akşamüstü kuzeyden gelen büyük fırtınayla asıl kıyamet kopacak."

Madeleine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Büyük fırtına mı?"

"Kutuplardan gelen soğuk hava kütlesi. Görüşü sıfıra indirecek şiddetli rüzgar ve ardından kapanan yollar."

Gurney açısından hava durumuyla ilgili bu uyarıların buradan gidişlerini çabuklaştırmak amacı güttüğü apaçık ortadaydı. Yine de eğer Steckle, Kurt Gölü'nden gitmelerini Fenton'ın baskısıyla

talep ediyorsa, gideceklerine dair verilecek bir söz başka kapıların anahtarı olarak işe yarayabilirdi.

Gurney kaşlarını çattı. "Belki de şu fırtınadan önce buradan ayrılmamız en iyisi olacak. Yoksa bir türlü Vermont'a ulaşamayacağız."

Steckle derhal başını sallayarak onayladı.

"Sorun şu," dedi Gurney. "Gitmeden önce konuşmam gereken biri daha var."

"Kim?"

"Peyton Gall."

"Onunla neden konuşmak istiyorsunuz?"

"Ethan'ın vasiyetnamesi, artık Ethan ölmüş olduğuna göre, iki kişiyi doğrudan ilgilendiriyor. Peyton Gall ve Fenton'ın mirasçı olduğunu bana bildirmekten büyük mutluluk duyduğu Richard Hammond. Ama Peyton'ın payı Richard'ınki kadar büyük olduğuna göre onun da Ethan'ın ölümünden çıkarı var demektir. Hatta daha bile çok çıkarı var. Çünkü..."

Steckle hemen müdahale etti. "Uzaktan nasıl göründüğünü anlayabiliyorum. Ama bunun gerçekle ilgisi yok. Peyton'ı hiç tanımadığınız çok açık."

"Zaten doldurmaya çalıştığım en büyük boşluk da bu."

"O zaman vakit kaybedip hiç yoktan yüzyılın fırtınasına yakalanmamanız için bu boşluğu doldurmanıza yardım edeyim."

Steckle yanlarına geldi. "Bakın, Peyton'la ilgili ileri sürdükleriniz bütünüyle olanaksız. Bu o kadar açık ki. Eğer bu dört ölümün, cinayet, intihar, artık ne derseniz, bu dört vakanın arkasındaki beyin Hammond değilse, o zaman işin içinde başka biri var demektir. Tamam, kabul. Ama bu kişinin Peyton olabileceğini düşünmek bile çok büyük bir saçmalık."

"Neden?"

Steckle sesini alçaltıp, itici bir tonla, "Çünkü Peyton öncelikleri kokain ve kadın, daha çok kokain ve daha çok kadın olan, kaçık bir uyuşturucu müptelasıdır." Yan gözle Madeleine'e baktı. "Ka-

balığımı bağışlayın, Bayan Gurney, ama doğruya doğru eğriye eğri k
demek gerekir. Uyuşturucudan beyni hasar görmüş, sosyal çevre-
si her taraftan toplayıp getirdiği fahişelerden ibaret olan birinden
bahsediyoruz. Rusya'dan, Tayland'tan, Vegas'tan, Newburgh'taki
uyuşturucu müptelalarının kaldığı evlerden. Onun için fark etmez.
Onun derdi hep aynıdır."

Gurney, Steckle'ın tıraşlı kafasındaki ter damlalarını görebili-
yordu. "Gall ailesinin hayatta kalan son üyesi olduğuna göre, bu
kaçık şu an sizin patronunuz konumunda değil mi?"

"Alakası yok. Bir kere burasıyla ilgili uzun vadeli hayallerim
yok. Hiçbir zaman bir sözleşme filan imzalamadım. Ben burada
Ethan'la aramızdaki karşılıklı güven esasına dayalı olarak çalış-
tım. Peki, şu an neye dayanarak görev yapıyorum biliyor musu-
nuz? Hiçbir şeye. Üç ay sonra hâlâ burada olursam çok şaşırırım
doğrusu. O pislik en kısa zamanda her şeyi tarumar edecektir."

"Onun son zamanlarda düzeldiğini duymuştum. En azından
bir süreliğine."

"Doğru ama bu kısa süreli düzelme dönemleri hep oldu. So-
nunda da yine eski haline döndü. Dönünce de daha da iğrençleşti."

"Kısacası onun bir suçu planlamak için de planını uygula-
mak için de yeterli akli melekelere sahip olmadığını mı söylü-
yorsunuz?"

"Anlamışsınız."

"O zaman onunla görüşmem çok kısa sürecek."

Steckle'ın öfkesi açıkça görünüyordu. "Sizinle konuşmak is-
temeyecektir."

"Bu noktada sizin yardım edebileceğinizi düşünüyorum. İşin
doğrusu şu, onunla görüşüp, durumunu kendi gözlerimle net ola-
rak görmeden buradan ayrılmayı istemem. Eğer tüm söyledikle-
riniz doğruysa zaten görüşme çok kısa sürecek. Bana sadece on
beş ya da yirmi dakikasını ayırmasını söyleseniz yeter."

"Ya kabul etmezse?"

"Kabul edene dek burada kalacağımı, bu sırada da sürekli onu

izleyip, eğlence faaliyetlerini daha yakından izleme imkanı bulacağını bilirse kolayca ikna olacaktır."

Steckle aldığı derin nefesi ağır ağır verdi. "Güzel. Bildiğiniz gibi yapın. Talebinizi ona aktaracağım."

"Yarın o 'büyük fırtına' başlamadan önce onunla görüşebilirsem çok mutlu olacağım."

"Elimden geleni yapacağım." Yüzünde samimiyetten uzak bir gülümsemeyle odadan çıktı.

Madeleine şaşkın bir halde Gurney'e bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Adirondack'ın ikliminden nefret eden biri için Adirondack'taki bir tesisi yönetmenin son derece tuhaf bir iş olduğunu düşünüyorum."

Yukarı, süite çıktıklarında, Gurney kendisini frekansları karışan iki radyo istasyonunu dinleyen biri gibi hissediyordu. Dedektif ve kocalık rolleri giderek birbirleriyle daha sert bir çekişmeye girmiş gibiydi. Bu akıl karıştırıcı vakanın ayrıntılarıyla uğraşmaktan çok büyük bir zevk aldığını inkar edemezdi. Diğer taraftan Madeleine'e daha fazla destek olma arzusu içindeydi. Ama bu desteği sağlamak için tam olarak ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Bir kez daha cinayetlerle uğraşmanın evlilikle ilgili sorunlarla uğraşmaktan çok daha rahat olduğunu fark etti. İşin içinden çıkamayınca da olaya daha fazla müdahil olup olmama kararını Madeleine'e bırakmaya karar verdi.

"Eğer Hammond konusunu tamamen kapatmamı istersen dediğini yapacağım. Yarın sabah söz verdiğim gibi Hardwick ve

yola çıkı

"I

bilir. I

şöyle bir bakma sözü vermiştim. Bunu da yapım zaten."

"Peki ne gördün?"

"Bu işin içinde bir başka şeyle çelişmeyen hiçbir nokta olmadığını gördüm."

"Örneğin?"

"Elimizde işlenmesi mümkün olmama ihtimali olan bir suçu işlediği ileri sürülen bir şüpheli var. Ayrıca elimizde bir de en zengin kurbanın yoldan çıkmış kardeşi var. Onu şüpheli olarak bile nitelendiremiyoruz. Sonra aileye ait kurtlarla ilgili saçma bir kabus öyküsü var. Tabii bu saçma öykünün geçtiğimiz ay içinde gerçekleşmiş dört ölüm vakasında yeniden gündeme gelmesini saymazsak. Artı bir de Kurt Gölü'nde kötü bir şeyler olduğuna inanan tek kişi gibi görünen yarı kaçık bir çalışan var."

"Peki ya Jane?"

"Jane?"

"Belki de olayın en önemli noktası olan, Richard'ın Ethan'ın vasiyetindeki yeriyle ilgili bilgiyi seninle neden paylaşmadığına ilişkin yalan söyleyen, gerçeğin peşindeki azize rolündeki o kadından bahsediyorum."

"Bu da önemli bir husus. Yani bu vakadaki hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını gösteren başka bir ayrıntı. İmkansız değilse de çok tuhaf bir olay olduğu açık."

Madeleine, Mona Lisa gülümseyişiyle Gurney'e bakıp, "Yani oltaya geldin," dedi.

Gurney karısının konuyu başka noktaya çekmesindeki ustalığından şaşkına döndü. Oysa az önce işi bırakmayı önermişti.

"Oltaya geldin," diye tekrarladı Madeleine. "Seni tuhaf ve imkansız olaylar kadar çeken başka bir şey yoktur. Bırakıp gidebileceğini sanıyorsun ama yapamazsın. Ayrıca bunu yapabilsen bile... bu sefer ben tek başıma burada kalacağım."

"Neden?"

"Bitirmek için geldiğim şey için."

Gurney bir şey söyleyemeden telefonu çaldı.

Ekranda Holdenfield'ın ismi belirmişti. Madeleine'e baktı. Karısı açabileceğini işaret edince YES tuşuna bastı.

"Rebecca?"

"Selam, David. Senin için önemli olur mu bilmiyorum ama mümkün olduğunca çabuk seni aramayı istedim."

"Çok teşekkür ederim. Sağ ol."

Madeleine banyoya gidip, kapıyı bariz biçimde hızla kapattı.

"İşe yarar yaramaz ben anlatayım da," dedi Rebecca. "Hammond'ın dergilerde yayımlanan makaleleriyle kendisiyle ilgili basında yer alan bilgileri şöyle bir gözden geçirdim. Basında çıkan haberlerin çoğu onun Eşcinsellere Acil Durum Terapisi çalışmalarıyla ilgili tartışmaları içeriyor. O günlerde eşcinsel karşıtlığı çok daha yoğundu belki ama hâlâ eskisi kadar nefret edenler var."

Bu sözler Gurney'in aklına Bowman Cox'un nefret dolu bakışlarını getirdi. "Başka tartışmalar da olmuş mu?"

"Evet, mesleki ölçekte. Hammond ilaç firmalarına yönelttiği, zehirden farksız ürünlerini sırf kâr uğruna satışa sürdükleri suçlamalarında sözünü hiç sakınmamış. Ayrıca ilaçların aksine hipnoterapinin son derece güvenli olduğunu ileri sürüp, kendi teknikleriyle de imkansız olarak nitelendirilen sonuçlara ulaşabildiğini iddia etmiş."

"Bu tekniklerden hiç bahsetmiş mi?"

"Ah, işte sorun bu ya. Kayıtlara geçmiş, hasta başarı oranı çarpıcı biçimde çok yüksek. Obsesif bozukluk, fobiler, travma sonrası stres bozukluğu gibi rahatsızlıklar üzerindeki başarısı Amerikan Psikiyatri Kurumu'nun açıkladığı başarılı tedavi ortalamasının beş katı kadar yüksek."

"Ama...?"

"Ama açıkladığı teknikleri kullanan diğer terapistler onun sonuçlarına yaklaşamıyorlar bile."

"Bu sahte başarı öyküleri anlattığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, bunlar defalarca kontrol edildi. Ve sonuçta onun gerçekten nefes kesici başarılar göstermiş olduğu teyit edildi."

"Peki buna nasıl bir açıklama getiriliyor?"

"Bana kalırsa yöntemle yöntemi kullanan kişi arasında eşsiz bir sinerji var."

"Yani?"

"Hammond'ın hastalar üzerinde başka bir benzeri olmayan müthiş güçlü bir etkisi var."

"Yani başka terapistlerin yapamadığı şeyleri yapmasını sağlayan bir yeteneği olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun mesleki yetenekleriyle ilgili yapılabilecek en gerçekçi tahminin bu olduğunu söylüyorum. Ayrıca onun kullandığı tekniklerin başkaları tarafından ancak bizzat gözlemlendiği takdirde öğrenilebileceği kanaatindeyim."

Gurney bir süre bu söylenenleri düşündü. "Eğer gerçekten bu derece yetenekliyse, Dr. Hammond üstünde bir hayli yüksek bir fiyat etiketiyle dolaşıyor demektir."

"Aslında öyle." Holdenfield duraksadı. "İşin tuhaf tarafı parayla hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyor. Sadece parayla da değil, mesleki alanda sadece söylemesiyle elde edebileceği prestijli mevkilere gelmek konusunda da uzaktan yakından bir ilgisi yok."

"Kapatmadan bir soru daha sorayım. 'Transla Güdülenmiş İntihar' terimi sana bir şey ifade ediyor mu? Kısa bir süre önce bu terimi duydum. Gerçekten bilimsel bir mana taşıyıp taşımadığını bilmek istiyorum."

"Sanki öyle bir şeyler duydum gibi. Tam olarak hatırladığımda sana dönerim. Başka sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hammond hiç senin bahsettiğin şu yeni araştırma alanıyla, yani düşüncelerle onları meydana getiren duyguları ayırma hususuyla ilgili herhangi bir yorum yapmış mı?"

"Aslına bakarsan yapmış. Kısa süre önce yayımladığı bir makalede hipnoterapiyle bunun mümkün olduğunu ileri sürmüş. Hatta yazdıklarından bunu gerçekleştirmeyi başardığına dair ipuçları bile var."

27. Bölüm

Ertesi sabah saat 6:45'te daha güneşin ilk ışıkları etrafı aydınlatırken kaloriferini son ayarında açtıkları Outback'e binip George Gölü'ne doğru yola çıkmışlardı bile. İlk tepeyi aştıkları esnada Madeleine uyuyakaldı.

Adirondack'tan anayola uzanan dar yollar dün geceki fırtına yüzünden bir hayli kaygandı. Bu yüzden Gurney hızlı gidemedi. Ama anayolda hem kar hem de trafik açısından herhangi bir sorun görülmediğinden kaybettiği süreyi orada telafi etmeyi başardı.

Saat 8:56'da George Gölü Kasabası'na girdi. Saniyeler sonra da üzerindeki soğuk gökyüzü gibi gri göl karşısında belirdi. Yol giderek göle yaklaşırken boş bir marinanın, kapalı bir lokantanın ve göl kıyısındaki, otoparkı boş bir otelin önünden geçtiler.

Saat 8:59'da Woodpecker Sokağı'ndaki Sunoco benzin istasyonuna ulaştı. Benzin pompalarının arkasındaki marketin önüne park etmiş, kırmızı GTO'yu hemen fark etmişti. Hardwick elinde sigarası, park alanında volta atıyordu. Bir hayli keyifsiz görünüyordu. Gergin yüz hatları, kaslı vücudunun ortaya koyduğu sinirli hali, kayak köpeklerininkileri andıran buz mavisi gözleri, aklı başında bir yabancının ondan uzak durması için yeter de artardı bile.

Madeleine koltuğunda gerindi.

"Geldik," dedi Gurney, GTO'nun yanına park ederken. "İnip biraz dolaşmak ister misin?"

Madeleine ağzının içinden bir şeyler mırıldanıp başını iki yana salladı.

Gurney indi. Göl tarafından esen rüzgarı hissedince montunun önünü kapattı. Hardwick'e doğru yürürken o da sigarasını yere atıp, sanki az önce kendisini sokan bir eşekarısını eziyormuşçasına ayağıyla sertçe bastırdı. Elini uzatarak Gurney'e doğru yöneldiğinde kederli ifadesi yerini tüm yüzünü kaplayan gülümsemeye bıraktı.

"Davey! Seni gördüğüme sevindim!" Bu abartılı karşılaması en az yüzündeki gülümseyiş kadar sahteydi.

Gurney elini sıktı.

Hardwick aynı şekilde gülümsemeyi sürdürse de sesini alçaltı. "Kimin izlediği belli olmaz. Hediye sözümün inandırıcılığını devam ettirmem gerek." GTO'nun yolcu kapısını açıp aldığı küçük bir hediye paketini Gurney'e uzattı. "Aç ve şaşırmış gibi yap. Ve de sevin."

Gurney paketten son moda bir akıllı telefona benzeyen bir cihaz çıkardı.

"Son sistem takip algılayıcı," dedi Hardwick. "Ana ekranda tüm yapılacaklar yazılı. Şifren Sherlock. Tek yapman gereken tarama fonksiyonunu etkinleştirip cebine koymak. Otomatik olarak nerede olduğunu tespit edip, etraftaki tüm mikrofon, video kamera, araç takip aygıtı, kayıt cihazı, vericilerin yerini tespit eder. Bunları haritaya kaydeder, kapsama alanlarını belirler ve aynı noktalara gelindiğinde yeniden uyarır. Soracağın bir şey var mı?"

"Bunu nereden aldın?"

"Mellery vakasındaki şu kızıl saçlı, teknoloji meraklısı sert kızı hatırlıyor musun?"

"Komiser yardımcısı Robin Wigg?"

"Artık Komiser Wigg. Anti-Terör Birliği'nde teknoloji çalış-

maları yürütüyor. Onunla iletişimi koparmadım. Sohbet sırasında ona takip ediliyor olabileceğimden şüphelendiğimi söyledim. Böyle şeyler onu çok heyecanlandırır. Üç gün içinde bana bunu gönderdi. Böylece, o da gayrı resmi bir şekilde de olsa cihazı test etmiş olacak."

"Neden böyle bir endişeye kapıldın?"

"Küçük, berbat bir seyahat ilanı." Hardwick caddede bir sağına bir soluna bakıp, marketi işaret etti. "Hadi içeri girelim."

İçerisi, kasadaki vücudu dövmeli, kısa yeşil saçlı kız dışında boştu. Hardwick buzdolabına doğru yönelirken, "Bir şey ister misin?" diye sordu.

"Anlatsana şu ilanı artık!"

Hardwick buzdolabının cam kapısını açıp bir şişe soda aldı. "Sıradan bir ilan işte. Harpers Glen. Daha önce duymuş muydun?"

"Balonla gezi gibi?"

"Öyle ıvır zıvır işte. Turistleri alıp Finger Gölleri'nden birinin en berbat yerine götürüyorlar."

"Eee. Harpers Glen'in ilanı var sende. Ve?"

"Postayla geldi. Biri ilanın üzerine 'Unutulmaz,' diye yazmış. Hatta altını bile çizmiş."

"Anlamı ne?"

"Anlamı çok. Hatırlasana, sana bu Hammond vakasını neden getirdim? Yani zekanı lanet olası bir kirpiyle uğraşarak heba etmene engel olmak dışında."

"Ön planda başka biri olsun istedin. Böylece Gil Fenton onun soruşturmasının altını oymaya çalıştığını bilemeyecekti."

"Onun bunu bilmesini neden istemediğimi hatırlıyor musun?"

"Çok eskiye dayanan, seninle ilgili yanlış biçimde sonuçlanmış bir olayla ilgili bir şeyler biliyor. Eğer çok kızarsa ağzındaki baklayı çıkartabilir."

"İşte o yanlış sonuçlanan şey Harper Glen'e kadar uzanıyor."

Düşük belli kot pantolonu, başına göre çok büyük duran kır-

mız beyzbol kepi, parıldayan oniks taşlı küpeleriyle içeri giren bir genç bir hip-hop parçası mırıldanarak gidip Gurney'in yanındaki buzdolabının kapağını açtı. Yüksek kafeinli BAM dedikleri içeceklerden dört kutu aldı.

"Hadi uzayalım buradan," diye homurdandı Hardwick. Yeşil saçlı kıza sodanın parasını ödedi. Birlikte dışarı çıktılar.

GTO'nun yanında Hardwick yeni bir sigara yakıp, öfkeli bir iki nefes çekti.

"Sanırım o ilanın sana gönderilmesinin tesadüf olma ihtimali yok değil mi?" diye sordu Gurney.

"Hiç kimse bana öyle bir ilan göndermez. Hele bir de üzerindeki 'Unutulmaz,' yazısıyla. Tesadüf olmasına imkan yok. Bu bildiğin tehdit. Fenton benim Hammondlar'la çalıştığımı biliyor. Bu da bir yerlere mikrofon yerleştirdiği anlamına gelir."

"Dağ evine mi?"

"Büyük olasılıkla."

"Tamam. Şimdi ne olacak?"

Hardwick mide asidinden muzdaripmişçesine yüzünü ekşitti. "Bu benim kaçmaya çalıştığım bir durumdu. Ama gerçeklerle yüzleşmek gerek. Aslına bakarsan bu noktadan sonra Fenton'ın bilip bilmemesi bir şeyi değiştirmez. Eğer Harpers Glen kartını oynamak istiyorsa kendi bilir. Ama onun da benimle birlikte batacağını o aşağılık herifin kafasına sokacağım."

Bir sigara daha çıkartıp yaktı.

Gurney omuz silkti. "Pekala, anladım, Fenton biliyor gibi görünüyor. Ama kesin değil."

Hardwick boğazındaki balgamı öksürerek çıkartıp kaldırıma tükürdü. "Hiçbir şey kesin değildir. Ama sağlam bir varsayım."

"Şunu söylemeye çalışıyorum. Diyelim ki bilmiyor, ilan sana başka bir yoldan geldi. Böyle bir ihtimal var. Bu yüzden gereksiz yere senin bu olayın içinde olduğunu bangır bangır ilan etmenin bir manası yok. Sonuçta adam altına imzasını atmamış ya. Eğer karşısına çıkıp ona her şeyi anlatırsan, böyle bir posta gönderdi-

gini kabul etmeyecektir. Gereksiz yere ona seni enselemiş olma keyfini tattırmış olacaksın."

"Orta parmağımı gözüne sokmamalıyım yani?"

"Senin yerinde olsam bu isteğime direnirdim." Gurney durakşayıp, elini cihazı yerleştirdiği cebine vurarak, "Sanırım benden izlenme şüphelerini doğrulamak için bu cihazla dağ evine gitmemi istiyorsun?" dedi.

"Kesinlikle. Ayrıca sizin şu Başkanlık Süiti'nizde de şöyle bir dolaşsan iyi olur."

Gurney başıyla onayladı, ardından kendi aracına bakarak, "Şu senin cihaz GPS takibini de tespit edebilir mi?" diye sordu.

"Wigg'e göre her şeyi tespit edebiliyor."

"Sen kendi arabanı kontrol ettin mi?"

"Evet. Temiz."

"Angela'yla buluşmadan önce benimkini de bir kontrol etsek mi?"

Hardwick sigarasından derin bir nefes alıp, "İyi fikir," dedi.

Madeleine artık tamamen uyanmış, cihazın ekranına en az Gurney'le Hardwick kadar merak ve endişe dolu gözlerle bakıyordu.

Cihaz Gurney'in o ana dek gördüklerinin en gelişmişiydi. Tarayıcı çok kısa zamanda içinde oldukları aracın şeklini ekranına taşımayı başardı.

Hardwick, cihazın en önemli özelliğini, yani belirli alan taramasını devreye soktuğunu açıkladı. Belirli alan olarak da Gurney'in Outback'ini seçti.

Gurney ona merak edercesine bakıyordu.

Hardwick arka koltuktan omzunu silkti. "Sadece Wigg'in bana anlattıklarını tekrarlayabilirim. Söylediğine göre iç içe geçmiş iki farklı teknolojik sistemden yararlanıyor. Bunlardan biri yayın frekanslarını tespit edip gösterirken diğeri yeni bir tür

radar vazifesi görüyor. Bunu Close-Area Mapping* yani kısaca CAM dedikleri bir sistemle yapıyor. Belirlenen bölgedeki her türlü cihazın yerini gösteriyor. Bu iki sistem de sana cihazın tam olarak nerede olduğunu gösterebiliyor."

Tarayıcının ekranında aracın grafik görüntüsü üzerinde iki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Biri motor bölümünü diğeriyse arka tekerleklerden birini gösteriyordu. Her iki kırmızı ışığın yanında üç farklı sayıyla GPT harfleri belirdi.

Madeleine, Hardwick'e bakıp, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Harfler cihazın türünü belirtir. GPT araç takip aygıtı demektir. En büyük rakam yayın frekansını gösterir. Diğer iki sayıysa araçtaki cihazların zemine dikey ve araca yatay olarak hangi koordinatta bulunduğunu santimi santimine belirtir."

Gurney pek ikna olmamış gibiydi. "Yanıp sönen iki kırmızı ışık araçta iki tane takip cihazı olduğu manasına mı geliyor?"

"Küçük büyücü yalan söylemez."

Madeleine fal taşı gibi açılmış gözleriyle, "Yani bunlar birilerine şu an nerede olduğumuzu mu bildiriyor?" dedi.

"Anlamışsın."

"Çıkartıp atabilir miyiz?"

"Yapabiliriz ama bunu ne zaman, nerede ve nasıl yapacağımızı biraz düşünmemiz gerek." Gurney'e döndü. "Senin ne yapacağımıza ilişkin bir fikrin var mı?"

"Bunları kimin koyduğunu düşündüğümüze ve neden iki tane olduklarına ilişkin tahminimize göre değişir."

"Birinci ihtimal ellerinde bol olduğundan. Ya da diğer ihtimal bunlar farklı koşullarda farklı özellikler gösteren cihazlar."

Gurney kuşku dolu bakışlarla, "Kaç kere bir arabada iki tane takip cihazı buldun?" diye sordu.

"Hiç."

"Belki de bu iki cihaz farklı kişilere aittir?"

* Yakın-Alan Haritalaması (Çev.N.)

Şimdi şüpheci bakışlarla bakma sırası Hardwick'teydi. "İki farklı dedektif gibi mi? Diğerinin getirdiği bilgilere itimat etmek istemeyen iki farklı dedektif?"

"İki farklı teşkilat olabilir. Birbirlerinden haberleri de yoktur belki."

"Hangi iki farklı teşkilattan bahsediyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece soruyorum. Mesela, kim bir özel dedektifin şahsi aracına elektronik bir takip cihazı koyar? Netice itibariyle herhangi bir suçun şüphelisi filan değilim. Ya da izlenmeme hakim kararı verilmiş olabilir ama hangi sebeple? Diğer taraftan böyle bir karar yoksa, kim kanuna karşı gelip bunu yapar ki? Neden benim yaptıklarım bu kadar önemli olsun?"

"Ayrıca bu takip bilgileriyle neler yapılabilir diye de sorman gerek."

Madeleine ona bakarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yer tespitleri farklı biçimlerde kullanılır. Mesela yer tespit edildikten sonra drone* kullanarak yüksek çözünürlüklü fotoğraflar çekilebilir. Ya da navigasyon cihazları aracılığıyla hiç görünmeden takip yapabilme imkanları olur."

Gurney saatine baktı. "Zaman sıkıntımız var. Saat neredeyse dokuzu yirmi beş geçiyor. Yarım saat sonra bir kilometre kadar ileride Angela Castro'yla buluşmam gerek. Buluşacağım yeri kimsenin bilmesini istemiyorum. Sorun şu ki eğer cihazları şimdi sökersem onları bulduğumu anlaşılacak. Bu da ileride kullanabileceğimiz seçeneklerimizi ortadan kaldırır. Bu yüzden başka bir çözüm bulmalıyız."

"Kolay," dedi Hardwick. "Arabayı burada bırak, buluşmaya yürüyerek git. İşte bu kadar."

"Doğru, bu kadar. Tabii az önce sözünü ettiğin şu programlanmış dronelardan biri fotoğraflarımızı çekmediyse. Kim bilir kaç bin tanesinin gökte uçuştuğunu biliyor musun?"

* Drone: Uzaktan kontrol edilen küçük hava aracı. (Çev.N.)

"Tanrım!" dedi Madeleine. "Gökyüzünde birilerinin bizi izlediğini mi söylüyorsun?"

"O ihtimali de düşünerek ona göre tedbir almalıyız diyorum."

Hardwick'in mide asidi ağrısı çeken adam tipi geri döndü. "Bu ne demek peki?"

"Çok basit. Tek yapmamız gereken mümkün olduğunca ortalıkta görünmemek."

Bir süre dalgın dalgın düşünen Madeleine sonunda, "Gelirken önünden geçtiğimiz otelin ön tarafında tıpkı Kurt Gölü Tesisi'ndeki gibi büyük bir giriş kapısı yok muydu? Öyle bir şey gördüm gibi geldi."

Gurney yavaşça başını salladı. "Sanırım haklısın. Orası sorunumuzu çözebilir."

On dakika sonra alelacele değiştirdikleri planı uygulayarak GTO'yu otelin yanındaki misafir otoparkına çektiler. Outback'se ön taraftaki üzeri kapalı giriş kapısının önüne park edildi. Gurney'in arabası burada gözlerden uzaktaydı. Gelen otopark görevlisini, Hardwick'in özel dedektif kimliğini gösterip, son derece resmi bir ifadeyle acil bir araç araması yapılması gerektiğini ve bunun başka zamana bırakılmasının mümkün olmadığını söyleyerek başlarından savdılar.

Plan, belli olmuştu. Hardwick, aracı burada, havadan izlenemeyecek pozisyondayken krikoyla kaldırıp altındaki takip cihazlarını incelerken, Gurney yürüyerek otelin arka kapısından çıkıp, Tabitha Oyuncak Bebek mağazasına gidecekti.

Madeleine lobiye Gurney'le birlikte girdi. Otelin hediyelik eşyalar bölümüne yöneldiler. Gurney buradan saçmalık derecesinde pahalı hediyelik bir sweatshirtle beyzbol kepi aldı. Lobinin arka tarafına geçerek sweatshirtü giyip başına da kepi geçirdi. Kendi montunu da Madeleine'e bıraktı.

"Bir saate kadar dönerim. Ön taraftan görünecek mesafede ol. Belki Jack'in sana ihtiyacı olabilir."

Madeleine gergin bir baş sallamasıyla onaylarken Gurney'in montunu omzuna attı.

"Her şey yoluna girecek," dedi biraz abartılı bir rahatlıkla. "Angela Castro'yla yapacağım görüşmeden sonra bir şeyler elde edeceğimizi düşünüyorum." Kolunu karısının omzuna atıp, ona sarıldı.

"Artık gitsen iyi olur," dedi Madeleine gergin, küçük bir gülümsemeyle.

Dönüp lobiyi boydan boya geçen Gurney, üzerinde kırmızı ÇIKIŞ tabelası asılı koridora doğru yöneldi.

Koridor bir cam kapıya açılıyordu. Dışarı çıkınca kendisini özenle biçimlendirilmiş ama mevsim itibariyle canlılıktan uzak çimenliğin arasından kıvrılarak uzanan taş döşeme yolda buldu. Biraz daha ilerleyince yol göle doğru biraz daha genişledi. Zaten bir süre sonra da Gurney bu yolun aralıklı olarak konumlanmış dükkan ve restoranların sıralandığı Woodpecker Sokağı'nın paralelinde olduğunu fark etti.

Adımlarını hızlandırarak ilerlerken göl tarafından esen soğuk rüzgarda iyice sarıp sarmalanmış halde köpeklerini gezdiren birkaç kişi yanından geçti. Birkaç dakika sonrasındaysa internetteki fotoğrafından hatırladığı binayı gördü. Tabitha Oyuncak Bebek mağazası çevresindeki sıradan binaların arasında web sitesindeki fantastik görünümünden bile daha garip görünüyordu.

Yolun sonunda, Woodpecker Sokağı'nın tam karşısındaki küçük bir yeşil alana ulaştı. Burada telefonunu çıkartıp, kayıt fonksiyonunu devreye sokup, telefonu sweatshirtünün cebine yerleştirdi. Oyuncakçıya ön taraftaki otoparktan geçilerek giriliyordu. Binanın giriş kapısının üzerine süslü harflerle firmanın web sitesinde de gördüğü sloganları yazılmıştı. 'Muhteşem, Sevimli, Koleksiyonlara Layık Bebeklerin Yuvası.' Otoparkta dört araba vardı. Gurney bu araçlardan birinin ticari bir New York plakası taşıdığını fark etti. Oyuncakçının kapısının her iki yanında beş kadar gelen bahçe cücesi heykelleri yer alıyordu.

Kapıyı itip içeri girdiğinde Gurney'i ortaokul yıllarından beri görmediği ya da kokusunu almadığı, kare biçimindeki sakızları anımsatan bir koku karşıladı. Yüzleri ona doğru dönük, renkleri şeker pembeden, mavi ve sarıya dek uzanan sayısız bebeğin oluşturduğu bir dünyaya adım atmıştı.

Gurney bebeklerin sergilendiği orta kısımda, yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle bakan genç kızı konuşmasa oyuncaklardan biri sanacaktı.

"Tabitha'ya hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gurney tezgahların, rafların, cam bölmelerin arkasındaki farklı şekil ve boylardaki bebeklerin meleksi yüzlerine baktı. Tıpkı peri masallarından fırlamışlar gibiydi. Ya da kabuslardan.

"Şu merdivenler ikinci kata mı çıkıyor?" diye sordu.

Kız daha da artan bir ilgiyle karşılık verdi. "Bayan Castro'yu mu görmeye geldiniz?"

Görüşmenin gizliliğine kendisini iyice ayarladığından kızın ismini duyunca ilk anda biraz şaşırdı.

"Evet, öyle."

"Tabitha'nın yanında." Kızın alçak sesi bunun önemli bir şey olduğunu ortaya koyuyordu. "Sizi götüreyim." Gurney'i oyuncak bebek sergilerinin oluşturduğu labirent benzeri dar koridordan geçirip pembe korkuluklu merdivene kadar getirdi. "Buradan çıkabilirsiniz, efendim."

İkinci kat da giriş katı gibiydi ama buradaki bebekler üniformalıydı ve üzerilerindeki meslek gruplarına göre yerleştirilmişlerdi. Merdivenlerin hemen karşısındaki küçük oturma bölümünde parlak sarı bir masayla iki bembeyaz sandalye vardı. Bu sandalyelerden birinde solgun, bir deri bir kemik haldeki, sarı saçlarını abartılı derecede kabarık biçimde yaptırmış bir kadın oturuyordu. Kadının utangaç, küçük yüzüyle hiç uyuşmayan, diğer yandan köşedeki kilitli cam bölmedeki sarı saçlı bebeğinkiyle dikkat çekecek kadar benzerlik gösteren saçı Gurney'i bir hayli şaşırttı.

Masanın diğer tarafındaysa zayıf kadına hiçbir açıdan benzemeyen başka bir kadın vardı. İri yapılı kadının üzerinde boyun hizası nakışlı, ayaklarına dek inen kıvrımlı bir elbise vardı. Parmakları parlak yüzüklerle doluydu. Yüzünde sanki tiyatro oyununda yer alıyormuşçasına yoğun bir makyaj göze çarpıyordu. Hem gerçek hem de mecazi anlamıyla tüm bunların üzerinde de saç şekli yer alıyordu. Bir deri bir kemik kadının saçı göz alıcıydı ama onunki insanın ağzını açık bırakıyordu. Tepede topladığı, kabarık siyah ve gümüş şerit attırdığı saçları akla ünlü ressam Turner'ın resimlerindeki o fırtınalı deniz çizimlerini getiriyordu.

Gurney, bu kadın kesinlikle ön planda olmayı seven biri diye aklından geçirdi.

Kadın dönüp yüzüklerle dolu elini sallayarak Gurney'e işaret etti.

"Bay Gurney, değil mi?"

"Evet. Ve siz de..."

"Tabitha." Bu kelime ağzından sanki sihirli bir sözcüğü söylüyormuş gibi çıkmıştı. "Şimdi kalkıp Bayan Castro'ya güzel bir bardak soda getirmeye gidiyordum. Size de getireyim mi? Ya da isterseniz bitki çayı da getirebilirim?"

"Bir şey istemem, teşekkürler."

"Eğer fikrinizi değiştirirseniz, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, bir şey sormak isterseniz, sadece zili çalmanız yeter." Masanın ortasında kubbe biçimli küçük bir aleti gösterdi. "Saf gümüştür. Onunki kadar saf bir zil sesini hiç duymamışsınızdır."

"Teşekkürler."

Üzerindeki ipek kumaşın ve çiçek aromalı parfümünün kokularını saçarak kalkıp pembe korkuluklu basamaklara yöneldi.

Şaşkınlığı bir nebze azalan Gurney dikkatini masadaki genç kadına yöneltti.

"Angela?"

Kadın başını belli belirsiz sallayarak onayladı.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette."

"Öncelikle seninle konuşmama fırsat verdiğin için teşekkür etmek istiyorum."

Genç kadın fal taşı gibi açılmış gözlerini Gurney'inkilere dikerek, "Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum ki," dedi. "Diğer dedektifin ağabeyimin evine bıraktığı mektup gerçekten çok korkutucuydu. Sizin telefonda söyledikleriniz de."

"Sadece daha fazla şey öğrenmemiz gereken bu olayla ilgili sana karşı dürüst olmaya çalışıyoruz."

"Tamam."

Etraftaki oyuncak bebeklere baktı. "Buluşmak için alışılmadık bir yer."

Panikle ağzı açık kaldı. "Ama telefonda mağaza gibi bir yerin iyi bir fikir olduğunu söylemiştiniz."

"Gerçekten öyle, iyi bir fikir," dedi gülümseyip mümkün olduğu kadar güven verici görünmeye çalışarak. "Yalnızca daha önce böyle bir mağazaya hiç gelmediğimi söylemek istemiştim."

"Ah, evet. Buna eminim. Burası eşsiz bir yerdir."

Gurney gülümsemeye ve aynı tonla konuşmaya devam etti. "Tabitha da çok... misafirperver biri gibi."

Angela ilk anda Gurney'in söylediğini hevesle onayladı ama ardından mahcubiyete benzer bir tavırla başını eğdi. Öne doğru eğilip, gergin bir ses tonuyla, "Bizim yeni bir Barbie daha alacağımızı sanıyor," diye fısıldadı.

"Yeni bir Barbie daha?"

"Stevie'yle burada kaldığımızda bana bir Barbie almıştı." Çocuksu bir tatlılıkla gülümsedi. "Her zaman istediğim özel bir bebeği."

"Stevie'yle burada mı kaldın?"

"Tabii ki burada derken mağazada değil. Oyuncak Bebek otelinde. Yolun aşağısında. Aslında otelden çok motel gibi bir yer ama diğerlerinden çok farklı. Büyüleyici bir yer. Her oda-

nın farklı bir konsepti var." Bunu söylerken genç kadının gözleri parlamıştı.

"Ne zamandı bu?"

"Sigara alışkanlığından kurtulmak için o korkutucu hipnozcuyla görüşmeye geldiğinde."

"Hipnozcuyla sen de tanıştın mı?"

"Hayır, o Stevie'yle ilgili bir konuydu. Ben burada kaldım. Motelde yani."

"Hipnozcunun korkutucu olduğunu söyledin de. Bunu nereden biliyorsun?"

"Stevie söyledi. Onun korkutucu, tüyler ürpertici bir adam olduğunu söyledi."

"Onunla ilgili başka ne söyledi?"

Hatırlamaya gayret ediyormuşçasına kaşlarını çattı. "Onun iğrenç biri olduğunu."

"Bununla ne demek istediğini açıkladı mı?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır, sadece söyledi. Korkutucu ve iğrenç dedi."

"Kabus gördüğünden bahsetti mi?"

"Evet, ama daha sonra. Dev bir kurdun sıcak bir bıçağı vücuduna soktuğuna dair bir şeyler anlattı. Böyle bir şey. Kıpkırmızı gözlü bir kurt üstündeymiş." Genç kadın gözle görülür biçimde titredi. "Tanrım, ne iğrenç bir şey!"

"Bu kabusu birden fazla kez gördüğünden bahsetmiş miydi?"

"Çok. Sanırım hipnozcuyla görüştükten sonra her gece görüyordu. Bana bunun iğrenç olduğunu söylemişti."

"Rüya iğrençti. Tıpkı hipnozcunun iğrenç olduğu gibi. Öyle mi?"

"Evet, sanırım."

"Stevie bu kelimeyi çok sık kullanır mıydı?"

Bu soru genç kadını biraz rahatsız etmiş gibiydi. "Çok değil. Sadece bazen."

"Başka nelere iğrenç dediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

Yanıt Gurney'i tatmin edemeyecek kadar çabuk gelmişti. Ama bu konuda ısrarcı davranmanın hata olacağını seziyordu. Sözü yeniden aynı noktaya getirmenin başka bir yolunu bulmalıydı.

Şu an için niyeti gerginliği yükseltmek değil, tam tersine azaltmaktı. Bu da engelleri kırmaya çalışmak değil etraflarından usulca dolaşmaya gayret etmek manasına geliyordu. Görüşmeyi böyle dolambaçlı biçimde yürütmek onun doğrusal işleyen düşünce yapısına tersti ama bazı durumlarda bu şekilde yapmak işin en doğrusuydu.

"Stevie'nin sigara problemi ne kadar büyüktü?"

"Anlayamadım?"

"Daha önce bırakmaya çalışmış mıydı?"

"Sanırım." Omuz silkti. "Yüzde yüz emin değilim ama."

"Sigarayı bırakmak istediğinden çok bahseder miydi?"

"Sigarayla ilgili hiç konuşmadık."

Gurney gülümseyerek başını salladı. "Sanırım çoğumuz konuşmayız zaten."

"Hayır. Yani neden konuşalım ki? Konuşacak başka şey mi kalmadı?"

"Dr. Hammond'la yaptığı hipnoz seansından sonra eve döndüğünüzde Stevie sigarayı bırakabilmiş miydi?"

"Hayır."

"Buna üzülüyor muydu?"

Genç kadının sanki biraz kafası karışmış gibiydi. "Sanırım. Belki. Emin değilim. Belki de gerçekten bırakmak istemiyordu. Daha çok korkunç rüyadan ve Hammond'ın ne kadar iğrenç olduğundan bahsetti."

"Doktorla görüşmeye gitmeyi zaman ve para israfı olarak mı görüyordu?"

"İsraf?"

"Yani şunu merak ediyorum. Hammond ona sigarayı bırakmasında yardımcı olamadığına göre... Bu onu kızdırmadı mı?"

Her ne kadar bunu bazen kendi kendine sormuş olsa da yine de şaşırmıştı. "Sorduğumda kızgın olduğunu söyledi."

"Ama...?"

"Ama Stevie gerçekten kızdığında... Yani şöyle söyleyeyim. Stevie gerçekten çileden çıktığında... gözleri değişirdi... tıpkı... Nasıl anlatayım bilemiyorum ki. Sinirliyken ondan iri adamlar bile yanına yaklaşmaya cesaret edemezlerdi."

"Ama sen zaman ve para israfı konusunu açtığında o şekilde öfkeli görünmedi, öyle mi?"

"Hayır." Sustu. Hüzünlü ve de huzursuz görünüyordu.

Gurney bir sonraki sorusuna geçmek için uygun anı kollarken kulağına kumaş hışırtısı geldi. Gözünün ucuyla heybetli Tabitha'nın gürültü etmemeye çalışarak basamakları çıktığını gördü.

Yüzünde gülücükler saçarak yanlarına gelen kadın, masaya içinde özel tasarlanmış bir şişede soda, hoş bir kasede buz küpleri ve iki bardağın bulunduğu siyah vernikli bir tepsiyi bıraktı. Gurney'e neşeyle göz kırpıp, özür diler gibi bir tonla, "Yine de fazladan bir bardak getirdim," dedi. "Belki fikrinizi değiştirirsiniz."

"Teşekkürler."

Kadın bir iki saniye duraksadı. Sonra dönüp basamakları gösterişli hareketlerle inmeye koyuldu. Gurney kadının normal yürüyüşü böyle herhalde diye düşündü.

Angela'nın Tabitha'nın arkasından endişe ve korkuyla baktığını fark etti. Herhangi bir şey söylemeden önce kadının tamamen gözden kaybolmasını bekledi. "Enteresan bir kadın."

"Belki de ona oyuncak bir bebek alabileceğimizi söylememeliydim."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"Ona doğruyu söyleyemezdim herhalde. Buraya erkek arkadaşının korkunç ölümüyle ilgili biriyle buluşmaya geleceğimi nasıl söyleyebilirdim?"

"Kiminle buluşacağını söyledin?"

"Sizinle."

"Doğru. Ama benim kim olduğumu söyledin?"

"Ah. Sadece adınızı ve arkadaşım olduğunuzu. Dedektif olduğunuzla ya da asıl konuyla ilgili en ufak bir şey anlatmadım. Sizden arkadaşım olarak bahsetmemin umarım bir sakıncası olmamıştır?"

"Elbette hayır. İyi bir fikirmiş." Duraksadı. "Burada buluşmayı tercih etmenin özel bir nedeni var mıydı?"

Genç kadın hevesle başını salladı. "Burayı seviyorum."

Gurney kendisini böylesi egzotik, hayal dünyası üzerine kurulmuş bir ortamda evindeymiş gibi hisseden birinin yerine koymaya çalışarak etrafına bakındı. "Burayı tüm bu bebeklerden dolayı mı seviyorsun?"

"Evet, elbette. Ama daha çok da Stevie'nin bana hayatım boyunca en çok sevdiğim Barbie bebeği aldığı yerin burası olması sebebiyle."

"Bebeği özel bir gün için mi almıştı?"

"Hayır. Sadece geldi ve aldı. Bu da aldığım hediyeyi daha da özel kılıyor. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Seni mutlu etmek istediğini ortaya koyuyor."

Genç kadının gözleri doldu.

Gurney devam etti. "Yani bu yüzden burası senin için özel. Anladım."

"Ve ağabeyimin evinde kalamazdım. Dedektif Hardwick beni orada bulabildiyse başkaları da bulabilir. Bu yüzden ağabeyimden biraz parayla onun ikinci el araçlarından birini alıp dün gece buraya geldim. Ağabeyim bulunmaktan çok korkuyorsam tüm ödemelerimi nakit yapmamı söyledi. Çünkü polis de diğerleri de sizi kredi kartınızdan takip edebiliyorlarmış. Bu gerçekten doğru mu yoksa televizyonda mı öyle söylüyorlar?"

"Doğru."

"Tanrım, tıpkı biri sizi izliyor gibi. Ama ben ağabeyimin de-

düşünü yapıp ödemelerimi nakit yaptım. Stevie'yle kaldığımız odada kalıyorum."

"Burada bir süre daha kalmayı planlıyor musun?"

"Siz bunun kötü bir fikir olduğunu söylemezseniz evet."

Gurney'in aklına daha iyi bir fikir gelmiyordu. Ayrıca izleme aygıtı takılmış arabasını otelde bırakma önlemi aldığına şimdi biraz daha sevinmişti. Bu şartlar altında kalacağı en iyi yerin orası olduğuna dair genç kadına güven vermeye çalıştı.

"Buradayken Stevie de yanımdaymış gibi hissediyorum." Gözlerini ovuşturmasıyla bozulan göz makyajı şimdi çok daha hüzünlü görünmesine yol açmıştı.

Gurney en başından beri sorma fırsatı kolladığı soruyu yöneltti. "Angela, merak ediyorum, Stevie'nin sadece bir hipnoterapisti görmek üzere onca yolu kat edip Kurt Gölü'ne gelmiş olması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Genç kadın burnunu çekti. "Öyle."

"Floral Park yakınlarında hipnoz seansı yapan birileri mutlaka vardır."

"Sanırım."

"Ona Doktor Hammond'ın özelliği ne diye sordun mu?"

Angela duraksadı. "Sanırım tavsiye edildiği için ona gitmiş olması gerek."

"Kim tarafından?"

Angela'nın gözleri irileşti. Etrafına sanki yanlışlıkla girdiği bir odanın çıkışını arıyormuş gibi bakıyordu. "Bilmem."

Gurney sesini yumuşatarak, usulca üstelemeye başladı. "Bu senin için korkutucu bir durum, değil mi?"

Genç kadın dudağını ısırarak başını salladı.

"Eminim Stevie seni tehlikeden uzak tutmak istemiştir."

Angela başını sallayarak onaylamayı sürdürdü.

"Onun başına gelenler yüzünden mi korkuyorsun?"

Genç kadın gözlerini kapattı. "Lütfen bu konudan bahsetmeyin."

"Tamam. Anlıyorum." Devam etmeden önce Angela'nın gözlerini açmasını bekledi. "Bence çok cesurca davranıyorsun."

"Hayır, hiç de değil."

"Evet, öyle. İşte buradasın. Benimle konuşuyorsun. Dürüst olmaya çalışıyorsun."

Bu son cümle kadının şaşırmasına neden oldu.

"Bunları cesur olduğum için değil, korktuğum için yapıyorum."

"Doğrusunu yapmaya çalışıyorsun. Bana olup bitenleri anlamam için yardım ediyorsun."

Angela'nın Gurney'inkilerle buluşan gözleri umut ışığı arıyordu.

Gurney nazikçe gülümsedi. "Doktor Hammond'ı tavsiye eden kişi..."

Angela atıldı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Gerçekten. Hatta o telefon görüşmesinin neyle ilgili olduğundan bile tam olarak emin değilim." Duraksadı. Gözleri masanın ortasındaki gümüş zile takılıp kalmıştı.

Telefon görüşmesi mi? Hangi görüşme? Gurney sandalyesinde arkasına yaslanıp bekledi. Kadının devam edebilmek için cesaretini toplamaya çalıştığını hissediyordu. Gösterdiği sabır belki de onu sonunda gerçeklere ulaşmakla ödüllendirecekti.

Uzunca bir süre tereddüt ettikten sonra devam etti. "Tek bildiğim, birinin Stevie'yi aradığı. Kim olduğunu sorduğumdaysa birden tuhaflaşıp, hiç kimse, yanıtını vermişti. Ama bu çok saçma bir yanıttı çünkü telefonda çok uzun süre konuşmuştu. Ona biriyle konuştuğunu bana neden böyle söylediğini sordum. Bu sefer bütünüyle sessizleşti. Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde sigarayı bırakmasına yardım edecek özel bir doktorun adını duyduğundan bahsetmeye başladı."

"Görünen köy kılavuz istemez. Sen de arayan kişinin ona doktordan bahsettiği kanaatine ulaştın?"

"Evet. Doğru. Bu açıkça ortadaydı. Ona sordum. Sana bunu kim söyledi dedim."

"Ne karşılık verdi?"

"Sadece başını iki yana salladı. Bir şekilde inkar ediyordu. Sonra kızdı. Ama öfkeli olmaktan çok, sorularımdan sıkılmış gibiydi. Doktordan ona kimin bahsettiğinin benim bilmem gereken bir şey olmadığını, zaten kimin söylediğinin bir öneminin bulunmadığını, ayrıca onu bu şekilde sıkıştırmaya hakkım olmadığını söyledi."

Gurney kadının gözlerinden olanların daha ne kadarını anlatmasının kendisi açısından sorun oluşturmayacağına karar vermeye çalıştığını okuyabiliyordu.

"Peki, o böyle söyleyince sen ne dedin?"

"Bana en azından arayanın kim olduğunu söyleyebilirsin, dedim."

"Ne karşılık verdi?"

"Başta hiçbir şey söylemedi. Stevie bazen çok suskun olurdu. Ama olup biteni çok tuhaf bulduğum için sormayı sürdürdüm. Sonunda arayanın çok eskilerden bir tanıdığı olduğunu, adının bana en ufak bir şey ifade etmeyeceğini, bir zamanlar birlikte kamp yaptıkları bir çocuk olduğunu söyledi."

"Onunla ilgili başka bir şey söyledi mi? İyi düşün."

"Hayır, hiçbir şey." Dudağını şimdi daha da sert ısırıyordu. Gurney kadının masanın üzerindeki gümüş zile kenetlenen bakışlarını görünce paniğe kapılmak üzere olduğunu hissetti.

"Sakin ol, Angela. Rahatla. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Telefonda konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

Angela şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Korkuyla ilgili ne dedim hatırlasana? Bazen kendimizi daha büyük tehlikelerden korumak için korktuğumuz şeyleri yapmak zorunda kalırız. Bu konu hakkında konuşmaktan korktuğunu görüyorum. Ama bana bildiğin her şeyi, Stevie'nin tüm anlattıklarını söylersen daha güvende olacaksın. Çünkü ne kadar çok şey bilirsem seni o kadar iyi koruyabilirim."

Genç kadın gözlerini yeniden kapattı. Konuşabilmek için güç

sarf ediyor gibiydi. "Tamam. İşin aslı yaşadıklarımın çok anı çok tuhaf oluşuydu. O gece yaptığı telefon görüşmesinden hiç yapılmamış gibi bahsetmesi, sonrasında önemli bir konuşma olmadığını, bu konuda bir şey sormamam gerektiğini, çünkü konunun, üzerinde konuşulacak bir değeri olmadığını anlattı." Duraksayıp derin bir nefes aldı.

"Sonra, sanki tüm gece oturup bunu kafasında kurmuşçasına sabaha karşı beş gibi beni uyandırdı. Üç kere tam olarak uyandın mı diye sorup, kendisini can kulağıyla dinleyip dinlemediğime emin olmaya çalıştı. Sonra bana çok ciddi bir ifadeyle bu görüşmeyi unutmam gerektiğini söyledi. Bir daha o görüşmeden kimseye asla, asla, asla söz etmemem gerektiğini, eğer biri bu görüşmeden haberdar olursa sonumuzun ölüm olacağını söyledi."

Gözlerini açtığında gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ben bundan kimseye bahsetmedim. Yemin ederim. Hiç kimseye bir şey söylemedim. Tek bir kelime bile."

28. Bölüm

Otele dönüş yolunda Gurney, Angela Castro'yla yaptığı görüşmeyi düşünmeye koyuldu. Ama görüşme sırasında dikkatini dağıtan diğer ayrıntılara değil de önemli olan noktalara yoğunlaşmak için çaba harcaması gerekiyordu.

Tabitha'yı hangi kategoriye dahil etmesi gerektiğine de bir türlü karar verememişti. Görünüşüyle büyük etki uyandıran ve gergin, cılız Angela'yla tam bir tezat oluşturan bu kadında merak uyandıran bir şeyler vardı.

Kafasına yapıştırılmış gibi duran saçları, anoreksi rahatsızlığı çeken biri gibi görünmesine neden olan cılızlığıyla Angela da son derece tuhaf bir kişilik olarak karşısına çıkmıştı. Angela'nın çok korktuğu, çocuksu romantik duygulara sahip olduğu ve bunların sonucu olarak da kendisini hayali bir dünyada kaybetmek için umutsuzca çabaladığı ortadaydı. Ama tüm bunların aksine ağabeyinden ödünç para ve araba almak gibi mantıklı bir hareket de yapmıştı.

Ve bir de Steven Pardosa'nın artık görmeye alıştığı kurt, bıçak gibi öğelerle bezeli kabusu vardı. Tüm bunların üzerinde de Pardosa'nın Richard Hammond'ı, doktora karşı hissettiklerini net olarak ortaya koyacak biçimde, korkutucu ve iğrenç biri olarak aşağılayışı vardı.

Gurney tüm görüşmeden elde ettiği en önemli bulgunun

Angela'nın anlattığı o gizemli telefon görüşmesi olduğu kanaatindeydi. Görüşmenin Pardosa üzerinde uyandırdığı etki, Hammond'la olası bağlantısı ve özellikle gizli tutulması gerektiği biçimindeki abartılı uyarıları bir hayli merak uyandırıcıydı. Gurney ucunda ölüm olacağına dair söylenenlerin bizzat arayan kişinin yönelttiği tehditten mi kaynaklandığını, yoksa Pardosa'nın gecenin karanlığında saatlerce düşünerek ulaştığı bir sonuç mu olduğunu bilmeyi çok isterdi. Angela'nın anlattıklarından ikinci ihtimalin daha doğru olabileceği sonucuna ulaşılıyordu.

Ve bir şey daha. Tam olarak tespit edemediği bir şey daha. İçinde Angela'nın söylediklerinden bazılarının gerçekleri pek yansıtmadığına dair bir his vardı. Tüm konuşmayı defalarca aklından geçirip durdu. Ama bir türlü bu eksik parçayı bulamadı.

Otele geri döndüğünde Madeleine'le Hardwick'i lobideki minderli kanepenin birer ucunda oturur halde buldu. Madeleine'in gözleri kapalıydı ama oturuş biçimi uyumaktan çok düşünmeye çalıştığı izlenimi uyandırıyordu. Hardwick alçak sesle bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Gurney karşılarındaki küçük cam sehpanın yanındaki koltuğa geçti.

Madeleine gözlerini açtı. "Kız geldi mi?"

"Söz verdiği gibi."

"Nasıl biri?"

"Ufak, tefek ve de çok tuhaf. Bebekler konusunda takıntılı. Kendisi de onlara benziyor. Ben yokken herhangi bir sorun çıktı mı?"

Başıyla, sanki görüşmesinin duyulmaması için çaba harcıyormuş gibi görünen Hardwick'i işaret etti. "O anlatsın."

Hardwick görüşmesini bitirdi. Sonra telefonunun ekranında birtakım ayarlamalar yaptı, bir fotoğraf seçti ve sonunda telefonu Gurney'e uzattı.

"Şuna bir bak."

Ekranda bir mekanik aksamın fotoğrafı vardı. Gurney bunun arabasının altının görünüşü olduğunu tahmin etti.

"Benim arabam mı?"

Hardwick başıyla onayladı. "Görüntüyü büyüt."

Gurney söyleneni yapıp, fotoğrafın ortasının ekranı kaplamasını sağladı.

"Bir daha," dedi Hardwick.

Gurney yeniden büyüttü. Şimdi ekranda yalnızca ön aks demiriyle köşede gölge oluşmasını sağlayan bir el vardı. Elin başparmağı bir noktayı işaret ediyordu.

"Biraz daha büyüt."

Son büyütmeyle ekranda yalnızca başparmak ve işaret ettiği nesne kaldı. Başparmağın büyüklüğüyle kıyaslandığında gösterilen nesnenin en fazla beş sent boyutunda olduğu ortaya çıkıyordu.

Gurney soran gözlerle Hardwick'e bakarken, ekranda gördüğü ve ne olduğunu az çok tahmin ettiği nesnenin varlığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"İnan," dedi Hardwick.

"Tanrım!" Gurney fotoğrafı bir kez daha inceledi. "Bu hayatımda gördüğüm en küçük takip cihazından bile en az beş kat daha ufak."

"Aynı fikirdeyim."

"Yerinde mi bıraktın?"

"Evet. Ne yapacağımıza karar verinceye dek bildiğimizi ilan etmenin gereği yok."

"Arka tampona yakın olan cihaz da aynısından mı?"

"Hiç alakası yok. Zaten işin giderek ilginçleşmeye başladığı nokta da o ya. Diğeri bildiğimiz, sıradan bir cihaz. Fotoğrafını çekme gereği bile duymadım. Suç Araştırma Bürosu'nun her zaman kullandığı o eski usul cihazlardan biri. Beş yüz papele herkes internetten sipariş edebilir. Ee, nasıl bir belaya düştük, Sherlock? Bir fikrin var mı?"

"Küçük cihazın fotoğrafını bir de Wigg'e göndermek isterdim."

"Gönderdim bile."

"Güzel. O bu tür şeyleri avucunun içi gibi bilir. Ayrıca şimdiki konumu daha da çok şey bilmesini sağlamıştır kesin."

"Doğru. Herhangi bir tahminin var mı?"

"Kesinlikle. Ama tahminden ibaret. Birbirinden bütünüyle farklı iki cihazın varlığı akla iki farklı kurumu getiriyor."

Madeleine ona bakarak, "Kurum mu?" diye sordu.

"Şu an için başka nasıl bir kelime kullanacağımı bilemedim. İki farklı teşkilatla ya da aynı teşkilatın içindeki iki ayrı birimle ya da izinli ve izinsiz çalışan iki farklı dedektifle karşı karşıya olabiliriz. Şu an için açık olan tek şey cihazların aralarında teknolojik açıdan uçurum olduğu."

"Bu arada," dedi Hardwick. "Pardosa'nın kız arkadaşıyla yaptığın görüşmeyle ilgili bizi bilgilendirsene."

Gurney sonraki on beş dakikayı yaptığı görüşmenin detaylarını anlatmaya ayırdı.

Hardwick özellikle Pardosa'nın yapmış olduğu telefon görüşmesine yoğunlaşmıştı. "Sanki her şeyi başlatan bu görüşme olmuş gibi. Ya da en azından Pardosa açısından öyle."

Gurney başıyla onayladı. "Şu 'kamptan tanıdığı arkadaşı' konusuna eğilmeliyiz. Anne babası küçükken hangi kampa ne zaman katıldığını bize söyleyebilir. Hatta kamptaki arkadaşlarının isimlerini hatırlamaları bile mümkün. Bunu araştırabilir miyiz sence?"

Hardwick öksürüp mendiline tükürdü. "Hem çok zor hem de büyük ihtimalle bir boka yaramayacak bir iş. Ama başka yapacak bir şey yok ki?" Sözü, çalan telefonla kesildi.

Ekrana bakınca şaşırdı. "Tanrım, bu kadar çabuk! Wigg arıyor."

Açıp hemen bu kadar hızlı davrandığı için teşekkür etti, sonra da dinlemeye koyuldu. "Dur bir saniye, Robin. Gurney de yanımda. Daha uygun bir yere geçeyim de sesini dışarı vereyim." Gurney'le Madeleine'e döndü. "Dışarı çıkıp sizin arabaya geçelim mi?"

Madeleine şüphe dolu bakışlarla, "Bizim, izlenen aracımıza mı?" dedi.

Hardwick tarayıcının sadece takip cihazını algıladığına, araçta herhangi bir dinleme cihazı olmadığına dair ona güvence verdi. Birlikte kalkıp park ettikleri yerde, otelin giriş kapısının üzerinden uzanan tentenin altındaki arabalarının koltuklarına geçtiler. Hardwick telefonunun hoparlörünü açtı. "Tamam, Robin. Biraz önce söylediklerini tekrar etmek ister misin?"

"Bana fotoğrafını gönderdiğiniz cihazın coğrafi konum tespit edip bunu bildirdiğine emin misiniz diye sormuştum."

Gurney, Robin Wigg'i bir yıldan uzun süredir görmemiş olsa da kadının kendine has kalın sesini duyduğu anda görünüşü gözünün önüne geldi. Wigg, kızıl saçları, iri, atletik vücut hatları ve hareketleriyle hem kadını hem de erkeği andıran, yaşı otuzla kırk arasında gibi görünen zeki, az ve öz konuşan, işinin ehli biriydi.

Sorusunu Hardwick yanıtladı. "Bana verdiğin tarayıcıya göre bundan kuşku yok."

"Dave, cihaz hâlâ aracında mı?"

"Evet. Henüz çıkartmak istemedik."

"Biraz daha bilgi edinmek istiyorsun sanırım."

"Doğru. Mesela ne kadar gelişmiş bir cihaz filan."

"Ve onu yerleştirenler hakkında fikir yürütmene olanak tanıyor mu?"

"Doğru. Ayrıca sen daha önce böyle bir şey gördün mü, onu da merak ediyorum."

Bu soru bekleyişle dolu bir sessizliğe neden oldu. Biraz hassas bir noktaya temas ettiğini hisseden Gurney, hemen ekleme ihtiyacı hissetti. "Anlatmanda sakınca olmayan her türlü şey çok işimize yarayacak."

"Bir cihazı bu kadar küçültebilecek teknik bilgiyi ve ekonomik gücü göz ardı etmeden bana ne kadar detaylı bir bilgiye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Neyle ve kiminle mücadele ettiğimizi anlamamızı sağlayacak kadar."

"Tamam. Şu an elinizdeki cihaz emniyet teşkilatlarının çoğunun sanat eseri olarak tanımlayabilecekleri türdeki icatlardan en az iki nesil ileride. Takip teknolojisiyle uğraşanların yüzde doksan dokuzu böyle bir cihazın varlığından bile haberdar değildir." Duraksadı. "Yavaş yavaş kafanızda bir resim oluşmaya başladı mı?"

"Tanrım!" dedi Gurney. "Aracıma ne koymuşlar bunlar?"

"Olayı dramatik hale getirmeye çalışmıyorum ama kendinizi çok ciddi kaynakları olan birinin radarına sokmuşsunuz gibi geliyor."

"Böyle bir şeyin fiyatı nedir?" diye sordu Hardwick.

"Çok pahalı," dedi Wigg. "Ama asıl sorun parada değil. Böyle bir şeye erişebilmekte."

"Çok üst düzey casusluk gibi bir şeyden mi bahsediyoruz burada?"

Yeni, az önceki kadar beklenti dolu bir sessizlik daha oldu.

Gurney, Wigg'in onlara söyleyebileceği her şeyi söylediğini hissediyordu. Daha fazlası için üstelemenin verimli olmayacağının farkındaydı. "Sağ ol, Robin. Çok yardımcı oldun. Sana teşekkür borçluyuz."

"Son bir şey daha söylememe izin ver. Çok dikkatli ol. Böyle bir teknolojik cihazı aracına yerleştirebilen biri senin alışık olduğun ligin çok üstünde bir yerlerde oynuyor demektir."

Wigg'in görüşmeyi bitirirken yaptığı yorum, Suç Araştırma Bürosu'nun neden kafayı Richard Hammond'a taktığını öğrenmek gerektiğine dair Gurney'in zihninde beliren soruyu bir kez daha gündeme getirdi. Bu sorunun yanıtını bulma hususunda da Hardwick'e güveniyordu.

"Jack sadece meraktan soruyorum. Fenton'ın olayı ele alış tarzını yukarıdan kimlerin desteklediği konusunda herhangi bir gelişme var mı?"

Hardwick arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Zamanlaması mutluş bir soru," dedi. "Sen lobiye girdiğinde yaptığım telefon görüşmesinin konusu Fenton'ın emir komuta zincirindeki durumuydu."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Gilbert Fenton'ın görev alanının biraz örtbas edilmeye çalışıldığını tespit ettim. Hammond'ın intihar vakalarıyla ilgili bağlantısı ortaya çıktığından beri özel bir görevde olarak görünüyor."

"Bu özel görev onun normal biriminin dışında yaptığı bir görev mi yoksa bütünüyle Suç Araştırma Bürosu'ndan farklı bir kurum için mi çalışıyor?"

"Hiç kimse neler olup bittiğini tam olarak bilmiyor. Hatta her zaman her şeyi bilenler bile."

"Ama...?"

"Onun ülke güvenliği ile ilgili çeşitli güvenlik birimlerini bir araya getiren bir kurumda görev yaptığına dair birtakım söylentiler var."

Madeleine oturduğu yerden dönüp Hardwick'e baktı. "Ulusal güvenlik mi? Bu da ne demek?"

"11 Eylül'den sonra ulusal güvenlik acımasız emniyet birimleri ne anlama gelmesini istiyorsa o anlamı taşıyan bir ifade haline büründü."

"Ama bu olayda...?"

"Bu olayda ne anlama geldiği hususunda kimse bir bok bilmiyor."

Madeleine yüzünü ekşiterek, "Ulusal güvenlikle ilgili birilerinin Richard Hammond'ın bir tür terörist olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun? Ya da casus? Bu çok saçma!"

Hardwick buz gibi bir kahkaha attı. "Onların düşündükleri veya yaptıkları, sen onlar açısından neyin önemli olduğunu anlayıncaya dek, saçma gelebilir. Ama sonra her şey mantığa bürünür."

Madeleine gözlerini ona dikerek, "Tamamen ciddisin değil mi?" diye sordu.

"Ben bu kendilerini bir halt sanan, güç manyağı, kendilerinden başka bir halt düşünmeyen tiplerle çok karşılaştım. Sözde Vatanseverlik Yasası, Ulusal Güvenlik ve benzeri zımbırtılarla aslında Usame Bin Laden'in bu ülkeye vermeyi hayal bile edemeyeceği zararların ötesine geçtiler. Sonuç? Amerika kendi kendini becerdi. Ve artık her türden pislik bizim kişisel bilgilerimize erişecek hale geldi."

Gurney, Hardwick'in öfkesinin dinmesini bekledi. "Fenton'ın görev alanı dışında bir şey bulabildin mi?"

Hardwick bir kez daha boğazını temizleyip, elindeki pis mendile balgam çıkardı. "İşe yarayabilecek birkaç dedikodu topladım. Meselâ, Fenton eyalet polis teşkilatına katılmadan önce üç dönem orduda çalışmış. Son döneminde de ordu istihbaratında görev yapıyormuş."

Madeleine duyduklarına hiç inanmamış gibiydi. "Şimdi her şey giderek casus hikayesine mi dönüyor?"

Hardwick omuz silkti. "Hipnoz seansları ve işin davranış kontrolü kısmıyla olay daha çok Mançuryalı Aday'a benzedi."

"O bir film," dedi Gurney. "Gerçekte olan bir şey değil."

Hardwick koltuğunda biraz daha öne geldi. "Anlatılanların gerçek olmadığına inanmanın gerekçesi yok. Gizli serviste çalışan aşağılık heriflerin bu türden bir zihin kontrolünün nasıl yapıldığını öğrenmeye çalıştıklarına bahse girerim."

Gurney konuşmanın somut gerçekler üzerine yoğunlaşmasını arzu ediyordu. "Fenton'ın askeri istihbaratta çalışmış olmasından dolayı şimdiki görevine getirilmiş olması mümkün. Ama bunu henüz bilmiyoruz. Başka keşfin var mı?"

"Şimdilik bu kadar."

"Eşcinsellik konusuyla alakalı?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Ama Hammond'ın Eşcinsellere Acil Durum Terapisi ve Bowman Cox'un bunu şeytani bir çalışma olarak tanımlaması göz ardı edilemeyecek kadar önemli duruyor. Wenzel

ve Balzac'ın geçmişinde eşcinsellikle ya da homofobik tavırlarla ilgili herhangi bir bulgu var mı öğrenmek istiyorum."

"Palm Beach'te Bobby Becker var. O bize Wenzel'le ilgili bilgi verebilir. Ama Teaneck emniyetinde tanıdığım yok. O yüzden Balzac'la ilgili bilgi toplamak biraz daha farklı bir çalışma gerektirecek. Bir arkadaşımın orada tanıdığı vardı. Ama bu dolambaçlı yol biraz zaman alacaktır. Başka sorun var mı?"

"Daha önce sorduklarım. Norris Landon'ın geçmişinde herhangi ilgi çekici bir nokta var mı? Ya da kötü bir yaşam sürmesi, uyuşturucu satıcısı ve hırsız olması dışında Austen Steckle'ın bilmemizi gerektiren başka hikayeleri de var mı? Pardosa aldığı tuhaf bir çağrıyla soluğu Kurt Gölü'nde aldığına göre acaba diyorum, Wenzel'le Balzac da benzer bir çağrı almışlar mıdır?"

Hardwick iç çekti. "Bu sorulara eğer rozetimiz olsa çok kolay cevap bulurduk. Yasaların ağırlığı önemli bir avantajmış."

Gurney sabırsızlığını gizlemek için hafifçe gülümsedi. "Ama seninle bir sonraki görevinin Pardosa'nın anne babasını ziyaret etmek olduğu hususunda anlaşmıştık sanırım."

"Doğru. Küçük Stevie'nin yaz kampından yazdığı mektuplardaki detayları, artı orada tanıştığı arkadaşlarının isimlerini hatırladıkları umuduyla."

"Eğer seni iyi tanımasam, Jack, bu küçücük ayak işinden kaçındığını düşünürdüm."

"Canın cehenneme, Sherlock."

29. Bölüm

Hardwick aracının gazına asılıp hızla başarı ihtimali düşük görevi için Floral Park'a doğru yola çıkarken, Gurney'le Madeleine sessizce Outback'te oturuyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Gurney.

"Hayır."

"Sorun ne?"

"Her şey giderek daha karmaşık ve korkutucu olmaya başladı."

Sert esen rüzgar kar tanelerini otelin giriş kapısının altındaki korunaklı yere kadar savuruyor, ön camda hızla kar birikiyordu. Madeleine, birden yağmaya başlayan kar düşüncelerini dağıtmışçasına etrafa bakınıp, "Hava daha da bozmadan Kurt Gölü'ne dönsek iyi olacak," dedi.

Gurney başını sallayıp, ana yola doğru çıkmak üzere Woodpecker Sokağı'na doğru yola koyuldu. "Maddie, bu işi bırakıp çekip gitmememiz konusunda kesinlikle eminsin değil mi?"

"Eminim. Ve bunu Hammond'ı sevdiğim için filan da istemiyorum. Doktor aşırı korumacı kız kardeşine hastalık derecesinde bağımlı, şımarık bir dâhi. Onun bagajdaki ceset öyküsünü göz önüne alınınca, biraz kaçık olduğu da ortada. Ama onun zihin kontrolü yapan bir katil olduğuna da inanmıyorum. Ve her şeyi bırakıp gitmenin bu pisliğin çözüme kavuşmasına hiçbir fayda sağlamayacağının farkındayım."

Gurney hayatını üzerine inşa ettiği temelde, önemli değişiklikler olduğu hissine kapıldı. NYPD'den ayrıldığından beri Madeleine hep aynı şeyi söylemişti. Israrla cinayetlerden, suç olaylarından uzak durmasını, kendisini şehir dışında kurdukları yeni yaşama adamasını istemişti. Şimdiye dek asla ondan bir cinayet vakasını araştırmayı sürdürmesini istememişti.

Bu son derece radikal ve rahatsız edici bir değişiklikti.

Placid Gölü kıyısındaki bir Tayland restoranında sessiz bir öğle yemeği yediler. Zaten ikisinin de aman aman iştahı yoktu. Kurt Gölü'ne de dördü biraz geçerken ulaştılar. Hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı.

Tesisin resepsiyonuna girdiklerinde Austen Steckle Şömine Odası'ndan çıkıyordu. Gurney içeride, yeni yakılmış ateşin baştan çıkarıcı alevlerini bulunduğu yerden bile görebiliyordu.

Steckle gergin bir ifadeyle gülümsedi. Kafası ter içindeydi. □

"Hey, tam da görmek istediklerim buradaymış." Madeleine'e □ □ □ 6□
bir baş selamı verip, Gurney'e hitaben, "İstediğinizi yaptım. Ama sorun şu ki, Peyton'ın bu akşam için planları varmış. Yarın □ □□□ □□ (□
için de. Sonrası içinse, hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Ne demek □ □ □ □ □ .
istediğimi anlıyorsunuzdur." Gömleğinin kolunu hafifçe yukarı çekip göz alıcı Rolex'ine baktı. "Uzun lafın kısası, eğer onunla görüşme niyetindeyseniz bunu hemen yapmanız gerekecek.")

Gurney, Madeleine'e baktı.

Karısı omuz silkti.

Gurney yeniden Steckle'a döndü. "Olur. Aslında on beş daki- |□ □□□ □□ □
ka sonra olsa daha iyi olacak. Önce bir odamıza çıkmamız gerek. □□□+□ □ □
Beni bekliyor mu?"

"Evet, sayılır. Tekrar arayıp kesinleştiririm. On beş dakika sonra orada olacağınızı da söylerim. Yolu biliyorsunuz değil mi?" □ .□ □ □ □

"Biliyorum."

"Peyton'la konuşmak zordur. Sonra beni uyarmadı demeyin." □ □ □ □ □ &%□

"Zor konuşmalara alışkınım."

Steckle bürosuna, Gurney ailesi de süitlerine yöneldi.

Süitin girişi oldukça karanlıktı. Balkon kapısından esen rüzgarın sesi işitiliyordu. Gurney girişteki tavan ışığını açtı. Sonra da içeri girip kanepenin yanındaki masa lambasını yaktı. Bir an diğer sehpadaki üzerinde kurt süslemesi olan gaz lambasını yakmayı da düşündü ama sonra vazgeçti. Yeni bir elektrik kesintisi gaz lambasına ihtiyaç duymalarına neden olabilirdi.

Cebinden Hardwick'in verdiği alan tarama cihazını çıkartıp çalıştırdı. Cihazın açılışı aynı son model bir akıllı cep telefonu*nunki gibiydi.*

Madeleine hâlâ ceketi, atkısı ve kayak şapkasıyla duruyor, Gurney'e bakıyordu. "Odayı mı kontrol edeceksin?"

Gurney karısını, buraya mikrofon yerleştiren kişinin kendilerinin durumdan haberdar olduğunu anlamasını istemediğini hatırlatan, uyarıcı bir bakışla susturdu.

Hardwick'in söylediği gibi birkaç başlangıç işlemi yaptı. Bir dakika kadar sonra cihaz tam olarak çalışmaya başlamıştı. Ekranda içinde bulundukları odanın şematik bir görüntüsü belirdi.

Elinde cihazla odada dolaşmaya başladı. Çok kısa süre sonra ekranda kırmızı bir nokta belirdi. Ardından ikincisi. Süitin duvarlarının ekrandaki grafik çizimine bakarak, radyo vericilerini gösteren iki kırmızı noktanın konumunu belirlemek zor değildi. Vericilerin yatay ve dikey yüzeylere (bu tarama için odanın tabanıyla duvarlarının) göre koordinatları, türleri, frekansları ve sinyal güçlerini belirten bilgiler de ekranda yer alıyordu. En altta da yapılan taramanın özeti vardı: TARANAN BÖLGEDE TESPİT EDİLEN CİHAZLAR: 2 SES, 0 VİDEO.

Odayı bir kez de farklı biçimde dolaşarak sonuçları kontrol etti. Aynı zamanda başka cihaz olup olmadığını da görmek istemişti. Ama tarayıcı sadece iki dinleme cihazı tespit etti. Tarayıcıyı kapatıp cebine koydu. Tüm bu süre boyunca yüzünde derin bir endişe ifadesiyle *kendisini* izleyen Madeleine'e dönüp sessizce cihazların bulunduğu iki yeri işaret etti.

İlk cihaz barın üzerindeki Warren Harding'in gerçek boyuttaki portresinin arkasındaydı. İkincisiyse Madeleine'in kanepenin üzerindeki cep telefonuna yerleştirilmişti.

Madeleine'in yüzündeki ifade şaşkınlıktan giderek öfkeye dönüştü.

Gurney tarayıcının gösterdiği cihazların tam olarak ne olduğunu anlayabilmek için biraz daha dikkatli bir inceleme yapma arzusundaydı. Ayrıca, buradaki cihazlar farklı türden olduğundan, aracında tespit ettikleri takip cihazlarının arasındaki teknoloji farkının bunlar arasında da bulunup bulmadığını merak ediyordu. Ancak bu araştırmayı yaparken kendini ele verecek sesler çıkmaması için birtakım başka seslere ihtiyaç duyacaktı.

Daha önce, mikrofonların gizlice kontrol edilmesi işlemini yapmıştı. Burada temel kural ortamda kamufle edici başka sesler yaratmaktı. Blender ya da yiyecek öğütücü gibi bir alet işe yarayabilirdi ancak bu türden cihazların durup dururken kullanılmasının nadir birkaç durum dışında inandırıcı olamayacağı açıktı. Zira o türden seslerin olduğu bir ortamda yapılan sıradan bir konuşmada insanlar normalde seslerini yükseltirlerdi. Bu da istenilen kamuflajın ortadan kalkması manasına gelirdi. Gürültülü müzik, kahkahalar, su sesi doğru şartlarda belki işe yarayabilirdi ama şu an içinde bulundukları durum itibariyle hiçbiri doğru seçenek gibi durmuyordu.

Nasıl bir çözüm bulabilirim diye etrafına bakarken Madeleine'in hapşırmasıyla çözümü buldu.

Bir an düşündükten sonra çantasından küçük defterini alıp, boş bir sayfa açtı. Yazdıklarını Madeleine'e gösterdi. "Sohbeti yönlendirdiğim biçimde devam ettir. Doğal ol. Sana başımla işaret ettiğim her defasında hapşır, boğazını temizle ya da birkaç kez öksür. Şimdi burnunu çekip öksürmeye başla."

Madeleine yüksek sesle burnunu çekip boğazını temizledi.

Gurney, sözde endişeleniyormuş gibi yaparak, "Tanrım,"

dedi. "Arabada fark etmiştim zaten. Şifayı kapıyorsun galiba. Ya da yine alerjin azdı."

"Alerji olabilir. Öyle hissediyorum."

"Alerjini ne tetiklemiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Odadaki bir şey belki? Ya da araba? Hava? Tek bildiğim burnum ve boğazımdaki kaşıntı."

O kadar inandırıcı konuşuyordu ki Gurney neredeyse karısının söylediklerine inanacaktı. "Yanında herhangi bir ilaç var mı?"

"Sanmıyorum."

"Belki yarın bir şeyler ayarlarız." Harding'in portresine doğru yürürken karısına eliyle yaklaşmasını işaret etti. Elini uzatıp çerçeveyi alttan tuttu. Sonra başını salladı.

Madeleine arka arkaya hapşırmaya başlayınca da hemen çerçeveyi alttan öne doğru çekip yukarı kaldırdı. Özellikle tabloyu tutan ipe dikkat ediyordu. Daha ilk anda ipin köşelerinin katlanma şeklini görünce oraya kolaylıkla çakmak boyutunda bir cihazın yerleştirilebileceğini tespit etti. Cihazın yeri standart, kolaylıkla bulunabilecek türden bir dinleme cihazının konulabileceği büyüklükteydi. Madeleine'in yeni bir hapşırık nöbetinin sağladığı fırsatla çerçeveyi duvara yerleştirdi.

Madeleine'in şüpheli telefonunu incelemekse biraz daha zor bir işti.

Karısına kanepenin diğer ucundaki sehpanın üzerindeki telefonu gösterdi. Yine endişeliymiş gibi konuşarak, "Tatlım, neden biraz uzanıp dinlenmeye çalışmıyorsun?" dedi. "Belki de battaniyenin altına girip ısınmak iyi gelir?"

"Çok yorgun değilim. Sadece boğazımda kaşıntı gibi, rahatsız edici bir his var. Böyle batma gibi. Belki de grip olacağım."

"En azından otur. Ayaklarını uzat. Dinlenmeye çalışmanın ne zararı var?"

"Tamam, pekala. Sonuçta zararı olmaz, doğru."

Gerginmiş gibi ters konuşuyordu. Gurney tecrübelerinden

[illegible] ters. huysuzmuş gibi konuşmanın sahte diyalogların daha [illegible]çekçi olmasını sağladığını bilirdi.

Kanepeye oturup, burnunu çekerek, birkaç kez öksürdü.

Gurney sehpaya doğru yürüyüp elini uzatarak telefonun ısı-[illegible]nı kontrol etti. Telefon hiç ummadığı biçimde gayet normaldi.

[illegible]ep telefonlarının fonksiyonlarının uzaktan kontrol edilme[illegible]ını genellikle yazılıma müdahale edilmesiyle sağlanırdı. Bu [illegible]yede telefonun mikrofonuyla vericisi karşı tarafın kontrolünde [illegible]lışan bir dinleme cihazına dönüşürdü.

Ama bu tür bir eylem somut birtakım izler bırakırdı. Bunlar-[illegible]an en basiti de bataryada ısınmaya neden olmasıydı. Tarayıcı [illegible]tif bir verici olduğunu tespit ettiğinden Gurney telefonun ısın-[illegible]mış olmasını beklemişti. Ama bu tespit her şeyin yolunda oldu-[illegible]unu ortaya koymuyordu.

Daha fazlasını öğrenmek için telefonun içine bakmak gere-[illegible]ecekti.

Madeleine'le aynı marka ve model telefonu kullandığından önce kendi telefonunda inceleme yapması faydalı olabilirdi. Te-[illegible]lefonunun arka kapağına bakar bakmaz küçük bir tornavidaya ihtiyacı olacağını anladı.

İyi ki Madeleine'in her gittikleri yere gözlük tamir setini alı-yordu. Bu tamir setinin içinde de çerçeveyi yerinde tutan küçük vidalarla onları sıkmakta kullanılan incecik bir tornavida vardı.

Tornavida uygun gibi görünüyordu.

Yeniden bir konuşma ortamı yaratabilmek maksadıyla, "Üşütmeyle alerjinin neden olduğu rahatsızlık hissi arasında fark olmalı," dedi. "Sence hangisi?"

Madeleine tam da Gurney'in beklediği biçimde yanıt verdi. Burnunu çeke çeke her iki rahatsızlığın belirtilerini uzun uzun anlattı. O da bu sırada kendi telefonunun kapağını açtı. Şimdi elinde karısının telefonunu karşılaştırıp görünüşte nasıl bir fark olduğunu tespit etmekte kullanacağı bir örnek vardı.

Telefonunu açma işlemini bitirince derhal uzanıp Madelei-

ne'inkini aldı. Ona hapşırıp öksürmesini işaret edip arka kapağı söktü. Ardından iki telefonu sehpanın üzerine yan yana koydu.

İlk bakışta telefonlar birbirinin tıpatıp aynısıymış gibi görünüyordu. Ama daha yakından bakınca, mikrofonun bulunduğu yerde bir farklılık gözüne çarptı.

O noktanın farklı açılardan fotoğraflarını çekti. Madeleine arada öksürüp bir taraftan da kısık sesle boğazındaki yanmadan şikayet ederken Gurney de her iki telefonun kapaklarını yerleştirip vidalarını sıktı.

"Biraz kestirmeye çalışsan iyi olacak," dedi Gurney.

"Eğer şimdi uyursam gece boyunca gözüme uyku girmez." O kadar mutsuz bir tavır takınmıştı ki Gurney içinden karısının rol yapmakta olduğunu tekrarlama ihtiyacı hissetti. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" diye sordu Madeleine.

Gurney saatine baktı. Beş dakika sonra Peyton'la randevusu vardı. Hızla Robin Wigg'in e-posta adresini girip, Madeleine'in telefonundan çektiği fotoğrafları ekledi. Ek bilgi olarak da telefonun markasını, modelini, seri numarasını, tarayıcının tespit ettiği yayın frekansını belirtip, son olarak da kısa bir mesaj yazdı. "Tarayıcı aktif bir yayın tespit etti. Ama bataryada ısınma veya ani şarj azalması gibi bir durum yok. Mikrofonun yanına bir cihaz konulmuş gibi duruyor. Bilgine ihtiyacımız var." Sonra GÖNDER sekmesini tıkladı.

30. Bölüm

Göl yolunun sonundaki etkileyici Gall Malikanesi'nin bahçesindeki güvenlik kapısı açıktı. Az ışıkta zorlukla seçilebilen kapı görevlisi arka tarafta yükselen, kasvetli binaya doğru uzanan kıvrımlı yolu gösterdi.

Gurney birkaç yüz metre kadar ilerleyince, malikanenin ön tarafındaki geniş açıklığa ve arkasında uzanan projektörlerle aydınlatılmış, taş sundurmaya ulaştı. Sundurmanın arkasında da devasa bir ahşap kapı göze çarpıyordu. Arabadan çıktığında Gurney'i içe işleyen soğukla birlikte hızı iyice artan rüzgar karşıladı.

Yaklaştığı anda kapı aniden ardına kadar açılarak geniş, yüksek tavanlı, zemini parlatılmış, çam ahşabı kaplı giriş holünü gözler önüne serdi. Burasının tasarımı her yerde karşısına çıkan Adirondack tarzının daha da gösterişli haliydi. Aydınlanma tavandaki üç devasa vagon tekerleği şeklindeki avizeyle sağlanıyordu.

Gurney, kapının eşiğinden karşı duvardaki büyük, çerçeveli portreyi görüyordu. Gurney portredeki siyah takım elbiseli, acımasız görünüşlü adamın büyük olasılıkla kötü yazgılı Gall efsanesinin kahramanı olduğunu tahmin etti. Adamın alın yapısıyla iri gözlerinden tiksindirici bir soğukluk yayılıyor, sert çene yapısı da portredeki adamın canının her istediğini kimseye al-

dırmadan yapmaya meyilli bir karaktere sahip olduğu izlenimi doğuruyordu.

"İçeri buyurun, lütfen," diye seslenen bir kadının hafif aksanlı sesi işitildi.

Gurney içeri girdi.

Arkasından yavaşça kapanan kapı, Gurney'in şaşkın bakışlarını yönelttiği, üzerinde sadece ip bikininin alt kısmı bulunan sarışın bir kadını gözler önüne serdi. Kadının elinde büyük olasılıkla büyük kapıyı açıp kapatmakta kullandığı bir uzaktan kumanda cihazı vardı. Doğal olamayacak kadar kusursuz görünen vücudundan sular damlıyordu. Gri renkli gözlerine Gurney'in hiç görmediği kadar soğuk bakışlar hakimdi.

"Beni takip edin." Baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle göz alıcı, neredeyse çırılçıplak bedenini sergileyerek giriş holünden iç kısma doğru uzanan koridora yöneldi. Kadın koridorun sonunda eve sonradan eklendiği anlaşılan bölümün cam kapısını açtı.

Onu buraya kadar getiren kadının kıyafeti ya da çıplaklığı göz önüne alındığında içeride kapalı bir havuz olduğunu görmek Gurney'i hiç şaşırtmayacaktı. Ama onun yerine kendisini tropik kokuların sardığı, ılık bir ortamda buldu. Belli belirsiz işitilen yalın, ritmik ezgiler Adirondack'tan çok daha farklı bir yerde oldukları izlenimi doğuruyordu.

Yüksek cam tavana dek kalın yapraklı bitkiler yükseliyor, zemini kaplayan eğreltiotların arasında, etraflarını orkidelerin sardığı yosunlu ağaç kütükleri göze çarpıyordu. Yan taraftaki parlak maun rengi zemin bitkilerin arasında dolanıyor, kıvrılarak yeşillik denizinin içinde kayboluncaya dek uzanıyordu. Bu yeşilliğin arkalarından bir yerden Gurney bir çeşmeden ya da küçük bir şelaleden dökülen suyun sesini işitiyordu.

Ortadaki açıklıkta birbirine bakacak şekilde yerleştirilmiş yüksek arkalıklı iki hasır koltukla ortalarında alçak bir sehpa vardı. Koltuklardan birinde üzerinde pahalı görünümlü beyaz bornozuyla, siyah saçlı bir adam oturuyordu.

Neredeyse çırılçıplak denilebilecek kadın adama doğru sokulup bir şey fısıldadı. Gurney ritmik müziğin ve suyun sesinden ne denildiğini anlayamadı.

Kadına yüzüne yayılan bir gülümseyişle karşılık veren adam elini yavaşça kadının bacakları arasına attı.

Gurney bir an için canlı bir seks gösterisine tanık olacağını düşündü. Ama kadın kısmen gülüp kısmen de adama bir şeyler fısıldayıp dönerek yeşillikler arasındaki maun renkli patikada son derece rahat hareketlerle yürümeye koyuldu. Küçük ormanın içinde gözden kaybolmadan önce de, dönüp cezbedici bir yılan misali pembe dilinin ucunu dolgun dudaklarında gezdirip son bir kez Gurney'e baktı.

Kadın gözden kaybolur kaybolmaz bornozlu adam Gurney'e boş hasır koltuğu gösterdi. "Otur. Bir şeyler iç." Sesi kalındı. Yavaşça, kelimeleri ağzında yayarak konuşuyordu. Tıpkı alkollü ya da sakinleştirici almış biri gibi. Davetkar bir ifadeyle sehpanın üzerindeki Gurney'in Gray Goose votkası olduğunu gördüğü şişeyi, buz kovasını ve iki kadehi gösterdi.

Gurney olduğu yerde kıpırdamadan durarak, "Bay Gall?" diye sordu.

Adam önce gülümsedi sonra kahkahayı koyuverdi. "Austen, Gurney adlı bir dedektifin benimle konuşmak istediğini söyledi. Jane Hammond'ın elemanıymışsınız."

"O şekilde de denilebilir tabii."

"Yani işin onun lanet olası kardeşinin lanet olası ağabeyimi öldürmediğini kanıtlamak. Öyle mi?"

"Pek sayılmaz."

"Eğer gizli görevin buysa saklamana gerek yok, çünkü ne olup bittiğini zerre kadar sallamıyorum. Otur, bir şey iç."

Gurney oturma teklifini bu kez kabul etti. Bu da Gurney'in karşısındaki bitkin, kendini zevk alemlerine adamış bu adamın öfkeli bir kararlılık yansıtan bakışlarının giriş holündeki portrede gördüğü adamınkilerle aynı türden olduğunu fark etmesine ne-

den oldu. Bu, gücün de olumsuz niteliklerin de nesilden nesile geçtiğini ortaya koyan bir örnekti.

Arkasına yaslanıp, büyük cam tavanın sardığı çevresine bakındı. Dışarısı artık kararmıştı. Ama içerisi, köşelere, bitkilerin arasına görülmeyecek şekilde yerleştirilmiş, halojen lambaların ışığıyla aydınlanıyordu. Bu ışık her yanda tuhaf gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Sonunda bakışlarını Peyton Gall'e çevirdiğinde adamın gözlerinin üzerinde sabitlendiğini fark etti.

Gurney öne doğru eğildi. "Niçin burada olduğumu size anlatayım. Dört kişinin Richard Hammond'la görüştükten sonra neden öldüklerini öğrenmek istiyorum."

"Resmi açıklamayla ilgili kuşkuların mı var?" Gall bunu alaycı bir tonla söyledi. Sanki bir basmakalıp ifadeyle dalga geçiyormuş gibi.

"Elbette kuşkularım var. Sizin yok mu?"

Gall esneyip kadehine yeniden votka doldurup bir yudum aldı. Sonra kadehi yüzünün hizasına kadar kaldırıp içine bakmaya koyuldu. "Yani büyücü doktor yapmadı diyorsun?"

"Eğer Doktor Hammond'ı kastediyorsanız, evet, öyle diyorum. En azından polisin ileri sürdüğü tezin doğru olmadığı düşüncesindeyim. Ve açık konuşmak gerekirse Bay Gall, siz de aynı kanaatteymiş gibi duruyorsunuz."

Gall bir gözü kapalı halde, kadehin üstünden Gurney'e bakmayı sürdürüyor, bu haliyle de tüfeğiyle nişan alan bir adam gibi duruyordu. "Bana Peyton de. Bay Gall aziz saydıkları ağabeyimdi. Benim öyle süslü püslü hitaplara ihtiyacım yok."

Adamın konuşma tarzındaki kibirli, huysuz ve alaycı ifadeler Gurney'i şaşırtmıştı. Bunlar bencil, sarhoş bir küstahın, yetişkin bedenindeki tehlikeli bir çocuğun sözleriydi. Gall, Gurney'in başka çaresi olsa kesinlikle aynı ortamda bulunmak istemeyeceği türden biriydi. Ama sormak zorunda olduğu sorular vardı.

"Tamam, Peyton. Bana şunu söyle. Eğer Richard Hammond, Ethan'ın ölümünden sorumlu değilse, onu kim öldürdü?"

Gall votka kadehini birkaç santim aşağı indirip sanki içinde bu şeyler arıyormuş gibi ilgiyle baktı. "Sana onu çok iyi tanıyan insanlara odaklanmanı öneririm."

"Neden?"

"Çünkü Ethan'ı tanımak ondan nefret etmek demektir."

Gall'in bu yorumu ifade ederken takındığı ciyaral tarza rağmen Gurney söylediklerinin gerçek duygularını yansıttığını fark etmişti. "Onun en çok nefret uyandıran yanı neydi?"

Gall'in alkollü bilincinin sardığı sisler arasından öfke açığa çıkıyor gibiydi. "Yarattığı sahte görünüşü."

"Göründüğü gibi biri değil miydi?"

Gall kısa, acı dolu bir kahkaha attı. "Uzaktan tıpkı bir tanrı gibiydi. Ama yakından hiç de öyle sayılmazdı. Benmerkezci, sözde namus timsali, her şeyin en iyisini ben bilirim diyen bir tipti. Her şeyi kontrolüne almak isteyen aşağılık!"

"Vasiyetnamesini de aleyhine değiştirmiş olması seni kızdırmış olmalı."

Bir süreliğine sustu. "Tüm bunlar bu yüzden mi?"

"Anlamadım?"

"Yani bu konuşmayı bunun için mi yapıyoruz diyorum. Yani polisin yanıldığını, o Richard denilen ibne hipnozcunun masum olduğunu ve o lanet heriflerin ölmesine benim neden olduğumu mu düşünüyorsun? Düşündüğün zırvalık bu mu?"

"Senin, insanların kendilerini öldürmelerine sebep olacağını sanmıyorum. Bu imkansız görünüyor."

"O zaman ne anlatıyorsun?"

"Sadece Ethan vasiyetini seni kızdırmak için mi değiştirdi diye merak ettim."

"Elbette. Aziz Ethan sofuluğuyla benim hayat tarzımı hiç beğenmez, beni cezalandırabilmek için fırsat kollardı. *'Dediğimi yap yoksa elinde hiçbir şey kalmaz. Dediğimi yap yoksa her şeyini alırım. Dediğimi yap yoksa mirasını önüme çıkan ilk yalakaya*

veririm.' Aşağılık, kontrol manyağı! Sana kim dünyayı değiştirme vazifesi verdi?"

Gurney başıyla onayladı. "Şimdi artık o olmadığına göre hayat senin için daha kolaydır."

Gall gülümsedi. "Evet."

"Vasiyetnamede yaptığı değişikliğe rağmen hâlâ tonla paran var. Ayrıca polis Hammond'ın Ethan'ın ölümünden sorumlu olduğunu kanıtlarsa onun payı da senin olacak. Yani toplam elli sekiz milyon doların olacak."

Gall bir kez daha esnedi.

Gurney, esnemenin beden dilinde iki anlamı olduğunu biliyordu. Esnemek ya endişeden ya da sıkıntıdan ortaya çıkardı. Onun şu an hangi duygunun etkisi altında olduğunu öğrenmeyi çok isterdi. "Bu parayla ilgili planların var mı?"

"Planlar beni sıkar. Para beni sıkar. Para takip edilmesi, yönetilmesi, çalıştırılması gereken bir şey. Yatırımlar, hesaplar, alım satımlar. Hep parayı düşünmek, para konuşmak, parayla ilgili endişeler taşımak gerek. Çok ama çok sıkıcı. Hayat bu türden saçmalıklarla uğraşmak için fazlasıyla kısa. Plana filan gerek yok."

"Tanrı'ya şükür Austen var, değil mi?"

"Kesinlikle. Austen sıkıcı, lanet herifin teki ama doğuştan planlamacı. Paraya özen gösteriyor. Dikkat ediyor. Bu yüzden de, doğru, Tanrı'ya şükür ki Austen gibi sıkıcı lanet herifler var."

"O zaman Gall servetini yönetme işine devam etmesini isteyeceksin?"

"Neden olmasın? Ben istediğim gibi yaşarken o da kontrolü sağlar." Gurney'e muzipçe, şehvetli bir tavırla göz kırptı. "Böylece herkes mutlu olur."

"Ölen dört kişi hariç."

"O da senin alanın, dedektif. Austen, Gall servetinin milyonlarıyla yatırımlar yapıyor. Ben dünyanın en güzel kadınlarını boşnıyorum. Sen de hayatını ölüler için endişelenerek heba edi-

...am." Yeniden göz kırptı. "Herkesin iyi olduğu bir alan var. Dünyanın kanunu bu."

Islak sarışın sanki konuşmanın bitmesini bekliyormuşçasına ...niden ortaya çıktı. Tek fark edilebilecek değişiklik kadının ...ndi tamamen çıplak oluşuydu.

31. Bölüm

Gurney, Madeleine'i Şömine Odası'nda ateşin başındaki koltukta buldu. Kapalı gözlerini Gurney yanındaki koltuğa yerleşirken açtı.

"Görüşmen iyi gitti mi?"

"Peyton dünyanın gelmiş geçmiş en bencil insanı mı yoksa öyleymiş gibi mi davranıyor karar veremedim."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Emin değilim. Ama sanki karşımda rol yapan birini izlemişim gibi geldi."

"İstediği her şeyi yapabilecek olmasına rağmen?"

"İstediği her şeyi istediği an yapabilecek biri."

"Yalnız mıydı?"

"Pek sayılmaz."

Madeleine ateşe doğru döndü. "Eee, *neler öğrendin*?"

"Onun Ethan'dan nefret ettiğini, onu tahammül edilemez bir kontrol manyağı olarak nitelediğini, ağabeyinin nasıl öldüğünün de onu kimin öldürmüş olabileceğinin de zerre kadar umurunda olmadığını, paranın onu sıktığını, Gall servetinin omuzlarına yüklediği yorucu sorumlulukla ilgili tüm yetkiyi Steckle'a devretmeyi istediğini, tek arzusunun sera haline getirdiği evinde koca göğüslü fahişelerle gününü gün etmek olduğunu öğrendim."

"Ama inanmakta zorluk çekiyorsun?"

"Onun ortaya koyduğu gibi kural tanımayan, kendini bütünüyle haz almaya adamış, rüzgarda savrulan bir yaprak misali yaşama isteği duyan biri olduğuna emin olamıyorum."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Şimdi mi? Hammond'ın kaldığı yeri de kontrol etmemiz gerek. Jack orada da mikrofon olması gerektiğini düşünüyor. Fenton'ın, onun bu işin içinde olduğunu bu şekilde öğrendiğini sanıyor. Ama emin olmak istiyor."

"Yani şimdi mi gideceksin?"

Gurney saatine baktı. "Tam zamanı aslında. Tabii önce akşam yemeğini aradan çıkartalım filan demiyorsan."

"Acıkmadım." Duraksadı. "Ama seninle gelmek isterim. Sorun olur mu?"

"Hayır, elbette olmaz." Telefonu alıp Jane'in cep telefonu numarasını tuşladı.

Yirmi dakika sonra Madeleine'le birlikte dağ evinin girişinde üzerlerindeki karları temizliyorlardı.

Endişeli bakışlarla Jane montlarını, şapkalarını alıp kapının yanındaki askıya astı. "Bir sorun mu var?"

Gurney bu dört kelimenin Jane'in yüzünde beliren gerginliğin sözcüklere dökülmüş hali olduğunu fark ederek gülümsedi.

"Sadece ilerleme raporu verip, birkaç soru daha sormak istedim. Sakıncası yoksa?"

Onun peşi sıra Richard'ın şömineyi yakmaya çalıştığı salona girdiler. Doktor'un yüz ifadesi Jane'in aksine son derece sakin olduğunu ortaya koyuyordu.

"Geleceğimizi son anda bildirdiğim için özür dilerim," dedi Gurney. "Ama sizi son gelişmelerden haberdar etmenin gerekli olduğunu düşündüm."

Belirgin bir isteksizlikle Richard, Gurney'le Madeleine'e kanepeyi gösterdi. Oturduklarında da Jane'le birlikte tam karşısın-

daki sandalyelere geçtiler. Hammond'ın sandalyesinin yanında açık halde iki dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Evet," dedi Hammond. Kırpmadığı mavi-yeşil karışımı gözleri her zamanki gibi rahatsız ediciydi.

Gurney bilgisayarları göstererek, "Umarım çalışmanıza engel olmadım," dedi.

"Sadece biraz kara büyü."

"Anlayamadım?"

"Son ziyaretinizde beni Afrikalı büyücü doktorların lanetleriyle ilgilendiğim için sorgulamıştınız. Bu da bana bir türlü bitirme fırsatı bulamadığım konuyla ilgili bir makalemi hatırlattı. Ben de onu bitirmeye karar verdim. Sihirli katil olarak edindiğim yeni ünüm sayesinde bu makale çok ilgi çekecektir."

"Daha ayrıntılı dinlemek isterim," dedi Gurney. "Tabii çok aşırı bilimsel değilse."

"Daha çok lanetin gücünün nasıl kırılacağına ilişkin somut birtakım tanımlamalar içeriyor. Burada da kara büyü lanetlerinin nasıl işlediğini, kurbanın nasıl ölüme sürüklendiğini anlamak anahtar vazifesi görüyor."

Madeleine bir kaşını kaldırdı. "Bu lanetlerin gerçekten birilerini öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Evet. Hatta kara büyü laneti dünyanın en zarif cinayet silahıdır."

"Nasıl oluyor?" diye sordu Gurney.

"İnanmakla başlıyor. Büyücü doktorun sıra dışı güçleri olduğuna inanan bir toplumda yetişiyorsunuz. Size onun lanetinin ölümcül olduğu söyleniyor. Duyduğunuz her türlü hikaye de bu anlatılanları doğrular nitelikte oluyor. Size bunları anlatanlara sonsuz güveniyorsunuz. Ve sonunda kanıtı kendi gözlerinizle görüyorsunuz. Lanetlenen bir adam. Gözlerinizin önünde sararıp soluyor ve nihayetinde de ölüyor."

Madeleine korkuyor gibiydi. "Ama bu nasıl oluyor?"

"Oluyor çünkü kurban bunun gerçek olduğuna inanıyor."

"Anlamadım."

"O kadar da karışık değil. Zihnimiz sebep-sonuç ilişkisi üzerine işler. Bu, hayatta kalmamız için gereklidir. Ama bazen sorun çıkartır. Lanetlendiğini düşünen biri, bu lanetin gücüne inanıyorsa, dehşete kapılacaktır. Çünkü lanetin onu öldüreceğine dair inancı sonsuzdur. Bu korkuyla iştah kaybetmeye başlar. Kilo kaybeder. Kilo kaybını ölme sürecinin başlangıcı olarak algılar. Dehşeti daha da katlanır. Daha çok kilo verir. Halsizleşir. Fiziksel olarak da rahatsızlanır. Bu rahatsızlık – aslında kendi korkularının ürünü olan rahatsızlık – onun gözünde büyücü doktorun lanetinden kaynaklanmaktadır. Korkusu arttıkça dehşetinin beslediği hastalık belirtileri de artar. Ve zaman içinde bu kısırdöngünün etkileri onu ölüme sürükler. Öleceğine inandığı için ölür. Ve onun bu ölümü kabiledeki diğerlerinin lanete olan inancını pekiştirir."

"Çok etkilendim," dedi Gurney. "Katil kurbana hiç dokunmuyor. Cinayet süreci bütünüyle psikolojik olarak işliyor, ölüm aslında kişinin kendi isteğiyle gerçekleşiyor."

"Evet."

"Fenton'ın dört intihar vakasıyla ilgili teorisine oldukça benziyor."

"Evet."

Bu rahatsız edici sessizliği Madeleine bozdu. "Başta bu lanetin gücünü kıracak bir yoldan bahsetmemiş miydiniz?"

"Evet. Ama bu sizin tahmin edebileceğiniz türden bir yol değil. Bilimsel düşünen biri, kurbanı kara büyünün saçma olduğuna ikna etmeye, büyünün ancak saçmalıklara inanan insanlar üzerinde etkisi olduğunu açıklamaya çalışacaktır. Ama bu türden yaklaşımlar büyük ihtimalle başarısızlıkla sonuçlanır ve kurban yine ölür."

"Neden?" diye sordu Madeleine.

"Çünkü bu inancın gücünü küçümseyen bir yaklaşımdır. Birbirleriyle çeliştiklerinde gerçeklerin inançlarla mücadele etmesi

imkansızdır. Aslında hepimiz düşüncelerimizin gerçek temelli olduğunu düşünürüz. Ama işin aslı bizim gerçek diye sarıldıklarımız aslında inançlarımız üzerine temellendirdiklerimizdir. Rasyonel bir zeka ısrarla gerçeklerin yeterince ikna edici olduğu kanaatindedir. Ama bu kocaman bir yanılgıdır. Kimse gerçekleri savunmak için canını ortaya koymaz. Ama inançlarını savunmak için seve seve ölürler."

"O zaman çözüm ne? Eğer kurbanın lanetin etkisiyle acı çektiğini ve giderek elden ayaktan düştüğünü görürseniz ne yaparsınız?"

Bir süre Madeleine'e o başka diyarlara aitmiş gibi gelen bakışlarla baktı. Sonra, "Burada yapılacak en önemli hamle güçle mücadele etmek değil, onu kabul etmek olacaktır."

"Kabul etmek mi? Nasıl?"

"Afrika'dayken benden oradaki bir büyücü doktorun lanetlediği ve büyük bir olasılıkla bu yüzden ölecek bir adamla görüşmemi istediler. Batılı bir psikiyatrist olaya mantıki açıdan yaklaşıp, o büyünün gerçek olmadığını gösterme yolunu seçecekti. Ama bunun hiç olumlu bir etkisi olmayacaktı. Bense adamın zihnine nüfuz edebilmek için bambaşka bir yöntem kullandım. Uzun lafın kısası, adama büyücü doktorun geçmişte kara büyünün muazzam gücünü kendi çıkarları için kullandığını, bu yüzden de ruhların onun gücünü elinden aldıklarını anlattım. Doktorun konumunu muhafaza edebilmek, kabilenin büyü gücünü yitirdiğini anlamalarına engel olmak için kurbanlarını zehirlemek yolunu seçtiğini söyledim. Sonra da onun en son ölen kurbanıyla ilgili detayları içeren bir hikaye uydurdum. Zehirlenmenin aşamalarını inanılır örneklerle anlatıp, nasıl yapıldığını, hangi belirtilerinin kişi lanetlendiğinde olacaklarla benzerlik gösterdiğini açıkladım. Ben daha anlatırken söylediklerimin onun zihninde yepyeni düşünceler uyandırdığını görebiliyordum. Sonunda da işe yaradı. İşe yaramasının nedeni de adamın benim söylediklerimin kafasındaki kara büyünün

gücüne ilişkin temel inancını sarsmadan kabul edebilmesinin mümkün oluşuydu."

Madeleine dinlediklerini hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

Gurney, "Büyücüye ne oldu?" diye sordu.

"Gücünü kaybettiğine ilişkin söylentilerin yayılmasının kısa süre sonrasında zehirli bir yılanın yolu yattığı yerden geçti." Omzunu silkti. "Büyücü doktorların çok düşmanları vardır. Afrika da tehlikelerle dolu bir yerdir. Bu yüzden de intikam almanın çok yolu vardır."

Gurney anlatılanları zihninde evirip çevirirken aslında Hammond'ın daha önce görmediği yüzünü görmenin neden olduğu büyük bir şaşkınlık içindeydi. Acımasız, pratik zekaya sahip, ellerini tehlikeli durumlarda kirletmekten kaçınmayan biri. Bu vasıfları daha ayrıntılı olarak nasıl sorgulayabileceğine karar vermeye çabalarken telefonu çaldı.

Ekrana baktı. Tanımadığı bir numaradan kısa, rahatsız edici ve ilk anda anlaşılması güç bir mesaj gelmişti.

"GİZLİ TEKNOLOJİ. İŞİ DERHAL BIRAKMAN TAVSİYE EDİLİR. W."

Sonra bunun Wigg'e gönderdiği Madeleine'in telefonunun içinin resmini içeren e-postaya yanıt olduğunu fark etti. Kadın ona, cihazın yapısının kesinlikle uğraşmaması gereken insanların işin içinde olduğunu bir kez daha ortaya koyduğunu söylüyordu.

Onunla konuşmak istiyordu. Hem de bir an evvel. Ama mesajın şifreli niteliği buna engel oldu. Sonra bu mesajı buraya gelişinin asıl amacı olan, mikrofon arama işine kılıf olarak kullanabileceğini fark etti.

Mahcup görünerek ayağa kalktı. "Özür dilerim ama hemen ilgilenmem gereken bir iş çıktı." Yürürken telefonuyla cebindeki cihazın yerini değiştirdi. Şimdi elindeki tarayıcıyla sanki odada internetin daha iyi çektiği bir yer arıyormuş gibi yavaş yavaş dolaşmaya koyuldu.

Bu sırada Jane mutfakta bir şeylerle ilgilenmek üzere kalkıp içeri geçti.

Gurney ekranda odanın çiziminin belirdiğini gördü. Kısa bir süre sonra da ekranda üç kırmızı nokta belirdi. Bu noktalar üç farklı vericinin değişik frekanslarda yayın yaptığını ortaya koyuyordu.

Bir yandan da Madeleine'in Hammond'la yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

"Yani kurbanın hayatını hikaye uydurarak kurtardığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ona acısını anlamanın alternatif bir yolunu göstererek."

"Ama bu bir yalandı."

"Bu sizi rahatsız etti, öyle mi? Belki de fazla idealistsiniz."

"Gerçeğe değer verdiğimden olabilir mi?"

"Belki de gereğinden çok değer veriyorsunuzdur."

"Peki diğer seçenek ne? Yalanlara inanmak mı?"

"Eğer o adama gerçeği söylemiş olsaydım, kara büyünün gerçek bir gücü olmadığını, sadece zihni bulandırarak kişiyi yavaş yavaş intihara sürükleyen bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlatsaydım bana inanmazdı. Geçmişi ve ait olduğu kültür göz önüne alındığında bunu yapabilmesi imkansızdı. Benim gerçeklerle ilgili söylediklerimi, herkesçe bilinenleri çürütmeye çalışan saçma sapan fikirler olarak görecekti. Ve sonuç olarak da ölecekti."

"Yani gerçek gereksiz mi?"

"Gereksiz değil ama en önemli şey de değil. En iyi yanı bize bir yol çizmesi, en kötü yanı da yıkıcı olabilme özelliğidir." Hammond ateşin yanı başındaki koltuğunda Madeleine'e doğru hafifçe eğildi. "Bizim asıl yapmamız gereken hayatı yaşanabilir kılan olgulara yoğunlaşmaktır."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Madeleine yeniden konuşmaya başladığında sözcükleri hâlâ sivriydi ama ses tonundaki o kavgacı yapı silinmişti. "Terapist olarak yaptığınız bu mu? Has-

onuza yaşamını sürdürebilmesi için inandırıcı yalanlar mı sunu-
oruz?"

"İnandırıcı hikayeler. Bunlar yaşamlarındaki olayları, özel-
ikle de travmatik olayları anlama yolları. Mutlu bir yaşama yol
açacak bir öykü, yaşamanıza olanak vermeyecek gerçeklerden
daha iyi değil midir?"

Kısa süren bir sessizlikten sonra Madeleine usulca yanıt verdi.
"Haklı olabilirsiniz." Gurney'in zihninin bir kısmı Hammond'ın
söyledikleri ve kendisine son derece üzücü gelen Madeleine'in
verdiği tepkilerle doluydu. Bir taraftan da tarayıcının ekranında-
ki bilgilere yoğunlaşmaya çalışıyordu. Bu çabası Hammond'ın
bir sonraki yorumuyla bölündü.

"Belki sizin de yaşamınızda rahatlamanızı sağlayacak benzeri
bir hikaye bulamamanın neden olduğu sorunlar vardır. Bu çok
nadir görülen bir sorun değildir. Ama çaresiz bir durum da de-
ğildir."

Bu sözleri izleyen sessizlikte, Gurney dikkatini yeniden ta-
rayıcının ekranına yöneltti. Mikrofonların tam yerlerini tespit
edebilmek için yavaş yavaş dolaşmayı sürdürüyordu. Sonunda
cihazların aşağı yukarı, konuşmaların gerçekleşeceği yer olarak
tahmin edilen şömine karşısındaki koltukları, yemek masasını ve
üzerinde sabit telefonun bulunduğu sehpayı kapsayan alana ko-
numlandıklarını belirledi.

Tarayıcının ekranındaki kırmızı ışık mikrofonlardan birinin
devetabanı saksısının içinde olduğunu gösteriyordu. Benzer
frekanstan yayın yapan ikinci mikrofonsa birinciye on adım-
dan daha yakın bir yerde, basit, gösterişsiz bir avizenin için-
deydi. Ama Gurney'in dikkatini asıl üçüncü mikrofon çekmişti.
Madeleine'in telefonunda bulduğu dinleme cihazı gibi bu da sü-
per-yüksek bir frekanstan yayın yapıyordu. Ve anlaşıldığı kada-
rıyla da üzeri oldukça hoş süslemelerle bezeli antika bir abajurun
içine konulmuştu.

Tarayıcıyı kapatıp, cebine koydu. Küçük süslemeleri incele-

mek maksadıyla abajura doğru yöneldi. Sonra da dikkatini abajurun üzerindeki koyu yeşil ama zaman zaman farklı açılardan gelen ışıkla parlak kırmızı tonda parıldayan, değerli bir taştan yapılmış küçük vazo biçimindeki süslemeye yöneltti.

Jane mutfaktan döndü. "Konuşmanız gerekenler bitti mi?"

Gurney abajurdan uzaklaştı. "Anlatılanlardan çok faydalanacağım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama bazı noktaları daha da aydınlığa kavuşturmam gerek. Bu sebeple birkaç soru sormak istiyorum."

Jane kardeşine bakarak, "Duydun mu, Richard?" diye sordu.

Doktor sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarını çenesinin altına yerleştirmişti. Dikkatini isteksiz bir tavırla Madeleine'den Gurney'e yöneltti. "Dinliyorum."

Artık dinlendikleri kesinliğe kavuştuğundan Gurney söylemek istediklerinin ne kadarını söyleyebileceğine karar vermeye çalışıyordu. En önemli önceliği de Angelo Castro'nun güvenliğini tehlikeye atacak bir harekette bulunmamaktı. Geri kalan her şeyi kendi yoluna bırakabilirdi. Hammond'ın dinlenme ihtimaline karşı neler düşündüğünü öğrenmenin ilginç olabileceğine karar verdi.

"Evinizin ya da arabanızın dinlenebileceği hiç aklınızdan geçti mi?"

"Asıl dinlenmeseydi şaşırırdım."

"Herhangi bir önlem aldınız mı?"

"Hayır. Saklayacak bir şeyim yok."

"Tamam. Konuyu değiştiriyorum. Peyton Gall'in anormalliği ne seviyede?"

Hammond belirmesiyle kaybolması bir olan gülümseyişin ardından, "Tanışmadınız mı?" diye sordu.

"Bu sabah erken saatlerde. Serasında. Çıplak bir kadın eşliğinde."

"Sadece tek bir kadın mı?"

"Bu onun için olağan mı?"

"Evet. Rutin sayılır."

"Yani bana numara filan yapmıyordu?"

"Kendisini aptalmış gibi gösterip şüpheliler listenizden çıkmaya çalışmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Aşağı yukarı."

"Onun tam olarak gördüğünüz gibi biri olduğunu söyleyebilirim."

"Paranın kendisini sıktığını, bu yüzden de parayla hiç ilgilenmediğini söyledi. Bu doğru mu yoksa yalan mı?"

"Eğer parayı yönetmenin belirgin bir özen ve sabır gerektiğini kastedersek onda da bu vasıflar olmadığından, söylediği doğru. Ama paranın satın alabileceği şeylere karşı müthiş ilgi duyduğu ortada olduğundan söylediği bütünüyle yalan."

"Kısacası Peyton kokain ve fahişelerle ilgilenirken Austen da yatırımlarla uğraşıyor diyebiliriz?"

"Hemen hemen öyle."

"Tamam. Bir başka konuya geçelim. Güvenilir bir kaynağımın bana verdiği bilgiye göre kurbanlardan en az biri Kurt Gölü Tesisi'ne gelmeden önce tuhaf bir telefon almış. Arayan kişi kurbana sizinle görüşmesi önerisinde bulunmuş olabilir."

"Bunun neresi tuhaf?"

"Kurban bu aramayı gizli tutması gerektiği izlenimi edinmiş. Hatta bu konudan başkalarına bahsederse öldürülebileceğini bile düşünmüş".

Hammond şaşkınlığa kapılmıştı. "Öldürülmek mi? Beni görme tavsiyesi aldığını başkalarına söylediği için mi?"

"O dönem öyle söylemiş. Bunların sizin için herhangi bir manası var mı?"

"Yok. Hem de hiç."

"Herhangi bir yaz kampına katıldınız mı?"

"Ne?"

"Yaz kampı. Herhangi bir yaz kampına hiç gittiniz mi? Co-

cukken ya da danışman olarak? Ne amaçla olursa olsun öyle bir ortamda hiç bulundunuz mu?"

"Hayır. Neden sordunuz?"

"Uzun bir hikaye. Ama kampa hiç katılmadıysanız bu konuda konuşmanın gereği yok."

"Nasıl isterseniz." Ses tonu neyin gereği olup olmadığına karar veren kişi konumunda olmaya alışan birinin, bu karşılıktan pek hoşlanmadığını ortaya koyuyordu. "Başka sorunuz var mı?"

"Sadece kısa bir yorum. Olay yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Henüz tünelin ucundaki ışığı gördüğümü söyleyemem ama sonunda ortaya çıkacak resmin hiç de Gil Fenton'ın çizdiği gibi olmayacağını tahmin ediyorum."

Uzun zamandan beri sessizce konuşmayı gözlemleyen Jane sonunda söze karıştı: "Teşekkürler! Sizin gerçekleri açığa çıkarma yeteneğinizden hiçbir zaman şüphe etmemiştim zaten. Ama bunu sizin ağzınızdan duymak harika."

Ses tonundan zihninin düşüncelerle dolu olduğu net biçimde anlaşılan Madeleine, Hammond'a doğru hitaben, "Benim bir sorum var," dedi. "Uzun süre önce meydana gelen, bu civarlarda başımdan geçen bir olay var. Buraya yeniden gelmemin bana yaşadıklarımla başa çıkma noktasında faydası olacağını düşünmüştüm. Ama hiç işe yaramadı. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse daha bile kötü oldu. Sanki anı saklandığı kutudan dışarı çıktı gibi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bir türlü kurtulamadığım o yaşadıklarımı tekrar tekrar düşünmeye artık tahammülüm kalmadı. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Hammond gülümseyerek yumuşacık ses tonuyla, "Ve bana sormak istediğiniz şey de...?" diye sordu.

"Bu tür sorunu olan birine hiç yardım ettiniz mi?"

"Evet. Daha önce de açıklamaya çalıştığım üzere genellikle geçmişleriyle sıkıntılar yaşayanlara yardım ederim."

"Peki, bana da yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Gurney, Madeleine'i isteğinden vazgeçirmek için müdahale etmemek adına kendini zor tutuyordu.

Ancak kendi duygularının niteliğinden emin olamadığı için bir şey söylemedi. Orada adeta taş kesilmiş gibi sessizce kalakalmış, karısının dört kişinin ölümünden sorumlu olma ihtimali bulunan birine ruhunun derinliklerini açma isteğiyle ilgili söylediklerini hayretler içinde dinliyordu.

Madeleine'le Hammond ertesi günü sabah saat 9'da dağ evinde buluşmak üzere sözleştiler. Birkaç dakika sonra hep birlikte birbirlerine iyi akşamlar dilerek kalktılar. Hammond şömineye yönelip dağılan kömür parçalarını toplamaya koyulurken Jane, Gurney ve Madeleine'le birlikte dağ evinin gemi güvertesini andıran sundurmasına çıktılar.

Kar yağışı durmuştu ama hava bir hayli soğuktu.

"İyi misiniz?"

Gurney, Jane'in bu soruyu kendisine sorduğunu birkaç saniye anlamayacak kadar kendini düşüncelerine kaptırmıştı.

"Ah... Evet... İyiyim."

Kadının söylediklerine inanmadığını görünce, kendisini gerçekten rahatsız eden şeyi, yani karısının Richard'la yapmayı planladığı görüşmenin hiç hoşuna gitmediğini söylemek istemediğinden, başka bir açıklama bulmaya çalıştı. Aklına yeterince hızlı bir yanıt gelmişti.

"Jane, bu tuhaf bir soru olabilir ama abajurlarınızdan birinin üzerindeki yeşil süsleme çok ilgimi çekti. Hangisini söylediğimi anladınız mı?"

"Kuvarsı mı söylüyorsunuz? Yeşil, kırmızı benekli olanı?"

"Evet. Onu. O taş abajurun bir parçası mı yoksa özel olarak başka bir yerden mi alıp taktınız?"

"Bildiğim kadarıyla abajurun parçası olması lazım. Buradaki bazı şeyler Richard'ın ama abajurlar ve mobilyalar tesise aittir. Neden sordunuz?"

"Daha önce öyle bir şey görmemiştim."

"Çok tuhaf." Duraksadı. "Özelikle o küçücük şeyi sormuş olmanız gerçekten çok ilginç."

"Neden?"

"Yaklaşık bir sene kadar önce o taş kayboldu. Ardından birkaç gün sonra yeniden ortaya çıktı."

"Sebebini bulamadınız mı?"

"Hayır. Elbette birilerine sordum. Tamir personeline, temizlikçilere. Hiçbiri görmemiş. Hatta Austen'a bile sordum. Hiç kimsenin böyle bir şeyin neden ve nasıl olduğuna ilişkin bir fikri yok." Gurney'e, sanki dedektif bir çözüm sunabilirmişçesine umutla bakıyordu.

Gurney hiçbir şey söylemeyince de kadın devam etti. "Ve şimdi aynı şey yeniden oldu."

"Anlayamadım?"

"Yaklaşık bir ay kadar önce. En çok sevdiğim abajur olduğu için onu her gece kullanırım. Bu yüzden hemen fark ettim."

"Aynı şey mi oldu? Aynı şekilde?"

"Evet. Yok olduğunu gördüm. İki gün sonra da geri geldi."

"Bu ilk intiharın gerçekleştiği döneme mi denk geliyor?"

"Daha öncesine. Dünyamızın alt üst olmasından önceki döneme."

"Zamanı konusunda emin misiniz? İlk intihardan önce olduğuna?"

"Kesinlikle eminim."

"O zaman kasım başı gibi olmalı?"

"Evet."

"Peki, ilk olduğunda hangi aydı? Bir sene kadar önce demiştiniz? Yine kasım başı gibi miydi?"

"Evet, öyle olmalı. Austen'ın Cadılar Bayramı'nda ortalıkta dolaşan kötü ruhlarla ilgili espri yaptığını hatırlıyorum."

32. Bölüm

Dönüş yolunda Gurney hemen karısının Hammond'la yapmayı planladığı görüşmenin konusunu açmak yerine, neden bunun kendisini bu derece rahatsız ettiğini biraz düşünmek istedi.

Belki de bunun nedeni karısının değişmekte olduğunu sezmesiydi. Ya da daha da rahatsız edici olanı, karısının değişmediği, sadece kafasında oluşturduğu Madeleine imajının bir yanılgıdan ibaret olduğu hissi ve şimdi asıl Madeleine'i görüyor olma ihtimaliydi. Şimdiye dek onu güç timsali ve yargılama gücü kusursuz biri olarak görmüştü. Şimdiyse karşısında korkmuş, kararsız, katil olma ihtimali olan bir terapiste yüreğini açma isteğinde olan biri vardı.

Outback'i tesisin girişine park ederlerken daldığı derin düşünceleri çalan telefonu yarıda kesti.

Jack Hardwick, Gurney daha telefonu açar açmaz konuşmaya başladı.

"Sana sürülecek çok sıcak bir iz buldum. Yarın sabah bir adamla buluşman gerek. Hemen yolun aşağısında, Otterville'de."

Gurney söylenenleri kafasında toparlayabilmek için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı. "Yolun aşağısında dediğin Otterville buraya en az üç saat uzakta. Kim bu adam? Ayrıca neden bu kadar önemli?"

"Adamın adı Moe Blumberg. Artık olmayan Brightwater

Kampı'nın eski sahibi ve müdürü. Kamp yerinde bungalov evler açmış. Adı da Brightwater Kulübeleri. Steven Pardosa'nın katıldığı kamp burası. Moe yarın öğleden sonra kışı geçirmek üzere İsrail'e gidecek. Kısacası yarın sabah onunla görüşmen gerek. Tabii peşinden Tel Aviv'e giderim diyorsan o ayrı."

"Bunu sen neden yapmak istemiyorsun?"

"Zevkle yapardım ama yarın sabah, New Jersey, Teaneck'te olacağım. Bir arkadaşımın tanıdığı bana Leo Balzac intihar vakasında görevli dedektifle görüşme ayarladı. Adam telefonda konuşmak istemediği için de oraya gitmem gerek. Bu yüzden oraya ben gidiyorum. Moe işini de sen hallediyorsun. Gayet adil bir iş paylaşımı. Ne diyorsun, Sherlock?"

Yanıt veremeden arabadan inmeye yeltenen Madeleine dikkatini dağıttı.

"Dondum burada," dedi karısı. "İçeri giriyorum."

Açık kapıdan içeri giren soğuk gerçekten de dondurucuydu.

Madeleine kapıyı kapatıp hızlı adımlarla tesise doğru yöneldi.

O an Madeleine'in arkasından bakarken Hardwick'in aramasından önceki tüm olumsuz düşünceler yeniden zihnine hücum etti. Kendini toparlamaya çalıştı. Şu an konuştukları konuya odaklanmak mecburiyetindeydi. "Şu Blumberg denilen adamla sen konuştun mu?"

"Kısaca. Ama önce Pardosa'nın ailesiyle görüştüm. Floral Park'ta yüz yüze. Acı içindeler. Hayal dünyasında yaşıyorlar. Birbirlerine sürekli Steven her şeyi değiştirecekti, nasıl olur, diyorlar. Yepyeni bir hayatın kapılarını açmak üzereymiş, geleceği harika olacakmış, falan filan. Kendini öldürmüş olduğu gerçeğini idrak edemiyorlar. Yapmak istediği çok şey olduğunu anlatıp durdular. Bunu, anlattıklarının gerçek olduğuna kendilerini de inandırmak için benimle paylaştıklarını fark ettim. Aynı şeyi hep söyleyip dursan bir süre sonra sana da gerçekmiş gibi gelecektir. Sürekli konuştular. Ben de başımı sallayıp onayladım. Bazen

bu sefer başımı iki yana sallayıp doğru anlarda gülümsedim. Empati kurma zımbırtısı işte. Bilirsin."

"Tamam, Jack..."

Her neyse, ben başımı salladıkça onlar konuştu. Ama konuşma, ben Steven hiç yaz kampına gitti mi diye sorduğum an çok garip bir şekle büründü. Bunun konuşmayı çok arzu ettikleri bir hikaye olmadığı açıktı. Anladığım kadarıyla Steven sadece bir kez kampa gitmiş. On üç sene önce. O yaz bana anlatmak istemedikleri garip bir şeyler yaşanmış. Ama biraz üsteleyince – aslında biraz fazla üsteleyince – bana Moe Blumberg'in telefon numarasıyla adresini verdiler. Sonunda da orasının şimdi yerinde bungalov evlerin bulunduğu eski bir kamp olduğu ortaya çıktı. Takip ediyor musun?"

"Çalışıyorum. Devam et."

"Sonra Blumberg'i aradım. Adamın sesi çok yaşlı biri olduğu izlenimi uyandırdı. Ona geçenlerde eski bir kampçılarının öldüğünü, benim de bu olayı araştırdığımı, bu şahsın Brightwater'da geçirdiği tatille ilgili bilgilere ihtiyaç duyduğumu anlattım. Bana uzun bir süre önce bir yangın çıktığını, büronun ve ayakkabı kutularında muhafaza ettikleri kartlarda tutulan tüm kayıtların yandığını söyledi. Ama ona tam yılı – on üç sene öncesini – Stevie'nin orada olduğu dönemi söyleyince tıpkı Stevie'nin ailesi gibi tuhaf bir tepki verdi. O yazla bağlantılı olarak kimseye bir şey anlatmayacağını, en azından telefonda kesinlikle konuşmayacağını söyledi. Ancak yüz yüze olursa bir şeyler anlatabilirdi. Ben de senin adına bir randevu ayarladım. Yarın sabah on birde. Adam tam saat ikide JFK havaalanına gitmek üzere yola çıkacak."

"Ona benimle ilgili ne anlattın?"

"Senin olayı araştıran New Yorklu bir dedektif olduğunu söyledim."

"New Yorklu özel bir dedektif?"

"Özel kelimesini pek vurgulamamış olabilirim."

"Ona benim New York Polis Teşkilatı'ndan olduğumu mu söyledin?"

"Hatırladığım kadarıyla öyle bir bağlantına değindim sanki."

"Geçmişte mi şimdi mi?"

"İşte o zor. Zaten dilbilgisindeki zamanlar karışmaya çok müsaittir. Tıpkı Bill Clinton'ın dediği gibi; her şey sadece iki harfin değişmesiyle bambaşka anlamlar kazanır."

"Eğer sorarsa ona yalan söylemeyeceğim."

"Normal olarak. Gerçek senin dostundur."

Gurney iç çekti. "Adresi verecek misin?"

"Brightwater Yolu, 2799 numara. Otterville." Duraksadı. Büyük bir ihtimalle devam etmeden önce Gurney'in yazmasını beklemişti. "Sana bir şey soracağım. Şu an dinlenmediğine emin misin?"

"Büyük olasılıkla. Takip cihazları var sadece. Arabamdayım. Telefonum da temiz. Bu kadarını söyleyebilirim. Ama Hammond'ın dağ evini sorarsan o ayrı."

"Ne buldun?"

"Üç ses vericisi."

"Lanet olsun! Biliyordum!"

Tarayıcıyı cebinden çıkartıp dağ evindeki verileri kaydettiği dosyayı açan Gurney, Hardwick'e vericilerin yerlerini, frekanslarını ve sinyal güçlerini söyledi. Sonra da Jane'in vericilerden birinin bulunduğu abajurdaki kuvars taşın kasım aylarındaki kayboluşuna ilişkin anlattığı tuhaf hikayeyi aktardı.

"Vay canına." Hardwick küçük bir ıslık öttürüp, zamanlamaya dikkat çekerek, "Biri hayranlarının birer birer ölmeye başlamasından bir yıl önce Hammond'ı dinlemeye mi başlamış? Neden?" dedi.

"Çok güzel bir soru. Eğer cevap verebilsek yolu yarılamış olurduk."

Gurney görüşmeyi sonlandırdı. Ardından arabasını kilitleyip tesisin yolunu tuttu.

Madeleine'i Şömine Odası'nda ateşin karşısında otururken buldu.

Austen ofisinden çıktı. "Bay Gurney sizinle konuşmam gerek." Etrafına sanki konunun hassasiyetini daha da vurgulamak istercesine sinsice diye nitelendirebilecek bakışlar yöneltti. Tıraşlı başı yine ter içindeydi.

"Fenton size bakmaya geldi. Hiç de mutlu görünmediğini söylemem gerek. Hatta çok kızgın görünüyordu. Onun pozisyonundaki birini görmek istemeyeceğiniz kadar kızgın. Sadece bilmenizi istedim."

"Sorununun ne olduğunu söyledi mi?"

"Yasal terimleri sıralayıp durdu. 'Adalete engel olmak,' söylediklerinden biriydi. 'Yürütülen bir soruşturmaya karışmak' da bir diğeri. Aslına bakarsanız sizin şimdiye dek buradan gitmiş olmanız gerektiğini düşünüyordu sanırım. Hâlâ burada olduğunuzu gördüğü için bu kadar çok sinirlenmiş olmalı. Ben sadece olanları aktarıyorum. Sonuçta siz leb demeden leblebiyi anlayacak kapasitede bir insansınız. Adamın eşekarısı kovanını başınızdan aşağı dökecek gücü var."

Gurney söylenenleri gözünün önüne getirince az daha gülecekti. "Bilgi için teşekkürler. Bu arada Peyton küçük sohbetimizle ilgili sizi bilgilendirdi mi?"

"Evet, kısa bir süre önce. Gayet iyi geçtiğini söyledi. Bir sorun olmamış. Doğru mu?"

Gurney omuz silkti. "Sanırım her şey normaldi. Bu arada yanındaki çıplak kadının kim olduğuna dair bir bilginiz var mı?"

Steckle sırıtarak, "Çıplak kadın mı?" diye sordu. "Peyton'da çıplak kadın çoktur."

"O zaman önemi yok sanırım."

Şimdi omuz silkme sırası Steckle'daydı. "Kısacası görüşmeniz iyi geçti diyebiliriz, değil mi?"

"Öyle diyebiliriz sanırım. Ama ona bir şey sormayı unuttum."

"Öyle mi? Nedir?"

"Eşcinsellik hakkında ne düşünüyor?"

Steckle'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Peyton'ın umurunda bile değildir öyle şeyler."

Gurney başıyla onayladı. "Ben de öyle düşündüm."

"Pekala, ne zaman gideceğinize karar verdiniz mi? Fenton tekrar geldiğinde ona ayrılacağınız tarihi söylemek isterim."

"Yakında. Ona çok yakında gideceğimizi söyleyebilirsiniz."

Bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Sonra Steckle başıyla onaylayıp döndü ve ofisine doğru yöneldi.

Gurney de Şömine Odası'ndaki Madeleine'in yanına gitti.

Karısının yanına, ateşin karşısındaki diğer koltuğa geçti. Gözlerini kapatıp içini kemiren konuya nasıl giriş yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Tam o sırada konuyu Madeleine açtı.

"Richard'la konuşmamın kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle üzerinde tartışılması gereken bir konu olduğunu düşünüyorum."

"Dağ evinde patlayacak gibi görünüyordun."

"Gerçekten mi? Şoke olmuştum. Durumu hiç de normal görünmeyen biriyle son derece özel bir konuşma yapmayı istemen beni çok şaşırttı. Daha dün ona büyük bir öfke duyuyordun. Bana kendisiyle ilgili sezgilere sahip olmadığımı ileri sürerken, yalan söylüyor, seni etkilemeye çalışıp aptal yerine koyuyor demedin mi?"

Madeleine iç çekti. "Bam telime bastığı için öfkeliydim. Aslında sezgileri olmayan kişi bendim. Geçmişle başa çıkabileceğini düşünen de. Dürüst davranmayan o değil bendim." Hüzünlü, küçük bir kahkaha attı. "Hiçbir şey, insanı geçmişiyle başa çıkabileceği düşüncesinin yanılgı olduğunu anlaması kadar savunmasız hale getirmiyor."

Madeleine'in söylediklerinin gerçeği yansıttığını fark etmek Gurney'i sarsmıştı. Ama hâlâ onun Hammond'la geçmişini konuşma fikrini iyi bir fikir olarak görmüyordu.

Gurney'in sessiz itirazına bir yanıt olarak, Madeleine, adeta yalvaran bakışlarını onunkilere dikerek, "Bir şeyler yapmalıyım," dedi. "Şimdi. Buraya gelmem anılarımı canlandırdı. Şimdi dilimden çıkartamıyorum."

Gurney karısının hangi anılardan bahsettiğini öğrenmek istiyordu ama bunu sormaya cesareti yoktu. Bu sorunun yanıtının, Madeleine'in hiç tanımadığı bir yanını tanımasına yol açabileceği düşüncesi de onu korkutuyordu.

Madeleine ona doğru döndü. Ellerini koltuğun deri kollarına hafifçe vurdu. "Bir şeyler yapmalıyım. Eğer yapmazsam parampar̈ça olacağım. Lütfen anla. Başka seçeneğim yok. En azından yarın Hammond'ı görmeye gitmemin bile bir anlamı var."

33. Bölüm

Rüyasında bir zil sesi duyuyordu. Ses hızla parlak bir nesneye dönüştü. Richard Hammond'ın parıldayan mavi-yeşil gözleri. Parıltı. Zil sesi.

"David, telefonun çalıyor." Madeleine üzerinde beyaz bornozuyla yatağın kenarında duruyordu. Saçları ıslaktı. Elindeki telefonu Gurney'e doğru uzatıyordu.

Gurney telefonu alırken gözlerini kırpıştırıp, daha net görmeye çalışarak ekrana bakınca çağrının gizli numaradan geldiğini gördü. Telefonun saati 6:46'yı gösteriyordu. Doğrulup, yatağın kenarına oturdu.

"Buyurun, ben Gurney."

"Uyandırdığım için özür dilerim, David. Ben Robin Wigg."

"Önemli değil. Zaten çoktan kalkmam gerekiyordu."

"Sana o mesajı gönderdiğimden beri arasam mı aramasam mı diye düşünüp durdum."

"Yazdıklarından çok hassas bir durum olduğunu anladım."

"Çok daha fazlası. Bu arada seni dışarıdan, kimsenin haberi olmadan arıyorum. Hemen konuya gireyim. Öncelikle, içini açıp fotoğrafını bana gönderdiğin telefonla ilgili olarak, şunu söyleyebilirim: Mikrofonun olması gereken yere monte edilen verici son derece gizli bir cihaz. Gizli derken federallerin yürüttükleri gizli operasyonları filan kastetmiyorum. Bu cihaz ulusal güven-

liğin ancak çok üst mertebelerinde kullanılabilir. Söylediklerimi anlıyor musun?"

"Bu da tehlikeli insanların radarına girdiğimi gösteriyor, değil mi?"

"Yine çok daha fazlası diyeceğim. Net ve kısa konuşayım. FBI, CIA, NSA ve askeri istihbarat operasyonlarında, genellikle bildiklerimizle gerçekte olanların arasında korkunç uçurumlar bulunur. Şu an seni ilgi alanlarına almış olan bu insanlar ziyaret ettiğin web sitelerinin kayıtlarından, görüştüğün tüm telefon numaralarına, kredi kartınla yaptığın tüm alışverişlere, kütüphaneden aldığın kitaplara dek her türlü bilgiye son derece kolaylıkla erişebilirler. Telefonunun GPS'ini kapatmadığın takdirde gittiğin her yeri, uğradığın her adresi, her yakınını, muayene olduğun doktorları, görüştüğün avukatları, terapistleri bilirler. Ve bu daha henüz işin başı. Eğer senin ulusal güvenlikle ilgili bir operasyona sekte vurabileceğini düşünürlerse telefon görüşmelerini kaydetmeye, evine dinleme cihazları yerleştirmeye karar verirler. Banka kayıtlarını, vergi ödemelerini, lise ve üniversite notlarını, tıbbi geçmişini didik didik ederler. Ve sonra isterlerse seni gerçekte belki de var olmayan bir terör örgütüyle bağlantılı göstererek, hiçbir yasal dayanağı olmayan süresiz bir sorgu sürecine dahil edebilirler. 'Ülke güvenliğini koruma' kavramı acımasız insanların elinde artık açık bir çeke dönüşmüş durumda. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"En az yüz tane. Ama yanıtları duymak istediğime emin değilim."

"İyi şanslar, David. Ve çok ama çok dikkatli ol."

Robin Wigg'e kendi güvenliğini de riske atarak bu aramayı yaptığı için teşekkür etti ama Wigg çoktan telefonu kapatmıştı.

Onun çizmiş olduğu karanlık devlet ilişkileri düşünüldüğünde, paranoyakça senaryolar yaratmak hiç de zor değildi. Diğer taraftan devletin özel yaşamlara yoğun müdahaleleri düşünüldüğünde akla gelen bu senaryolara hemen paranoyakça düşün-

celer yaftasını yapıştırmak ne kadar mantıklıydı? Bilgi toplayıp, bunları kendi çıkarlarına göre kullanmak söz konusu olduğunda, ahlaki kaygıların sözü bile edilmezdi. Böylesine güçlü araçları hırslı, her zaman kendilerini haklı gören bürokratların emrine vermek tıpkı kitle imha silahlarını serserilere dağıtmaya benziyordu.

Devam eden bu toplumsal yıkım sürecinin kendisinin kontrol alanı dışında olduğu çok açıktı. Ama vaktini ve gayretini nereye yönlendirebileceğini kontrol edebilirdi. Dikkatini tek bir noktaya yönlendirmekle, yoğunluğunu hem araştırdığı olaya hem de Madeleine'in sorununa eşit biçimde paylaştırma noktasında arada kaldığını hissediyordu. Bazen araştırmaya, kendisini birinin kocası olduğunu unutacak kadar fazla kaptırıyordu.

"Gitmek için hazırlanman gerekmiyor mu?" Madeleine kendisinin daha önce dinleme cihazlarını devreden çıkarmak için önerdiği tekniği uygulayarak, elinde müziği son ses açtığı iPad'iyle yatak odası kapısından seslendi.

"Yetişirim," dedi yataktan kalkarken. "Saat sekizde yola çıksam, on birde Otterville'deyim. Bu arada sen Hammond'ın evine nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Ya buradaki ciplerden birini alır ya da kar yağmıyorsa yürürüm. Burasıyla uzaklığı iki kilometre bile değil."

"Saat dokuzda orada olman gerekmiyor mu?"

"Richard biraz daha erken gelip, kahvaltıyı birlikte yapmamızı önerdi. Aslında birlikte gitmemizi istedi ama sen gelmek istemezsin sanırım."

Verebileceği en iyi yanıt, dudaklarını sımsıkı kapalı tutarak başını sallamaktı. Duş alıp, tıraş olacağını söyleyerek banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Kızmasının saçma olduğunu biliyordu. Ama çok öfkeli olduğunu inkar edecek durumda da değildi.

Otterville'e gitmek için hazırlanırken Madeleine'e dağ evinde tes-

[illegible] üç tarayıcının tam yerlerini söyleyip, cihazların etki alanının mümkün olduğunca dışında kalabilmek için Hammond'la odanın neresinde kalmaya çalışması gerektiğini izah etti.

"Sırtını vericilere dön ve mümkün olduğunca alçak sesle konuş. Hatta yanına iPad'ini alıp müzik dinlemeye devam edebilirsin. Hammond'a da müziğin seni rahatlattığını söylersin."

Madeleine gözleri yaşla dolarken kollarını açıp Gurney'e, umutsuzca, sanki hiç bırakmayacakmışçasına sımsıkı sarıldı.

"Bu ne için?" diye sordu Gurney.

"Buraya gelmek korkunç bir hataydı. Belki de hayatım boyunca yaptığım en büyük hata."

"İstediğin zaman gidebiliriz."

"Hayır, sorun benim içimde. Kaçmanın hiçbir faydası olmayacak. Sen işini aksatma. Belki Kurt Gölü gizeminin çözümü Bay Blumberg'dedir."

Arabada yalnız olmak olaya yoğunlaşmayı kolaylaştırıyordu. Yolculuğunun ilk kısmını Angela Castro'nun Tabitha Oyuncak Bebek mağazasında yaptıkları görüşmede verdiği yanıtlarla ilgili, aklını kurcalayan noktalara ayırmaya karar verdi. Bu tür bir duyguya kapıldığında, bazı noktaların birbirini tutmadığı kanaatine vardığında, genellikle bunu araştırmanın faydası olurdu. Telefonunu alıp, yaptığı görüşmenin kaydına ulaştı ve ardından PLAY sekmesini tıkladı.

Başlayan kayıtla oyuncakçı adeta gözlerinin önünde canlandı. Tabitha'nın sesini duyduğunda da bir kez daha kadının garip, saygıyla karışık korkutucu tavrı ve bunu fark eden Angela'nın onun bu tavrının arkasında yeni bir Barbie bebek daha alacakları umudu olduğunu söylemesi dikkatini çekti.

Ama aradığı tutarsızlığı yine tespit edemedi.

Bunun üzerine kaydı bir kez daha başlattı.

Ve ikinci dinlemede aradığını buldu. Tek bir tuhaf kelime.

Bu 'sonra' kelimesiydi.

Tuhaf olan bu kelime değil, Angela'nın bunu söylerken yarattığı tuhaf hisli.

Gurney ona Pardosa'nın Hammond'la ilgili ne dediğini sormuş, genç kadın da Pardosa'nın doktora iğrenç dediğini söylemişti.

Sonra Gurney ona Pardosa'nın kendisine kabuslardan bahsedip bahsetmediğini sormuştu.

Angela da, "Evet ama daha sonra," yanıtını vermişti.

Gurney'e tuhaf gelen şey, genç kadının 'sonra' sözcüğünü sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibi söylemiş olmasıydı. Oysa Angela, Pardosa'nın Hammond'la görüştüğü günün ertesi gecesinde, daha kabusu ilk gördüğünde kendisine söylediğini anlatmıştı.

Büyük ihtimalle Pardosa ona, Hammond'ın 'iğrenç' olduğunu hipnoz seansının olduğu gün öğleden sonra söylemişti. Sonra da o gece ya da sabah ilk iş olarak Angela'ya kabusundan bahsetmişti. Kısacası iki olay arasında on iki saatle on sekiz saat arası bir süre vardı ki bu da kesinlikle uzun bir süre sayılmazdı.

Gurney sadece bir tek sözcüğün kullanımı sırasında hissettiği tonlamaya dayanarak yaptığı bu akıl yürütmenin fazlasıyla zorlama olduğunun farkındaydı. Yine de devam etmeden önce Angela'nın 'sonra' derken tam olarak ne demek istediğini anlamak mecburiyetindeydi. Ve bildiği kadarıyla bunun tek bir yolu vardı. Yolun kenarına çekip, telefon rehberinden Angela'nın numarasını bulup arama tuşuna dokundu.

Genç kadın endişeli, cılız sesiyle yanıt verdi. "Alo?"

Arkadan televizyondan kahkahalar, alkış sesleri geliyordu.

"Ben Dave Gurney, Angela. İyi misin?"

"Sanırım. Bir sorun mu oldu?"

"Hayır, sıkıntı yok. Sadece senin söylediğin bir şey kafama takıldı. Belki yardım edebilirsin. Rahat konuşabiliyor musun?"

"Anlayamadım?"

"Yani yalnız mısın? Rahat konuşabilir misin?"

"Ah, evet, elbette. Kim olacak ki? Odamdayım."

"Oyuncak Bebek Oteli?"

"Evet."

"Tamam. Şimdi ne öğrenmek istediğimi açıklayayım." Yaptıkları konuşmayı düşündüğünde, Pardosa'nın Hammond'ı iğrenç bulduğunu söylemesiyle kabusunu anlatması arasında geçen süreyi anlatmak için kullandığı 'sonra' sözcüğünün dikkatini çektiğinden bahsetti. Ardından, "Stevie'nin sana söylediği bu iki şey arasında ne kadar zaman geçtiğini öğrenmek istiyorum," dedi.

"Anlamadım."

"Stevie bir ara sana hipnozcunun iğrenç olduğunu söyledi. Sonra, sana gördüğü kabusu anlattı. Kabusu ona iğrenç demesinden ne kadar süre sonra anlattı?"

"Tanrım, nereden bileyim? Yani günleri filan sayıyor değilim ki."

"Günlerden bahsediyoruz öyle mi? Saatlerden değil?"

"Ah, hayır. Saatler değil. Kesinlikle günler."

"Tamam. Şimdi hatırladığım kadarıyla Stevie sana kabusu görür görmez anlatmıştı. Yani Hammond'la yaptığı seansın akşamında?"

"Kesinlikle. Bundan eminim. Çünkü anlattığında buradaydık."

"Oyuncak Bebek Oteli'nde?"

"Doğru."

"Bu durumda sana Hammond'ın iğrenç olduğunu birkaç gün önce söylemiş olması gerek. Yani Kurt Gölü yolculuğuna çıkmadan önce. Siz hâlâ Floral Park'tayken. Doğru mu?"

Karşı taraftan televizyon sesi dışında ses gelmedi.

"Angela?"

"Evet, buradayım."

"Sorumu duydun mu?"

"Duydum."

Yine bir sessizlik.

"Angela, bu önemli. Stevie hipnozcuyla karşılaşmadan onun □□ iğrenç biri olduğunu nereden biliyordu?"

"Sanırım biri söylemiş olmalı."

"Onu arayan kişi mi?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem." □ 0

"Çünkü Stevie eğer bunu birilerine anlatırsan ölebileceğiniz □ □ söylediği için mi?"

"Neden sürekli bunu sorup duruyorsunuz?" İtirazı daha çok umutsuzca bir sızlanma gibiydi.

"Çünkü bana güvenmez ve bildiklerini anlatmazsan hepimizin mezarlığı boylama ihtimali var."

Yeniden bir sessizlik.

"Angela, Stevie biri için iğrenç ifadesini kullandığında tam olarak ne demek isterdi?"

"Bunu nereden bileyim?" Sesinden paniğe kapılmak üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Ama biliyorsun, değil mi Angela? Bunu ses tonundan anlayabiliyorum."

Onun konuşmanın bu noktasındaki sessizliği Gurney'in haklılığını ortaya koyuyordu. Bu yüzden devam etti: "Onun bu sözcükle neyi kastettiğini biliyorsun ama bu seni üzüyor, değil mi?"

Bu kez sadece burnunu çekti. Sonra bir kez daha. Ardından yutkundu. Gurney bekledi. Direnç kırılıyordu.

"Stevie'nin bazı şeyler hakkında önyargıları vardı. Bazı insanlar hakkında. O iyi bir insandı, bunu anlamalısınız. Ama bazen... sanki eşcinsellerle sorunu varmış gibi davranırdı. Bazen yaptıklarının iğrenç olduğunu söylerdi."

"Ve bu yüzden onlara da iğrenç insanlar mı derdi?"

"Bazen öyle söylerdi."

"Teşekkürler, Angela. Bunu bana anlatmanın zor olduğunun farkındayım. Ama hata yapmamak adına emin olmaya çalışıyorum. O yüzden bir soru daha sormama izin ver. Stevie'yi telefonla arayan kişi – senin ona derhal Kurt Gölü'ne gidip Hammond'ı

görmesini tavsiye ettiğini tahmin ettiğin kişi – Hammond'ın eşcinsel olduğunu söyleyen kişi miydi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu çok önemli, Angela. Stevie'ye Hammond'ın eşcinsel olduğunu o mu söyledi?"

"Evet. O söyledi."

"Stevie'ye eşcinsel olduğunu bildiği bir terapistle görüşmeyi neden istediğini sordun mu?"

"Evet, sordum."

"Ne dedi?"

"Bana soru sormayı kesmemi, bu konuda konuşmanın tehlikeli olduğunu söyledi."

"Neden tehlikeli olduğunu açıkladı mı?"

"Telefonla arandığı gece söylediği şeyi tekrarladı. Yani ikimizin de öldürülebileceğini."

34. Bölüm

Gurney, Otterville çıkış tabelasını gördüğünde, seyrekleşen bulutlar arasından sızmaya başlayan soluk kış güneşi çevreyi yavaş yavaş aydınlatmaya başlamıştı.

Önce burada olduğunu gizlemek için, aracını bir yere park edip George Gölü'ne doğru yürüyerek gitmeyi düşündü ama sonra boşu boşuna yorulmaya gerek olmadığına karar verdi. Araçtaki takip cihazları Otterville bungalov evlerini ziyaret ettiğimi tespit ederse etsin, diye düşündü. Neticede Angela Castro'nun nerede olduğunu gizlemenin mantıklı nedenleri vardı ama bu nedenlerden hiçbirinin Moe Blumberg'le bir alakası olmadığı da açıktı.

Harabeye dönmüş bir oto tamirhanesi, kepenkleri kapalı bir sosisçi ve iki pompalı bir benzin istasyonunu da içeren küçük Otterville köyüne doğru yöneldi. Yaklaşık iki kilometre kadar sonra GPS cihazı onu Brightwater Yolu istikametine yönlendirdi. Bu toprak yol ormanın içinden geçip, sonunda küçük gölün kenarına sıralanmış on, on iki kadar kulübenin yer aldığı bir açıklığa ulaştı. Açıklığın tam ortasında taş bir binayla bir zamanlar başka bir yapının iskeletini oluşturan, alevlerin kararttığı kereste yığını göze çarpıyordu. Hemen yan tarafta gayet iyi durumda görünen bir Toyota Camry park halindeydi.

Gurney aracını Camry'nin arkasına çekti. Tam arabadan inerken birisinin kendisine seslendiğini duydu. "Bu tarafa."

İlk anda sesin nereden geldiğini anlayamadı. Sonra kulübelerden birinin penceresinden seslenildiğini fark etti.

"Diğer tarafa doğru gelin. Ön kapı göl tarafında."

Gurney kulübenin diğer tarafına doğru yürüyüp, kapalı sundurmaya adım attığı sırada yaşlı ama gayet güçlü kuvvetli görünen beyaz saçlı, açık kahverengi spor pantolonlu, mavi ceketli bir adam kapıyı açtı. Adamın giysileri, kapının hemen yanındaki iki bavul, adamın çok kısa süre sonra yola çıkacağına ilişkin Hardwick'in söylediği bilgiyi doğrulayıcı nitelikteydi.

"Bay Blumberg?"

"Bakın, buradan tüm göl manzarası önünüzde uzanıyor," dedi sanki Gurney kapının neden bu tarafta olduğunu sormuş gibi. "Bu yüzden de kulübeler bu şekilde yerleştirildi. Siz de Dedektif Gorney'siniz sanırım?"

"Gurney."

"Şu ünlü sığır cinsi gibi mi?"

"Sanırım sığır cinsinin adı Guernsey olması lazım."

"Doğru. Gelin, içeri gelin. Çok zamanımın olmadığını görüyorsunuzdur."

"Anladığım kadarıyla daha ılık bir iklime kaçıyorsunuz."

"Orada bu mevsimde sıcaklık 10-15 derece civarında olur. Daha çok gün ışığı. Burada soğuktan popom donuyor. Kış soğuklarının umurumda olmadığı o eski günlerde yaşlıların Florida gibi sıcak yerlere kaçmaları bana çok aptalca gelirdi. Ama insanın romatizmaları azmaya başlayınca sıcağa kaçmak gayet mantıklı gelmeye başlar. Şimdi burada bütün eklemleriniz ağrıyor ama orada ağrımıyorsa, yapmanız gereken şey çok açık değil midir? Sorunuza yanıt olarak da evet ben Moe Blumberg'im. Artık birçok şeyi karıştırıyor olabilirim ama hâlâ bundan oldukça eminim."

El sıkışırlarken Gurney kulübenin içine çabucak bakındı. Bulunduğu yerden tek görebildiği kısım olan salonun bir kısmı büroydu. Diğer kısmıysa tam ortasına antika demir bir odun soba-

sının yerleştirildiği oturma odasıydı. İçerideki her şey son derece eski püskü görünüyordu.

"Oturun. Diğer dedektif telefonda çok net bir şey açıklamadı. Tam olarak neyle ilgili konuşacağız?"

Blumberg oturmak için herhangi bir hamle yapmayınca Gurney de ayakta durmayı tercih etti.

"Steven Pardosa adlı genç bir adam çok kısa bir süre önce şüpheli bir biçimde hayatını kaybetti. Büyük bir ihtimalle televizyonda izlemişsinizdir."

"Burada televizyon görüyor musunuz?"

Gurney bir kez daha etrafına bakındı. "Yok mu?"

"En az yarım beyni olan biri için televizyonda izlemeye değer hiç bir şey yok ki. Kuru gürültü ve saçmalıktan başka."

"Yani Steven Pardosa'nın ölümünü ilk olarak Dedektif Hardwick'ten öğrendiniz, öyle mi?"

"Bu ismi söyledi. Ama ben hâlâ konunun ne olduğunu anlamış değilim."

"Steven Pardosa'nın on üç sene önce kampınıza katılmış olduğundan bahsetti mi?"

"Onun gibi bir şeyler söyledi."

"Ama siz bu ismi hatırlamıyorsunuz?"

"O kampı otuz sekiz yıl işlettim. Her yıl yüz yirmi çocuk kampa gelirdi. Kamp en son on iki sene önce açıktı. Sizce buraya gelen her kampçıyı hatırlayabilir miyim? Kaç yaşında olduğumu biliyor musunuz, dedektif?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Önümüzdeki ay seksen iki olacağım. Kendi adımı bile hatırlamakta zorluk çekiyorum. Ya da hangi günde olduğumuzu. Ya da mutfağa ne almaya gittiğimi."

Gurney anlayışla gülümsedi. "Kampın en son on iki sene önce açık olduğunu söylediniz."

"Buna kesinlikle eminim işte."

Steven Pardosa da on üç sene önce buradaymış. Yani kampın kapanmasından bir önceki sene."

"Basit bir aritmetik işlemiyle bu sonuç çıkıyor, doğru."

"Anladığım kadarıyla kamp uzun süre başarıyla çalışmış."

"Kesinlikle."

"Neden kapatmaya karar verdiniz, peki?"

Blumberg başını iki yana salladı. "Yanıt çok basit. Müşterilerimizi kaybettik."

"Neden?"

"Trajik bir olay gerçekleşti. Kötü bir olay. Sonra her şey yuvarlanan bir kartopu misali hızla büyüyüp kontrolden çıktı. Hikayeler, söylentiler, aptallıklar. Hani şu kusursuz fırtına dedikleri şey gibi oldu. Tam manasıyla kusursuz fırtına. Bir önceki yıl adeta som altındık. Ertesi yıl pisliğe dönüştük."

"Ne oldu?"

Acı dolu, küçük bir kahkaha attı. "Bunu bilene ödül var zaten."

"Anlayamadım."

"Kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Kusursuz fırtına derken neyi kastettiniz?"

"Kötü gidebilecek her şey kötü gitti."

"Bana bunu anlatabilir misiniz? Önemli olabilir."

"Önemli olabilir mi? Bir defa Brightwater Kampı'nı mahvetmek için yeterince önemliydi zaten. Bu arada bilmeniz için söylüyorum, otuz sekiz sene boyunca işlettiğim bu kampın benden önce de elli yıllık bir geçmişi vardı. Çok eski bir kurumdu. Bir gelenekti. Ve mahvolup gitti."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Blumberg'in öyküsüne devam edeceğini bilerek bekledi.

"Her zaman inişler çıkışlar vardı aslında. İyi seneler, kötü seneler. İşi, kazancı kastetmiyorum. O her zaman aşağı yukarı sabitti. Daha çok buradaki kişiliklerle ilgili bir durumdan bahsediyorum. Duyguların kimyasından. Grubun ruhundan. Çürük elmaların sepetteki sağlam elmaları nasıl etkilediğini bilirsiniz.

Bazı seneler kampçılar daha önceki senelere nazaran daha parlak, daha temiz kişiliklere sahip olurlardı. Biz de zaten hep böylelerinin gelmesini umardık. Ama on üç sene önce, tablonun en alt basamağına layık insanlarla dolu bir kampçı kalabalığı geldi. O yaz ortamın havası çok farklıydı. Kötü. Çirkin. İtici. Korkuyu hissedebiliyordunuz. Danışmanlar kaçtı. Bazı çocuklar ailelerinden gelip kendilerini buradan almalarını isteyen mektuplar gönderdi. Bugünlerde kullanılan bir tabir var. 'Zehirli ortam.' İşte aynen öyleydi. Ve üstelik tüm bunlar olaydan önce yaşandı." Blumberg anıları arasında kaybolup gitmişçesine başını iki yana salladı.

"Olay?" diye devam etmesi için üsteledi Gurney.

"Çocuklardan biri kayboldu."

"Kayboldu? Bulunamadı mı?"

"Akşam yemeğinde buradaydı. Kahvaltıda yok oldu. Bir daha da kimse onu görmedi."

"Polis olaya karıştı mı?"

"Elbette. Bir süreliğine. Sonunda çocuk kaçıp gitmiş gibi göründüğünden onlar da ilgilerini kaybettiler. Ah, evet, ormanı aradılar, kayıp şahıs duyurusunda bulundular, otobüs duraklarını kontrol ettiler, yerel gazetelerde fotoğraflarını yayınladılar. Ama bunların hiçbirinden bir sonuç alınamadı."

"Neden kaçtığını düşündüler?"

"Evini özlemiş, burada olmaktan mutsuz olmuş, belki de biraz itilip kakılmış olduğundan. Bir şeyi anlamanız gerek. Bu anlattıklarım on üç sene önce yaşandı. Fiziksel şiddete karşı büyük şamata koparılan günler değildi. Beni yanlış anlamayın. Elbette gözdağı vermek için gerekli uyarıları yapmıştık. Ama o günlerde fiziksel şiddet biraz da büyümenin bir parçası gibi algılanırdı. Hayatın gerçekleri gibi."

Hayatın gerçekleri, diye düşündü Gurney. Ve bazen de ölümün gerçeği. "Yani polis kaçtığı varsayımını benimseyince takibi bıraktı. Ve böylece her şey bitti, öyle mi?"

Blumberg az öncekinden daha kederli bir kahkaha attı. "Keşke öyle bitmiş olsaydı. Hiç öyle olmadı. Bir çocuk kaçıyor ve konu kapanıyor. Böyle bir şey olsaydı kamp ayakta kalabilirdi. Ama sonrasındaki aptalca şeyler kampın sonunu getirdi."

"Neler?"

"Söylentiler. Fısıltılar."

"Hangi konuda?"

"Aklınıza gelebilecek her türden saçmalıklarla alakalı. O yaz daha çocuk kaybolmadan önce bile ortamın havasının kötü olduğunu söylemiştim. Sonrasındaysa durum daha da kötüleşti. Çocuklar, hatta bazı anne babalar yalan dolan şeyler anlatmaya başladılar. Hikayeler kulaktan kulağa yayılır oldu."

"Ne gibi?"

"Hayal edebileceklerinizden daha bile kötüleri. Kayıp çocuğun aslında öldürülmüş olduğu, burada bir şeytan ayininde kurban edildiği, boğulduğu, cesedinin parçalanıp çakallara verildiği gibi akıl almaz zırvalıklar. Hatta bazı çocukların, bazı çürük elmaların, onun topun teki olmasını kafalarına taktığı ve onu öldüresiye dövüp, ormana gömdüklerine ilişkin bir hikaye bile ortalıkta dolaşmıştı."

"Sırf eşcinsel olduğu için mi?"

"Eşcinsel?" Blumberg başını iki yana salladı. "Ne hoş bir tabir. Kulağa güzel bir şey gibi geliyor. Sapkınlık demek daha doğru olur."

Gurney çocuğun kampta başından geçmiş olabileceklere ilişkin kampın en yetkili ağzının söylediklerinden bir hayli rahatsız olmuştu.

"Polis bu çirkin hikayelerden herhangi birini araştırdı mı?"

"Hiçbirinden bir sonuç çıkmadı. Ortalıkta bir dolu sivri görüş dolaştı ama hiçbirinin aslı astarı yoktu. Ergenlerin hayal güçleri korkunç oluyor. Peki ben ne mi düşünüyorum? Polisle aynı fikirde olduğumu, yani çocuğun kaçtığını düşündüğümü söyleyebilirim. Başka bir ihtimalle ilgili bir tek kanıt bile yok. Sadece

aptalca konuşmalar. Ne yazık ki bu aptalca konuşmalar elektriğe benziyor. Etrafa tehlikeli enerji yaydılar."

"Kampın sonunu aptalca konuşmalar mı getirdi?"

"Kökünü kazıdı. Ertesi yaz yataklarımızın üçte birinden daha azını doldurabildik. Ve gelenlerin yarısı da yaz bitmeden geri döndü. İftiralar, söylentiler tıpkı salgın hastalık gibi yayıldıkça yayıldı. Buradaki hayat sonunda bitip, tükendi. Bunca yılın emeğine çok yazık oldu."

"Şu çürük elmaların isimlerini hatırlıyor musunuz?"

Blumberg başını iki yana salladı. "Yüzleri hatırlayabilirim. Ama isimler konusunda hiç iyi değilimdir. Bazılarının lakapları olduğunu hatırlar gibiyim. Ama neydi diye sorarsanız, bilemeyeceğim."

"Peki, kaybolan çocuğun adını hatırlıyor musunuz?"

"O kolay. Sonuçta isim binlerce kez geçti. Scott Fallon."

Gurney bu ismi aklının bir köşesine kazıdı. "Yangın ana binayla birlikte kampçıların tüm kayıtlarını, isimleri ve adresleri yok etmiş. Bu konuyla ilgili bir araştırma yapıldı mı?"

"Sonuç vermeyen bir araştırma yapıldı."

"Ama her şeye rağmen siz burada kaldınız. Kampı değiştirip bungalov evler açtınız. Sanırım burayı çok seviyorsunuz."

"Brightwater Kampı bir zamanlar harika bir yerdi. Mutlu bir yer. O günleri hatırlamaya çalışıyorum."

"Mantıklı bir düşünce. Peki bungalov ev işi nasıl gidiyor?"

"Berbat. Ama faturalar ödeniyor hiç olmazsa."

Gurney gülümseyip Blumberg'e üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kartı uzattı. "Zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim. Eğer o kötü yılla ilgili başka bir şey söylemek isterseniz, herhangi bir isim, lakap gibi, lütfen beni arayın."

Blumberg kaşlarını çatarak karta bakıp, "Adınız Gurney," dedi.

"Doğru."

"Sığırınki gibi değil."

"Hayır, sığırınki gibi değil."

35. Bölüm

Kurt Gölü'ne dönüş yolunda Gurney olayla ilgili bildikleriyle Moe Blumberg'in anlattıklarını bağdaştıracak noktalar aramaya çalıştı.

Homofobi olayda bir hayli önemli rol oynamış gibiydi. Bu da Hardwick'in Teaneck'teki dedektifle Leo Balzac'ın intiharıyla ilgili yaptığı görüşmede nelerin açığa çıkmış olabileceğini daha da çok merak etmesine neden olmuştu.

Kenara çekip telefonunu çıkardı. Hardwick'in numarasını tuşladı.

Hardwick'in telefonu daha ilk çalışta açması iyiye işaretti.

"Ne haber, ahbap?"

"Teaneck'teki şu senin adamla görüşmeyi başardın mı diye merak ettim."

"Onu buldum. Bir yerde oturduk. Onu dinledim. İşin özü entrikalar onu çok kızdırmış durumda."

"Entrikalar?"

"Yukarıdan gelen açıklanmamış talimatlar. Harfiyen yerine getirilmesi gereken ciddiyette ama bir o kadar da başka manalara çekilerek inkar edilme ihtimali olan talimatlar. Bu talimatların yukarıdan, insanın kariyerini, bir fiskede öldürülüp klozete atılan sinek misali, saniyesinde bitirecek kadar güçlü birilerinden geliyor olduğu olayın en net olan tarafı."

"Peki, bu yeni dedektif dostun ölümcül fiskeden korunmak için ne yapıyor?"

"Arka planda kalıyor, mayın tarlasından uzakta duruyor ve olayın usta ellerde olduğuna itimat ediyor."

"Yine mi mayın tarlası."

"Ne?

"Fenton da bana mayın tarlasında dolaştığımı söyledi de."

"Herkesin aynı noktada buluştuğunu görmek ne hoş."

"Peki, ona olayın şimdi kimlerin usta ellerine emanet edildiğini sordun mu?"

"Onların kim olduklarına dair en ufak bir fikir bile yürütemeyeceğinin ima edildiğini söyledi."

"Bize işi bırakmamızı söyleyen Robin Wigg'in sesini yeniden duyar gibi oldum. Sence neler oluyor?"

"Biliyorsam canım çıksın. Teaneckli dedektifin de. Tek bildiği hiçbir şey bilmemesi, hiçbir şey söylememesi ya da hiçbir şey yapmaması gerektiği. Ve o da bunu son derece rahatsız edici buluyor."

"Bu rahatsızlığı bizim lehimize olabilir."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Ona Leo Balzac, hiç Brightwater Kampı'na gitmiş mi veya eşcinsellere karşı sert tutum takınır mıymış ya da geçmişte Gall, Wenzel ve Pardosa'yla herhangi bir tanışıklığı var mıymış gibi sorularımıza yanıt bulmanın bizi çok mutlu edeceğinden bahsettim."

"Ve?"

"O da adının gizli tutulduğu müddetçe her türlü yardımı seve seve yapacağını söyledi. Ben de kesinlikle gizli kalacağını, o yukarıdan emir yağdıran tiplerin kıçlarına tekme basma işinin arkasındaki kişi olarak görünmekten kişisel olarak büyük zevk alacağımı söyledim."

"Eminim bu onun yüreğini ferahlatmıştır."

"Bakalım gerçekten nasıl bilgiler edinebilecek. Bu arada senin Blumberg'le sohbetin nasıl gitti?"

"Bana Pardosa'nın kampta olduğu yaz hoş şeyler yaşanmadığını anlattı. Kampçılardan biri kaybolmuş. Ardından etrafta çocuğun eşcinsel olduğu için öldürülmüş olabileceğine ilişkin rahatsız edici dedikodular yayılmaya başlamış. Sorun şu ki bununla ilgili en ufak bir kanıt bulunamamış."

"Ama bu da aynı zili bir kez daha çalıyor işte."

"Evet, öyle."

"Başka?"

"Sepetteki çürük elmalardan bahsedip durdu. Ama isimleri hatırlayamıyor. Pardosa'nın adının da kendisine hiç tanıdık gelmediğini ileri sürdü. Belki Tel Aviv uçağına binmeden onu bir daha arayıp bu kez Balzac, Wenzel ve Gall isimlerinin herhangi bir çağrışım yapıp yapmadığını sorarım."

"Başka ne var ne yok? Madeleine neler yapıyor?"

"Şu ara biraz stresli. Sen sorunca hatırladım. Bir an evvel yola koyulmam lazım. Son zamanların en büyük kar fırtınasının yaklaştığı söyleniyor."

Gurney kuzeye doğru ilerlerken hava da giderek kararadı. Kurt Gölü'nden önceki son tepeye ulaştığında bir kez daha yolun kenarında durdu. Sonunda tesisin baz istasyonunun kapsama alanına girmişti. Moe Blumberg'in numarasını tuşladı.

Adamın telesekreteri devredeydi. Gurney de Otterville'de görüşürken söylemediği diğer kurbanların isimlerini içeren bir mesaj bıraktı. Mesajında Richard Hammond'ın adını da söyleyip tüm bu isimlerin on üç sene önceki o korkunç yazla ilgili herhangi bir anıyı aklına getirip getirmediğini öğrenmek istediğini ekledi.

Yeniden yola koyulduğunda gökyüzü artık kasvetli simsiyah bulutlarla iyice kaplanmıştı. Farların ışıklarında hafif hafif atıştırmaya başlayan kar tanecikleri uçuşuyordu.

Göl yolundan sapıp tesise döndüğü esnada sık çam ağaçları arasında sanki bir şey hareketlenmiş gibi geldi. Frene basıp uzun

farlarını yakarken gördüğü her neyse ormana dalıp gözden kayboldu. Gurney camı birkaç santim indirip çevreyi dinledi. Ama etrafa derin bir sessizlik hakimdi. O da yola devam etti.

Tesisin girişine ulaştığında Kurt Gölü ve çevresi erken çöken karanlığa gömülmüş, kar da şiddetini iyiden iyiye artırmıştı.

Resepsiyondaki antika duvar saati 16:30'u gösteriyordu. Madeleine Şömine Odası'nda olabilir mi diye bir bakıp, göremeyince hızla merdivene doğru yöneldi.

Süite girdiğinde içerisinin yalnızca kanepenin yanındaki gaz lambasıyla aydınlatılmış olduğunu gördü. İlk anda elektriğin kesik olduğunu düşünürken Madeleine'in sesini işitti. "Işığı açma."

Karısını süitin yatak odası kısmında gözleri kapalı bir şekilde, büyük yatağın ortasında, üzerinde pijamalarıyla, yoga pozisyonunda buldu. Masanın üzerindeki bir başka gaz lambası yatak odasını tatlı bir loş ışığa bürümüştü. Arkasına mikrofon yerleştirilmiş Harding tablosunun hemen ön tarafındaki sandalyenin üzerine koyduğu tabletinden gitar ezgileri yükseliyordu.

Yoga pozisyonunu bozmadan üç parmağını kaldırarak, konuşmadan önce daha ne kadar bu şekilde durması gerektiğini işaret etti. Gurney yatakla masanın arasındaki sandalyeye ilişip beklemeye koyuldu. Sonunda Madeleine gözlerini açtı.

"Burada konuşmak doğru mu?" Sesi son günlerdekine nazaran biraz daha az gergindi.

"Evet, burada, müzik de açıkken bir sakınca yok." Karısının yüzünü inceledi. "Rahatlamış görünüyorsun."

"Öyle hissediyorum."

"Gaz lambaları ne için?"

"Yumuşak ışık iyi geliyor."

"Hammond'la görüşmen nasıl gitti?"

"Harika."

Gurney şaşkın bir ifadeyle Madeleine'in yüzüne daha fazlasını anlatmasını isteyerek bakıyordu. "Hepsi bu mu?"

"İşinde gerçekten iyi."

"Nasıl yani?"

"Gerginliği azaltıyor."

"Nasıl yaptı?"

"Kelimelere dökmesi zor."

"Sanki Valium almışsın gibi konuşuyorsun."

Madeleine omuz silkti.

"Almadın değil mi?"

"Elbette hayır."

"Peki neyle ilgili konuştunuz?"

"Colin Bantry'nin yaptığı delilikle ilgili."

Bir kez daha fazlasını bekleyerek Madeleine'in yüzüne baktı. "Ve?"

"Onun yaptığı şey için kendimi suçlama deliliğinden."

İkisi de sustu. Madeleine'in bakışları gaz lambasına sabitlenmiş gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Gurney.

"Richard'ın masum olduğunu düşünüyorum. Ve sen de ona yardım etmek zorundasın."

"Peki ya Vermont yolculuğumuz?"

"Bu öğleden sonra arayıp iptal ettirdim."

"Ne yaptın?"

"Üzülmüş gibi yapma. Oraya gitmeyi hiç istemedin zaten." Ayaklarını uzatıp yataktan kalktı. "Richard ve Jane'le yemeğe gitmeden önce bir duş almak istiyorum."

Oraya gitmek Gurney'in dünyada yapmak istediği en son şeydi.

"Ben banyodayken sen de biraz kestirmek istersin belki."

"Yine mi banyo yapacaksın?"

"Rahatlatıyor. Sen de dene."

Çantasından diş fırçasıyla macunu alıp oturma odasına yöneldi. Masanın üstündeki gaz lambasını alıp banyoya girdi. Gurney açılan musluğun ve küvete dolmaya başlayan suyun sesini işitti.

Birkaç derin nefes alıp tutulan kaslarını gevşetme umuduyla boynunu, omuzlarını ovaladı. Kendi kendine bu gerginliğinin

nedenini soruyordu. Sonunda ulaştığı sonuç hiç hoşuna gitmedi. Büyük bir ihtimalle şu anki ruh halinin nedeni, kendisinin başaramadığı yardımı Madeleine'in bir başka erkekten bulmuş olmasının yarattığı kıskançlık ve pişmanlık hisleriydi.

Küvet musluğunun kapandığını duydu. Bir veya iki dakika sonra Madeleine yatak odasına döndü. Gaz lambasının hafif ışığında hiç acele etmeden pijamalarını çıkartıp, yatağın üzerine koydu.

Her zamanki gibi Madeleine'in güzelliği Gurney üzerinde güçlü bir etki bıraktı.

Madeleine de onun bakışlarını hissetmiş gibiydi.

Çekmeceden, geldiklerinde çantasından çıkartıp yerleştirdiği, iç çamaşırlarını aldı. Onları da yatağın ayakucuna koydu. Ardından ikinci çekmeceyi açıp süveterle kotunu çıkardı. Onları da yatağın kenarına bırakıp yavaşça Gurney'e sokuldu.

Gurney uzanıp parmaklarının ucuyla karısının yumuşacık dudaklarına dokundu.

Buluşan bakışlarının yarattığı etki kaçınılmazdı.

İkisi de tek kelime bile etmedi. Madeleine yatağın üzerindeki pijamalarını kenara çekip, yatak örtüsünü açtı. Yatağa uzandı. Gurney'in giysilerini çıkarmasını izledi.

Sevişmeleri o an yaptıkları şeyden başka hiçbir şeyin zerre kadar önemli olmadığı bambaşka bir dünyaya geçmişlercesine ateşliydi.

Sersemlemiş bir şekilde Madeleine'in yanında bir süre uzanan Gurney sonra uzanıp karısının dudağına bir öpücük daha kondurdu. Sonra Madeleine kalkıp yatak odasından çıktı. Birkaç saniye sonra da kapanan banyo kapısının sesi işitildi.

Uzun zamandır ilk kez kendini huzurlu hisseden Gurney de gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Daha sonrasında detaylardan bir açıklama bulabilme umuduyla olup bitenleri zihninden geçirdiğinde, banyo kapısının kapanmasıyla her şeyin değişmesine neden olan o travmatik dehşet

anının yaşanması arasında ne kadar süre geçtiğini hatırlamakta güçlük çekecekti.

Beş saniye? On saniye? Belki en fazla otuz saniye?

Beyninin ilkel yanı iç parçalayıcı sesle, bilincinin bunun bir çığlık olduğunu kavramasından önce dehşete kapılmıştı. Bu, korkunç bir durumla karşılaşan birinin attığı ciğerleri parçalayacak derecede şiddetli bir çığlıktı. Ardından biri yere düşüp yuvarlandı.

Gurney yataktan fırlayıp banyoya doğru fırlarken önündeki sandalyeye çarpıp devirdiğini fark etmedi bile.

"Madeleine!" diye bağırdı banyo kapısının koluna yapışıp hızla açmaya çalışırken. "Madeleine!" Kapı açılmadı. Kapının açılmasına bir şey engel oluyordu. Omzunu eğip ağırlığını kapıya yaslayarak mümkün olduğunca itti.

Sonunda kapı biraz aralandı. O da aradan içeri süzüldü.

Gaz lambasının yetersiz ışığında içerisi korkutucu görünüyordu. Madeleine'i çıplak halde, yerde buldu. Yana yatmış, kollarını karnına dek çektiği bacaklarına sarmıştı.

"Ne oldu?" diye bağırdı karısının yanına diz çözerken. "Ne oldu? Düştün mü?"

Madeleine bir şey söylemeye çalıştı ama sözcükler inlemeleri arasında kayboluyordu.

Madeleine'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Maddie. Söyle bana. Ne oldu?"

Madeleine ona bakmıyordu. Dehşet içindeki bakışları odadaki başka bir noktaya kenetlenmişti. Bakışlarını takip edince Gurney onun küvete – az önce suyla doldurduğu küvete – baktığını gördü.

"Ne oldu? Söylesene?"

Madeleine'in yanıtı sözcükten çok acı dolu bir inlemeydi.

Tek bir kelime. Bir isim.

"Colin."

"Colin. Colin Bantry mi? Ne olmuş ona?"

Kısmen engelleyebildiği gözyaşları arasında yanıt verdi.

"Cesedi."

"Cesedi?"

"Bak."

"Nereye?"

"Küvete."

Üçüncü Kısım

Kurt ve Şahin

36. Bölüm

Gurney küvete doğru yönelip içine baktığında su ve buhardan başka hiçbir şey göremedi. Önce gaz lambası ışığında sonra da ışıkları açarak iyice baktı. Her şey gayet normal görünüyordu.

Hâlâ aynı şekilde oturan Madeleine'in yanına döndü.

Mümkün olduğunca sakin olmaya çalışarak, "Küvette hiçbir şey yok, Maddie. Sadece su," dedi.

"Suyun altında!" diye bağırdı. "Bak!"

"Baktım. Hiçbir şey yok."

Madeleine'in gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı.

"Yardım edersem ayağa kalkabilir misin?"

Madeleine anlıyor gibi görünmüyordu.

"Seni kaldırıp taşısam olur mu? Hadi, banyodan çıkalım."

"Suyun altına bak!"

Gurney küvete gidip Madeleine'in istediğini yaparak sanki çok daha büyük bir dikkatle inceliyormuş gibi yaptı. Sonra elini suya dirseğine kadar daldırdı. Tam bu esnada Madeleine korkuyla irkildi.

"Bak, Maddie? Sudan başka bir şey yok."

Dönüp yanına diz çöktü. Kollarını bacaklarının altından geçirdi. Bu pozisyonda onu kaldırmak bir hayli zor olmuştu. Az daha birlikte yere devrileceklerdi. Sonunda kaldırıp yatağa götürmeyi başardı.

Yatağın her iki tarafındaki lambayı yakıp bir kez daha kırık, çıkık ya da gözle görülebilecek herhangi bir yaralanma olup olmadığını dikkatle kontrol etmeye koyuldu. Sadece kalçasında düşmekten kaynaklanan bir kızarıklık fark etti.

Yatağa sokulup Madeleine'in yüzünü elleri arasına aldı. "Maddie, tam olarak ne olduğunu söyler misin?"

"Colin. Suyun altındaydı. Şişmişti." Başını yatak odasıyla banyoyu ayıran duvara doğru hafifçe çevirdi. "Onu gördüm!"

Çenesindeki küçük bir kas titriyordu.

"Tamam, Maddie. Orada hiçbir şey yok. Bir tür optik bir yanılsama. Su, buhar, loş ışık..."

"Cesedi küvetteydi. Buharla, loş ışıkla alakası yok! Şişmiş yüzü, kaşının altındaki yara izi! Futbol oynarken düşüp yaralandığında oluşan iz! Beni duyuyor musun?"

Tir tir titremeye başladı.

"Duyuyorum, Maddie. Kesinlikle duyuyorum."

Kalkıp yatağın ucundaki pikeyle battaniyeyi Madeleine'in üzerine çekti.

Onu ikna etmeye çalışmanın manasızlığını görebiliyordu. Anıların, belki de suçluluk duygusunun tetiklediği göz yanılgısının dehşetiyle hâlâ titreyen Madeleine'in tüm ikna çabalarını geri çevireceği açıktı.

Madeleine gözlerini kapatıncaya dek yanında bekledi. Bir yandan da bu yaşanılanın mantıklı bir biçimde konuşulabileceği daha uygun bir zaman olacağını düşünüyordu. Ama şimdilik...

Düşünceleri banyodan gelen bir sesle bölündü. Zorlukla duyulabilen çıtırtı gibi bir ses.

Sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Kotunu, süveterini giyip montunun cebinden aldığı Beretta'nın emniyetini açtı. Madeleine'e bir kez daha endişeli gözlerle bakıp çıplak ayakla banyoya yöneldi.

Kapının eşiğinde durdu. Ses bir kez daha geldi. Ama bu kez dışarıdaki koridordan geliyor gibiydi. Süitin kapısına doğru yak-

laşan bir ses. İri adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kilit açıktı. Geldiğinde sürgüsünü çekmeyi unutmuştu.

Nefes bile almamaya çalışarak bekledi. Elektriğin kesildiği, Barlow Tarr'la burun buruna geldiği o geceki yerindeydi.

Kapı kolunu sıkıca kavradı. Bir saniyelik bir tereddütten sonra kapıyı olanca hızla açtı.

Koridorda bir kez daha Barlow Tarr'ı görmek hiç de şaşırtıcı gelmedi. Ama adamın yoğun bakışlarındaki bir şey Gurney'in tüylerinin ürpermesine neden oldu.

"Ne istiyorsun?"

Tarr hırıltılı fısıldayışıyla, "Dikkatli ol," dedi.

"Beni uyarıp duruyorsun ama tehlikenin ne olduğunu anlamıyorum. Anlatır mısın?"

"Kurt gibi atılan şahine dikkat et. Hepsini öldüren buradaki kötülüğe dikkat et."

"Ethan Gall'i de bu kötülük mü öldürdü?"

"Evet. Ve kurtlar yedi onu. Tıpkı daha önce o yaşlı adamı yedikleri gibi."

"Ethan nasıl öldü?"

"Şahin bilir. Güneşe, aya doğru yükselen..."

"Kes şunu artık! Aptalca sayıklamalarına bir son ver!" diye adeta kükredi koridorun karanlık ucundan gelen öfke dolu ses.

Tarr sanki yüzüne bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Kapıdan uzaklaştı. Ürken bir hayvan gibi koridora doğru bakıp, hızla merdivenlere doğru yöneldi.

Öfkeli sesin sahibi ışığa doğru yaklaştı. Bu, Tarr'ın gittiği yöne doğru bakarak hızlı adımlarla gelen Norris Landon'dı. Kapının önünde durup Gurney'e döndü. "İyi misiniz?"

Gurney başıyla onaylayarak, "Evet, teşekkürler," dedi.

"Aptal herifin burada olmaması gerek. Belki de bu şekilde davranarak hata ediyorum. Sonuçta fırtına yaklaşıyor ve neler yapabileceğini de ancak Tanrı bilir."

"Fırtına onu kışkırtıyor mu?"

"Ah, evet. Bu psikiyatri koğuşlarında bilinen bir durumdur. Doğanın şiddeti dağınık zihinlerde etkileşime neden olur. Zihinlerindeki her şey alt üst oluyor sanırım. Yıldırım ve korku. Yoğun duygular. Ama buraya koşa koşa onun zırvalamaları yüzünden gelmedim. Çığlık duydum gibi geldi." Gurney'e meraklı gözlerle bakıyordu.

"Eşim biraz korktu. Ama şimdi geçti."

Landon duraksadı. Sonra Gurney'in bacağının arkasına doğru kısmen gizlemeye çalıştığı tabancayı kastederek, "Silahlısınız," dedi.

"Evet."

"Eşinizi korkutan şeye karşı tepki olarak mı?"

"Sadece önlem. İşimin getirdiği alışkanlık."

"Ah. Peki ya eşiniz? İyi mi?"

"Gayet iyi."

"Güzel. Saçma gibi gelecek ama..."

"Ama ne?"

"Sadece merak ettiğim bir şey var da. Acaba eşiniz herhangi bir şey görmüş olabilir mi?"

"Nasıl yani?"

"Yani aslında olmayan bir şey görmüş olabilir mi?"

"Neden böyle bir şey soruyorsunuz?"

Landon doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Burasının biraz tuhaf bir tarihçesi vardır. Kötü görüntüler diyebileceğimiz birtakım olaylarla ilgili bir tarihçe."

"Görüntü?"

"Hayal? Hayali varlıklar? Ziyaretçiler? Tüm bunların size saçma sapan geldiğinin farkındayım ama çok sayıda kişinin bu türden... vakalarla karşılaştığını duydum. Çok hassas, normalde bu tür şeyleri kolay kolay kimseye anlatmayacak insanların yaşadıkları olaylar."

"Bunlar ne zaman olmuş?"

"Yıllar içinde çeşitli zamanlarda."

"Peki, bu kişiler aynı şeyleri mi görüyormuş?"

"Hayır. Duyduğum kadarıyla her bir..."

Gurney atıldı. "Kimden duydunuz?"

"Ethan'dan. Tabii bu duyulmasını istediği bir şey değildi. Bana bu kadınların – bu arada bu deneyimleri yaşayanların hepsi kadınmış – ölmüş bir yakınlarıyla ilgili görüntüler gördüklerinden bahsetti. Daha net bir ifadeyle boğulmuş olan bir yakınlarıyla ilgili görüntüler görüyorlarmış."

Gurney normal bir merakın ötesinde ilgi göstermedi. "Bu hayaller burada, tesiste mi yaşanmış?"

"Evet. Ama sadece burada değil civarda da. Bir keresinde bir kadın gölde suyun altında bir yüz görmüş. Bir başkası dağ evlerinden birinin önünde buzlar arasında ölmüş ağabeyini gördüğünü ileri sürdü. En kötüsüyse otuz sene önce tekne kazasında ölen ilk kocasını banyoda gören yaşlı bir kadınla ilgiliydi. Ethan bu kadının kendini bir daha toplayamadığını söyledi."

"Su."

"Efendim?"

"Hepsi suyla ilgili. Boğulmuş insanlar. Boğulmuş insanlar yeniden suyla ilgili görüntülerde beliriyor."

Landon düşünceyle başını salladı. "Doğru. Su her zaman var." Duraksadı. "Hayalet hikayeleriyle zamanınızı aldığım için özür dilerim. Eminim tüm bunların mantıklı bir açıklaması vardır. Çığlık duyunca bunlar aklıma geldi. Bu yüzden de gelip size bir bakmam gerektiğini düşündüm."

"Çok teşekkür ederim. Bu arada aklıma bir şey takıldı. Siz neden buradasınız?"

Landon şaşırmış gibiydi.

"Yani burada, tesiste. Tüm bu olanlardan sonra. Ethan'ın ve diğer konukların ölümünden, tesis kapatıldıktan sonra bile. Ürpertici tarihçeye ve civarın genel tekinsiz atmosferine rağmen? Buradan çekip gitmek için tüm nedenler üst üste binmiş gibi."

Landon gülümsedi. "Her şey birbiriyle ilişkili değil midir?

Birinin ayrılma sebebi bir başkasının kalma sebebi olur. Diğer konukların burada olmamasını dezavantaj değil tam tersine olumlu bir durum olarak görüyorum."

"Peki, açıklanamayan dört ölümü?"

"İşin aslı gizem beni çekiyor. Bu yüzden de bahsettiğiniz ölümler beni adeta büyüledi. Tabii böyle konuşunca akla başka bir ilginç soru daha geliyor. Burada ben tek başımayım. Düşünmem gereken sadece kendi hayatım. Ama sizin durumunuz biraz daha karışık. Başka birinin hayatı da işin içinde. İleri sürdüğünüz tüm nedenler sizin için de geçerli. Hatta sizin için iki katı daha geçerli. Yani asıl soru şu: Siz niye buradasınız?"

"Buraya işimi yapmak üzere çağırıldım. İş bitinceye kadar da kalacağım."

Landon şüpheyle bir kaşını kaldırdı. "Yanımda eşim olsaydı ben böyle hissetmezdim."

Gurney nazikçe gülümsedi. "Söylediklerinizi gayet mantıklı buluyorum. Yeri gelmişken bu dört ölümle ilgili herhangi bir fikriniz varsa benimle paylaşmanızı çok isterdim." Elini kapıya koyarak kapatmak üzere geri çekildi.

"Ne türden fikirler?"

"Kimin sorumlu olabileceğine dair."

Landon omuz silkti. "Sanırım Richard'ın bu işin sorumlusu olduğu biçimindeki olasılığın hep göz önünde tutulması gerekiyor. Sonuçta bu adam hipnozla ikna süreçlerinin sınırlarını zorlamak konusunda ünlü biri değil mi?"

Landon'ın parlak, zeka dolu bakışlarına tuhaf bir sahtelik sinmiş gibiydi. Ve bezgin ses tonu bir hayli kışkırtıcıydı. Görünüşte Jane Hammond'la aralarındaki sıcak ilişkiye tezat oluşturan bu yorumları da işin tuzu biberiydi.

Ama Gurney bu konuyu üsteleme arzusunu bastırdı. Endişelenmesi gereken daha öncelikli bir durum vardı.

37. Bölüm

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra hemen Madeleine'i kontrol etmek üzere hızlı adımlarla yatak odasına yöneldi.

Yatak örtülerinin yere dağıldığı boş yatağı görünce şaşırdı.

Hemen balkona doğru baktı. Ama balkon kapısı kilitliydi. Pencereden balkonda biriken karlar görünüyordu.

"Maddie," diye seslendi.

Düşmediğine emin olmak için yatağın her iki tarafına hızla bakıp salona koştu. Aklını kaybetmiş gibi her tarafa bakıyordu.

Madeleine'in tabletinden yükselen canlı İspanyol ezgileri, içinde bulunduğu ruh halini daha da dramatik hale sokmuştu.

Orada olmadığına emin olsa da banyoyu ikinci kez kontrol etti.

İşte Madeleine oradaydı. Işığın gelmediği köşeye sinmiş, öylece duruyordu.

Beyaz pikeye sarınmış, darmadağınık saçlarıyla bakışları küvete sabitlenmişti.

Başını yavaşça iki yana sallayarak, "Anlayamıyorum," dedi.

Gurney yaklaşıp, "Neyi anlayamıyorsun?" diye sordu.

"Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Bu senin tahmin ettiğinden çok kolay olabilir," diye karşılık verdi Gurney.

Karısının şaşkın bakışlarını iyiye işaret olarak algılayıp, man-

tıklı bir açıklama yapabilme fırsatı doğduğunu da hissederek, insan zihninin gerçekte olmayan şeyleri nasıl varmış gibi kabul ettiğini izah etmeye koyuldu.

Madeleine anlattıklarına çok az ilgi gösterse de Gurney sözlerini sürdürdü. "Aynı olayı gören tanıkların sık sık birbirleriyle çelişen ifadeler verdikleri görülmüştür. İkisi de gördüklerinden yüzde yüz emindirler. Burada sorun gördüklerinin gerçek dünyada değil beyinlerinde gerçekleşmiş olmasından kaynaklanır."

"Colin'in cesedi küvetteydi."

"Maddie, görme dediğimiz şey, gözlerimizden gelen verilerle beynimizdeki eski bilgilerin birleştirilmesi sonucu oluşur. Tıpkı internette olduğu gibi. Sen arama motoruna birkaç harf yazarsın karşına hemen hafızadaki bilgiler kullanılarak o harflerle başlayan kelimeler belirir. Ama stres altındayken, beynimiz daha hızlı çalışmaya gayret eder ve bazen de hatalı sonuçlara ulaşır. Yanlış imgeler oluşturur. Böyle durumlarda bizler gördüklerimizden emin oluruz ama gerçekte öyle bir şey yoktur. Gördüğümüze yeminler ederiz. Ama işin aslı onu sadece beynimizin içiyle gördüğümüzdür."

Madeleine'in bakışları banyo duvarlarında dolaştı. "Hayal gördüğümü mü söylüyorsun?"

"Optik sinir hücrelerimizin gerçekte bildirdiklerinden farklı şeyler görebileceğimizi söylüyorum. Bazen beynimizin hayal fabrikası fazla çalışır, gerçek optik verileri çarpıtır. Örneğin yerdeki ipi yılana dönüştürür."

Pikeyi pelerin gibi vücuduna iyice doladı. "Gördüğüm bir ip falan değildi. Colin'in cesedi... Grayson Gölü'nden ... Küvete nasıl geldi?"

"Maddie, belki de üstünü giyinsen iyi olacak."

"Onun cesedini bulamadılar, biliyor musun? Sana bunu anlatmış mıydım?"

"Evet. Anlatmıştın."

Sanki acı verici gerçeği vurgulamak az önce olanları açıklaya-

bilecekmiş gibi, "Cesedini bulamadılar," diye yavaşça tekrarladı.

"Maddie? Tatlım? Çok kötü düştün. Biraz uzansan iyi olur."

"Cesedini hiç bulamadılar. Ama az önce oradaydı işte." Eliyle küveti gösterirken üzerindeki pike de kayıp ayaklarının dibine düştü.

Gurney kollarını Madeleine'e doladı. Karısının sanki deprem sonrası artçı şokları andıran titremelerini net olarak hissediyordu.

Uzunca bir süre öylece kalakaldılar.

Sonra Madeleine nihayet huzursuz bir uykuya yenik düştüğünde Gurney sönük şöminenin karşısında oturup bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Bacadan rüzgarın sesi geliyordu. Kurt Gölü'nde olup bitenler giderek daha da anlamsızlaşırken Gurney karısının içinde bulunduğu ruh hali yüzünden doğru dürüst düşünemiyordu.

Madeleine'in psikiyatrik yardıma ihtiyaç duyabileceği düşüncesini, neden olduğu rahatsız edici hisler yüzünden hemen bir kenara itti. Zihin işlevlerini altüst eden kimyasalları kullanarak denemeler yapmaya bayılan pratisyenlere de bu konuyla ilgili görüşlere de hiç sıcak yaklaşmıyordu.

Tek istediği karısının iyi olmasıydı.

Yeniden eskisi gibi olması.

Birbiri ardında zihnine üşüşen düşüncelerinden, çalan telefonun sesi ve ekranda görmeyi hiç beklemediği telefon numarasının neden olduğu şaşkınlıkla sıyrıldı. Arayan Brightwater Kampı'nın eski sahibi Morris Blumberg'di.

"Bay Gurney?"

"Tel Aviv yolunda olduğunuzu sanıyordum."

"Hâlâ JFK havaalanında, uçaktayız. Lanet olası bir Hamas militanı Ben Gurion Havaalanı'nda kendini patlatmış. Biz de burada bekliyoruz işte. Kimse ne olacağını bilmiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ben de. Tıpkı uçakta konserve kutusuna doldurulmuş sar-

dalyeler gibi bekleyen üç yüz kişi gibi. Ama yaşadığımız dünya artık böyle bir yer. Alışıyoruz galiba?"

"Sanırım. Sizin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sadece aklıma bir şey geldi. Hani hiç isim hatırlıyor muyum diye sormuştunuz ya?"

İşte bu cümle Gurney'in birden dikkatini çekti. Ve hemen gerekli önlemi alması gerektiğini düşündü. Derhal odadaki dinleme cihazlarının kapsama alanının dışına çıkmalıydı.

"Bir saniye. Eşim uyuyor. Banyoya geçeyim de uyanmasın."

Gurney banyo kapısını ardından kapattı. "Tamam. Ne diyordunuz?"

"Bazen bir süreliğine kendi haline bıraktığımda beynimin küçük bir köşesinde hafif bir kıpırtı olabiliyor. Bazı şeyler ısrarla hatırlamaya çalışmadığımda birden aklımda beliriveriyor."

"Söylediğim isimlerden bazılarını hatırladınız mı?"

"Hayır, o isimler bana hiçbir şey ifade etmiyor. Ama hatırladığım şeyi anlatayım. O yaz gizli bir kulüp vardı. Dört çocuğun kurduğu gizli bir kulüp. Aslan, Örümcek, Kurt ve Sansar."

"Anlayamadım."

"Aslan, Örümcek, Kurt, Sansar. Bunlar lakaplarıydı. Bu lanet olası isimlerini kulübelerin, çadırların, ağaçların üzerine kırmızı boyayla yazıp durdular. Hatta benim kanomun üzerine bile."

"Kim olduklarını bulamadınız mı?"

"Hayır. Sinsi, küçük piçler. Belki diğer çocuklar kim olduklarını biliyorlardı ama onlardan korktuklarını tahmin ediyorum. Bu yüzden de kimse bir şey söylemedi."

"Sizce bu takma adları taşıyan çocuklarla kaybolan çocuk arasında bir bağlantı olabilir mi?"

"Kim bilir? Sadece sizin ziyaretiniz zihnimdeki çarkların bir nebze dönmesine neden oldu. Sonunda da bu hayvan isimleri aklıma geldi. Ben de sizi aramam gerektiğini düşündüm."

"Polis, Scott Fallon'un kayboluşunu araştırdığı sırada bu gizli kulüple de ilgilendi mi?"

"Onunla ilgili bilgim yok. Daha önce söylediğim gibi, polis Fallon olayını sıradan bir kaçma vakası olarak değerlendirdi. Zaten çocuklar böyle gizli kulüp saçmalıklarını severler. Neyse, belki de haklıydılar. Söylediklerimle gereksiz yere başınızı ağrıttım."

"Hiç de değil, Bay Blumberg. Anlattıklarınızın çok faydası olacak. Bu arada hazır sizi bulmuşken bir şey daha sormama izin verin. Scott Fallon'un ailesiyle ilgili herhangi bir şey biliyor musunuz? İsimlerini, nerede yaşadıklarını filan?"

"Hah! Nasıl unutabilirim ki? Baba ortada yoktu, sadece anne kampa her hafta sonu geldi. Aradı. Ormanın içinde saatlerce gezindi. Haftalar sonrasında bile oğluna seslenerek gezinip durdu."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Kimberly. Kimberly Fallon."

"Adresini biliyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Elbette. Adresi, e-postası, telefon numarası. Her şeyi biliyorum. Brightwater'a gelmeyi bırakınca bu sefer de önceleri haftada bir kez, sonra ayda bir kez bu aralar da aşağı yukarı yılda bir kez arar oldu. Ne yapabilirdim? Hep konuştum onunla."

Kadının Blumberg'le ısrarla iletişimi sürdürmesi sayesinde tüm bilgileri telefonunda kayıtlıydı. Gurney aldığı bilgileri kendi telefonuna kaydedip Blumberg'e teşekkür ederek, iyi yolculuklar diledi. Bu dört takma adı da zihninin bir köşesine kaydetti.

Aslan. Örümcek. Kurt. Sansar.

Acaba çocuklar seçtikleri hayvanların karakteristik öğelerini taşıyorlar mı diye merak ediyordu. Aynı zamanda gizli kulüp üyelerinin sayısı da özellikle dikkatini çekmişti.

Dört.

Scott Fallon kaybolduğunda kampta dört sorunlu çocuk vardı.

Şimdi, bu tuhaf olayda dört ölüm vakası var.

Ve bu dörtlüden en azından biri, Steven Pardosa, o yaz Brightwater Kampı'ndaydı.

Telefon çaldığında hâlâ Gurney'in elindeydi.

Arayan bu kez Jack Hardwick'ti.

"İyi haber. Teaneck'teki dostum düşündüğümden de öfkeli çıktı."

"Balzac vakasından uzak durmasıyla ilgili verilen emir yüzünden mi?"

"Emrin, nereden geldiğini dahi anlayamayacağı derecede yükseklerden gelmesi yüzünden. Bu onu çileden çıkartıyor."

"Ve bu da işimize yarıyor, öyle mi?"

"Öyle denilebilir. Bu sabah onunla görüştükten sonra Balzac'ın tuhaf rüyasını anlattığı terapiste bir kez daha uğramış. Ona eşcinsellikle ilgili herhangi bir bağlantı olup olmadığını sormuş."

"Ve?"

"Öncelikle terapist kadın rüyanın bol miktarda eşcinsel imge içerdiğini söylemiş. Zaten bunu biz de biliyorduk. Ama ardından bunların, Balzac'ın güçlü eşcinsel karşıtı fikirlerinden dolayı onu özellikle üzdüğünü eklemiş."

Gurney gülümsedi. Yapbozun bir ucundan yavaş yavaş şekil almaya başladığını görmek güzeldi.

"Dahası da var," diye ekledi Hardwick.

"Terapistin anlattıklarının mı?"

"Hiç beklemediğim bir biçimde her türlü yardımı yapmaya çalışan arkadaşımın anlattıklarının. Bana Balzac'ın bileklerini kesmesinden birkaç saat önce işinden istifa etmiş olduğunu söyledi. Tütün mamulleri dükkanının sahibine e-posta yollamış. 'Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, Smokers Happiness'taki görevimden istifa ediyorum. Saygılarımla, Leo Balzac.' Kısa ve sevimli değil mi?"

"Çok tuhaf bir hareket."

"Dedektif dostum da aynen öyle düşünmüş."

"Araştırmış mı?"

"Ona bu olayla ilgili ayrıntıların artık onu ilgilendirmediği söylenmiş."

"Basamakların yukarısındaki daha zekiler olayı devraldığı için mi?"

"Benzer etkiyi yaratacak ifadeler işte."

"Bileklerini kesme arifesindeki insanlar oturup istifa mesajları yazmazlar."

"Evet, öyle."

"Soru şu, neden istifa etmiş? İnsanlar genellikle iki sebepten istifa eder. Ya yaptıkları işe artık tahammülleri kalmamıştır ya da kendilerine daha çekici gelen bir iş teklifi almışlardır."

"Buradan nereye ulaşıyoruz?"

"Belki hiçbir yere." Gurney bunu düşünmek için bir anlığına duraksadı. "Eğer sigarayı bırakmak niyetindeyse, tütüncüden uzak durma isteğiyle istifa etmiş olabilir. Diğer taraftan Steven Pardosa'nın anne babası sana Steven'ın hayatının dönüm noktasının eşiğinde olduğunu, harika şeyleri gerçekleştirmesine ramak kaldığını söylememişler miydi?"

"Öyle ama ben bunu her şey olup bittikten sonra anlatılan saçmalıklar olarak değerlendirdim. Tıpkı muhteşem evladımız yaşasaydı kanserin tedavisini bulurdu türünden zırvalıklar."

"Doğru ama diyelim ki Pardosa gerçekten bir şeyler yapmak üzereydi. Leo Balzac'ın da yine bir şeyler yapmak üzere istifa ettiğini varsay. Bu da benim, acaba Christopher Wenzel de Florida'da geleceğiyle ilgili benzeri mutlu duygulara kapılmış mı diye düşünmeme neden oluyor. Belki de Palm Beach Emniyeti'ni arayıp, Bobby Becker'a bununla ilgili bir bilgileri olup olmadığını sorsan iyi olur."

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Ölenlerin tümünün gelecekteki mutlu günlerle ilgili fikirlere sahip homofobik tipler olduğunu mu?"

"Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Bu arada parçaları bir araya getirmekten söz açılmışken, on dakika önce Moe Blumberg'den enteresan bir telefon aldım."

"İşe yarar bir şey söyledi mi?"

"Scott Fallon'un kaybolduğu yaz Brightwater Kampı'ndaki gizli bir kulübün dört katılımcısının takma adlarını hatırladı. Kendilerine, Aslan, Örümcek, Kurt ve Sansar, diyorlarmış."

"Eee bundan ne sonuç çıkardın?"

"Bunların hepsinin yırtıcı hayvan adları olmaları dışında benim açımdan bir anlamı yok. Elbette, kurt, kelimesine burada da rastlamamız bütünüyle tesadüf olabilir. Sonuçta çocuğun teki kendisine vahşi bir lakap bulmak istediğinde kurt ilk akla gelen tercihlerden biridir. Asıl ilgimi çeken şey dört kişi oluşları. Ve diğer kampçıların onlardan korkmaları. Zamanında bu dördünün Scott Fallon'un kayboluşunda parmaklarının olduğu ortaya çıksaydı bile bunun Moe açısından şaşırtıcı bir durum olmayacağı izlenimi edindim. Steven Pardosa'nın o yaz Brightwater Kampı'nda olduğu da ortada. Şimdi diğer üç intihar 'kurbanının' da aynı tarihlerde orada olduğunu bulmamız gerekiyor. Yaşları dikkate alındığında bu mümkün gibi görünüyor."

"Ethan diğer üçünden biraz daha büyük değil miydi?"

"Birkaç yaş. O da orada danışman olarak bulunmuş olabilir."

"Peyton'a sorsana. Bilmesi lazım."

"Deneyeceğim ama onun söylediği hiçbir şeye güvenim yok. Bu arada Blumberg bana Scott'ın annesinin telefon numarasını verdi. Eğer benimle konuşmayı kabul ederse doğru iz üstünde olup olmadığımı daha net anlayacağım."

"İyi şanslar Davey, dostum. Şansa çok ihtiyacın olacak gibi geliyor."

38. Bölüm

Blumberg ve Hardwick'le yaptığı bu telefon görüşmeleri sırasında Gurney banyoda sürekli volta atmıştı. Kapıyı kapatıp sesini yükseltmediği takdirde dışarıdaki dinleme cihazlarının kapsama alanına girmeyeceği kanaatindeydi. Kimberly Fallon'la da burada görüşmenin doğru olacağına karar verdi.

Ama önce gidip Madeleine'i bir kontrol etmek istedi.

Yatağın yanındaki lambanın ışığında Madeleine'in uyuduğunu görebiliyordu. Ama pek de huzur dolu bir uyku değildi bu. Dudaklarında ve gözlerindeki küçük kaslar arada seğiriyordu. Bazen soluk alıp verirken dudaklarından acı dolu küçük inlemeler duyuluyordu.

Kimberly Fallon'u aramak üzere banyoya döndü.

Telefonun açan kadının sesinin yaşam dolu oluşu onu biraz şaşırttı.

"*Tashi delek.*"

"Adım Dave Gurney. Kimberly Fallon'la görüşmek istemiştim."

"Buyurun benim."

"Özür dilerim. Ama telefonu açtığınızda ne dediğinizi anlayamadım."

"*Tashi delek.* Huzur ve iyi şanslar dilerim. Tibet usulü bir selamlaşma."

"Anladım. Peki, ben de aynısını sizin için dilerim."

"Teşekkürler."

Kadının sesine Gurney'in esrar bağımlılarında çok sık rastla dığından alışık olduğu tuhaf, dağınık bir ifade hakimdi.

"Bayan Fallon, ben dedektifim. Sizi oğlunuz Scott'la ilgili görüşmek için rahatsız ediyorum."

Sessizlik.

"Oğlunuzun kaybolduğu yaz Brightwater Kampı'nda olanlarla ilgili görüşmek istiyorum. Acaba birkaç soruma yanıt verebilir misiniz?"

Yine sessizlik.

"Bayan Fallon?"

"Sizi görmem gerek."

"Anlayamadım?"

"Sizi görmeden Scott hakkında konuşmam."

"Evinize gelmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Sadece gözlerinizi görmek istiyorum."

"Gözlerimi?"

"Gözler ruhun pencereleridir. Skype kullanıyor musunuz?"

Spor çantasından dizüstü bilgisayarını alıp, banyodaki küçük bir taburenin üzerine yerleştirdiği havluların üzerine koyarak, Skype programını açıp, kameranın karşısına geçmek Gurney'in birkaç dakikasını aldı.

Kimberly Fallon, Gurney'den Skype adresini vermesini istemişti. Video görüşmeyi kendisi başlatmak arzusundaydı.

Bu yüzden Gurney'in her şeyi hazırlayınca beklemekten başka çaresi kalmadı.

Tam görüşmenin gerçekleşmeyeceğini düşündüğü sırada beklediği çağrı geldi.

Bilgisayar ekranında otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşların başlangıcında gibi görünen, zayıf, dalgın bakışlı, iri mavi gözlü bir kadın belirdi. Saç rengi açık sarıyla gümüş gri-

·ı arasındaydı. Üzerinde beyaz, kabarık kollu, sivri yakalı bluz, boynundaysa bir zamanların hippileri gibi görünmesine neden olan geniş, renkli cam boncuklardan yapılmış bir kolye vardı. Arkasındaki duvarın neredeyse tamamını kaplayan büyük bir tabloda empresyonist bir ressamın koyu mavi gökyüzüne yerleştirdiği beyaz ve sarı yıldız kümeleri göze çarpıyordu.

Başını hafifçe yana eğişiyle de sanki Gurney'in yüzünü ayrıntılarıyla inceliyormuş gibi görünüyordu.

"Gözleriniz olağanüstü," dedi.

Gurney nasıl yanıt vereceğine dair en ufak bir fikri olmadığından en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğuna karar verdi.

"Ruhunda büyük acılar gizli."

Kadının kısmen kendi iç dünyasına gömülmüş gibi görünmesine neden olan bakışlarına, dünyayı gizli birtakım bilgilere sahip olarak değerlendiren birinin ifadesi sinmişti. Buna büyük bir ihtimalle halüsinasyonlar neden oluyordu.

"Neden Scott'la ilgili konuşmak istiyorsunuz?"

Bu kesinlikle karşılaşmayı beklediği, bu yüzden de yanıt düşünmesi gereken bir soruydu. Ama bunun için zamanı olmamıştı. "O yaz olanların... sonradan başka şeyleri de etkilemiş olabileceğini... düşünüyorum. Bazı şüpheli ölümler var. Bunlar on üç sene önce, Scott'la aynı dönemde Brightwater'da bulunmuşlar. Belki şu an gerçekleşen olayların o zamanlarla bir bağlantısı olabilir diye düşündüm. Acı hatıraları tekrar yaşattığının farkındayım. Bunun için sizden çok özür dilerim."

Kadın çok az bir tepki gösterince kendisini duyamadığını düşündü.

"Bayan Fallon?"

"Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok."

Bu tuhaf yanıta rağmen Gurney ara vermeden devam etti. "Moe Blumberg bana Scott'ın ortadan kayboluşunun ardından sizin onu aramak için defalarca Brightwater'a gittiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Kadın belli belirsiz başını salladı. "Çok aptalmışım."

"Onunla ilgili herhangi bir iz bulabildiniz mi?"

"Elbette hayır."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Yanlış yerde arıyormuşum onu. Oysa oğlum çoktan sınırı geçmiş bile."

"Yani oğlunuzun artık... hayatta olmadığı sonucuna ulaştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, öyle değil. Hayat hiçbir zaman sona ermez. Scott huzurun ve mutluluğun sonsuz olduğu tarafa geçti."

Kadının ses tonundaki bir şey Gurney'in bir sonraki sorusunu doğurmuştu. "Brightwater'dan daha mutlu bir yere mi?"

Kimberly'nin yüzündeki gülüş silindi. "Brightwater işkence yerinden başka bir şey değildi. Scott orada geçirdiği her saniyeden nefret etmişti."

"O zaman neden onu oraya gönderdiniz?"

"Babasının fikriydi. Spor yapıp, sertlikle, kabalıkla mücadele etmeyi öğrenerek gerçek bir erkek olacağını düşünüyordu. Scott herhangi bir spor dalında başarılı değildi. Sürekli itilip kakılmak, dayak yiyip, alaylara, kötü sözlere muhatap olmak insanı nasıl gerçek bir erkek yapabilir ki? Onu öldürebilirdim."

"Scott'ın babasını mı?"

"Onu öldürmek istedim. Ama çekip gitti. Neden gitti biliyor musunuz? Çünkü ben Scott'ı aramak için sürekli Brightwater'a gidiyordum. Buna tahammül edemedi. Çünkü tüm yaşanılanların kendi suçu olduğunu biliyordu."

"Kampta onu rahatsız eden çocuklar arasında, Scott'ın özellikle korktuğu biri var mıydı?"

Kadın hafifçe başını salladı. "Şu hayvan isimli olanlar."

"Örümcek, Aslan, Kurt ve Sansar?"

"Doğru."

"Gerçek adlarını biliyor muydu?"

Kimberly başını iki yana salladı. "Emin değildi. Yüzlerini siyah başlıkla kapatırlarmış."

"Herhangi bir tahmini var mıydı?"

"Bana evi aradığında tek bir isim vermişti. Çirkin bir isim. Ama şimdi hatırlayamıyorum. O karanlıktan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Rahibim karanlığı ardımda bırakıp ışığa doğru yürümem gerektiğini söylüyor."

"Anlıyorum. Ama lütfen hatırlamaya çalışın. Çok önemli."

İsteksiz bir iç çekişle yüzünü yukarıda bir yerden gelen ışığa doğru yöneltti. Işıkta açık sarı saçları adeta beyaza bürünmüş gibiydi. "Sanırım adı P ile başlıyordu... ya da galiba B ile."

Sanki yanıtı avuçlarıyla kavramayı umuyormuşçasına ellerini yukarı, ışığa doğru kaldırdı. Gurney sabrını kaybedip, ona ölen dört kişinin adını söylemek üzereyken kadın, aniden nefret dolu bir ifadeyle hatırladığı ismi söyledi.

"Balzac."

39. Bölüm

Kimberly Fallon'la yaptığı video görüşme sona erdikten sonra Gurney telefonunu kontrol *edince* Jack Hardwick'le Jane Hammond'ın cevapsız çağrılarını gördü.

Jane'in adını görünce, içinde arama nedenini *tahmin* etmenin yol açtığı büyük bir sıkıntı belirdi.

"Dave? Madeleine? Her şey yolunda mı? Bize yemeğe gelecektiniz sanıyordum? Bizi arayın, tamam mı?"

Geceyi gerginlikle, karmaşayla doldurmak için yeni bir fırsat daha. Arayıp, özür dileyerek bir bahane bulmalıydı. Tam Hardwick'in mesajını dinlemek üzereyken banyo tavanından gelen tuhaf bir ses dikkatini çekti.

Belli belirsiz bir çıtırtı.

Başını kaldırıp tavana baktığında tavanın küvetin üstüne denk gelen yerinden birkaç küçük sıva parçasının düştüğünü gördü. Sonra da aynı şeyin tekrar olmasını bekleyerek dikkatini oraya yöneltti.

Bir süre bekleyip hiçbir şeyin olmadığını görünce daha yakından bakma maksadıyla, fayans duvardan destek alıp küvetin kenarına basarak tavanı incelemeye koyuldu.

Buradan tavandaki dekoratif motifin tavandaki elektrik tesisatına kadar uzandığını ve tam birleşme noktasında bir, iki mi-

fimlik bir boşluk olduğunu gördü. Yerden bakınca bu boşluğun fark edilmesi neredeyse imkansızdı.

İlk anda bu boşluğa bir dinleme cihazı veya kamera yerleştirilmiş olabileceğini düşündü. Ama böyle bir cihaz olsaydı tarayıcı mutlaka tespit ederdi. Öte yandan burası hayatında gördüğü ilk tam olarak yerleştirilmemiş tavan süslemesi değildi. Zaten yukarıdaki çıtırtıyı duymasa hiç dikkatini çekmeyecekti. Dökülen sıva parçacıkları da neredeyse görünmeyecek kadar küçüktü.

Süitin yatak odası kısmına gidip ayakkabılarını giydi. Sonra ayak bileğine tabanca kılıfını takıp, Beretta'yı içine yerleştirdi. Madeleine'in soluklarını dinledi. Biraz daha düzenli nefes aldığını duyunca rahatladı. Ama yanağındaki seğirme devam ediyordu. Onun için yapabileceği başka bir şey var mı diye düşünürken yeniden telefonu çaldı.

Yine Hardwick arıyordu.

Telefonu açmak istiyordu ama banyo gözüne artık eskisi kadar güvenli bir yer olarak görünmüyordu. Süitin anahtarını alıp, koridora çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

Alçak sesle konuşarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Palm Beach Emniyeti'nden yanıtlar geldi. Cristopher Wenzel'in parlak gelecek planları var mıymış diye sormuştun. Bobby Becker'a göre Wenzel, Kurt Gölü'ne gelmeden kısa bir süre önce yeni bir Audi'nin ödemesini yapmış."

"Becker, Wenzel'in intiharından önce olanları nereden biliyor?"

"Becker, Wenzel olayının sorumlu dedektifi değildi. Bu yüzden bunların hepsi ikinci ağızlardan edinilmiş bilgiler. Ama görevli dedektif de çok kısa sürede değiştirilmiş. Bu yüzden de orada intiharla ilgili bilgiler ağızdan ağza yayılmış."

"O dedektifin neden görevden alındığı belli miymiş?"

"Ulusal güvenlik gerekçesi ileri sürülmüş. Hepsi bu kadar."

"Yani hep aynı sonuca ulaşıyoruz."

"İyimser çocukların öldürüldüğüne mi?"

"Ve mahalli soruşturmalara müdahale edildiğine. Becker başka bir şey söyledi mi?"

"Önemli bir konu daha. Pardosa'dan başka birinin Kurt Gölü'ndeki randevusuna gitmeden önce tuhaf bir telefon alıp almadığını öğrenmemi istemiştin. Becker'a göre, Wenzel'in telefon kayıtları incelendiğinde Kurt Gölü'ne gelmeden bir hafta önce kontörlü bir cep telefonundan arandığı bilgisine ulaşılmış. Ve bu kayıtlara göre Wenzel tesisin rezervasyon numarasını aramış."

"Bu iki aramanın birbirleriyle ilişkili olduğunu nasıl anlıyoruz?"

"Bitirmeme izin ver. Wenzel bu kontörlü numaradan iki kez aranmış. İlki rezervasyonu yaptığı gün, ikincisiyse bileklerini kestiği gün. Her iki aramanın da Kurt Gölü baz istasyonu aracılığıyla gerçekleştiği tespit edilmiş durumda. Balzac'la Pardosa'nın da aynı şekilde tespiti imkansız telefon numaralarından aranmış olduklarına bahse girerim."

Gurney uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. "Tüm bu ortak özelliklerin manasını anlayabildiğime emin değilim. İlk anda tesisten birinin ya da tesisin baz istasyonunun çekim alanındaki birinin üç kurbanı Hammond'la görüşmeye ikna etmiş olabileceğini düşündürtüyor."

"Doğru. Ve öldükleri gün bir kez daha aranmışlar."

"Bu da Fenton'ın ileri sürdüğü – hipnoz sonrasını tetikleme aygıtı – ne demekse artık, işlevi gören bir çağrı olabilir." Konuşurlarken Gurney süitin önünde koridoru adımlıyordu. Duvardaki sabitleyicinin gevşemesiyle ters dönen lambanın doğrudan yere vuran ışığında kırmızı halı adeta kurumuş kanla kaplıymış gibi görünüyordu. "Bu telefon görüşmeleri çok önemli olabilir, Jack, ama üzerinde bir süre düşünmek gerek. Bu arada ben de sana Scott Fallon'un annesiyle yaptığım görüşmeyi anlatayım."

"Seninle konuştu ha?"

"Evet. Zihninin biraz karışık olduğu kesin ama yine de bana bazı bilgiler verdi. Bazı şeyleri de onayladı. Oğlunun eşcinsel

olduğu, sürekli aşağılandığı ve korktuğu artık kesin. Ama asıl büyük haber bu değil. Oğlunun orada özellikle korktuğu biri varmış. Onun adı da Balzac'mış."

"Ne diyorsun?"

"Yani şu an en az iki kurbanın aynı dönemde Brightwater'da bulunmuş olduklarını biliyoruz. Steven Pardosa ve Leo Balzac'ın."

"Eğer ikisi oradaysa diğerlerinin de orada olduklarına bahse girerim. Bu da aradığımız bağlantı işte. Ve şu eşcinsellik karşıtı sözler. Bu da sürekli karşımıza çıkıp duruyor."

"Evet," dedi Gurney. "Ve giderek iğrençleşiyor."

"Bizim dört kurbanın Scott Fallon'un ortadan kayboluşuyla ilgileri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu üzerinde çalışılması gereken bir varsayım."

"Aynı noktadan baktığımıza emin olmak için şunun adını bir koyalım. Şimdi, çocuğun cesedi bulunamamış olsa da ikimiz de kaybolmasını ölmüş olduğu biçiminde algılıyoruz, değil mi?"

Bu soru Gurney'in birden Madeleine'in banyoda yere yığıldığı dünyaya dönmesine neden oldu. O da bulunamayan bir başka cesedin hayalini görmüştü.

Hardwick boğazını temizledi. "Orada mısın?"

"Buradayım."

"Scott Fallon'un kaybolduğunu söylediğimizde öldürüldüğünden söz ediyoruz, değil mi?"

"En mantıklı senaryo böyle."

"Sen iyi misin, ahbap? Çok dalgın gibisin."

Gurney, Madeleine'in yaşadıklarından bahsedip bahsetmemeye karar vermeye çalışırken zihninde birbiri ardına üşüşen fikirler çatı katından gelen bir sesle bölündü.

Güçlükle duyulabilecek bir ses.

"Kusura bakma, Jack, kısa kesmem gerek. İlk fırsatta seni arayacağım."

Konuşmayı bitirip, yukarı çıkan arka merdivenleri aramaya

koyuldu. Koridorda ilerlerken dördü sağda dördü solda sekiz büyük kapının önünden geçti. Bunlar büyük bir ihtimalle diğer konuk odaları olmalıydı. Son odanın kapı altından ışık sızıyor, içeriden klasik müzik ezgileri geliyordu.

Binada başka konuk olmadığına göre burasının Norris Landon'ın odası olması gerektiğini düşündü.

Koridor son odadan sonra hafifçe sağa doğru kıvrılıyor ve orada bitiyordu. İnsanda kapalı alan korkusunu tetikleyecek görüntüyü, binalardaki depolarda sık rastlanılan türden demir bir kapı bozuyordu.

Kapının kilitli olmayışına şaşıran Gurney, arkada, çatı katına uzanan merdivenlere ulaştı.

Burnuna çöp, küf ve hafif hafif çürüyen bir şeylerin kokusu geliyordu. Düğmeyi bulup ışığı açtı. Basamakların en üstünde düşük voltajlı tek bir ampul yandı.

Yukarı çıkınca başka bir kapının önüne ulaştı.

Bu kapı yarı aralıktı.

Kapıyı iterken yüksek sesle, "Orada kimse var mı?" diye seslendi.

Bunun kendi hayal gücünün oyunu olduğundan emin olsa da sanki sessizlik daha da derinleşmiş gibi gelmişti.

Bir kez daha, bu kez beynine iyice yerleşmiş, otoriter polis ses tonuyla, "Orada biri varsa derhal kendini tanıtsın," dedi.

Yanıt yoktu.

Kapıyı ayağıyla biraz daha açtı.

Küf kokusu daha da arttı. Küçük ampul Gurney'in önündeki çatı katını fazla aydınlatamıyordu. Elini içeri uzatıp duvardaki diğer elektrik düğmesini buldu. Koni biçimindeki yüksek tavana yerleştirilmiş ışık bir anda geniş bir depoyu gözler önüne serdi. Ortada, üzerleri beyaz çarşaflarla sarılı, büyük bir olasılıkla artık kullanılmayan eşyalar yığılmıştı. Paslı bir kova, rutubetten parıldayan tavan kirişinin hemen altına konulmuştu. İçerisi soğuk ve nemliydi.

Gurney bulunduğu yerin alt kata göre konumunu hesaplamak için durdu. Aşağı katı gözünde canlandırıp tam olarak hangi noktaya doğru yürümesi gerektiğine karar verdi. Geometrik sezgileri iyi olduğundan kısa süre içinde alt kattaki süitin banyosunun üzerinde olduğunu düşündüğü bölüme ulaştı.

Açıyı ve mesafeyi biraz daha kontrol ettikten sonra dikkatle büyük deponun diğer tarafındaki kapıya doğru yürümeye başladı.

Bu kapı da önceki gibi birkaç santim aralıktı. Kapının neredeyse tamamı kalın bir toz tabakasıyla kaplı olsa da kapı kolu temiz görünüyordu.

"Orada kimse var mı?"

Derin sessizlik tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. Bunu büyük bir olasılıkla kapıyı iterken çıkan tiz gıcırtı sesi de tetiklemişti.

Kapı eşiğini aşıp, elini duvarda gezdirerek başka bir elektrik düğmesi aradı, bu kez bulamadı. Ama duyduğu bir şey aniden donakalmasına neden oldu. Belli belirsiz bir ses. Nefes alan birinin sesi.

Hızla karanlık odaya dalıp, sırtını arkasındaki duvara verdi. Çömelip ayak bileğindeki kılıfından tabancasını alıp, emniyetini açtı.

Zifiri karanlıkta ağır ağır ilerlerken soluk sesini bir kez daha işitti. Bu kez ses ilki kadar yakınından gelmemişti.

Durup beklemeye koyuldu.

Göz ucuyla fark ettiği hareket gerçekten görüp görmediğine emin olamayacağı kadar küçüktü. Sonra hafif bir esinti fark etti. Ardından da karşı taraftan bir yerden hızla kapanan kapının sesi duyuldu.

Sessizce doğruldu. Beretta'nın namlusunu karşıya doğru tutup bir süre daha dinledi. Sonra dikkatli adımlarla kapanan kapının sesinin geldiğini tahmin ettiği yöne doğru yürümeye başladı.

Üç, dört adımdan fazla atmamıştı ki yüzüne bir şey dokundu.

İrkilip, hızla geriye sıçrarken diğer kolu da refleksle savunma pozisyonunu aldı.

Saniyeler sonra mantığı içgüdülerine yeniden hakim olurken yüzüne dokunan şeyin büyük bir ihtimalle aradığı ışık kaynağı olması gerektiğini düşündü.

Elini uzatınca sarkan kordonu buldu.

Kordonu takip edip bulduğu düğmeye dokununca ahşap çatı katı, dikkatini karşısında gördüklerine yöneltmesini sağlayan soluk ışıkla aydınlandı. Loş çatı katının zemininde kendisini bekleyen manzarayı idrak edebilmek ancak şokun neden olduğu şaşkınlığın dağılmasından sonra mümkün olabilmişti.

40. Bölüm

Parlayan beyaz dişleri, koyu sarı gözleri, kabarık tüyleri, saldırı pozisyonunu almış pençeleriyle iri bir kurt Gurney'in en fazla on adım karşısındaydı. Bunun hayvanın tek bir sıçrayışta kolaylıkla kat edebileceği mesafe olduğunu gayet iyi biliyordu.

Gözleri hayvana kenetlenmiş, tabancayı tutan elini biraz daha sıkarken kurdun yalnız olmadığını fark etti.

İçeride dört kurt daha vardı. Hepsi ilk kurdun hemen arkasında yarım daire biçiminde sıralanmışlar, sivri dişleri ve vahşi bakışlı gözleriyle, sanki bir tepki bekliyorlarmışçasına hareketsiz duruyorlardı.

Gurney gördükleri karşısında yavaş yavaş kendini toplayıp tabancasının namlusunu kaldırarak atış pozisyonuna geçti.

Sonra namluyu en öndeki vahşi hayvanın kafasına doğrultup, elini tetiğe götürdü. Ve birden tüm kurtların hiç kıpırdamadan durduklarını fark etti.

Hepsi cansızdı.

Ölmüş, içleri boşaltılıp, bu şekilde muhafaza edilmişlerdi.

Kurtların bedenleri ani bir saldırıya geçmek üzere olduklarını düşündürtecek biçimde doldurulmuştu.

Karşısındaki korkunç görüntüyü yaratan kişinin işin ehli olduğu açıktı. Ama bunu niçin yapmıştı? Amacı neydi? Ve kimi için yapılmıştı?

Kurtlar bu bölgede korunan türler arasında değil miydi? Ne zaman öldürülmüşlerdi? Kim öldürmüştü? Ve neden buraya, tesise getirilmişlerdi?

Karşısında gördüğü bu... içleri doldurulmuş hayvan cesetlerinin tetiklediği sorulara yanıt bulmaya çalışırken birden odanın diğer tarafındaki kapıyı görerek neden buraya kadar yürüdüğünü hatırladı. Işığı açamadan önce kapının açılıp kapandığını hissetmişti.

Tabancanın emniyetini kapatsa da elinde tutmayı sürdürerek, ihtiyatlı adımlarla, vahşi görünüşleriyle gerginliğini hâlâ muhafaza etmesine neden olan kurtların yanından geçip kapıya doğru yöneldi.

Kapıya ulaşamadan yaklaşan ayak sesleri işitti.

Hemen ardından da elinde güçlü bir LED fenerle Austen Steckle içeri daldı.

Fenerin ışığını tutarak önce duvarlarda büyük gölgeler oluşturan kurtları aydınlattı. Sonra ışık huzmesi Gurney'in elindeki tabancaya ulaştı.

"Tanrım!" Bu kez feneri Gurney'in yüzüne tuttu. "Neler oluyor burada?"

Gurney gözlerini kırpıştırarak, "Gözümden çekin şunu!" dedi.

Gurney öne atılıncaya dek hiç kıpırdamadan durdu. Sonra feneri hemen indirdi. "Özür dilerim. Sorun nedir?"

"Yanımızdan kimse geçti mi?"

"Ne?" Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

"Burada biri vardı ve bir dakikadan kısa bir süre önce o kapıdan dışarı çıktı. Gördünüz ya da duydunuz mu?"

"İçeri girerken kimseyi duymadım."

"Anlayamadım?"

"Aşağıdayken birinin, 'Orada kimse var mı?' diye birkaç kez seslendiğini duydum. Bağırarak. Bir sorun varmış gibi. Burada kimsenin olmaması gerekiyor. Burası konuklara açık değil. Buraya çıkmanın gereği de yok."

"Zaten bana da duyduğum ayak sesleri tuhaf geldiği için buradayım."

"Hangi ayak sesleri?"

"Banyomun üzerinde. Yatak odamızın da. Yavaş, sessizce. Sanki biri duyulmak istemiyormuş gibi. Biri neden buraya çıkmış olabilir, bir fikriniz var mı?"

Bunu çok manasız bulmuş gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı.

"O her kimse az önce buradaydı. Ve sizin girdiğiniz kapıdan çıktı. Kimseyi görüp duymadığınıza emin misiniz?"

"Ne birini gördüm ne de bir şey duydum."

"Çatı katının bu kısmı tam olarak Başkanlık Süiti'nin üzerine denk geliyor, doğru mu?"

Ortamın serinliğine rağmen her zamanki gibi ter içinde kalmış tıraşlı başını ovaladı. "Olabilir."

"Emin değil misiniz?"

"Bunu incelemeye gerek duymadım."

"Sizin içeri girdiğiniz kapı nereye açılıyor?"

"Arka merdivenlere, yangın çıkışına, zemin kata, çıkış kapısına ve bodruma. Birçok yere." Duraksadı. "Eğer biri oradan çıktıysa görmemiş olmamın nedeni de bu."

Gurney, Beretta'yı kotunun arka cebine yerleştirip, eliyle Steckle'ın el fenerinin her hareketinde duvarlarda ürkütücü gölgeler oluşmasına neden olan kurtları gösterdi. "Bu özel hayvanat bahçesinin öyküsü nedir?"

Steckle boğazından gelen hırıltı benzeri bir sesle güldü. Bu Gurney'in belki de hayatında işittiği en itici gülüştü. "Şakaydı. Hepsi bu." El fenerini doğrudan kurtlara doğru çevirdi. "Çılgın Gall efsanesini duymuş muydunuz?"

"Dalton Gall'in rüyasını gördükten sonra kurtlar tarafından parçalanışından mı bahsediyorsunuz?"

"Böylece burası Dalton'un oğluna miras kaldı. Elliman Gall. Vahşi hayvan avcısı. Dağcı. Böyle şeyler işte. Babasını kurtlar

öldürmüştü. Elliman bunu bir şeyleri kanıtlama fırsatı olarak gördü. O da çok sayıda kurdu öldürdü."

Steckle'ın gözlerindeki vahşi ifade kendisinin de fırsat bulsa aynı şeyi kolaylıkla yapabileceğini ortaya koyuyordu. "Bazılarını doldurttu. Herkesin kendisine hayranlık duyması için de Şömine Odası'na koydurttu. Elliman Gall. Çok güçlü bir adammış."

"Bu öykünün çok da mutlu bitmemiş olduğunu hissediyorum nedense."

Steckle bir kez daha paslı bir demir testeresinin çıkaracağı türden bir sesle güldü. "Gall ailesinin armasını Şeytan Dişi tepesine dikmeye karar verdi. Büyük dağcı Elliman bunu kışın ortasında, bugünkü gibi berbat bir havada yapmaya kalktı. Ayağı buzda kaydı ve kayalıklardan aşağı sivri taşlara çarpa çarpa beş yüz metre yuvarlandı. Düşerken gövdesinden ayrılan başını hiçbir zaman bulamadılar." Dişlerini göstererek sırıttı. "Kötü bir hikaye, değil mi?"

"Takdir edilmeyi çok istiyormuş anlaşılan."

"Hem de çok." Bir kez daha o korkunç kahkahasını attı.

"Peki, nasıl oldu da kurtlar burayı boyladı?"

"Burada çalışmaya başladığımda benim Ethan'a ilk önerim bu oldu. Bu ürkütücü şeyleri Şömine Odası'ndan çıkartalım dedim. Zaten dışarısı yeterince vahşi. İçeriye de aynı havayı aksettirmenin bir manası yok."

"Pek doğasever biri gibi konuşmuyorsunuz."

"Ben rakamları severim. Neyin ne olduğunu bildiğiniz, hoş rakamları. Doğaysa benim acizane fikrimce korku hikayesinden farksızdır."

"Bu durumda Adirondack sizin için çalışmaya hiç de müsait bir yer değil."

"İşe konsantre oluyorum, nerede çalıştığıma değil."

Gurney, Steckle'ın bu felsefesinin kendi çalışma prensiplerinden çok da uzak olmadığını fark etti. NYPD'de çalıştığı yıllarda defalarca korkunç yerlerde bulunmak zorunda kalmıştı. Bu aklına gelince hemen konuyu değiştirmeyi istedi.

"Bahsettiğiniz şu aile arması nasıl bir şeydi?"

"Kendiniz bakın." Steckle el fenerini uzun odanın diğer ucuna doğru çevirdi. Orada, yüksek ahşap duvarda, kiriş kerestelerinin oluşturduğu üçgen boşluğa asılmış, kalkan şeklinde bir plaket asılıydı. Kalkanın üzerindeyse güç ya da meydan okuma ya da her iki anlama birden gelecek biçimde yukarı kaldırılmış bir yumruk kabartması bulunuyordu. Kabartmanın altında Latince üç sözcük göze çarpıyordu.

Virtus. Perseverantia. Dominatus.

Aileye rehberlik etmek için seçilmiş bu sözlerin manasını lisedeki Latince derslerinden hatırlamaya çalıştı.

Mertlik. Kararlılık. Ustalık.

Steckle'a döndü. "İlginç ilkeler."

"Sizce öyle."

"Bunlar sizi etkilemiyor mu?"

"Sadece sözcük onlar."

"Sözcüklerin anlamları yok mudur?"

"Sözcükler hiçbir şey ifade etmez."

Sert, tartışma götürmez ifade, Steckle'ın kişiliğinin tehlikeli kısmını tetikleyebilecek bir konuyu konuştuklarını ortaya koyuyordu. İkisinden başka kimsenin olmadığı bu karanlık tavan arasında bu konuyu daha fazla üstelemenin gereği yoktu.

"Herkes ne derse desin, sonunda önemli olan sizin içinizdekidir." Bakışları yeniden karşı duvardaki Gall ailesi armasına döndü. "Geri kalan her şey saçmalıktan ibarettir."

"Elliman Gall'in hayran olunma arzusu gibi mi?" diye sordu Gurney.

Steckle başıyla onayladı. "Hayran olunmaya çabalamak bir insanın yapabileceği en aptalca şeydir."

41. Bölüm

Steckle, Gurney'i geniş koridora inen arka merdivenlere açılan kapının önüne getirdi. "Bu merdivenler resepsiyon katına iniyor. Süite geçmek için ana merdivenleri kullanmanız gerek."

Gurney, Madeleine'in 'polis sesi' olarak tanımladığı serinkanlı tonlamayla, "Odaya dönmeden önce çatı katını bir kez daha araştırmak istiyorum. İçim rahatlasın diye," dedi.

"Az önce yapmadınız mı bunu?"

"Tekrar bakmamın bir sakıncası mı var?"

Steckle duraksadı. "Benim açımdan yok. Bu yasal sorumlulukla ilgili bir durum."

"Ne sorumluluğu?"

"Kurum prensipleri. Burası konuklara açık bir alan değil. Döşemede bir sorun olabilir. Açıkta kalmış bir kablo sıkıntı yaratabilir. Ayrıca karanlık da. Burada olmamanız gerek."

"Bunun için endişe etmenize gerek yok. İki kez burasının ortak kullanıma açık olmadığını söylediniz. Bileğimi filan burkarsam bu kurallara uymadığım için benim hatam olacaktır. Sizin değil."

Steckle memnuniyetsiz bir ifadeyle baksa da herhangi bir şey söylemedi. Sonunda resepsiyon katına döndüklerinde de doğrudan bürosuna yönelip kapıyı ardından kapattı.

Gurney aracına yöneldi.

Sert rüzgar giriş sütunlarının önünde biriken karları savuruyordu. Hızlı adımlarla Outback'e yürüyüp torpido gözünden büyük Maglite LED feneri, ilkyardım çantasından da daha küçük başka bir el feneri aldı. Sonra hızla geri döndü.

Madeleine'i girişte, hafif hafif yanan şöminenin karşısındaki kanepede otururken bulunca şaşırdı. Tabletinden klasik müzik ezgileri yükseliyordu. Üzerinde tesisin biraz büyük beyaz bornozuyla, kalın yün çorapları vardı. Saçlarını biraz düzeltmişti. Kanepeyle şömine arasındaki sehpanın üzerine üzerleri alüminyum folyoyla kaplı iki yemek tabağı konmuştu.

Madeleine endişeli gözlerle ona bakıp, "Neredeydin?" diye sordu.

Gurney onu huzursuz etmek istemiyordu "Kalkmışsın. Şaşırdım. Nasılsın?"

"Hammondlar'a gideceğimizi unuttuk. Bu gece onlara yemeğe gitmemiz gerekiyordu. Jane bizi merak etmiş. Buraya geldi. Gelirken bize yemek de getirmiş. Ateşi yaktı."

"Bakıcı Jane iş başında." Daha bu cümle ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu.

"Elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyor." Bakışları Gurney'in elindeki el fenerlerine takıldı. "Bunlar ne için?"

"Banyoda sıvada küçük bir çatlak var. Başka bir mikrofon olmadığına emin olmak istedim."

Madeleine endişeyle şüphe arası bir ifadeyle, "Banyonun neresinde?" diye sordu.

"Tavanda. Elektrik kablosunun hemen yanında."

Madeleine'in gözleri irileşti. "Tüm odayı kontrol et. Mutlaka bir açıklaması olmalı."

Karısının Colin'in küvetteki cesedinden bahsettiğini fark etti. Ama Madeleine'in içinde bulunduğu ruh durumu dikkate alındığında hayal gücünün neden olduğu görüntülerle ilgili hiçbir mantıklı açıklamayı kabul etmeyeceğinin farkındaydı.

"Maddie, neden buradan gitmiyoruz?"

Madeleine hiçbir şey söylemeden Gurney'e bakmayı sürdürdü.

Gurney ısrarla devam etti. "Eğer bir hayalet görsem... orası benim kalmak istediğim son yer olur. Burada kalmasak daha iyi. Neden evimize dönmüyoruz?"

"Bu doğru değil."

"Ne doğru değil?"

"Senin başına gelmiş olsaydı, buradan çekip gitmezdin."

Gurney bir kez daha denedi. "Sen de biliyorsun ki bir şeye fazla yakınsak gerçeği bazen..."

Madeleine sözünü kesti. "Onun cesedini burada gördüm. Evde değil. Açıklama da burada."

Yanına, kanepeye geçti. Gözleri bir süre sehpanın üzerindeki alüminyum folyo kaplı iki tabağa takıldı. Tabletindeki gitar ezgileri yeniden hızlandı.

"Birkaç odun daha atmamı ister misin?"

"Hayır. Ben yatmaya gidiyorum. Müziğin sürekli çalması şart mı?"

"Ben kapatırım. Sonra da gidip banyonun üzerindeki çatı katını araştıracağım."

Madeleine bornozuna biraz daha sıkı sarınıp gözlerini kapattı.

Çatı katı bu kez daha az korkutucu gelmişti. Belki de bunun nedeni bu kez çok daha basit bir şey yapmayı planlamasından kaynaklanıyordu. Hatta üzerine atılmaya hazır kurtlarla dolu oda bile az önceki kadar ürkütücü değildi. Büyük bir olasılıkla zihni ürkütücü görüntülere alışmıştı.

Yukarı çıkmadan önce banyoya girip el fenerlerinden güçlü olanının ışığını tavandaki çatlağın üzerine gelecek şekilde, dik pozisyonda küvete yerleştirmişti.

Şimdi önünü görebilmek için kullandığı küçük fenerin ışığını kapattı. İlk anda etraf zifiri karanlığa gömüldü. Yüz yıllık binanın eğimli çatısından dışarıdaki sert rüzgarın sesi geliyordu.

Sonra, gözleri karanlığa alışınca görmeyi umduğu, iki tahta

yer döşemesinin arasından sızan ışığı yaklaşık yirmi adım kadar ileride fark etti. El fenerini yeniden yakıp kurtların arasından ışığı gördüğü yere doğru ilerledi.

Geniş çam ahşabı kullanılarak yapılan yer döşemeleri yer yer gevşemişti. El fenerinin ışığında bunu net biçimde görebiliyordu. El fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak çömeldi. Tırnağını tahtaların arasındaki boşluğa sokup, gevşek kısmından çekerek bağlantı noktasından ayırmaya çalıştı. Sonunda iyice bükünce son bir kez asılıp tahtayı yerinden çıkardı. Yanındaki döşeme tahtası da benzer biçimde kolayca çıktı.

Böylece tavan alçısıyla döşeme tahtalarını ayıran tavan kirişleri açığa çıkmıştı. Hatta buradan banyo tavanındaki elektrik tesisatıyla kabloların yerleştirildiği bölmeyi görebiliyordu. Biraz daha eğildiğindeyse tavan süslemesiyle alçı arasında kalan boşluğu net biçimde seçebildi. En fazla birkaç milimetrelik küçük bir boşluktu. Aşağıdaki fenerin ışığı bu deliğin arasından süzülüyordu.

Boşluğun çevresini, bağlantılarını iyice kontrol etti. Şu an orada bir dinleme cihazının olmadığı kesindi. Ancak iki cihazın buraya yerleştirilip büyük olasılıkla da o gece aceleyle yerlerinden söküldüklerine dair net kanıtlar vardı.

Bunlardan biri bir vericiye bağlı olarak çalışan fiber optik video kameraydı. Yeni kopartılmış yapışkan bantlar, tavana en yakın kısımda kalmıştı. Yine aynı noktada küçük plastik sabitleme kelepçeleri bırakılmıştı. Kelepçelerin lenslerle kameranın kablolarını tutturmak için kullanılmış olduğunu tahmin etti. Bu sayede kabloların aşağı sarkmasının ya da hareket etmesinin önüne geçilmiş oluyordu. Kesik kablo kalıntıları da bu düşüncesini doğruluyordu. Daha geniş iki bant da büyük bir ihtimalle kamerayla vericileri sabitlemek için kullanılmış olmalıydı.

Tüm bunlar akla bir soru getirdi. Neden önceki gün tüm süiti taradığı halde bu cihazın yerini tespit edememişti? O kontrol ettiğinde çoktan sökülmüş müydü? Yoksa taramayı gerçekleştirdiği

esnada henüz monte edilmemişler miydi? Eğer ikinci şık doğruysa neden bu kadar çabuk sökülmüştü?

Kanıtlar ikinci bir cihazın daha varlığını ortaya koysa da fazla bir bilgiye ulaşma imkanı vermiyordu. Küçük bir çift plastik kelepçe alçının aralık kısmının hemen yanına düşmüştü. Ama onlara bakarak buraya ne türden bir cihazın yerleştirilmiş olduğunu anlamanın imkanı yoktu.

Kelepçelerin enini kontrol edip cihazların boyutunu tahmin etmeye çalıştı. Sonunda cihazın en fazla bir ruj kalınlığında olması gerektiğine karar verdi. Boyuyla ilgiliyse herhangi bir tahminde bulunmak imkansızdı.

Bulunabilecek her şeyi tespit ettiğine kanaat getirince döşeme tahtalarını tekrar yerlerine yerleştirdi. Ayağa kalkıp mağarayı andıran odada etrafına bir kez daha bakındı. Aşağıdaki el fenerinin sızan ışığında kurtların gölgeleri tüyler ürpertici biçimde arkasındaki duvara yansıyordu.

Son bir kez daha kontrol etikten sonra bu büyük, kasvetli yerde kurtlar ve Gall aile arması dışında hiçbir şeyin olmadığına karar verdi.

El fenerini duvardaki plakete çevirdi.

Virtus. Perseverantia. Dominatus.

Yerdeki yırtıcı hayvanlarla duvardaki bu sert ifadelerin birbirlerine uyumlarındaki tesadüf Gurney'i bir hayli şaşırttı. Özellikle de üçüncü kelime ilgisini çekmişti: *Dominatus.*

Bu kelimenin çeşitli biçimlerde çevrilebileceğini hatırlıyordu. Sözcüğün, ustalık anlamıyla çevrilebileceği gibi daha genel manada başka bir karşılığı daha vardı: *Kontrol.*

Sözcüğü bu açıdan değerlendirdiğinde, Elliman Gall'in kurt öldürme takıntısı, Ethan Gall'in suçluları topluma kazandırma çabasına odaklanışı, Peyton Gall'in ne pahasına olursa olsun arzularının peşinden koşma isteği aynı ifadenin farklı tezahürleri gibi gelmeye başladı.

Üstelik bu Gall ailesinin üyeleri dışındakileri de kapsıyordu.

Gilbert Fenton'a göre bu olayın özü Richard Hammond'ın dört kurbanı üzerinde *nihai kontrolü* sağlama çabasıydı.

Fenton'ın kendi medya stratejisi, bütünüyle kamuoyunun olaya bakış açısını kontrol etmekle ilgiliydi. Davanın akışını kontrol etmek ve Richard Hammond'ın yazgısını kontrol etmek.

Fenton'ın üzerindeki gizli güçler dört vakayla alakalı araştırma sürecini kontrol ediyorlardı.

On üç sene önceki Brightwater Kampı'nın o korkunç yazını düşündüğünde de Gurney, Aslan, Örümcek, Kurt ve Sansar lakaplarıyla ilgili Moe Blumberg'in sözlerini hatırladı. Moe tüm kampçıların onlardan korktuklarını söylemişti. Onlar acaba diğer kampçılar üzerinde nasıl bir kontrol sağlamışlardı? Daha da ötesi Scott Fallon üzerinde nasıl bir etkileri olmuştu?

Bu ardı ardına sıralanan düşünceler Gurney'i yeniden dört cinayet vakasını düşünmeye itti. Bileklerini keserek ölen dört adamla ilgili kullanılacak en gerçekçi terimin 'cinayet' olduğuna ikna olmuştu. Onları bu sona sürükleyen gizli neden ne olursa olsun, ölümleri bir hedef uğruna organize edilmişti. Onun kitabında da bu sürecin tek bir karşılığı vardı. Cinayet.

Ve katil kesin olarak kontrolü elden bırakmıyordu.

42. Bölüm

"Yani tam olarak ne diyorsun?" diye sordu Hardwick. "Bu bir güç mücadelesi mi sence? Kaybolan çocuk filan? Peki, kim kazanmış?"

Gurney, Şömine Odası'ndaydı. Çatı katından hemen süite geçmek yerine orada durup Hardwick'i aramış, son durumla ilgili onu bilgilendirip, olayın merkezini kontrol kavramının oluşturduğuna dair şüphelerinden bahsetmişti.

Hardwick'in de karşı çıktığı bu son yorumdu. Hardwick somut şeyleri sever, kavramlardan, soyut fikirlerden nefret ederdi. Tam da kendisinden beklenilen karşılığı vererek devam etti. "Neyse ne, Sherlock. Ne olup bittiğini sonunda bulacağına ve bizim gibi fanilerin daha kolay anlayacağı biçimde açıklayacağına dair güvenim tam. Bu arada benim Brightwater Kampı'yla ilgili yaptığım beyin fırtınasını duymak ister misin?"

"Daha fazla istediğim bir şey olamaz."

"Tamam o zaman. Aslan, Leo'ymuş."

Gurney bunu bir süre düşündü. "Leo Balzac'ın isimlerini bilmediğimiz o dörtlüden biri olduğunu mu söylüyorsun? Leo, aslan anlamına geldiği için mi?"

"Direkt bağlantı, değil mi? Kurt'un da Ethan Gall olması gerektiğini düşünüyorum."

"Ailesinin Kurt Gölü'nde mülkü olduğu için?"

"Mantıklı değil mi?"

"Ethan'ın Brightwater'da olduğuna dair herhangi bir kanıtımız olmadığını saymazsak elbette. Başka bağlantı tespit edebildin mi?"

"Wenzel'in* de Sansar olma ihtimaline ne dersin?"

"Düşünülebilir. Geriye bir kurban ve bir takma ad daha kalıyor. Pardosa'yla örümcek. Onlar arasında bir bağlantı görüyor musun?"

"Henüz değil. Ama dört kişiden üçünün takma adlarının anlamları olduğu kesin."

"Aslında bunlar umutsuzca aralarında ilişki bulmaya çalıştığımız anlamına da gelebilir. Ama fikir jimnastiğini yürütmek adına diyelim ki dört kurbanımızın gerçekten de Brightwater'daki dört belalı tip olduğunu ve Scott Fallon'un ölümünden sorumlu olduklarını kabul ettik. Buradan neye varacağız?"

"Neye mi? Olayın bir manası olduğuna." Hardwick heyecanlanmış gibiydi.

"Pekala," dedi Gurney soğukkanlılığını koruyarak. "Ama doğru olsa bile tüm bunlar on üç sene önce gerçekleşti. Günümüzle nasıl bir bağlantıları olabilir?"

"Belki biri neler olup bittiğini biliyordu. Ya da daha sonra keşfetti. Richard Hammond'ın o yaz Brightwater'da olanları öğrendiğini varsay. Eşcinsel çocuğun Gall, Balzac, Wenzel ve Pardosa tarafından öldüresiye dövüldüğünü öğrendiğini düşün." Duraksadı. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermişti."

"Bildiklerini emniyet güçleriyle paylaşmak yerine mi?"

"İlk seferinde emniyet güçlerinin hiçbir şey yapmadığını görünce Fallon'un, intikamını kendi başına almaya karar verdiğini varsay. Hammond mesleki kariyerinin ilk dönemlerini eşcinsel

* Weasel sansar anlamına gelmektedir. Burada Hardwick, Wenzel'in adının sansar kelimesiyle benzer oluşuna atıfta bulunuyor. (Çev.N.)

erkeklere adamıştı. Bu dört kişinin bir çocuğu sırf eşcinsel olduğu için öldürdüklerini öğrendiğinde nasıl tepki vermiş olabilir? Belki de Hammond sırf Ethan'a daha kolay ulaşabilsin diye Kurt Gölü'ndeki işi kabul etti. Belki telefon görüşmelerini yapan ve üçünü buraya gelmeye ikna eden de oydu. Hatta tuzağa çeken havuç misali onlara birtakım finansal imkanlar dahi sağlamış olabilir."

Bu önemli bir noktaydı ve Wenzel, Balzac ve Pardosa'nın Hammond'la buluşacakları dönemde, geleceklerine ilişkin birtakım planlar yapmalarını da açıklıyordu. Ama Gurney hâlâ ikna olmamıştı.

Hardwick onun şüphelerini sezmiş gibiydi. "Bak, seni buna ikna etmeye çalışıyor değilim. Ama doğruları da söylemek lazım. Umarım yanılıyorumdur."

"Neden?"

"Çünkü ben haklıysam, Fenton da haklı demektir. Bu da çok iğrenç bir düşünce."

"Ama senin varsayımın Fenton'ınkinden farklı. Yani insanların hipnozla intihara sürüklendiklerini söylemiyorsun, değil mi?"

Hardwick yanıt vermedi.

Odanın diğer tarafındaki şömineden korku filmlerinin ses efektlerini andırır gibi bir uğultu geldi. Gurney bunun yalnızca bacadan giren rüzgarın sesi olduğunun farkındaydı.

43. Bölüm

Madeleine'i yatakta buldu. Başucu lambalarından yalnızca bir tanesi açıktı. Yanağındaki seğirmeyi kontrol etmek istedi ama yüzü yastıklara dönük olduğu için göremedi.

Hissettiği acizliğinden bir nebze olsun uzaklaşabilmek adına Hardwick'in, Hammond'ın Wenzel, Balzac ve Pardosa'yı tesise gelmeye ikna eden kişi olduğu kuramına yoğunlaşmaya çabaladı. Buraya geldikleri dönemde finansal durumlarında iyileşme olduğuna dair kanıtlar vardı ama bundan Hammond'ın sorumlu olduğunu düşünmek biraz aşırı yorum gibi geliyordu.

İşin mali tarafını düşünmek ona birden Angela Castro'nun Oyuncak Bebek mağazasında, Tabitha'nın ilgisinin ona bir başka bebek daha alabileceklerini söylemesinden kaynaklandığını anlattığını anımsattı. Bu Gurney'e o zaman da mantıklı bir açıklama gibi gelmemişti ama üzerinde de durmamıştı.

Banyoya telefonunu almaya gitti. El fenerinin hâlâ açık halde küvette tavanı aydınlatır şekilde durduğunu gördü. El fenerini söndürdü. Kapıyı yavaşça kapattı.

Angela'nın numarasını tuşladı.

Genç kadın telefonu açtığında Gurney ilk önce televizyonun sesini duydu. Daha önceki aramada duyduğu aynı ritmik sesler, kahkahalar ve alkışlar. Acaba televizyonu hiç kapatmıyor mu diye düşündü.

"Dedektif Gurney?" Sesi biraz uykulu gibiydi.

"Merhaba, Angela. Uyandırdıysam özür dilerim."

"Bir sorun mu var?"

"Yeni bir şey yok. Sen hâlâ aynı yerde misin?"

"Ne? Ah, evet. Aynı yerdeyim."

"İlk buluşmamızda, Tabitha'nın bizim yeni bir Barbie bebek alacağımızı sandığını söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Elbette."

"Daha önce Stevie sana bir tane aldığı için, değil mi?"

"Bunu size söyledim zaten."

"Bebeğe kaç para ödediğini merak ediyorum da."

"Nasıl unutabilirim. Sekiz bin dolar. Artı vergi."

"Bir Barbie bebek için?"

"Orijinal bir Barbie bebek. İlk yıl yapılan bebeklerden. Üzerinde orijinal kıyafetleriyle, mükemmel durumda bir bebek."

"Ama bu çok para."

"Ben de Stevie'ye aynı şeyi söyledim. Ama o da bunun benim hep istediğim bir şey olduğunu bildiğini, bu yüzden de alacağını söyledi. Hatta başka güzel şeylerimizin olacağını da söylemişti.

"Paranın kaynağını söylemiş miydi?"

"Onu düşünmemem gerektiğini, beni ilgilendirmediğini söylemişti."

"Kurt Gölü'nden gelen telefonu sorduğunda söylediği gibi mi?"

"Sanırım."

"Yani sana paranın kaynağıyla ilgili hiçbir açıklama yapmadı?"

"Hayır. Ama Barbie'nin daha başlangıç olduğunu söyledi."

Kapı birden hızla çalınınca sustu. "Angela, kapatmam gerek. Ama birazdan tekrar ararım."

Banyodan çıkarken kapı bu kez daha sert bir biçimde çalındı.

Kapıya yaklaşırken arka cebindeki Beretta'yı düzeltip, kolayca çıkartabileceği konumda olmasını sağladı.

"Kim o?"

"Polis!"

Fenton'ın sesini tanımıştı. Kapıyı açtı.

Karşısındaki asık suratlı, geniş omuzlu adam kırk sekiz saat önce kendisini görmeye gelen Fenton'ın sanki daha bitkin ve bezgin bir kopyası gibiydi. Spor ceketi omuzlarından kayacakmış gibi duruyor, bu yüzden de omuz askısındaki Glock rahatlıkla görülüyordu. "Konuşmamız gerek."

"İçeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır. Senin aşağı inmen gerek."

"Neden?"

"Ya hemen aşağı in ya da polise mukavemet suçundan seni burada gözaltına alacağım."

"Bir dakikaya geliyorum." Fenton'ı kapıda bırakan Gurney, yatak odasına yöneldi. Madeleine hâlâ yataktaydı ama gözleri açıktı.

"Maddie, aşağı inmem gerek..."

"Duydum. Dikkatli ol."

Kendini gülümsemeye zorladı. "Çok süreceğini sanmıyorum."

Tesisin giriş kapısındaki büyük sütunun altına çekilmiş eski FJ Cruiser'in ön koltuklarındaydılar. Aracın farları kar fırtınasını gözler önüne seriyordu. Motor çalışıyordu. Kaloriferler de açıktı.

Gurney bunun Fenton'ın şahsi aracı olduğunu fark etmişti. Bu da dedektifin büyük bir ihtimalle şu an görevde olmadığı anlamına geliyordu.

Fenton farların ışıklarında aydınlanan kar yağışını izleyerek hiçbir şey söylemediği rahatsız edici suskunluğunun ardından nihayet Gurney'e döndü. "Telefonun yanında mı?"

"Evet."

"Kapat. Tamamen kapat. Sonra şuraya, görebileceğim bir yere koy."

Gurney kendisinden istenileni yaptı. Kontrol panelinin loş ışığında Fenton'ın çene kaslarının kasıldığını görebiliyordu.

"Şaşkınım," dedi Fenton. Ama ses tonu şaşkınlıktan çok suçlayıcı nitelikteydi. "Geçen gün seninle gayet hoş bir konuşma

gerçekleştirdik. Burada olmanın faydası olmadığını açıkladığımı sanmıştım. Hatta zararın dokunduğunu. Bunu çok net biçimde izah ettiğimi zannediyordum."

Sanki doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuşçasına durakladı. "Senin müdahil olman şüpheliye gereksiz umut veriyor. Varlığınla sürecin uzamasına neden olarak şüphelinin kafasında, içinde bulunduğu zor durumdan kurtulabileceği yanılgısının uyanmasına olanak veriyorsun. Bu yanılgıya sebep olmak da çok yanlış bir tutum. Son derece yanlış. Belki de son konuşmamızda yeterince açık ifade edememiştim. Sanırım şimdi daha açıkça anlatabildim."

"Gayet açık."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Pencereden dışarı, yağan kara baktı. "Bu olay bir hayli karmaşık. Gereksiz yere vakit kaybetmemek lazım."

Gurney karşısındaki adamı kışkırtmanın tehlikeli olduğunu biliyordu ama bu aynı zamanda işe yarar bir şeyler öğrenme fırsatı da verebilirdi. "Bu olayın nasıl araştırılacağına dair aldığınız emirlerin tepeden geliyor oluşu mu size kesinlikle haklı olduklarını düşündürtüyor? Hammond'ın suçlu olarak görülmesini isteyenler o kadar güçlü ki siz de onun mutlaka suçlu olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Richard Hammond sahtekar bir katildir. Bu kesin bir gerçek. Kimsenin verdiği bir emir değil."

"Onun yalan makinesine bağlandığını ve başarıyla testi geçtiğini duydum."

"O testin zerre kadar bir değeri yok."

"Küçük de olsa onun lehine bir durum."

"Müşterini tam manasıyla tanımıyorsun, değil mi?" Fenton arka koltuğa doğru uzanıp oradaki açık bir çantayı aldı. İçinden çıkarttığı birbirlerine iliştirilmiş kağıtları Gurney'in kucağına bıraktı. "Biraz hızlandırmak için bunların okunması gerek."

Kontrol panelinin yetersiz ışığında Gurney bilimsel bir ma-

kaleye benzeyen metnin yalnızca başlığını seçebiliyordu: *Yalan makinesi testlerinin Nöropsikolojik açıdan incelenmesi: Yanılgı Parametreleri.*

Fenton başlığı işaret edip, "Teste alınan şahıs sistemin açıklarını biliyorsa, yalan makineleri hiçbir işe yaramaz," dedi.

Hammond'ın uzman olduğu her konunun onu daha zor durumda bırakıyor oluşu Gurney'in çok ilgisini çekmişti.

Fenton tıpkı mütalaasının sonuna gelmiş bir savcı edasıyla çantadan başka bir sayfa daha çıkardı. "Bu da Ethan Gall'in rüyasını anlattığı kendi el yazısıyla yazılmış metin. Diğer kurbanların Hammond tarafından hipnoz edildikten sonra gördükleri rüyalarla harfi harfine aynı." Kağıdı Gurney'e uzattı. "Giderken bunu da yanına al. Her sabah oku. Böylece hayatının en kötü müşterisini bulduğunu hatırlamana yardımcı olur."

Gurney kağıdı aldı. "Bunun sahte olma ihtimali var mı?"

"Cehennemde kar topuna rastlama ihtimali kadar. Analiz edildi. Defalarca. Yazının hızı, gecikmeler, kağıda yapılan baskı miktarı, diğer harflerle karşılaştırma analizleri sonucu metnin orijinal olduğu kesinleşti."

Gurney'e sert bir bakış fırlattı. "Sana izah edeceğim bir tek şey bile kalmadı. Şu an adaletin işlemesine engel olma suçlamasından sadece bir milim uzaktasın. Demek istediğimi net olarak anlatabildim mi?"

"Buradaki işimiz bitti mi?"

"Senin işi burada bitirmen iyi olur." Fenton dışarıdaki kar fırtınasına bakıp başını yavaşça iki yana salladı. "Seni anlayamıyorum, Gurney. Nesin sen, kendisinin daima haklı olduğunu geri kalanlarınsa yanılanlar sürüsü olduğunu düşünen bir egomanyak filan mısın?"

"Buna bahsedilen sürünün başarı siciline bakarak cevap vermek gerek."

Fenton'ın bakışları yağan karda sabitlenmişti. Direksiyonu iki eliyle tutuyordu. "Bir şey soracağım. 11 Eylül'de neredeydin?"

Gurney konudaki bu ani değişiklikle şaşırdı. "Eşimle şehir dışındaydık. Ama o gece olay yerine gittim. Neden sordun?"

"Ben o sabah aşağı Manhattan'daydım. Emniyet teşkilatı hizmet içi eğitimlerinden birindeydim. Kuleye ilk uçağın çarpmasının ardından olay mahalline gönderildik." Dedektif direksiyonu parmak eklemlerinin kanı çekilecek kadar sert sıkıyordu. "Aradan onca yıl geçti. Hâlâ kabusunu görürüm. Patlama seslerini duyarım."

Gurney bahsettiği bu sesin ne olduğunu biliyordu. Diğer polislerle itfaiyecilerin de benzer şeyden bahsettiğini duymuştu. Alevler tüm binayı kaplarken, insanlar kendilerini camlardan aşağı atarken çıkan korkunç sesler.

Kaldırıma çarpan insan bedenlerinin sesleri.

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Sonunda sessizliği Fenton bitirdi. "Sözü nereye getirmeye çalıştığımı anladın mı, Gurney? Dünya artık böyle bir yer. Yeni gerçeklik bu işte. Ve herkes tarafını seçmek zorunda. Bu ülkenin var olma mücadelesi. Bu bir savaş. Oyun değil. Ya bu taraftasın ya da karşıda."

Gurney belli belirsiz bir baş sallamayla söylenenleri onayladı. "Ben de bir şey söyleyeyim o zaman, Gilbert. Şu Hammond vakasına özel ilgi gösteren, önemli, güçlü, kimlikleri belirsiz şahısların meleklerin tarafında olduklarına emin misin?"

Fenton koltuğunda Gurney'e doğru döndü. Bakışları kuşku ve öfke doluydu.

44. Bölüm

Gurney, süite dönerken Şömine Odası'na geçip Hardwick'i aradı.

"Durum daha da ciddileşti. Fenton bir kez daha buraya geldi. Beni buradan uzaklaştırmak için çok yoğun baskı altında olduğu anlaşılıyor."

"Hangi yaptığının onları bu derece sertleştirdiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hammond'ın suçlamaları kabul etmesini çok istiyorlar ve benim buna engel olduğum kanaatindeler."

"O piçler gerçekten de dört kişinin hipnoz edilerek intihar etmeye yönlendirildiklerini mi sanıyorlar?"

"Öyle görünüyor."

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Kıyamet kopsa da işin peşini bırakmamanı."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Madeleine'in ruh hali aklına geldi. Ama kendini henüz bunu biriyle konuşmaya hazır hissetmiyordu.

"Şimdilik yok." Telefonu kapatıp, kolunun altında Hammond'ın yalan makineleriyle ilgili yazdığı makale ve Gall'in kabusunu anlattığı yazıyla süite döndü.

Madeleine başucu lambası açık halde uyukluyordu. Salonda, sehpanın üzerindeki Jane Hammond'ın getirdiği folyo kaplı tabaklar hiç açılmadan öylece kalmıştı. Kabusla ilgili yazı sadece

yarım sayfa uzunluğundaydı. Gurney de okumaya ondan başladı.

"Son seansımızdan bu yana gördüğüm rüyanın önemli ayrıntılarını yazmamı istemiştiniz. Rüya, yatağımda uyanık olduğumu görmemle başlıyor. Sonra odada başka birinin daha olduğunu fark ediyorum. Korkuyor, kalkmak istiyorum ama kıpırdayamıyorum. Yardım çağırmak istiyorum ama dudaklarımdan tek bir ses bile çıkmıyor. Sonra karanlıktan kabarık tüylü bir şeyin çıktığını görüyorum. Bir şekilde onun kurt olduğunu biliyorum. Kükreyişini duyuyorum. Karanlıkta parıldayan kıpkırmızı gözlerini görüyorum. Sonra ağırlığını, sıcak nefesini üzerimde hissediyorum. Nefesi çok pis kokuyor. Ağzından yapış yapış salya damlıyor. Sonra kurt hançer biçimine dönüşüyor. Hançerin sapında gözleri kıpkırmızı parıldayan bir kurt başı var. İçime bir şeyin girdiğini hissediyorum. Kan içindeyim. Sonra hançeri tutan bir adam görüyorum. Bana parlak, küçük haplar uzatıyor. Uyandığımda kendimi berbat hissediyorum. Hem de keşke ölsem diye düşünmeme neden olacak kadar berbat."

Gurney kağıdın arkasını çevirdiğinde farklı bir kalemle, çirkin el yazısıyla bir not yazıldığını gördü. Bunu büyük bir ihtimalle Fenton yazmış olmalıydı. *"Burada tarif edilen hançerin benzerleri, gerçekleşen dört intihar vakasının olay mahallerinde bulundu."*

Gurney kağıdı çevirip metni başından bir kez daha okudu.

Çok fazla korkunç öğe. Seansların kötü amaçlarla uygulandığını destekleyecek çok sayıda canlı örnek.

Dört kişinin zihnine bu rüyayı Hammond'ın sokmuş olduğu inandırıcı mıydı?

Peki ya bu rüyanın onları gerçekten ölüme sürüklemiş olması inandırıcı mıydı?

Gurney bu derece abartılı bir şeye inanamıyordu.

Rüyayla ilgili yazıyı bir kenara koyup Hammond'ın yalan makinesiyle ilgili makalesini açtı.

Önce büyük bir dikkatle okumaya başladı ama çok önemli bir açıklama olmadığını fark edince hızlıca gözden geçirmeye yönel-

di. Bu yıllar önce Hammond henüz doktora öğrencisiyken yalan makinelerinin kazayla veya kasıtlı olarak aldatılabileceklerine ilişkin yazdığı bir makaleydi. Kişinin giysisinin içine bir toplu iğne saklanıp, gerekli anlarda kendisine batırarak fiziksel acı yaratması ve bu sayede cihazın doğru psikolojik verileri okumasının önüne geçilebildiği gibi küçük hilelerden bahsediliyordu. Ayrıca şahsın zihinsel durumundaki sapmalar, rahatsızlıklar da verileri yanıltıp, verilen yanıtların gerçekliğini sorgulanır hale getirebiliyordu.

"Saat kaç?"

Madeleine'in sesiyle irkilen Gurney dönünce karısının kötü bir rüyadan uyanmış birine has bakışlarla, kanepenin karşısında ayakta durduğunu gördü.

Telefonunu kontrol etti. "Dokuzu biraz geçiyor."

Madeleine şaşkın bir halde, "David?" dedi.

"Evet?"

"Sence aklımı mı kaçırıyorum?"

"Elbette hayır." İçinden keşke buna görünmeye çalıştığım kadar emin olabilseydim diye geçirdi.

"Colin'i küvette gördüm. Buna eminim. Ama mantıklı bir şey olmadığını da biliyorum."

"Açıklamasını henüz bulamamış olabiliriz. Ama bulacağız."

"Her şeyin bir açıklaması olduğunu mu düşünüyorsun?" □ /0

"Düşünmüyorum. Biliyorum."

"Hayalet görmek açıklanabilir mi?"

"Şimdi de hayalet gördüğünü mü düşünüyorsun? Yani fiziksel bir varlık görmedin, öyle mi?"] □ □ □

"Bilmiyorum. Tek bildiğim gördüğümün Colin olduğuydu. Ama sanki ruhunu görmüşüm gibi bir şeyler vardı. Bir tür parıltı. Sanki sadece bedenini değil de ruhunu da görüyormuşum gibi. Bedenimizin ölümünden sonra varlığımızın devam ettiğine inanıyor musun?" . □ □ &%□ □ □ □□

"Buna yanıt veremem, Maddie. Soruyu bile anladığıma emin değilim." %□ □ □

Madeleine bomboş gözlerle bakıyordu. "Sana böyle bir şey hiç olmadı, değil mi?"

"Hayır."

Gurney'in telefonu çaldı.

Kimin aradığını görmek için ekrana bakmadan önce üç kez çalmasını bekledi.

Arayan Rebecca Holdenfield'dı.

Her ne kadar Hammond olayında gelişme sağlayabilecek her türden bilgiye müthiş derecede ihtiyaç duysa da o an Madeleine'i yüzündeki bu ifadeyle kendi başına bırakıp görüşmeye odaklanamazdı. Telesekreterin devreye girmesini bekledi.

Madeleine titredi. "Üşüdüm. Yatağa girsem iyi olur." Yatak odasına doğru birkaç adım atmıştı ki durup, geri döndü. "Söylemeyi unuttum. Jane bizi kahvaltıya çağırdı."

Fenton'la ilişkilerinin aldığı son durum göz önüne alınınca Hammondlar'ı ziyaret etmek hiç de iyi bir fikir gibi durmuyordu. Diğer taraftan tesisten bir saatliğine bile olsa uzaklaşmanın Madeleine'e iyi gelebileceğini tahmin etti.

"Olur."

Madeleine başını tamam anlamında sallayıp, yatak odası bölümüne doğru yöneldi.

Gurney kanepede oturmaya devam edip, düşüncelerini toparlamaya çabaladı. Sonra basit eylemlerin bazen rahatlatıcı etkileri olabileceğini düşünerek kalkıp, ateşi yakmaya karar verdi.

Şöminenin önüne geldiği anda balkondan gelen ani bir sesle irkildi.

İlk anda balkona iri bir kuşun konmuş olabileceğini düşünmüştü. Sonra kuşların gece, kar fırtınasında uçmadıklarını hatırladı.

Balkon kapısına doğru yürüyüp, cam panelin arasından baktı. Buz tutmuş camlar yüzünden dışarısı doğru dürüst görünmüyordu. Dikkatle kapıyı açtı.

Balkonun ortasında kar yığınının üzerinde bir şey vardı.

Daha yakından bakabilmek için yaklaştı.

Anladığı kadarıyla yaklaşık otuz santim uzunluğunda, sekiz santim kalınlığında, gelişigüzel biçimde gazeteye sarılıp, bantlanmış bir paket vardı. Hatta gazete birkaç yerinden yırtılıp parçalanmıştı.

Bir adım daha atıp, balkon demirlerine tutunup sarkarak göl yoluna kadar görebildiği kadar uzağa bakmaya çalıştı.

Hiç kimseyi göremediği gibi rüzgarın sesinden başka da bir ses işitmedi.

Eğilip en fazla yarım kilo ağırlığında olduğunu tespit ettiği paketi aldı.

İçeri girip paketi sehpanın üzerine koydu. Folyo kaplı tabakları kenara itip, paketin bantlarını çözmeye koyuldu. Bandı açarken gazete de birkaç yerinden iyice yırtıldı.

Şimdi sehpanın üzerinde iki cihaz duruyordu.

Bunlardan ilkinin fiber-optik takip kamerası olduğunu görür görmez anlamıştı.

Diğer cihazla ilgiliyse en ufak bir fikri bile yoktu. Mat siyah, en fazla iki parmak uzunluğunda silindir biçiminde bir nesneydi. Bir tarafında seri numarasına benzer bir sayı yazılıydı. Diğer tarafındaysa sekiz küçük delik bulunuyordu. Her bir deliğin üzeri parlak, küçük kavisli camla kaplıydı.

Bir tür lens mi? Daha önce bu kadar küçük lens görmemişti. Ama başka ne olabilirdi ki?

Ama Gurney'in her iki cihazın boyutlarını incelerken giderek emin olduğu bir şey vardı. O da bunların banyo tavanındaki alçının arasındaki boşluğu görmesi sayesinde fark edip, çatı katında izlerini bulduğu, oraya monte edilip, kısa bir süre önce de sökülen cihazlar olduklarıydı.

Aniden cihazları inceleme telaşıyla gözden kaçırdığı şeyi fark etti.

Paketlemek için kullanılan gazete kağıdının içinde büyük harflerle iki kelime yazılıydı.

DİKKATLİ OL

45. Bölüm

Mesajın Barlow Tarr'dan geldiği açıkça ortadaydı.

Ama Tarr kendini neden böyle bir tehlikeye atıyordu ki? Ve Gurney, bir kez daha nasıl bir kötülüğe karşı – dikkatli olması – hususunda uyarılıyordu?

Ve tabii paketi atan Tarr değilse, kim bunu onun yaptığının düşünülmesini istemişti?

Bu sorular sabahın erken saatine dek gözüne uyku girmemesine neden oldu. Sonrasında da daha şafak sökmeden uyandı. Yine kanıtsız fikir yürütmelerle boğuşmakta olduğunu fark edince kalkıp, duş alıp giyinmeye karar verdi.

Hava durumunu kontrol etmek için balkon kapısına doğru yürüdü. Tesisin ön kapısını aydınlatan projektörlerin ışığında yoğun kar yağışının devam ettiğini gördü. Ama rüzgar dinmişti. Balkon parmaklıklarına tutturulmuş, üzeri kısmen karla kaplı termometre sıfırın altında sekiz dereceyi gösteriyordu. Gurney iyice görüp emin olabilmek için kapıyı açıp dışarı çıktı.

Tam içeri dönüyordu ki gözüne bir şey ilişti. Tesisten göle doğru uzanan yolda belli belirsiz bir hareket.

Küçücük bir parıltı.

Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken ilkinden birkaç adım uzakta ikinci bir parıltı gördü. İki ışık, araba farları gibi birlikte hareket ediyordu. Ama bunlar fara göre çok daha küçük ve zayıf ışıklardı.

Sonra park ışıkları olduğunu fark etti.

Bekledi, izledi, dinledi.

Işıklar yaklaştı. Sonunda bu ışıklar bir kamyonetin park ışıkları olduğunu görebildiği mesafeye kadar yaklaştı.

Kamyonet göl yoluna sapıp, tesisin projektörlerinin aydınlattığı kısımdan çıkıp karanlıkta ilerlemeyi sürdürdü. İleri? Nereye?

Kayıkhaneye mi?

Dağ evlerinden birine mi?

Gall Malikanesi'ne mi?

Kamyonet kar yağışı altında gözden kaybolurken Gurney aracın bu denli çabuk görünmez oluşunun stop lambalarının yanmıyor oluşundan kaynaklandığını fark etmişti.

İçeri girip kapıyı kilitledi.

Sonraki yarım saati dizüstü bilgisayarında takip ve takip önleme cihazları üreticilerinin internet sayfalarında dolaşarak, ne olduğunu anlayamadığı silindir biçimindeki tuhaf cihazla ilgili bilgi edinmeye çalışarak geçirdi.

Sonunda bulduğu şeyse bu sektörün son derece büyük bir hızla büyüdüğünü keşfetmek oldu. 'Casus' sözcüğünü içeren yüzlerce firma, bir hayli gelişmiş ürünleri hem de makul fiyatlarla pazara sunuyorlardı.

Cihazlar temelde iki ana kategoriye ayrılıyordu. Kullanıcının herhangi birinin yaptıklarını kaydedip, dinlemesini sağlama amacıyla üretilmiş cihazlar neredeyse her yerdeydi. İkinci grupta da ilk kategorideki cihazları etkisiz hale getiren ürünler vardı. Bu ürünlerin altına, "Herkesi gözetleyin. Ama kimselere gözetlenmeyin," yazılıydı.

Bu, paranoya dünyası için muhteşem bir sektördü.

Ama sekiz minik lensli – tabii gerçekten lensse – küçük siyah cihazla ilgili en ufak bir bilgiye erişemedi.

Cihazı yeniden incelemeye koyuldu. İçinin açılması mümkün değil gibi görünüyordu. Üzerinde herhangi bir batarya işareti de yoktu. Yan tarafındaki rakamlar herhangi bir şey ifade etmiyor-

du. Hiç ihtimal vermese de bir denemede bulunmaya karar vererek bu rakamları arama motoruna yazdı.

Arama motoru adresi net olarak yazılmamış bir sonuç üretti. "www.a1z2b3y4c5x.net"

Adrese girince üzerinde doldurulması gereken dört bilgi sekmesinin yer aldığı boş bir sayfaya ulaştı. Önceki kullanıcı adı, şimdiki kullanıcı adı, şimdiki şifresi ve önceki şifresi soruluyordu.

Bu bir şekilde çıkmaz sokağa eriştiği anlamına geliyordu. Ama güvenlik duvarına sahip bir siteye erişmiş olması dikkate alınması gereken bir durumdu. En azından Robin Wigg'in uyarılarının altı bir kez daha çizilmiş oluyordu. Ve Gilbert Fenton'ın uyarılarının. Pakete yazılan uyarıdansa söz etmeye bile gerek yoktu.

Wigg'i hatırlayınca telefonuna uzanıp, cihazın farklı açılardan fotoğraflarını çekti. Sonra bu fotoğraflarla birlikte cihazın seri numarasıyla web sitesinin adresini eklediği bir e-posta gönderdi.

Yanıt iki dakika içinde geldi. "Fotoğraflardan bir şey anlaşılmıyor. Site kilitli. Cihazı gönder." Wigg'in derhal ilgilendiğini görmek hoşuna gitse de şu an için onun talebini yerine getirme imkanı yoktu.

"Ne zamandan beri uyanıksın?" Madeleine'in sesiyle şaşırdı.

Dönünce üzerine tişörtüyle pijama altını geçirmiş karısının banyo kapısının önünde durduğunu gördü.

"Belki bir saat filan oldu."

"Saat sekizde Hammondlar'da olmamız gerek."

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak banyoya girdi. Küvetten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak diğer taraftaki duş teknesine girdi.

Madeleine'in her şeye rağmen banyoyu kullanmaya çalışmasını Gurney olumlu bir işaret olarak algılamıştı.

Madeleine duştayken Gurney de Richard ve Jane'le yapacakları kahvaltıyı ve sebep olacağı kuşkulara karşın, bunu nasıl

fırsata çevirebileceğini düşünmeye koyuldu. Sormak istediklerini sorup, tepkileri ölçebilirdi. Dört ölümün uzun zaman önce gerçekleşmiş trajik olayın intikamı olarak görüldüğü teoriyi gündeme getirebilirdi. Yani eşcinsel çocuğun ortadan kayboluşuyla başlayan trajediyi. Richard'ın buna nasıl tepki vereceğini görmek ilginç olabilirdi.

Karları savurarak esen rüzgar nereye gittiğini anlayamadığı kamyonetin tekerlek izlerini kısmen örtmüştü. Gurney'in merakı aracın izlerinin Richard'ın dağ evine uzanıp, oradan ileriye doğru kıvrılan yola doğru devam ettiğini görünce daha da arttı. Kamyonetin izlerinin hâlâ kapanmamış olduğunu tahmin ediyordu. Bu izleri takip etmek istedi ama Madeleine'in ne kadar üşüdüğünü görünce fikrini değiştirdi.

Jane, her zamanki gibi, yüzünde gergin bir gülümsemeyle, kapıda karşıladı. Montlarını alıp, içeri, yüksek tavanlı salona buyur etti. "Kahvaltıda değişik şeyler hazırlaması için tesisin şefini çağırdım. Yağda yumurta, sosis, pastırma, tost, yulaf ezmesi, karışık meyve. Hepsini kendi getirdi. Bearston'da oturan yardımcısıyla temizlikçi, hava kötü olduğu için evlerinden çıkamamışlar. O da hava daha da bozmadan evine gidecek. Arkadaşınızın önerisiyle her şeyi aşağıda, hobi odasında hazırlattım."

"Arkadaşım?"

Tanıdık bir ses söze karıştı. "Anlayacağını söyledim. Çünkü sen çok anlayışlı bir adamsın."

Şöminenin yanındaki koltuktan kalkan Hardwick neşeyle gülümsedi. "Aslında," dedi Gurney'in mikrofonlardan birinin yerleştirildiğini söylediği işlemeli lambaya dikkatle bakarak, "Senin de aşağıda olmayı tercih edeceğini düşündüm. Daha küçük ortamda daha sıcak bir kahvaltı olur."

Jane atıldı. "Richard duş alıyor. Bir bakayım, hazırlanmış mı?"

Jane odadan çıkar çıkmaz Hardwick sesini alçaltarak, "İkimiz de buradayken belki daha hızlı ilerleme kaydederiz," dedi.

"Fenton'm burada olduğunu öğrenmesinden endişe etmiyor musun?"

"Artık vazgeçtim. Gerçekleri ortaya döktüğümüzde gemisi batacak zaten. Yüzerek kurtulmaya çalışırsa da gelir suratına işerim."

"Bizim gerçeklerimizin onunkilerden farklı olduğunu varsayarsak tabii."

"Öyle olmalı..."

Sözü şöminenin diğer tarafındaki kapı eşiğinden seslenen Jane'in sesiyle kesildi. "Richard birazdan hazır. Kahvaltılıklar soğumadan biz de aşağı inelim."

Jane yeniden gözden kaybolunca Madeleine, Hardwick'e döndü. Kısık sesle, son derece sakin bir ifadeyle, "Richard Hammond'ın hiçbir suçu yok," dedi.

Hardwick bir süre ona baktı. "Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Hayır. İyi değilim. Hem de hiç. Ama bunun Richard'la alakası yok."

"Hasta mısın?"

"Belki."

Hardwick çok şaşırmış gibi bakıyordu. Duraksadı. "Hammond'la ilgili böyle düşünmenin sebebi ne?"

"Sadece biliyorum."

Hardwick, Madeleine'in söylediklerinin tercüme edilmesini istercesine Gurney'in yüzüne baktı.

Hobi odası denilen yer aslında büyük bir salondan ibaretti. İçeride ağırlık çalışma seti, iki koşu bandı ve geniş bir ekranın karşısına yerleştirilmiş rahat koltuklardan oluşan dinlenme alanı bulunuyordu. Ayrıca kanepe ve koltukların konulduğu oturma bölümüyle, altı tane Windsor antika sandalyeyle, yemek masası ve tezgahını içeren yemek alanı da mevcuttu.

Richard'la Jane, masada Dave'le Madeleine'in karşısına geçerken Jack de masanın diğer ucuna oturdu. İstedikleri her şey

tezgaha dizilmişti. Tabaklarını doldururken bir ara hava durumundan, daha sert bir fırtınanın yaklaştığından bahseder gibi oldularsa da kimsenin pek konuşmaya hevesli olmadığı anlaşılınca kahvaltılarını huzursuz edici bir sessizlikle bitirdiler.

Sonunda acı verecek kadar sertçe öksürerek boğazını temizleyen Jane, "Tüm yapmış olduğunuz araştırmalar neticesinde bize verebileceğiniz iyi haberleriniz var mı çok merak ediyorum?" dedi. Bir yandan da yan gözle kardeşine baktı.

"Bazı haberlerimiz var," dedi Gurney. "Bu dört ölümün on üç sene önce New York'ta kaybolan bir çocukla ilişkili olabileceğini keşfettik."

Richard meraklanmış gibi görünüyordu. Jane'se çok şaşkındı.

Gurney, Moe Blumberg'le Kimberly Fallon'dan edindiği ayrıntılar eşliğinde Brightwater Kampı'ndaki o trajik yazla ilgili öyküyü anlattı.

Scott Fallon'un öldürüldüğünün neredeyse kesin olduğunu söylediği anda, Jane elini kalbine götürerek, "Ne kadar korkunç!" dedi.

Richard'ın yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Yani Wenzel, Balzac ve Pardosa'nın o yazı Brightwater'da birlikte geçirdiklerini mi söylüyorsunuz?"

Gurney başıyla onayladı.

"İyi de bunun Ethan'la bağlantısı ne?"

"Ethan'ın da o dönem orada olabileceğini düşünüyoruz."

"Dalga geçiyorsunuz herhalde."

"Neden?"

"Ethan yirmi bir yaşından sonraki yazlarını İsviçre'de geçirdi. Sonra, annesi ölüp Kurt Gölü ona kalınca gecesini gündüzüne katarak, senenin elli iki haftasını da burada geçirerek tesisin o eski geleceği belirsiz durumunu değiştirip günümüzdeki hali almasını sağladı."

"İsviçre'de ne yapıyordu?"

"Binicilik okuluna gitti. Fransızca ve Almanca dil kurslarına

katıldı. Trap sporu eğitimi, sinek kullanarak balık avlama dersleri gibi aktivitelere katılıyordu. Kendisi gibi soylu gençlerle kaynaşma imkanı oluyordu. Yani Ethan Gall'in Catskill'deki aşağı tabakaya has bir kampa gönderilmiş olabileceğini düşünmek gerçekten çok gülünç bir iddia olur." Hammond duraksadı. Yüzündeki zorlukla seçilebilen gülümseme silinirken, "Bir saniye," dedi. "Brightwater'la ilgili sorunuzu Ethan'ın oradaki diğer üç, iğrenç, rezil tiplerle birlikte bir şeyler yapmış olabileceğini düşündüğünüzden mi sordunuz?"

"Bu düşünmem gereken bir olasılık."

Richard suçlayıcı bakışlarını Hardwick'e yönelterek, "Siz de mi?" diye sordu.

"Tecrübelerim bana her türden insanın gerçekte düşündüğünüz gibi biri olamayabileceğini hep göstermiştir." Hardwick'in gözlerine soğuk ve yargılayıcı bakışlar hakimdi.

Bu Richard'ın ses tonunda değişime neden olmuş gibiydi. "Teorik açıdan ben de sizinle aynı fikirdeyim. Ama onun eşcinsellik karşıtı kabadayılar çetesinin üyesi olduğunu düşünmek çok... çok..." Sustu. Sonra yeniden konuşmaya başladı. "Birkaç yıl önce, beni Kurt Gölü'ne gelmeye ikna ettiği dönemde Ethan her şeyinden, tüm mal varlığından vazgeçmek üzereydi. Kendisine ve Peyton'a yaşam süreleri boyunca hayatlarını idame etmeleri için cüzi miktarda gelir aktarılması şartıyla sahip olduğu her şeyi feshedilemez kaydıyla Gail Yeni Yaşam Vakfı'na bağışlamaya niyetliydi."

Hardwick'in bu sözlere tepkisi bir kaşını yukarı kaldırmak oldu.

Gurney, devam etmesini teşvik eder bir tavırla gülümsedi. "Çok cömert bir hareket."

"Bence de. Ethan böyle biriydi. Servetini dünyanın daha iyi bir yer olması için harcamaktan çekinmeyen, paraya hiç düşkün olmayan, varlıklı bir adamdı."

Hardwick ani, sert bir öksürüğün ardından, "Tüm mal var-

lığından vazgeçmek üzereydi dediniz. Bu da bağışı yapmadığı anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu.

"Eğer Gail servetini yönetmeye kendisi devam ederse, daha fazla iyilik yapabileceğine ikna oldu."

Gurney yeniden söze karıştı. "Ne tür bir iyilikten söz ediyoruz?"

"Eğer her şey feshedilemez kaydıyla vakfın malı olsaydı, Ethan, Peyton'ın davranışları üzerinde sahip olduğu kısmi kontrol gücünü bütünüyle kaybedecekti."

"Miras bırakılacak bir şey kalmayınca onu mirastan mahrum etmekle tehdit edemezdi."

"Kesinlikle. Ayrıca Austen'ın yaptığı son bir yorum, Ethan'ın nihai kararı vermesini sağladı. Austen, vakfın ana desteğinin kurucusunun cömertliği değil, rehabilitasyon programını başarıyla bitirenlerin yapacağı bağışlar olması gerektiğini söylemişti. Austen bu bir nevi – borcun ödenmesi – hususunun altını ısrarla çiziyordu."

"Austen neden işe karıştı ki?" diye sordu Gurney.

"Austen karıştı çünkü konu parayla ilgiliydi. Elbette Ethan kendi kararını verdi. Ama her zaman Austen'ın söylediklerine de saygı gösterdi."

Jane peçetesiyle oynuyordu. "Richard'ı görmeye gelen kaptaki şu üç adamla ilgili herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

"Enteresan bazı şeyler bulduk. Üçü de eşcinsellerden nefret ediyormuş. Ve içlerinden en az biri görüşme randevusu almadan önce, sizin eşcinsel olduğunuzu biliyormuş. Buraya gelmeden önce hepsi de aynı telefon numarasından aranmış olduklarına göre büyük bir olasılıkla bu bilgiye üçü de sahipti."

Hammond'la Jane hayretle birbirlerine baktılar.

Bu noktada akla ilk gelebilecek soruyu Jane sordu. "Neden böyle biri Richard'ı görmek istesin ki?"

"Üçünün de Richard'la görüşmeye geldikleri dönemde, maddi durumlarının ciddi derecede iyileştiğine dair kanıtlar var."

Hammond şaşkındı. "Birinin onlara benimle görüşmeleri için ödeme yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Hardwick soran bakışlarla, "Diyelim ki bu üç aşağılık herifin bir çocuğu sırf eşcinsel olduğu için öldürdüklerini öğrendiniz," diye başladı. "Diyelim ki onların suçluluğundan zerre kadar şüpheniz yoktu. Ama hukuki detaylar onların bu suçluluklarının mahkemede kanıtlanmasını imkansız hale getiriyordu. Bu sebeple cezadan kurtulacaklarını düşündünüz. Bu durumda ne yapardınız?"

Hammond hüzünlü bir tavırla Hardwick'e baktı. "Niyetiniz belki de hileli bir soru sormaktı. Ama acı dolu bir şey söylediniz."

"Peki ya yanıt...?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmazdım. Onları öldürmek isterdim ama yapamazdım."

"Neden?"

Hammond'ın eşine az rastlanılır mavi-yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Çok basit. O kadar cesur değilim."

Yemek masasına sessizlik çöktü.

Hardwick bu yanıt ona çok mantıklı gelmişçesine, sanki Hammond'a artık eskisinden daha çok güveniyormuşçasına, düşünceli bir edayla başını salladı.

Gurney de aynı şeyi, Hammond'ın büyük olasılıkla masum olabileceğini hissetmişti.

Eğer masum değilse de dünyanın en iyi yalancısı olmalıydı.

46. Bölüm

Yarım saat sonra, Madeleine ve Hardwick'le dağ evinin önünde, Outback'te otururlarken Gurney tarafsız bir bakış açısına ihtiyaçları olduğunun altını çizdi.

Hardwick aynı fikirde olduğunu söyledi. "Onun bize karşı dürüst olduğu izlenimini edindim. Senin içgüdülerin farklı şeyler mi söylüyor?"

"İçgüdülerim seninkilerle aşağı yukarı aynı noktada," dedi Gurney. "Ama beynim içgüdülerimin nihai karar mercii olmaması gerektiği kanaatinde."

Gurney uzanıp torpido gözünden balkona atılan paketten çıkan küçük, silindir biçimindeki cihazı aldı.

"Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Hardwick tavan ışığını açıp cihazı inceledi. "Hayır. Fotoğrafını Wigg'e yolladın mı?"

"Evet. Ama sorun şu. Wigg cihazı bizzat görmek istiyor."

Hardwick yüzünü ekşitti. "Elden götürelim diyorsun yani?"

"Hemen yolun aşağısında işte. Albany yolunda."

Hardwick elini montunun cebine soktu. "Al başına belayı. Bunun, yerine getirmeye çalıştığım diğer isteğinle çelişki yarattığının farkında mısın?"

"Bu işin arkasındakilerin kimler olduğunu bilememek beni geriyor. Ama bu cihazın ne olduğunu bilememek açıkçası daha da gerilmeme neden oluyor."

"Umarım basit bir cep feneri değildir."

"Bu arada dağ yoluna giden kamyonet senin değil mi?"

"Esti Moreno'nun. Hayatımın aşkının."

"Hâlâ seninle mi yaşıyor?"

"Sabit bir ilişki yürütebilme yeteneğimle ilgili kuşkuların mı var?"

"Evet."

"Ona şimdiye dek bildiğimiz önemli noktaların listesini verdim. O da elinden gelen araştırmayı yapacak. Aslına bakarsan, Steckle'ın geçmişindeki uyuşturucu işini o tespit etti. Bana kamyonetini verdi. GTO'yu evde bırakmak hiç hoşuma gitmedi ama en sevdiğim arabam bu karda hiçbir halta yaramıyor. Meteoroloji de daha tonla kar yağacak dedi. Bak bunu deyince birden Moe Blumberg geldi aklıma."

"Nasıl yani?"

"Zamanlama. Sence Brightwater Kampı'yla ilgili büyük olasılıkla bize anlattıklarından çok daha fazlasını bilen o adamın, birdenbire ülkeyi terk edeceğinin gelmesi garip değil mi?"

"Bunu garip bulmamıştım aslında ama şimdi sen söyleyince gerçekten de garip geldi."

"Peki ya ölen çocuğun annesi? Sence oğlunu öldüren pislikleri ortadan kaldırmayı en çok onun istemiş olması normal değil mi?"

"İlk bakışta bunu dikkate almak gerekir. Doğru. Ama sorun şu; diyelim ki Brightwater'daki üçlüyü o öldürmüş olsun. Peki ya Ethan'ı niye öldürdü? Ve neden şimdi? Neden on üç sene önce değil?"

"Bu sadece Kimberly Fallon için değil, intikam almak isteyen herkes için durumun mantıksızlığını ortaya koyuyor. Şu 'İntikam soğuk yenen bir yemektir' sözünü hatırlıyorum elbette ama intikam için bu derece uzun süre beklenmiş olması bana da inandırıcı gelmiyor. Yani ben de işin intikam kısmına kuşkuyla bakıyorum."

"Doğru. Bir de şöyle bir şey var. Eğer konu intikamla alakalı değilse, Brightwater bağlantısının başka ne anlamı olabilir?"

"Biliyorsam canım çıksın. Bu olayda amma çok soru var. Bir tane de ben sorayım. Ethan'ın mektup formatında yazdığı rüyasını tarif ettiği yazı neden hiç postaya verilmemiş?"

"Belki bunu yazmasını isteyen kişiye elden vermeyi daha uygun bulmuştu?"

"Yani, Plattsburgh'da gizlice görüşmeye gittiği terapisti kastediyorsun, değil mi?"

"Ya da şimdilik göz ardı ettiğimiz diğer ihtimali. Mektubu Richard'a verdiğini de düşünmek gerek."

"Hiçbir yere varmadan soru üretip duruyoruz. Eğer Albany'ye gideceksem her yer kar altında kalmadan yola çıksam iyi olacak. Hammondlar'a da gideceğimi söylerim."

"Beni habersiz bırakma."

Hardwick başıyla onaylayıp arabadan inerek dağ evine yöneldi.

Gurney de göl yoluna doğru yola koyuldu.

Tesise vardıklarında resepsiyondaki antika saat 10:00'ı gösteriyordu. Etrafın sessizliğinin uyandırdığı derin boşluk hissiyle merdivenlere yöneldiler. Madeleine kollarıyla kendini sarıp, "Banyoyla ilgili ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yapılacak çok bir şey yok."

"Tavanda ışığın girdiği bir yer olduğunu söylemiştin."

"Süslemeyle tavan arasındaki küçük bir boşluk."

"Kapatamaz mısın?"

Süite girdiklerinde Gurney'in ilk yaptığı iş bu oldu. Zaten yapması gereken elektrik tesisatını örten kapağı birkaç santim kenara kaydırıp, ucuna biraz diş macunu sürerek sabitlemekten ibaretti.

Banyodan çıktığında Madeleine'i pencere kenarında Şeytan Dişi'ne doğru bakarken buldu. Duruş açısı yanağındaki seğirmeyi iyice belirginleştiriyordu. Montuyla eldivenlerini hâlâ çıkarmamıştı.

"Bana bir iyilik yapıp, ablama bir e-posta yazar mısın?"

"Eldivenlerini çıkarmak istemediğin için mi?"

"Parmaklarım soğuktan sızlıyor."

"Dur, dizüstü bilgisayarımı alayım. Tabletinde yazmayı hiç sevmiyorum."

Hazır olunca Madeleine pencereden dışarı bakmayı sürdürerek yazmasını istediklerini söylemeye başladı.

"Çok uzun zamandır görüşmüyoruz. Bunun için özür dilerim. Biliyorum bunca zaman görüşmeyip sonra birden sana yazmam hiç hoş değil ama senden çok büyük bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Senden benim genç kızlık dönemimi, on dört, on beş, on altı yaşlarında olduğum günleri hatırlamanı istiyorum. O dönemde nasıl biriydim? Kişiliğim nasıldı? Benimle ilgili endişelerin var mıydı? Seninle, annemle, babamla, arkadaşlarımla, erkeklerle ilişkilerim nasıldı? Beni kızdıran şeyleri hatırlıyor musun? Ya da sevindiren şeyleri? Ya da üzen? Bunları bilmem gerek. Lütfen üzerinde biraz düşün. Sonra ilk fırsatta beni ara. O günlerde nasıl biri olduğumu bilmem şart."

Derin bir soluk alıp, nefesini yavaşça verdi. Sanki ağlamış gibi, eldivenli elleriyle yüzünü sildi.

Gurney kendini aciz hissediyordu. Bir süre bekledikten sonra, "Sonuna yazmamı istediğin özel bir şey var mı?"

"Hayır. Kaydet. Göndermeden önce bir kez daha bakmak istiyorum. Biraz düşündükten sonra kafamda netleşeceğini tahmin ettiğim başka sorularım da olacak." Sonunda pencereden döndü. "Kemiklerimi ısıtmak için duşa giriyorum."

Banyoya girip, kapıyı açık bıraktı. Duş musluğunu açtı. Küvetten mümkün olduğunca uzak durarak üzerindekileri çıkarmaya koyuldu.

Gurney, Madeleine'in ablasına yazdığı e-postayı kaydedip, bilgisayarını kapattı.

Birden Rebecca'nın kendisini aradığını ama Madeleine'le yaptığı konuşmayı bölmemek için açmamayı tercih ettiğini hatırladı.

Telefonuna uzanıp kulağına dayadı.

"David, bana geçen gün Transla Güdülenmiş İntihar terimiyle ilgili bir şey sormuştun. Ben de sana terim çok yabancı gelmiyor demiştim. Şimdi nereden duyduğumu hatırladım. Sonra da hafızamı tazelemek için New York Times'ın online arşivine göz attım. Gazete, dört sene önce devletin gizli bilgilerinin sızdırılması olayıyla bağlantılı hazırlanmış bir rapor yayınlamış.

'Eski bir CIA çalışanı teşkilatın gizli bir kolunun, Psikoloji Araştırmaları Saha Operasyonu bölümüyle Destek Birliğinin de katkısıyla gayrı resmi biçimde hipnozla zihin kontrolü çalışmaları yürüttüklerini iddia etmiş. Bunda ilginç bir şey yok. Ancak, bu deneylerin amacını görünce durum değişiyor. Burada normal bir bireyi, kullanılan yöntemlerle intihara meyilli hale getirme amacı güdülüyor. Konuyu basına sızdıran, Sylvan Marschalk, bu projeye hatırı sayılır miktarda ödenek ayrıldığını ileri sürmüş. Kişiyi mucizevi biçimde kendini öldürmeye ikna etmenin çok farklı biçimlerde kullanılma ihtimali olduğu açıkça görülüyor. İlk anda kulağa gülünç bir fikir gibi gelse de Castro'yu içtiği puronun patlamasıyla öldürme planı yapmaktan daha gülünç olmadığı da ortada. Netice itibariyle bu proje kendi gizli bütçesini yaratacak ve Transla Güdülenmiş İntihar sözcüklerinin kısaltması mahiyetinde TGİ ismi verilecek derecede ciddiye alınmış durumda.'

Bu açıklamaların bir hafta sonrasında, bilgileri sızdıran şahıs Central Park'ta aşırı dozda uyuşturucu almış halde ölü bulunmuş. Doğal olarak resmi açıklamada, böyle bir gizli kolun olmadığı, söz edilen türden deneylerin gerçekleşmediği ve Marschalk'ın iddialarının uyuşturucu müptelası birinin talihsiz sayıklamalarından ibaret olduğu belirtilmiş.

İşte hikaye bu, David. Eğer bir şekilde onlara kılıç çektiysen Tanrı yardımcın olsun. Ne zaman istersen ara. Hayatta olduğunu bildirirsen sevinirim. Ciddiyim."

Gurney dizüstü bilgisayarını alıp arama motoruna 'Sylvan Marschalk' yazdı. İlk sonuç *New York Times*'taki makaleydi.

Hatta birkaç makale vardı. İlk yazı eski bir CIA çalışanının iddiaları konusu üzerine yoğunlaşmıştı. Bir hafta sonra yayımlanan diğer yazıysa aşırı dozda uyuşturucudan bahsediyordu. Her iki yazıyı da dikkatle tekrar okusa da Rebecca'nın anlattıklarında farklı bir şey bulamadı. Arama motorundaki diğer sonuçların hepsi *Times*'taki haberden alıntıydı. Ayrıca haber sonraki günlerde takip edilmemişti.

Hikaye yalnızca sonuyla değil, bilgi kaynağının 'intihara ikna etme' araştırmaları yapıldığına dair suçlamaların inandırıcılığıyla da son derece rahatsız ediciydi.

Hâlâ kanepede, okuduklarını düşünürken Madeleine havluya sarınmış halde banyodan çıktı.

"Bilgisayarındaki e-postayı benimkine gönderir misin?"

"Benimkinden göndermek istemiyor musun?"

"Ablam bana yazarsa kendi tabletimden cevaplamak isterim."

Gurney kayıtlı e-postayı açıp, yukarısına Madeleine'in e-posta adresini yazıp GÖNDER sekmesini tıkladı. Tam bilgisayarının ekranını kapatmak üzereydi ki birden kalakaldı.

Birkaç saniyeliğine soluk bile alamamıştı. Çünkü birden aklında üç şaşırtıcı soru belirmişti.

Eğer birinin bilgisayarında adresi yazılmamış, gönderilmemiş, yarım bir e-posta bulursak bunu kendine yazmış olduğunu, kendi öfkesini, kendi sorularını kaleme almış olduğunu düşünmez miyiz?

Peki ya bu yazı o şahsa yazdırıldıysa?

Metindeki el yazısı Ethan Gall'e ait olabilir ama orada ya bir başkasının kabuslarından bahsediyorsa? Tıpkı Madeleine'in yaptığı gibi biri şimdilik sebebini bilmediği bir niyetle deneyimlerini, sonrasında üçüncü birine göndermek üzere yazdırmış olamaz mı?

Gurney bu varsayımı zihninde evirip çevirdi. Kısa süre sonra da gerçeğin tam olarak böyle olduğu kanaatine ulaştı. Biri Ethan'dan kendisi adına bir süre önce terapi seansı aldığı terapiste hitaben gördüğü kabuslarla ilgili bir mektup yazmasını istemiş

olmalıydı. O yazılmasını istediği şeyleri söylemiş, Ethan da söylenilenleri kağıda geçirmişti.

İşin komik yanı Gurney gerçeğin bu şekilde işlediğinden o derece emindi ki bir süre sonra kendi objektif bakış açısını kaybettiğinden şüphelenmeye başlanmıştı. Bir fikrin doğruluğunu sınamanın en iyi yolunun Hardwick'in acımasız eleştirilerinden geçtiğini çok sayıda olayda görmüştü.

Ama yapmak istediği görüşmeyi konuşmaların dinlendiği bu ortamda yapmak istemiyordu. Madeleine'in ablasına duygusal açıdan son derece hassas bir e-posta yazmaya çalıştığı tabletinden, aynı anda yapacağı görüşmeye kamuflaj niteliğinde müzik çalar olarak faydalanması da mümkün görünmüyordu. Kendi dizüstü bilgisayarının ses çıkış gücüyse istediği koşulları sağlamaktan uzaktı.

Süitin yatak odası kısmına yöneldi.

Madeleine yatağın ayakucuna oturmuş, gergin bir ifadeyle elindeki tablette e-posta metnini tamamlamaya çalışıyordu.

"Maddie?"

"Ne?"

"Birkaç dakikalığına aşağı inmem gerek."

Madeleine *belli belirsiz* baş salladı.

"Şömine Odası'nda olacağım."

"Tamam."

"Birkaç dakikaya dönerim."

Karısı bu kez yanıt vermedi. Anahtarı aldı, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Resepsiyon kısmıyla Şömine Odası hâlâ Hammondlar'dan geldiklerindeki gibi buz gibiydi. Resepsiyon kısmını da rahatça görebileceği için karşı duvarın yanındaki deri koltuğa oturdu. Hardwick'in telefonunun kapsama alanında olmasını umarak numarasını tuşladı.

Hardwick telefonu söylenmeye hazırlanmış olduğunu net biçimde ortaya koyan ses tonuyla açtı.

"Kurt Gölü'nden sonraki yol berbat. Dev bir kar küreme-tuzlama makinesinin arkasında kaldım. Geçmek imkansız."

"Olayla ilgili bir konuda fikrini almak istiyorum."

"Tüm bunların imkansız olduğuna dair mi?"

"Sadece Ethan'ın kabusunu anlattığı mektupla ilgili."

Sessizlik oldu. Gurney küreme makinesinin sesini duyuyordu. Bir süre sonra Hardwick biraz daha sessiz bir tonla konuşmaya başladı. "O da tuhaf başka bir şey. Sen ne diyorsun?"

Gurney, Madeleine için e-posta yazarken aklına gelen, kabusla ilgili açıklamanın nasıl yazılmış olabileceğine ilişkin fikrini paylaştı.

Yeni bir duraksama. "Bu... mümkün."

Gurney, Hardwick'in ilgisizliğiyle hayal kırıklığına uğramamış tam tersine onun bu tavrını fikri ciddiye aldığının işareti olarak görmüştü.

"Bu mümkün," diye tekrarladı Hardwick. "Ama rüya Ethan'ın değilse kimindi? Ve neden onun ölümünde de aynı ayrıntılar tekrarlandı?"

"Fenton'ın, Ethan'ın bileklerini kesmekte kullandığı kurt başlı hançerle ilgili iddiası gibi mi? Bilemiyorum. Dikte ettirilerek yazdırılan e-posta mevzusunun tek gerçek olduğunu ileri sürüyor değilim. Ama Ethan'ın diğer üç kurbandan bütünüyle farklı biri olduğu gerçeğiyle de örtüşüyor açıkçası. Ethan'ın çok enteresan bir kişiliği var."

"Yani diyorsun ki, elimizde kabus görüp ölen üç ve başka birinin kabuslarını anlatıp ölen bir kişi var. Ama ben hâlâ aynı temel soruda sıkışıp kaldım. Bir hipnozcu, Richard ya da başka biri, böylesi kabuslara ve intiharlara neden olabilir mi?"

"Bu konuyu açman çok ilginç oldu. Az önce Rebecca Holdenfield'ın, bir CIA itirafçısının teşkilatın aktif bir şekilde bu konu üzerinde çalışmalar yürüttüğüne dair iddialarından bahsettiği mesajını dinledim. Onun da böyle bir şeyin yapılabilirliğine inandığı açık."

"Tabii bunu kabul etmemişler, değil mi?"

"Elbette. Ama ulusal güvenliğin işin içinde olduğuna dair ipuçları dikkate alındığında, bizim olayın da bu konuyla bağlantılı olabileceği akla gelmiyor değil."

Hardwick sabırsızca iç çekti. "Ama tüm bu açıklamaların Hammond aleyhine görünmesi ve Fenton'ın haklılığını ortaya koyması benim açımdan işin en korkunç tarafı. Ve daha önce de söylediğim gibi bu kabul edilemez bir sonuç. Dur bir dakika, ahbap. Telefonu kenara bırakıyorum. Önümdeki canavarı sollama fırsatım olacak gibi."

Hardwick telefonu yeniden eline aldığında Gurney kar küreme makinesinin uzaklaşan sesini duydu. "Pekala, sen şimdi tam olarak neyi bildiğimiz kanaatindesin, Sherlock?"

"Ethan'ı bir an için denklemden çıkardığımızda, eşcinsellerden nefret eden üç adamın cazip maddi tekliflerle eşcinsel bir terapisti görmeye ikna edildiklerini biliyoruz. Sonra bu üçünün kabus gördükleri ve kısa bir süre sonra da ölü bulundukları da bilgimiz dahilinde. Ve sonuç olarak da olayı araştıran dedektifin tüm bunların planlayıcısı ve uygulayıcısı olarak tüm suçlamaları Richard Hammond'a yönelttiğini biliyoruz."

"Bizim de bu noktada şüphelerimiz var."

"Doğru."

"Tamam," dedi Hardwick yorulmaya başladığını ortaya koyan ses tonuyla. "Bir kez daha ana soruya dönüş yaptık. Eğer bu kabusların görülmesi Hammond'ın değilse kimin işi? Şu an için tek önemli soru bu gibi duruyor. Haklı mıyım?"

Eğer Hammond yapmadıysa kim yaptı?

Eğer Hammond değilse...

Ulu Tanrım!

Bu sabah ikinci kez Gurney soluk alamayacak hale geldi. Karşıya bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Tüm benliğiyle Hardwick'in az önce söylediğine saplanıp kalmıştı. Bunu defalarca kendi kendine tekrarladı.

Eğer Hammond yapmadıysa kim yaptı?

"Hey, Sherlock hâlâ orada mısın?"

Gurney kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sorduğun soru. İlk anda kulağa soru gibi geliyor. Ama aslında yanıt. Hatta tüm olayın yanıtı bile olabilir."

47. Bölüm

Gurney aniden içine doğan fikrini açıklama fırsatı bulamadan Hardwick kapsama alanı dışına çıktı. Bu da Gurney'e düşündüklerini sözcüklere dökmeden önce etraflıca düşünme fırsatı verdi.

Yirmi dakika sonra Hardwick yeniden aradı. "Bu kadar zeki olduğumu düşünmene çok sevindim. Ama sana nasıl bir anahtar sunduğumu bana da söyle istersen?"

"Sorduğun son soru. Eğer kabuslar Hammond'ın değilse kimin işi, diye sordun."

"Eee?"

"En başından beri çıkmaz sokağa girmemize neden olan şeyin çözümü burada yatıyor işte. Kurbanlara bu kabuslar verildi. Yani metin olarak." Tepkiyi duymak için bekledi.

"Devam et."

"Tamam. Ethan'ın durumu farklı olduğu için onu şimdilik yeniden göz ardı edelim. Diğer üçüne, kabusların tarif edildiğine inanıyorum. Şikayet ettikleri kabusları gerçekte hiçbiri görmedi. Sadece kendilerine anlatılan detayları ezberlediler ve sonra sanki görmüşler gibi anlattılar."

"İyi de böyle bir şeyi neden yapsınlar ki?"

"Çünkü bunun için onlara ödeme yapıldı. Kurt Gölü'ne gelmeleri karşılığında maddi olanaklar sağlandığına ilişkin kanıt bulmuştuk. Nedeniniyse bilmiyorduk. Şimdi onun açıklamasını

da bulmuş olabiliriz. Onlara tesise gelip, Hammond'dan terapi seansı almaları ve sonrasında da tuhaf kabuslardan şikayet etmeleri için ödeme yapıldığına neredeyse eminim. Hatta sadece şikayet etmeyecekler, kabusların rahatsız edici ayrıntılarını güvenilir tanıklarla da paylaşacaklardı. Wenzel tanınmış bir Protestan rahibe, Balzac bir terapiste, Pardosa da masörüne kabusları bu yüzden anlattı."

"Müthiş bir kurgu gibi. Ama amaç ne?"

"Çok sayıda amaç olabilir. Belki Hammond' a sahte suçlamalar yöneltmenin altyapısı hazırlandı. Görevini kötüye kullanma davası? Sahte cinsel taciz suçlaması? Belki de her şey onun terapi faaliyetlerine son vermek için tezgahlandı? Eğer Bowman Cox'un yorumları önemli kişiler arasında destek bulduysa Hammond çok düşman edinmiş olmalı. Bu da böylesi bir girişimin inandırıcılığını kuvvetlendirir. Hatta şu an için acaba Rahip Cox olayda söylediğinden daha fazla bir rol oynamış olabilir mi diye de düşünüyorum."

"Tanrım, Davey. Kafam allak bullak oldu. Söylediklerini düşünmeme izin ver. Yani kimse kabus görmediyse, o zaman..."

"Dur... Bir saniye bekle."

Madeleine üzerinde kayak pantolonu, montu, atkı ve beresiyle resepsiyona doğru gidiyordu.

"Jack, seni birkaç dakikaya ararım."

Madeleine'e tam kapıdan çıkmak üzereyken yetişti.

"Ne oldu?"

"Hava alacağım. Kar dindi."

"Balkona çıksaydın ya."

Madeleine başını iki yana salladı. "Dışarı çıkmak istedim. Eminim birazdan yine kar yağacak. Fırsatı değerlendirmek istiyorum."

"Ben de geleyim mi?"

"Hayır. Sen işine bak. Önemli olduğunun farkındayım. Bana böyle bakmayı da kes."

"Nasıl?"

"Sanki ağır hastaymışım gibi. Kendimi topluyorum. Daha iyi olacağım."

Gurney başıyla onayladı. "Ben buradayım... Bir şeye ihtiyacın olursa."

"Güzel." Ağır kapıyı itip, dışarıya, soğuğa doğru adımını attı.

Gurney istemese de şöminenin yanındaki deri koltuğa döndü. Yeniden telefonu kulağına götürdü. "Kestiğim için kusura bakma. Şimdi bu yeni teorimle ilgili ne düşündüğünü söylesene?"

"Kısmen çok beğendim. Özellikle birinin başka birinin kabus görmesini sağlayıp, o kabusun kendisini öldürmesine neden olduğuna ilişkin görüşün çürütülmesi çok hoşuma gitti."

"Hangi kısmı sevmedin?"

"Büyük olasılıkla Brightwater'daki çocuğu öldüren, eşcinsellerden nefret eden şu üç herifin dahil olduğu bir plandan bahsettin. Ve Hammond'la görüşmek üzere Kurt Gölü'ne geldiklerini, sonrasında onun, zihinlerini allak bulak ettiğini, korkunç, çıldırtıcı kabuslar görmelerine neden olduğunu ileri sürdüklerini söyledin. Ve gizli amaçlarının da Hammond'ın itibarını zedelemek ya da onu mahkemeye vermek ya da aleyhine açılacak bir suç davasının temellerini oluşturmak olduğundan bahsettin. Belki de ona şantaj yapıp ancak kendilerine ödeme yapılması şartıyla bu kabusları anlatmaktan vazgeçeceklerini söylemiş de olabilirler. Doğru anlamışım değil mi?"

"Düşündüğümden de ötesini, Jack. Bence tam on ikiden vurdun. Şantaj. Bence konu bu olmalı. Her şey şimdi birbirine uymaya başladı. Eşcinsel doktordan, tanınmış bir bağışçıdan ve yardakçılarından para sızdırma fikri çok hoşlarına gitmiş olmalı. Hatta bunu Tanrı adına yapılan bir iş olarak görmüş olabilirler. Çok faydalı bir şey yaptıklarını düşündüklerine bahse girerim."

Hardwick bir süre sustu. "Ama anlayamadığım bir şey var. Bu acımasız, eşcinsellerden nefret eden heriflerin hepsi öldü.

Her türlü kötülüğü yapmak istedikleri kurbanları ise sapasağlam. Buna ne diyorsun?"

"İlginç bir soru. Tıpkı başka ilginç bir..." Gurney sustu.

Austen Steckle başında kalın bir kürk şapka ve paltosuyla, içi ağzına kadar odun dolu el arabasını çekerek içeri girdi. Resepsiyonun önünden geçip doğrudan Şömine Odası'na yöneldi. El arabasını Gurney'in koltuğunun yanındaki odun rafının kenarına kadar getirdi.

Burnunu çekip, kalın eldiveninin tersiyle burnunu sildi. "Dostum, karınla konuşsan iyi olur."

"Anlamadım?"

"Karınla. Buza dikkat etmesini söyledim ama..."

Gurney gerisini dinleyerek vakit kaybetmedi. Üzerine hiçbir şey almadan hızla dışarı fırlayıp, göl yoluna doğru yöneldi. Kar yağmasa da göl tarafından esen sert rüzgar karları kaldırıyor bu da görüş mesafesini bir hayli azaltıyordu.

"Maddie!" diye seslendi. Yanıt bekledi.

Rüzgarın sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Bir daha seslendi.

Yine yanıt yoktu.

Giderek paniğe kapılmak üzereydi. Bir kez daha avazı çıktığı kadar bağırmaya hazırlanıyordu ki uçuşan karların arasından Madeleine'i gördü. Gölün karla kaplı buz tutmuş zemininde, kıyıdan yaklaşık yüz metre kadar ileride arkası Gurney'e dönük halde öylece duruyordu.

Bir kez daha seslendi. Orada ne yaptığını sordu.

Madeleine yanıt vermediği gibi kıpırdamadı da.

Gurney göle doğru bir adım attı.

Gölün üzerinde birkaç adım ilerlediği sırada gökyüzünde bir hareket gözüne takıldı.

Bu; yerden yaklaşık altmış, yetmiş metre yukarıdan uçan, büyük bir ihtimalle birkaç kez, gölün, Şeytan Dişi'nin sarp ya-

maçlarının, Mezarlık Tepesi'nin doruklarının üzerinde gördüğü şahindi.

Gurney bakarken şahin biraz daha alçaldı.

Sonra biraz daha.

Başını indirince Madeleine'in de aynı şekilde şahini izlediğini gördü.

Gurney artık kuşun giderek alçalan daireler çizdiğinden emindi. Her yeni turunda daire küçülüyordu. Gurney, yırtıcı kuşların bu şekilde davrandığını Walnut Crossing'de görmüştü. Bu uçuşların az sonra saldıracakları avlarını daha net biçimde görme amacı taşıdığını biliyordu. Ama buzla kaplı göl hiç de avlanmaya uygun bir yer değildi. Hatta Gurney gölün üzerinde Madeleine dışında hiçbir şey görmüyordu.

Şahin dönerek alçalmayı sürdürüyordu.

Şimdi gölün en fazla on metre kadar üzerindeydi.

Gurney artık çok hızlı hareket ediyordu.

Şahin av sahasına ikinci bir canlının girdiğini fark etmişçesine bir anlığına alçalmayı kesip yana doğru uçtu.

Gurney'in varlığından ürken hayvan, tam da tahmin ettiği gibi, dönüşlerine son verip olanca hızıyla Madeleine'e doğru uçmaya başladı.

Tüm gücüyle koşmaya çabalayan Gurney ayağı kayıp yere yuvarlandı. Dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken tabancasını çıkartı ve aynı anda da, "YERE YAT!" diye bağırdı.

Madeleine ona doğru dönerken hızla yaklaşan şahin de keskin pençelerini iyice uzattı. Ve Gurney tetiğe bastı.

Tabanca sesi Madeleine'in irkilerek başını eğmesine neden oldu ve bu sayede de ciddi şekilde yaralanmasına neden olacak keskin pençe darbesinden kurtuldu.

Ancak yırtıcı kuş kısa bir daire çizip yaklaşık on metre kadar yükseldikten sonra ikinci dalışa geçti.

Bu kez Madeleine koşmaya başladı. Kayıyor, düşecek gibi oluyor, kendini toplayıp gölün ortasına doğru kaçıyordu. Made-

leine bir kez daha saldıran şahinin pençelerinden kıl payı kurtulurken Gurney ayağa kalkmayı başarıp onun peşi sıra koşmaya başladı. Bir yandan da bağırarak buzda daha fazla ileri gitmemesini söylüyordu.

Şahin yeni bir daire çizip Madeleine'e doğru dönerken Gurney bacaklarını iki yana açıp, tabancayı iki eliyle kavrayarak daha uygun bir atış pozisyonu aldı. Kuş tam üzerindeyken de tetiğe dokundu. Kopan kuyruk tüyünün havada döne döne buza düştüğünü gördü.

Yırtıcı kuşsa Madeleine'in başının sadece birkaç santim üzerinden geçmişti. Ama bu kez yeni bir daire çizmek yerine yavaş yavaş yükselip gölün karşı yakasındaki ağaçlara doğru yönelip gözden kayboldu.

Madeleine artık koşmuyordu. Gurney'in yaklaşık on beş metre kadar uzağındaydı. Nefes nefese gibiydi. Ya da ağlıyordu. Belki de her ikisi de doğruydu.

Gurney, "İyi misin?" diye seslendi.

Madeleine ona doğru dönüp başıyla onayladı.

"Bu tarafa doğru gel. Buzun üzerinde durmamamız gerek."

Madeleine dönüp ona doğru yavaşça yürümeye başladı. Aralarında yaklaşık üç, dört metre kalmıştı ki Gurney soluğunun kesilmesine neden olan bir ses duydu.

48. Bölüm

Madeleine ağırlığını öndeki ayağına aktardığı anda tam ayağının altında kırılan buzun sesi geldi.

"Dur! Kıpırdama!" diye bağırdı Gurney.

Madeleine adeta dondurulmuş bir film karesi gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Korkacak bir şey yok. Sadece kımıldamamaya çalış."

Gurney çözüm yolları düşünüyordu ama aklına çocukken izlediği bir macera filminde gördüğü sahneden başka hiçbir şey gelmiyordu. Filmde Kanadalı bir dağcı banka soyguncusunu donmuş bir nehre kadar kovalamıştı. Buz kanun kaçağı ilerlediği sırada kırılmaya başlamış, dağcı da ağırlığını yaymak için derhal yere yatmasını söylemişti. Sonra ona bir ip uzatıp güvenle kıyıya çekmişti.

Sahne aptalca gelse de ağırlığı buz üzerinde farklı noktalara yayma fikri Gurney'e mantıklı geliyordu. Madeleine'e yavaşça eğilmesini sonra ellerini ve ayaklarını iyice açarak buzun üzerine uzanmasını söyledi.

İp olarak kullanabileceği bir şey bulmak için sahile geri döndü. İşine yarayacak uzunlukta bir dal parçası bulmayı umuyordu. Sonunda görebildiği en uzun dalı alıp hızla göle döndü. Ucunu Madeleine'e doğru uzattı.

"İki elinle birden tut. Ve sakın bırakma."

Aslında bu acı verecek kadar yavaş bir işti. Daha rahat çekebilmek için buza oturup arkaya doğru eğilerek Madeleine'i tehlikeli noktadan milim milim uzaklaştırmaya başladı.

Buzdan çıkıp ayaklarını sağlam zemine ulaşmak üzere oldukları sırada Austen Steckle'la Norris Landon tesisten koşarak yanlarına geldi.

Landon boğazına doladığı uzun bir zincir taşıyordu. "Güvendesiniz. Tanrıya şükür! Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. Cipin kapısı soğuktan donmuş."

Steckle son derece asık bir yüzle, "Ne oldu burada?" diye sordu.

"Eşime saldıran lanet şahini gördünüz mü?"

Landon'ın gözleri açıldı. "Şahin mi?"

"İri bir tane. Üzerine çullandı. Kaçmaya çalışırken gölün ortasına kadar gitti. Şahinlerin insanlara saldırdıklarını bilmezdim."

"Normalde saldırmazlar zaten," dedi Landon.

"Kurt Gölü'nde normal diye bir şey yoktur," diye mırıldandı Steckle. "Geçen yaz lanet bir baykuş sahildeki küçük bir kıza saldırıp yüzünü parçaladı. Bir önceki yaz da bir kara ayı dağcının tekini feci benzetti..."

"Silah sesi duyduk," dedi Landon. "Şahine siz mi ateş ettiniz?"

"Bu yüzden kaçtı zaten."

Landon, Madeleine'e döndü. "Çok korkmuş olmalısınız. Ayağınızın altındaki buz çatlamaya başladı değil mi?"

"Öleceğim sandım."

Gurney, Madeleine'e sarıldı. Rüzgarda birbirlerinden ayrılmadan göl yoluna çıktılar. Oradan da tesise kadar yürüyüp, yeni yakılmış ateşle sımsıcak olmuş Şömine Odası'na girdiler. Ateşin karşısına geçinceye dek Gurney dişlerinin birbirine çarptığını fark etmemişti.

Landon hemen self-servis bara gitti. Bir dakika kadar sonra

ateşin karşısındakilere katılıp her birine yarıya kadar dolu kadehlerde sarımsı bir sıvı uzattı. "Konyak. Kemikleri ısıtmaya birebirdir."

Landon'la Gurney içtiler. Madeleine'se kendisininkini koklayıp, küçük bir yudum aldı. Çok sert bulduğundan yüzünü ekşitti. Ardından küçük bir yudum daha aldı.

Landon son yudumu alıp, "Hiç de fena değilmiş," dedi. Bir süre boş kadehinin dibini inceledi. "Olayla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Her şey artık biraz daha net gibi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yapabileceğim bir şey olursa..."

"Çok teşekkürler. Eğer bir ihtiyaç olursa hemen söylerim."

"Bulgular Richard açısından nasıl?"

"Eskiye göre daha iyi."

Landon şaşırmış gibiydi. "Bir konyak daha?"

"Şimdi değil. Sağ olun."

"Tamam. Pekala. İyice ısının." Elini yapmacık bir tavırla kaldırıp herkesi selamladı ve ardından Şömine Odası'ndan çıktı.

Madeleine avuçlarını ateşe doğru uzatıyordu. Gurney karısına sokuldu. Ağzından çıkan sözcüklerden çok daha nazik bir ses tonuyla, "Maddie, o buzun üzerinde ne yaptığını sanıyordun?" diye sordu.

"Açıklayabileceğimi sanmıyorum."

"Bir dene."

"Sana söylediğim gibi gerçekten de temiz hava almak istedim."

"Ama sonra buzda yürümeye başladın."

"Evet."

"Ne düşünüyordun?"

"Eski günleri, göl kıyısında dolaştığım zamanları."

"Grayson Gölü kıyısında mı?"

"Evet."

"Sonra gölde yürümeye karar verdin?"

"Evet."

"Bunu sana Hammond mı önerdi?"

"Hayır. Kafamda öyle bir plan yoktu. Tesisin önünde duruyordum. Sonra göle doğru baktım. Ve birden orada olmayı istedim."

"Colin gibi mi?"

"Belki. Belki de onun hissettiklerini hissetmek istedim."

49. Bölüm

Gayet iyi yanan ateşe rağmen bacadan esen rüzgar Şömine Odası'nda kasvetli bir ortama neden oluyordu. Bu yüzden dinlendiğini bilmelerine rağmen süit daha çekici gelmişti. Resepsiyondan geçerlerken Madeleine büyük cam panelli kapının önünde durdu.

Bu sırada Gurney'in aklına şahine ateş ettiğinde hayvanın kuyruğundan düşen tüy geldi. "Bir dakika bekle. Bir şey almam gerek."

Kapıyı açıp buz gibi havada, hatırladığı kadarıyla tüyün düştüğünü gördüğü yere doğru koşmaya başladı. Tüy, üzerine biraz kar yağmış olsa da tahmin ettiği yerdeydi. Alıp, hızla ana binaya geri döndü. İçeri girer girmez elindeki kızıl-kahverengi karışımı ucu parçalanmış tüyü şöyle bir inceledi. Sonra cebine atıp, Madeleine'le birlikte yukarı yöneldi.

İçeri girmeden önce, Hardwick'le konuşmasının yarım kaldığını, rahatça görüşebilmek için de ses kamuflajına ihtiyaç duyduğunu açıklayarak, karısından, tabletten YouTube'a girip oradan hareketli bir parça açmasını istedi.

Madeleine hareketli kısımlarının silah seslerini bile bastıracak derece yüksek sesle çalındığı bir parça seçti. Gurney tableti kanepenin üzerine koyup, pencereden süzülen yetersiz ışığa destek olması için lambayı yakıp Hardwick'in numarasını tuşladı.

Hardwick telefonu ilk çalışta açtı.

"Yollar nasıl?"

"Yağlanmış domuz boku gibi. Birkaç dakikaya beni arayacağını söylememiş miydin?"

Gurney dostunun alışılageldik çıkışmasını duymazdan geldi. Zaten bu da onun alışılageldik tepkisiydi. "En son tüm bu kötü adamlar cehennemin dibini boylarken hedefledikleri kurbanın hayatta kalmayı nasıl başardığından bahsediyorduk. Senin bu hususta bir fikrin var mı?"

"Var. Bilgiden çok hissetmeyle ilgili ama mantıklı bir açıklama bence."

"Tamam. Neymiş?"

"Dört kurbanı da Jane Hammond'ın hakladığını düşünüyorum. Ya da en azından üçünü."

Gurney hiçbir şey söylemeden bekledi.

"Beni duyuyor musun?"

"Anlatacaklarının mantıklı kısmına gelmeni bekliyorum."

"Diyelim ki şantaj yapma gayesiyle Richard aleyhine iğrenç yalanlarla dolu bir komplo düzenlendi. Ve yine diyelim ki Jane de bunu öğrendi. Ya da şantajcılar onunla doğrudan temas kurup, açmayı planladıkları görevi kötüye kullanma davasını anlattı. İşin mahkemeye yansımadan çözümlenmesinin herkesin yararına olduğunu ima ettiler."

"Sonra ne oldu?"

"Ve sonra küçük tatlı Jane koruyucu anneye dönüşür ve iyi bir şantajcının ancak ölmüş bir şantajcı olması gerektiğine karar verir. Ve mükemmel kardeşini bu korkunç insanların elinden kurtarmak için yapılanları suç olarak görmez. Hem de ne kadar kanlı olurlarsa olsun."

"Gerçekten bu cinayetleri Jane'in işleyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yavrusunu korumaya niyetli bir annenin sınırları var mıdır?"

Gurney bu senaryoyu zihninde ölçüp biçiyordu. "Kuramsal

olarak suç işleme nedeni var gibi görünüyor. Ama kullanılan yöntem ve gerçekleştirme fırsatı açısından baktığımızda iddia tökezliyor gibi. Ethan'ı da bu komplonun bir parçası olarak görüp öldürdü mü diyorsun?"

"Henüz bunu söyleyemem. Ethan'ın rolü hâlâ gizemli."

"Neden cinayetleri kurbanların gördükleri bir rüya sonucu öldüklerini düşündürtecek biçimde kurgulasın? Eğer niyeti Richard'ı korumaksa böyle yaparak onu daha çok ateşe atmış olmuyor mu?"

"Belki de olaya inandırıcı bir intihar süsü vermek istemişti. Belki bu adamların hançerin rüyasını görmelerinin, bileklerini hançerle keserek ölmüş olmalarına mantıklı bir açıklama olarak görüleceğini düşünmüştü."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, Jack? Jane Hammond'ın ülkeyi boydan boya dolaşıp, New Jersey'den, Long Island'a, oradan da Florida'ya kadar gidip bu adamları önce uyuşturup sonra da bir hançerle bileklerini kesmiş olması sana gerçekten mantıklı mı geliyor? Ayrıca eğer bu söylediklerini yapmış olsa, olayı açığa çıkartmamız için önce seni sonra da beni tutmayı neden bu derece çok istesin ki?"

"Son sorunun yanıtı kolay. Resmi soruşturmanın izleyeceği yolu öngörmemişti. Suç Araştırma Bürosu dedektiflerinden birinin acayip bir Transla Güdülenmiş İntihar senaryosuna takıntı derecesinde bağlanacağını kim bilebilirdi ki? Fenton, bu gülünç kavramı ortaya atıp her şeyin Richard'ın aleyhine dönmesini sağlayınca başka ne yapabilirdi? Bence bizi kardeşini batırdığı bok çukurundan kurtarmamız için tuttu. Sonunda bedel ödeyebileceği riskini de göze aldı. Bu yaptıkları, neticesinde kardeşinin cezalandırıldığını görmekten daha iyiydi. Çünkü böylesi bir durum onun aklını kaçırmasına neden olabilirdi."

"Olayın bu şekilde sonuçlanmasını çok istiyorsun farkındayım, Jack, ama..." Cümlesi müzik sesine rağmen duyduğu duş sesiyle yarıda kaldı.

Yine mi? Tanrım! Önce sürekli banyo yapıyordu. Şimdi de duştan çıkmıyor.

"Orada mısın, ahbap?"

"Ne? Elbette. Sadece söylediklerini düşünüyordum."

"Her şeyin açığa çıkmadığının farkındayım. Hâlâ bulmacanın eksik parçaları var. Bu fikir aklıma yirmi dakika önce geldi. Üzerinde biraz daha düşünmek gerek. Ama bizim sevimli, tatlı Jane'imizin sütten çıkmış ak kaşık olduğunu hiç sanmıyorum. Yani sırf kendini kardeşine adamış gibi görünüyor olması fırsat bulduğunda birkaç bilek kesemeyeceği anlamına gelmez ki?"

Gurney, Jane'in katil olarak kabul edildiği varsayımını inandırıcı bulmakta güçlük çekiyordu. Ama o an için herhangi bir yorum yapmak istemedi. Çünkü hazır Hardwick'i yakalamışken ona daha somut konularla ilgili birkaç şey sormak niyetindeydi. Ama buna fırsat bulamadan Hardwick zamanlaması açısından doğru olduğu kadar, son derece rahatsız edici başka bir konuyu açtı.

"Madeleine niye bu halde?"

Gurney, Hardwick'e sorunun ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. Hatta birazını bile anlatmak istediğinden emin değildi. Kanepede hafifçe dönünce, açık banyo kapısından Madeleine'in hâlâ duşta olduğunu gördü.

"Kötü mü görünüyor?"

"Kötü görünüyor, konuşuyor, davranıyor. Daha önce bu tür şeyleri çok görmüş bir cinayet masası dedektifi eşi olarak bu derece etkilenmiş olması garip. Bu yüzden yüzündeki şu far ışığına yakalanmış geyik misali şaşkınlığın nedenini merak ettim."

Gurney duraksadı. Bu konuda düşünmekten nefret ediyordu. Çıkış noktası bulabilmek ya da konuyu değiştirme fırsatı yakalayabilmek amacıyla etrafına bakındı. Sonra gözü hayatı boyunca hiçbir şeyi çözmeye uğraşmamış Harding'in portresine takıldı.

İç çekti. "Uzun hikaye."

Hardwick geğirdi. "Her şeyin hikayesi uzundur. Ama her uzun hikayenin bir de kısa versiyonu vardır, değil mi?"

"Bu benim hikayem olmadığı için anlatmak istemiyorum."

"Yani Madeleine sadece berbat bir durumda değil, üzerinde konuşulamayacak kadar berbat durumda mı diyorsun?"

"Aşağı yukarı."

"Onu bu hale şu an burada yapmaya çalıştığımız şey mi getirdi?"

Gurney duraksadı. Sonra fazla ayrıntıya girmeden konuyu anlatmaya karar verdi. "Eskiden Noel tatillerini akrabalarıyla burada Adirondack'ta geçirirmiş. En son geldiği yıl kötü bir şey olmuş. O günleri hatırlayınca kendini kötü hissetti."

"Belki de eve dönseniz iyi olacak."

"Kalıp geçmişiyle hesaplaşmak arzusunda. Ayrıca Hammond'ı kurtarmamızı istiyor."

"Neden?"

"Sanırım uzun süre önce kurtaramadığı birinin diyeti olarak görüyor."

"Çok saçma."

Gurney duraksadı. Sonra kapalı tutmaya niyetlendiği kapıyı açmaya karar verdi.

"Bir şeyler görüyor."

"Nasıl şeyler?"

"Bir ceset. Ya da hayalet. Emin değil."

"Nerede görmüş?"

"Banyo küvetinde."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Bir anlık bir sessizlik daha oldu.

"Tanıdık birinin cesedi mi?"

"Geçmişinden birinin. Adirondack geçmişinden."

"O kötü olayla bağlantılı biri mi?"

"Evet."

"Ve şimdi Hammond'ı kurtarmanın geçmişte olanların diyeti olacağını düşünüyor, öyle mi?"

"Sanırım."

"Vay canına! Bu hiç benim tanıdığım Madeleine'in tarzı değil."

"Doğru. Kesinlikle değil. Ne olduğunu anlayamadığım bir fikre saplanmış gibi."

"Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Neler olup bittiğini anlamak istiyorum. Gerçekleri açığa çıkarmak. Sonra da Madeleine'i alıp buradan defolup gitmek."

Banyoya doğru bakınca Madeleine'in duşun buharlanmış cam kapısının ardında durduğunu gördü. Ilık suyun rahatlatıcı etkisinin ona iyi geleceğini düşündü.

"Pekala. Şu küçük siyah zımbırtıyı Wigg'e götürmem haricinde aklında bir plan var mı?"

"Bir sorum var."

"Bir dolu sorumuz var zaten."

"Belki de bunlar doğru sorular değildir. Beş günümüzü kendi kendimize nasıl oldu da bu dört kişi aynı rüyayı gördü diye sorup durarak harcadık. Soru yanlıştı. Oysa doğru soru şöyle olmalıydı: Neden üç kişi aynı rüyayı gördüklerini söylerken biri rüyanın ayrıntılarını yazmıştı? Çünkü onların kendi iddiaları ve Gilbert Fenton'ın onların söylediklerine dayanarak ileri sürdükleri dışında, aslında ortada bu şahısların söz edilen rüyaları gerçekten görmüş olduklarına dair en ufak bir delil yok. Rüyaları anlatan şahısların ölmüş olmaları da, onların acımasız bireyler değil de kurbanlar olduklarını düşündürttü. Asla her iki tanıma da birden uyabilecekleri aklımıza gelmedi. Bu hatayı bir daha yapmak istemiyorum."

"Ne demek istediğini anladım. S.çtık diyorsun. Peki soru ne?"

"Sorum şu: Başarıyı mı başarısızlığı mı araştırıyoruz?"

Gurney telefonun diğer ucundan gelen korna sesini duydu. Ardından Hardwick'in sert sesi işitildi. "Yürüsene, dangalak!"

Bir saniye sonra yeniden telefona döndü. "Başarı ve başarısızlık mı? Bu da ne demek?"

"Basit. Senin Katil Jane varsayımın başarısızlıkla *ilgili* bir varsayım. Richard'ın seanslarıyla kabuslarla ilgili iddiaların şantaj komplosunun planlı öğeleri olduğunu ama ölümlerin planda olmadığını ileri sürüyor. Senin varsayımına göre Jane'in kötü adamları öldürmesi sonucu Richard hiç hesapta olmayan bir biçimde cinayetle suçlanıyor. Ana hatları itibariyle sen başarısız bir komplo girişiminden bahsediyorsun. Şantaj kurbanları olmaları planlanan şahıslar cinayet kurbanı olup çıktılar. Böylece herkes kaybetti."

"Ne olmuş yani?"

"Sadece fikir jimnastiği yapma adına konuşuyoruz. Diyelim ki karşımızda başarısız bir girişim değil, tam tersine tıkır tıkır işlemiş bir plan olsun. Sahneye konmuş intiharların daha en başından planda olduğunu varsay."

"Kimin planında?"

"Wenzel'i, Balzac'ı ve Pardosa'yı Richard'la görüşmek üzere buraya çağıran kişinin planı."

"Her birini zengin yapacak şantaj planını anlatıp, ikna etmek için?"

"Evet."

"Aslında öldürülmelerini planlarken?"

"Evet."

"Peki, üst düzey casusluk hikayesini andıran gelişmelere ne diyorsun? Mesela gelişmiş izleme cihazlarına filan? Wigg'in geri çekilmemizi salık vermesine neden olan ileri teknoloji ürünü zımbırtılara? Bunlar ne peki?"

"Buna yanıt verebilmek için dört ölümü aydınlatmamız gerek."

"Benim bu ölümlerle ilgili yeni bir fikrim var. Hâlâ şantaj ana fikrine bağlı bir düşünce aslında. Şantajcılar belki de Jane'e hiç ulaşmadılar. Doğrudan Richard'a gittiler."

"Ve?"

"Ve o hepsini öldürdü."

"Ethan'ı da?"

"Ethan'ı da."

"Niye?"

"Para için. Ethan yirmi dokuz milyon doları yeniden Peyton'ın kullanımına bırakmadan. Yani Fenton sanırım bu noktada haklı olabilir."

Gurney bunu düşündü. "Jane'in katil olduğu varsayımına nazaran daha tutarlı gibi."

"Ama?"

"Ama ikimizin de Richard'ın masum olduğuna ilişkin sezgilerimizle çelişiyor. Ayrıca ortada çok sayıda yanıtsız soru da bırakıyor. Bu şantaj komplosunu kim tertip etti? Ethan'ın el yazısıyla yazdığı kabus tarifi nasıl diğerleriyle örtüşüyor? Bu metni kime ve ne için yazdı?"

"Gördüğüm kadarıyla senin teorin de bu sorulara yanıt veremiyor."

"Bence konuyu biraz daha düşünürsek verecek."

"Devam et o zaman. Konuya tamamen yoğunlaştım."

"Öncelikle eğer her şeyin başlangıçta planlandığı ama sonrasında işlerin rayından çıktığını kabul edersek, Ethan'la diğer üçünün en başından beri hedef olduklarını da kabul etmiş oluyoruz. Aynı katilin ama büyük bir olasılıkla başka amaçların hedefi olarak."

"Bu sonuca nasıl ulaştın?"

"Wenzel, Balzac ve Pardosa, her şeyi planlayan kişinin kurbanı olmaya dek kabus hikayeleri anlatarak katilin suç ortaklığını yürüttüler. Diğer taraftan biri Ethan'ı sırf bu üçlüyle gerçekte olduğundan çok daha fazla ilişkideymiş gibi görünmesini sağlamak amacıyla, kendi el yazısıyla bu kabus hikayesini yazmaya teşvik etti. Sonra da diğerleriyle aynı nedenden dolayı öldü."

"Deminden beri metnin ona yazdırıldığına dair fikrini düşü-

nüyorum. Ama ortada bir sorun var. Madeleine'e senden yazmanı istediği e-postayı verdin. Yani ablasına istediği zaman gönderebilir, değil mi? Zaten normal olan da bu. Peki, Ethan neden yazdığı metni kendine sakladı?"

"Bu benim de aklıma takıldı. Sonunda iki yanıt birden buldum."

"Hiç şaşırmadım."

Gurney son yorumu duymazdan geldi. "Birinci olasılık metnin Ethan'a telefonda yazdırılmış olması. İkincisiyse Ethan'ın yazıyı kendisine yazdıran şahsa geri vermiş olması. Sonrasında da bu şahıs onu öldürdükten sonra metni ofisine koymuş olabilir."

"Hmm."

"Bu iddiada bir açık nokta mı tespit ettin?"

"Hayır. Birbirleriyle bir araya gelmesi imkansız bulguları derleyip gayet inandırıcı bir çözümlemeye ulaştın. Gayet mantıklı."

"Ama doğru olduğuna dair kuşkuların var?"

"Bir sürü şeyde mantık bulabilirsin. Ama mantıki öğeler taşıyor oldukları doğru oldukları anlamına gelmez. Olayın arkasındaki aşağılığı tespit etmek için bu mantıklı bilgilerden nasıl yararlanmayı düşünüyorsun?"

"Teorik olarak iki yöntem var. Birincisi, uzun, güvenli, sistemli çalışma yöntemi. Diğeriyse kısa, riskli olan yöntem."

"Tahmin ettiğim kadarıyla biz ikincisini tercih edeceğiz. Yanılıyor muyum?"

"Maalesef haklısın. Kaynaklara ulaşma şansımız yok. Ethan'ın öldürüldüğü gün burada olan konuklar ve çalışanlarla tek tek görüşmemiz de olası değil. Kalkıp West Palm, Teaneck ve Floral Park'a gidip Wenzel, Balzac ve Pardosa'yı tanıyan herkesin fikrini almaya da imkanımız yok. Brightwater Kampı'na katılan herkesi de bulamayız. Elimizdeki verileri didik didik edip defalarca gözden geçirmek de..."

"Tamam, tamam anladım..."

"Ve en büyük engelimiz de zamanımızın dar oluşu. Fenton'la ve onun işlerini ellerinde tutanların beni buradan uzaklaştırmak

için ciddi şekilde harekete geçmelerine ramak kaldı. Ayrıca Madeleine de artık daha fazla burada kalmamalı. Doğrusunu istersen burada olmak ona hiç iyi gelmiyor."

Kanepede dönüp yeniden banyoya baktı. Karısı hâlâ duştaydı. Bir kez daha bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye çalıştı. En azından rahatlatıcıydı.

"Tamam, Davey, anladım. Uzun, güvenli yöntem seçeneklerimiz arasında değil. Peki, neymiş şu kısa ve riskli yöntem onu söyle?"

"Nelerin ortaya çıkacağını görmek için eşekarısı kovanına çomak sokacağız."

"Aklında ne tür bir çomak var?"

Gurney soruyu zorlukla duyabilmiş, karşı taraftan ses kesik kesik gelmişti.

Sonra da Hardwick telefonun çekmediği bölgeye girdi.

50. Bölüm

Gurney zihni yanıtsız sorularla dolu olduğunda genellikle daha net düşünebilmek için eldeki verileri sıraladığı bir liste yapardı.

Madeleine sonunda duştan çıkarken o da spor çantasından defterini aldı. Kanepeye oturup ölümler ve onların arkasındaki asıl planlayıcıya ilişkin bildiğine inandığı bulguları sıralamaya koyuldu.

Angela Castro, Steven Pardosa'nın ebeveynleri, Moe Blumberg, Kimberly Fallon, Başdedektif Gilbert Fenton, Rahip Bowman Cox, Palm Beach Emniyeti'nden Komiser Bobby Becker ve Hardwick'in Teaneck Emniyeti'ndeki bağlantısından elde ettiği bilgilerle kendi vardığı sonuçları alt alta yazdı. Sonra kendince önemli bulduğu yanıtsız kalan soruları sıraladı. İkinci liste birincisinden uzun olmuştu.

Yazdıklarını gözden geçirdikten sonra Hardwick'le paylaşmaya karar verdi. Dizüstü bilgisayarını açıp listeyi e-posta olarak bir daha yazdı, ardından Hardwick'e yolladı.

Unuttuğu bir şey var mı diye elle yazdığı listeyi bir kez daha gözden geçirirken üzerinde banyo havlusuyla Madeleine yanına geldi.

Olaya ilişkin; kabusların aslında kimse tarafından görülmediği, sadece karmaşık bir komplonun parçası olarak tasarlandıkları. Ethan'ın kendi el yazısıyla yazdığı kabusun da, kolaylıkla başka

biri tarafından ona dikte edilmiş olabileceği düşünceleri ışığında geliştirdiği yeni bakış açısını Madeleine'le paylaşmaya karar verdi.

Madeleine onun yapbozun parçalarının nasıl birbirine uyabileceğine dair açıklamalarını dinlerken, ilk anda yüzündeki şüphe dolu tavır, önce yoğun bir ilgiye sonunda da içten bir onaylamaya dönüştü.

"Sence bu yorumlarımda hata olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır. Bence kesinlikle haklısın. Şimdi sadece böylesine iğrenç bir girişimi nasıl birinin planladığını merak ediyorum. Bu kadar yalan. Bu kadar acımasızlık."

"Aynı fikirdeyim." Bir taraftan da, kısa süreliğine olsa da, karısının; durumu korkunç, şeytani, tiksindirici olarak görüşüyle kendisinin vakayı zor bir yapbozun çözümü olarak değerlendirmesi arasındaki derin farka şaşırmıştı.

Madeleine yüzünde bariz bir hoşnutsuzluk ifadesiyle sehpanın üzerindeki iki listeye baktı.

"Bunlar ne?"

"Hazırlık," dedi Gurney.

"Neye?"

"Ortalığı biraz sallamaya niyetliyim. Olayla ilgili bildiklerimi ve bilmediklerimi sıralıyorum. Böylece bir yandan, dinlenen ortamlarda nasıl konuşmam gerektiğine dair elimde bir rehber olacak, diğer yandan da katilde neler olup bitiğini anladığıma dair bir izlenim uyandırma şansı bulmuş olacağım. Kısacası ağzımdan çıkacakları önceden düşünüp tasarlamam gerek. Eğer beceremezsem kendini güvende hissedecektir. Oysa korkmasını, tehdit altında olduğunu hissetmesini istiyorum."

"Aslında kim olduğunu da cinayetlerin işlenme sebebini de hâlâ bilmiyorsun."

"İşin cinayet nedenleri kısmı biraz karışık. Cinayetler kimin çıkarına kısmına bakarsak, tüm mülk Ethan'a ait olduğuna göre, onun ölümünden Peyton'ın, Richard'ın ve Richard'ın hayatına

bu derece müdahil olduğuna göre Jane'in çıkarları olduğu apaçık ortada."

"Ben de Jane'in kardeşinin hayatına bu derece yoğun biçimde karışmasını çok sağlıksız bulduğumu söylemeliyim."

Gurney başıyla onaylayıp sözlerini sürdürdü. "Maddi çıkar tarafından bakarak Ethan cinayetini bir yere kadar açıklayabiliriz ama aynı şey diğer üç cinayette işimize yaramaz. Diğer yandan Brightwater'la ilişkili nedenler o üç cinayeti açıklarken, bu kez de Ethan'ın neden öldürüldüğüne dair bir sonuca ulaşmamıza olanak tanımıyor."

"O zaman katilin farklı cinayet nedenleri olabileceğinin düşünülmesi gerekmez mi?"

Gurney bir kez daha başıyla onayladı. Durum gerçekten de açıkça bu şekilde görünüyordu.

Farklı kurbanlar için farklı cinayet nedenleri.

Hardwick'le yaptığı son konuşmada bu ihtimalden söz etmişti. Bu ihtimalin güçlenmesine de cinayet dedektifi olarak atanmasının kısa bir süre sonrasında, görevlendirildiği, bir çete tarafından gerçekleştirilmiş bir dizi cinayeti hatırlaması yol açmıştı.

İlk anda kan içindeki cinayet mahalline adım atılır atılmaz bunun uyuşturucu satıcılarının hesaplaşması olduğu akla geliyordu. Yeni filizlenen bir çete rakip çetenin bölgesindeki terk edilmiş bir binaya konuşlanmış, bu da saldırganca bir yaklaşım olarak nitelendirilip, karşılık bulmuştu.

Bir temmuz gecesi çetenin dört elemanı yarı otomatik silahlarıyla o binada nöbet tutmaktadır. Rakip çeteden üç kişi benzer silahlarla saldırıya geçip doğrudan binaya dalarlar. Otuz saniye sonra karşılıklı ateş açan yedi kişiden altısı ölür. Hayatta kalan tek kişi, dışarıdan saldıran çete üyelerinden biri, koşarak olay yerinden kaçar.

Parçalanmış cesetleri, kan içindeki zemini, duvarlardaki kurşun deliklerini incelediktan sonra Gurney'in o günlerdeki ortağı,

artık emeklilik arifesindeki Walter Coolidge vakanın herkesin kaybettiği sıradan bir çete hesaplaşması olduğuna karar verir. Her ne kadar birisi bu çatışmadan sağ olarak kurtulmayı başarmış olsa da, onun da çok kısa süre sonra başka bir Uzi'nin namlusuyla can vereceği açıktır.

Gurney bu esnada her cinayet soruşturmasının başlangıcında yapılan komşularla görüşme işini yürütüyordu. O gece saçları çalı süpürgelerini andıran, ufak tefek, kendinden emin bakışları ve keskin kulaklarıyla duyduklarının ne olduğunu gayet iyi bilen zenci bir kadının kapısını çalmıştı.

Kadın makineli tüfek seslerinin dokuz, on saniye kadar sürdüğünü ve birbirinin benzeri üç farklı silahın kullanıldığını duyduğuna emin olduğunu söylemişti. Ardından yaklaşık on saniyelik bir sessizlik olmuştu. Sonra ikinci kez ateş açılmış, bu sefer de sesler yedi veya sekiz saniye boyunca devam etmişti. İkinci kez açılan ateşin tek bir silahla yapıldığına emindi.

Gurney kanepenin koluna ilişen Madeleine'e tüm bunları anlattı. Madeleine şaşkın bir ifadeyle, "Tüm bunları nereden anlamış ki?" diye sordu.

"Ona ben de hemen bunu sordum. O da bana eğer bir ile üç enstrüman arasındaki ses farkını anlayamasaydım başarılı bir caz davulcusu olamazdım diye cevap verdi."

"Caz davulcusuymuş ha?"

"Eskiden. Konuştuğum sırada artık kilise orgcusu olmuştu."

"Peki bu söylediklerinin...?"

"Farklı cinayet sebepleriyle ne ilgisi var, değil mi? Oraya geliyorum bekle. Açılan ateş sayısını hatırlayınca düşünmeye koyuldum. Önce üç farklı silah sesi. Sonra sessizlik. Sonra tek bir silah sesi. Bir kişi dışında herkes ölür. Olay yeri inceleme analizi, mermi açısı analizi, balistik analizi, adli tıp analizi yaptırdım. Bölgedeki çete mensuplarıyla konuşarak çok vakit harcadım. Ama sonunda bambaşka bir açıklamaya ulaştım."

Madeleine'in gözleri parladı. "Hepsini sağ kalan adam öldürmüş, değil mi?"

"Bir açıdan evet. Binaya aniden saldırıya geçerek içerdeki çete mensuplarını gafil avlamışlar. Ellerindeki üç Uzi ile çok kısa zamanda yapmak için geldikleri görevi tamamlamışlar. Ama çete mensuplarından Devon Santos'un başka bir niyeti daha varmış. Çete dünyasında yükselebilmek için hep mücadelelerden geçmek gerekir. Ve Devon, saldıran ekiptekilerden birini kendisine bu noktada ciddi bir rakip olarak görüyormuş. Bu yüzden de rakip çetenin işini bitirdikten sonra en yakındaki cesedin elinden aldığı AK-47'yle rakibini ve yaptığına tanık olan diğer arkadaşını öldürmüş. Sonra silahı yerdeki adamın eline sıkıştırıp olay mahallini terk etmiş."

"Böyle olduğuna nasıl emin olabildin ki?"

"Balistik inceleme sonucunda binaya dışarıdan giren iki çete üyesinin AK-47'den çıkan kurşunlarla öldüğü anlaşıldı. Ancak silahı tutan şahsın ellerinde en ufak bir barut kalıntısına rastlanmadığı ortaya çıktı. Bu da onun silahı kullanmadığı anlamına geliyordu. Sonrası da kurşunların giriş ve çıkış açılarının incelenmesiyle ortaya çıktı. Zaten iki çatışma sesi arasındaki tuhaf gecikme de bu durumun nihai kanıtıydı. Bu on saniyede Devon AK-47'yi almaya gitmeden önce ekibinin işi başarıyla bitirdiğinden emin olmak istemişti."

Madeleine ona düşünceli bir yüz ifadesiyle bakarak, "Yani Devon'un birden fazla cinayet nedeni olduğunu söylüyorsun. Öncelikle düşmanı ortadan kaldırmak niyetindeydi. Ama aynı zamanda kendi çetesi içindeki rekabeti de sonlandırmayı istiyordu."

"Doğru. Diğerini de kendi arkadaşını öldürdüğü ortaya çıkmasın diye öldürmüştü. Kısacası kurbana göre değişen üç farklı cinayet nedeni vardı. Olaya Devon açısından yaklaşınca bunların hepsi de iyi birer cinayet nedeni olarak ortaya çıkıyor."

"Eğer sen olmasaydın bu ortaya çıkmayacaktı."

"Eğer hassas kulaklı caz davulcusu tanık olmasaydı ortaya çıkmayacaktı."

Madeleine ısrar etti. "Ama her polis olayı senin yaptığın açıdan incelemeye kalkmaz."

Gurney başını eğip huzursuzca yazdığı listeye baktı.

Bu tür övgülerin ciddi dezavantajları vardı. Her şeyden önce başarısızlığa uğrama korkusunu artırıyordu.

51. Bölüm

"Selam, ahbap. Cep telefonlarının çalıştığı gezegene indim sonunda."

"E-postanı kontrol ettin mi?"

"Eğer açık uçlu sorularla kısmen bilinenleri sıraladığın şu müthiş listeni kastediyorsan, evet ettim. Hatta benim de listene eklemek isteyeceğin yeni haberlerim var."

"Aaa?"

"Radyoda bir haber vardı. Florida'daki bir eğlence parkında, küçük bir çocuk örümcek ısırığından ölmüş. Normalde tehlikeli bir örümcek türü değilmiş ama çocuğun bir tür alerjisi varmış. Örümcek, çocuğun yediği bir şeyin içindeymiş. Lanet yaratık çocuğun boğazını ısırmış. Boğazı korkunç şekilde şişen çocuk boğularak ölmüş. Korkunç bir şey."

"Bence de öyle, Jack. Ama lafı nereye getireceğini anlayamadım..."

"Bu kötü haber belki de bize tanrıların sunduğu hediyeydi."

"Yani?"

"Pardosa."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Örümcek türlerinden. Çocuğu sokup öldüren örümcek türünün adı Pardosa'ymış. Pardosa Örümceği."

Gurney bunu bir süre düşündü. "Sen de Steven'ın soyadı

örümcek türünün adı olduğu için kendine Örümcek lakabını uygun bulduğuna karar verdin öyle mi?"

"Ya da Brightwater'daki arkadaşlarından biri bunu biliyordu, bu yüzden de bu ismi Pardosa'ya o taktı. Ya da ne bileyim korkuttuğu çocuklardan biri onu Stevie Örümcek diye adlandırdı. Kim bilir? Önemli olan bunun tesadüf olamayacağı."

"Leo Aslan, Wenzel Sansar, Pardosa Örümcek..."

"Geriye tek bir lakap kaldı. Kurt."

"Evet."

"Onun Ethan olmaması çok kötü. Öyle olsa her şey ne güzel sonuca ulaşmış olacaktı."

"Öyle."

"Belki de Örümcek'te olduğu gibi Kurt'un kimliği de pat diye önümüze çıkar."

"Belki."

"Tamam, Sherlock parmaklarını çapraz tut. Belki şans kuyruğunda sıra bize gelmiştir. Wigg'le görüşür görüşmez seni arayacağım."

Gurney, Pardosa'yla ilgili keşiften mutlu olmuştu. Ama parmaklarını çapraz yapıp şans dilemek pek onun tarzı değildi. Bir defa şans kavramına inanmazdı. Neticede şans denilen şey aslında istatistiksel olasılıkların yanlış yorumlanmasından ibaret değil miydi? Arzulanan bir olay gerçekleştiğinde kullanılan aptalca bir terim. Ve buna inanan insanlar açısından bile şansla ilgili hiç de hoş olmayan bir gerçek vardı.

Şans denilen şey kaçınılmaz olarak bir süre sonra tükenir, yok olurdu.

Gurney, Hardwick'le görüşürken Madeleine de giyinmişti. Şimdi yanına geldiği için de müzik sesine rağmen ne dediğini duyabiliyordu.

"Ciddi bir ilerleme kaydetmiş gibisin."

"Giderek yaklaşıyor olabiliriz."

"Ama mutlu değilsin galiba?"

"Daha çabuk sonuçlanması gerek."

"Biraz önce katilin, ne demiştin... kendini tehdit altında hissetmesini istiyorsun sanırım?"

"Evet. Onda sırrını bildiğim düşüncesini yaratmak. İşte bu yüzden liste hazırladım. Bu da bana hata yapma riskini almadan neyi ne kadar söylemem gerektiği konusunda yardımcı olacak. Yapacağım tek bir hata bile yanlış yolda olduğumu anlamasına neden olacağından arzu ettiğim tüm etkiyi yok edip götürür."

Madeleine kaşlarını çattı. "Belki de bildiklerinin ne kadarını söylemen gerektiğini değil de ne kadar azını söylesem daha iyi olur konusuna odaklansan daha iyi olur."

"Neden?"

"Korku karanlıkta büyür. Kapıyı biraz aralık bırak yeter. Bırak kapının ardında başka neler olabileceğini o düşünüp, endişelensin."

Gurney bu, ya öyleyse duygusu yaratmanın neden olacağı etkileri gayet iyi bilirdi. "Bunu sevdim."

"Yani mikrofonlardan, rahatsız olmasına neden olabilecek bir şeyleri duymasına imkan vermenin doğru olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Eğer biri senin duyulmasını istemediğin bilgilerden bir kısmını duyduğunu sanırsa inandırıcılığın çok artacaktır. Zihnimiz bizden saklanmaya çalışılan bir bilginin mutlaka doğru olması gerektiği yanılgısına sık sık düşer. Zaten bu yüzden mikrofonları sökmedim. Bunları buraya yerleştirenlere karşı dünyada kullanılacak en iyi silah kendi mikrofonlarıdır."

"Planını ne zaman gerçekleştireceksin?"

"İlk fırsatta. Fenton'ın beni adaleti engellemeye çalışmaktan gözaltına almasının an meselesi olduğunu hissediyorum."

Yanağındaki seğirme gözle görülecek kadar artmıştı. "Bunu yapabilir mi?"

"Yapabilir. Onu engellemenin tek yolu şu ölümcül kabuslar

teorisinin saçmalıktan ibaret olduğunu ona kanıtlamaktan geçiyor. Bunu da sadece gerçek katilin kimliğini ve cinayet nedenini öğrenerek yapabilirim. Aslında çoğul söylesem daha doğru olurdu. Yani cinayet nedenlerini. Çünkü katilin birden fazla nedeni olduğuna eminim."

"Devon Santos gibi mi?"

"Evet, aynı Devon Santos gibi."

52. Bölüm

Gurney ani kararları hiç sevmezdi. Genellikle bir fikir zihninde belirdiğinde herhangi bir eyleme kalkışmadan önce bir gece bekler, yatar uyur, sabah yeni günde aklına gelen fikri bir kez daha enine boyuna değerlendirerek netleştirirdi.

Ama bu kez bunun için zamanı yoktu.

Madeleine'in tabletinden yükselen müzik sesi eşliğinde planının ana hatlarını ona anlattı. Aslında planın büyük bir bölümü anlatırken şekilleniyordu.

On beş dakika kadar sonra kayak giysilerini giymiş Outback'in ön koltuğuna geçmişlerdi. Gurney telefonunu çıkartıp kayıt tuşuna basarak ön panelin üzerine koydu.

Söze, Gurney'in önerisi gereği, yorgun ve gergin bir sesle ilk Madeleine başladı. "Ateş yakalım mı?"

"Ne?" Gurney sanki dalgın, başka şeyler düşünüyormuş gibi konuşuyordu.

"Ateş."

"Tamam. Olur."

"Tamam, o zaman. Birimizin yakması gerek, hadi?"

"Yakacağım. Tamam. Birazdan. Ama şimdi olmaz."

"Ne zaman?"

"Tanrı aşkına. Şu an başka bir şey var kafamda."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra yine ilk Madeleine konuştu.

"Ateşi benim yakmamı ister misin?"

"Ben yakacağım, tamam mı? Sadece emin olmak istediğim bir şey var. Onu düşünüyorum."

"Neyden emin olmak istiyorsun?"

"Cinayet nedeninden."

"Neden öldürüldüklerini bildiğini mi düşünüyorsun? Ve katilin kim olduğunu?"

"Hepsini aynı kişi öldürdü. Ama aynı sebeple değil."

"Bu işin arkasında kimin olduğunu biliyorsun yani?"

"Buna neredeyse eminim."

"Kim?"

"Sana ya da başka birine söylemeden önce yapmam gereken son bir şey daha var."

"Anlamadım. Eğer katilin kim olduğunu biliyorsan bana söylesene."

"Kafamdakileri Hardwick'e anlatmam gerek. Bu gece. Albany'den döndüğünde."

Yeni bir sessizlik oldu.

"David, katilin kim olduğuna dair fikrini benimle paylaşmaman çok saçma."

"Önce düşündüklerimi Jack'le paylaşmam gerek. Bakalım o da bildiklerimden aynı sonuca ulaşacak mı? Sana bu gece söylerim. Sadece dört, beş saat daha sabret."

"BU ÇOK APTALCA! EĞER BİLİYORSAN BANA ŞİMDİ SÖYLE!"

"Tanrı aşkına Maddie, sabırlı ol. Birkaç saat daha."

"Polisi aramamız gerekmez mi?"

"Bu yapmayı istediğim son şey. Cinayetlerle ilişkili her şey doğrudan Fenton'a iletilecektir. Bu çok karmaşık bir durum."

"Böyle yapmandan nefret ediyorum." Oldukça öfkeli bir tonla konuşuyordu: "Bu şekilde davranmanın kendimi nasıl hissetmeme neden olduğunu biliyor musun?" Duraksadı. "Ayrıca karmaşık bir durumsa ne olmuş yani? Bence derhal Albany'deki Suç

Araştırma Bürosu'nu merkezini arayıp onlara tüm bildiklerini anlatman gerek." Duraksadı. "Bunu neden yapmıyorsun? Neden bir an evvel kötü adamın maskesini düşürüp her şeyi bitirmiyorsun? Bunları daha önce de yaşadık, David. Aynı şeyler geçti başımızdan. Hem de kaç kere. Her seferinde yaptığın soruşturmayı Vahşi Batı'daki silahlı çatışmalara dönüştürmeyi başarıyorsun."

"Suç Araştırma Bürosu şövalyelerinin ekip arabaları ve helikopterlerle buraya üşüşmelerini istemiyorum. İşin aslı şu, bu aşağılık katili tek başıma enselemek arzusundayım."

Gurney bu son cümlesiyle gerçek kişiliğinden biraz fazla uzaklaşmış olabileceğinden endişelendi. Ama hemen ardından gayet doğru davrandığına karar verdi. Sonuçta yaptıkları sahte tartışmanın amacı hasımlarını kışkırtmak ve sonra da onu zekasına göre değil duygularına göre harekete geçmeye yönlendirmekti.

Bir an için acaba Brightwater'dan, Aslan, Örümcek, Kurt ve Sansar lakaplarından bahsetsem mi diye düşünse de sonra Madeleine'in tavsiyesini yerinde bulup konuşmanın içeriğini sınırlamanın daha doğru olacağına karar verdi. Dinleyen şahsı zihninde, yanıtlardan çok sorularla baş başa bırakmak çok daha iyi olacaktı. Böylece korkusu karanlıkta büyüdükçe büyüyecekti.

Konuşmayı sonlandırmak için uygun sözcükleri ararken Madeleine öfke dolu sesle, "Hep aynı eski hikaye," diye ekledi. "Hep senin istediklerin, senin hedeflerin, senin yorumların, senin önceliklerin. Hiçbir zaman biz diye bir şey olmuyor. Peki ya bizim hayatımız? Bizim hayatımız senin zihninde herhangi bir yer işgal ediyor mu acaba?"

Gurney bir anlığına karısının ses tonu ve seçtiği kelimeler karşısında ne diyeceğini bilemedi. Neticede son derece sert bir tarzla aktarılan bu düşünceler gerçek yaşamda da çok uzak oldukları bir konu değildi. Dedektif ve eş ikilemiyle hep karşı karşıya kalmıştı. Az önce duyduğu öfkenin çoğunun rol gereği olması için Tanrı'ya dua etti. Eğer öyleyse az önceki konuşmaların inan-

dırıcılığına etkisi büyük olacaktı. Aynı zamanda da konuşmayı sonlandırmak için aradığı fırsatı bulmuş oldu.

Rahatlıkla duyulabilecek kadar derin bir soluk aldı. "Şu an için bu tür sorgulamaya da bu türden duygusal hesaplaşmalara da katlanacak halde değilim."

"Tabii ki," dedi Madeleine acı dolu bir sesle. "Hep öyle olur."

Kısa bir duraksamadan sonra Gurney ekledi: "Sinirlerim çok bozuk. Dün gece doğru dürüst uyuyamadım. Şu senin Valium'dan bir tane alıp bir süre gözlerimi kapatacağım."

Madeleine yanıt vermedi.

Gurney yüksek sesle esneyip kaydı sonlandırdı.

53. Bölüm

Süite dönünce hemen işe koyuldular. Madeleine'in içten desteğini görünce karısının arabada az önce sergilediği tavrın en azından önemli bir kısmının görev icabı olduğuna ikna olmuştu. Elbette öyle olmasını istediği için bu açıdan bakıyor olabilirdi ama şu an için bu konuyu didikleyecek zamanı yoktu.

Madeleine, içinde dinleme cihazı bulunan telefonunu sesleri bastırması için koyduğu çantasındaki yün atkının altından çıkardı. Gurney'in önerisiyle telefonu kanepenin yanındaki sehpanın üzerine koydu. Telefona yerleştirilen cihazın yalnızca yapılan görüşmeleri değil telefon kullanılmadığı durumlarda dahi ortam dinlemesi yapabilecek seviyede olduğunu tahmin ediyordu.

Ayrıca kaydettikleri konuşmanın Harding portresinin arkasındaki mikrofonun da kapsama alanında olmasını istiyordu. Bu mikrofonlardan birinin kötü adam tarafından, diğerininse Fenton ya da gölgeler arasında kalmayı tercih eden daha üst bir otorite tarafından yerleştirildiğini tahmin ediyordu. Bu tahmininde yanılmadığına neredeyse emindi. Ama yine de her iki arı kovanına birden taş fırlatmakta bir sakınca olmadığı kanaatindeydi. Bu aşamada ne kadar çok eşekarısı ortaya çıkarsa o kadar işe yarayacaktı.

Şahine ateş etmek için kullandığından eksilen iki mermiyi ekleyerek doldurduğu Beretta'yı montunun sağ cebine yerleştirdi.

Sol cebine de iki el fenerinden küçük olanını koydu. Büyüğünü □ !.! Madeleine'e verdi. Tam fenerin aynı zamanda nasıl silah olarak □ &□ □ kullanılacağını anlattığı sırada sözleri telefonuna gelen bir kısa] mesajla kesildi.

Mesaj gizli numaradan geliyordu.

Bb770Ae

Telluride MichaelOnyedi

MccC919

LimerickFrancisElli

Mesajın gizli bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etmiş olsa] □□□ □ da bildirilmek istenileni anlamamıştı. Ama mesajın ilk anda en] □□□ azından telefonunu sessize alması gerektiğini hatırlaması açısından önemli bir faydası dokunmuştu.

Outback'te yaptıkları konuşmanın ses kaydını Madeleine'in tabletine e-postayla gönderdi. Bir dakika kadar sonra e-posta ulaşınca da tableti sehpanın üzerine koydu.

Yeni mesaj kutusundan ses kaydını bulup PLAY sekmesini tıkladı. Madeleine'in ilk cümlesinin işitilmesini bekledi. *"Ateş yakalım mı?"*

Küçük bir ses ayarlaması daha yaptı. Sonra karısına yaptığı işaretle birlikte süiti terk ettiler.

Loş koridorda, çatı katı merdivenlerine açılan kapının önüne dek yürüdüler. Gurney kapıyı açtı.

"Burada, gözden uzakta bekleyeceğiz. Eğer biri süite girmeye kalkarsa müdahale edeceğim. Ben bu işi hallederken senin tek yapman gereken burada durup beklemek. Her şeyi kontrol altına alır almaz yanına geleceğim."

Madeleine'in ses tonu Gurney'in onu ikna etmekte hiç de başarılı olamadığını ortaya koyuyordu. "Dur bir dakika. Bu... bu mu yani?"

"Anlamadım?"

"Burada karanlıkta saklanacağız. Kim olduğunu ancak Fanri'nın bileceği birini, hiçbir şey yapmadan bekleyeceğiz. Planın bu mu?"

Gurney hemen yanıt vermedi. Kurduğu tuzağı anlatırken plan gayet mantıklı görünmüştü. Ama uygulamaya geçildiğinde durum hiç de öyle değildi. Şimdi plan son derece umutsuz, derme çatma görünüyordu. Bunun farkında olsa da Gurney hızlı hareket etme zorunluluğunun böylesi bir plana neden olduğu bahanesine sığınmaya çalışacaktı.

Onu yanıt vermekten titreşen telefonu kurtardı.

Ekrana baktı. Hardwick'ten mesaj gelmişti.

"Birkaç dakika önce gizli bir numaradan aldığım şu mesaja bir baksana. Büyük olasılıkla Albany'deki teknoloji sever dostumuzdan geliyor olmalı.

BULUŞMAK İÇİN UYGUN ZAMAN DEĞİL. G'DEN EVİN ANAHTARLARINI İSTE.

Benimle buluşamayacağı dışında ne demek istediğine dair bir fikrin var mı? Hangi ev? Ne diyor bu? Geri dönüyorum. Feci bir fırtına yaklaşıyormuş."

Gurney kısa bir süre için az önce aldığı mesaj kadar Hardwick'in gönderdiği bu mesaja da şaşırmış bir halde kalakaldı.

Sonra olası bağlantıyı ve anlamı fark etti.

Her iki metin de kolaylıkla tahmin edilebilecek nedenlerden dolayı Robin Wigg tarafından isim belirtilmeden gönderilmişti. İlkini kendisine ikincisini Hardwick'e. Ve büyük olasılıkla ikinci mesaj ilkiyle bağlantılıydı. Bahsedilen 'ev' de ona sorduğu web sitesi olmalıydı. Eğer öyleyse 'anahtar' derken de gönderdiği sayılar ve harf sırasıyla siteye erişim için gerekli kullanıcı adı ve şifreyi söylüyor olmalıydı.

Az önce aldığı mesajı yeniden açıp dört satıra baktı.

Bb770Ae

Telluride Michael Onyedi

MccC919

Limerick Francis Elli

Madeleine telefon ekranına doğru başını uzatırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gurney yarı fısıldayarak, banyo tavanına nasıl bir cihaz yerleştirildiğini anlamak için yaptığı araştırmada bulduğu siteyle ilgili isteğinden bahsetti.

Madeleine ekrandaki mesajı göstererek, "Bu sana istediğin bilgiyi veriyor mu?" diye sordu.

"Sanırım siteye giriş bilgileri bunlar olmalı."

Wigg'e gönderdiği cihazın seri numaralarını içeren e-postayı açtı. Bu numaralarla siteye erişmişti. Ardından sitenin adresini girdi. Ekranda beliren dört kutucuğa mesajdaki şifreleri yazdı. Birkaç dakika sonra siteye erişim sağlandı. Ama ekranda şimdi yeni bir kutucuk ve üç kelime belirdi: CİHAZ NUMARASINI GİRİN.

Yeniden Wigg'e yolladığı e-postaya dönüp bakarak cihazın numarasını tuşladı.

Yeni bir sayfa açıldı. En üstte, bulduğu cihazın aynısının fotoğrafı yer alıyordu. Fotoğrafın altındaysa bilimsel kısaltmalar, matematiksel sembollerle dolu ayrıntılı bir tablo vardı. Gurney bunların cihazın elektronik özellikleriyle performans parametreleri olduğunu tahmin etti. Yatay ve düşey bilgilerle dolu tabloda yazılanlara, oradaki bilgilerin teknolojinin hangi dalına ait olduklarını bile anlayamayacak kadar uzaktı.

Baktığı şeyi anlamaya çalışmaktan vazgeçmek üzereyken anlaşılmaz tablonun altındaki sözcüğü gördü: *Karşılaştır.*

Hemen o sekmeyi tıkladı.

Başka bir ayrıntılı tablo içeren yeni bir sayfa açıldı. Bu kez

birkaç farklı cihazın özellikleri yan yana sıralanmıştı. Sayfanın en üstündeki başlıktaysa; *Mikro – Lazer – Güçlendirilmiş Sahte Ses ve Görüntüleme Cihazları*, yazılıydı.

Madeleine de ekrana en az Gurney kadar ilgiyle bakıyordu. "Bu ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok." Başlığı kopyalayıp yeni bir sayfa açarak bunu arama motoruna kopyaladı.

Başlıkla eşleşen herhangi bir bilgi yoktu. Terimdeki sözcüklerden en az biriyle eşleşen bir milyondan fazla sonuçsa işe yaramaz bilgi yığınından başka bir şey ifade etmiyordu.

Sayfanın başlığını kaydedip internetten çıktı. Sonra Hardwick'in mesajına yanıt vermeye koyuldu. Mesaja web sitesinin adresini, kullanıcı adını, şifreyi ve başlığı ekledi. Ardından Hardwick'ten bu konuyla ilgili biraz daha araştırma yapmasını istedi. Son olarak da Madeleine'le şu an yapmakta oldukları şeyi kısaca açıkladı.

Mesajı hızla en başından okudu, gönderdi. Sonra içini derin derin çekti.

Madeleine kocasının koluna girdi. "Bu yaptığımızın doğru olduğuna emin misin?"

Onun bu sorusu Gurney'in kararsızlığını daha da artırmıştı.

Tavan arası merdivenlerinin kapısını açıp tozlu basamakları el feneriyle kontrol etti. Sıra dışı bir şey görmeyip, ürpertici sessizlikten başka bir şey işitmeyince yan yana en alt basamağa oturup, dinleyerek beklemeye koyuldular.

54. Bölüm

Karanlık ve sessiz ortamlarda Gurney'in zihni genellikle yanıtsız sorulara yoğunlaşırdı.

O öğleden sonra da sessiz, kasvetli tavan arası merdivenlerinde Madeleine'in yanında otururken, banyo tavanını incelediği ilk andan beri aklına bilinçsizce takılmış soruya dönmüştü.

Oraya yerleştirilmiş, şu an Hardwick'te olan o küçük cihaz inanılmaz biçimde küçültülmüş bir projektör olabilir miydi?

Eğer boyut meselesi hesaba katılmazsa bu son derece mantıklı bir açıklamaydı. Küvetin zemini projektör için gerekli ekran vazifesini pekala görebilirdi. Zeminin kıvrımları, su ve buhar yansıyan görüntünün gerçekmiş gibi görünmesine olanak tanımış olabilirdi. Sonuçta zihnimiz küvette birini görmeyi (tabii canlı birini) olağan karşılardı. Bu durum da göz yanılgısının gerçekçi gelmesini kolaylaştıran diğer bir etmen olabilirdi.

Ama böylesi acımasız bir numara yapmanın amacı ne olabilirdi? Madeleine'i duygusal çöküşün eşiğine getirmek mi? Gurney, acaba Fenton kendisinden kurtulma isteğini bu derece takıntı haline getirmiş olabilir mi diye düşündü. Fenton'dan başka kim böyle bir işe kalkışmış olabilirdi? Katil? Fenton'ın isimsiz amirlerinden biri? Peki, Colin Bantry'i nereden biliyorlardı? Madeleine'in o esnada bu konuyla ilgili bu derece savunmasız olduğundan nasıl haberdar olmuşlardı?

Sonra aklına çok daha rahatsız edici bir soru takıldı. Hangi açıklamanın doğru olmasını tercih ederdi. Madeleine'in banyoda kendi zihninin yarattığı görüntüleri görmesini mi yoksa bu görüntülerin son derece gelişmiş bir teknoloji ürünü olmalarını mı?

Acaba ilk ihtimale yoğunlaşmamın nedeni ikinci ihtimali paranoya belirtisi olarak algılamam olabilir mi diye düşündü. Belki de ikinci ihtimalin, kendi kapasitesinin çok üzerinde bir durumla karşı karşıya olduğunu gösterebileceğinden korkması buna yol açmıştı.

İçinde kabaran öfkeyi hissediyordu.

Birinin Madeleine'in akli melekelerine acımasızca zarar vermeye kalkmış olma ihtimaline karşı öfkeliydi.

Kendi tutumuna karşı öfkeliydi.

İç hesaplaşmasına Madeleine'in sesi son verdi. "İyi misin?"

"Küvette gördüklerini düşünüyordum. Belki de o gördüğün..."

Resepsiyon tarafındaki merdivenlerden gelen ayak sesini duyunca hemen sustu.

"Burada kal." Gurney ayağa kalkıp koridorun diğer tarafını görebileceği köşeye kadar yürüdü. Saatini kontrol etti. Tam olarak bilemese de süitteki kaydın en fazla birkaç dakika önce sona ermiş olması gerektiğini tahmin ediyordu.

Kısa boylu, şişmanca biri nefes nefese süitin önüne gelip kapıyı çaldı. Sonra bir kez daha bu kez daha hızla vurdu. "Bay Gurney?" Bu Steckle'ın sesiydi. Sonra kapıyı üçüncü kez çaldı.

Gurney izliyor, bekliyordu.

Steckle kapıyı dördüncü kez çaldı. Bekledi. Ardından anahtarla kapıyı açtı. "Merhaba? İçeride kimse var mı?" Kısa bir duraksamadan sonra içeri girip, kapıyı ardından kapattı.

Gurney, Madeleine'in yanına döndü. "Austen Steckle geldi. Süite girdi."

"Ne yapıyor orada?"

"Anlayacağız. Ama senin buradan biraz daha uzakta olmanı

istiyorum. Belki merdivenlerin yukarısına kadar çıksan iyi olur." El feneriyle en üstteki basamağı işaret etti. "Bak, görüyor musun? Eğer aşağıdan herhangi bir ses gelirse hemen in ve kapıyı içeriden kapat."

"Sen ne yapacaksın?"

"Steckle'ın bizim eşekarılarımızdan biri olup olmadığını anlamaya çalışacağım." El feneriyle basamakları bir kez daha işaret etti.

Madeleine yukarı çıkarken Gurney de hızla süite doğru yöneldi.

Kapı kilitli değildi. Yavaşça açıp, içeri girdi.

Loş ışıkta Steckle oturma odasında dolaşıyordu. Elinde de bir şey vardı.

Gurney cebindeki Beretta'yı sıkıca tutarak, "Beni mi arıyorsun?" diye sordu.

Steckle fal taşı gibi açılmış gözlerle, irkilerek geri döndü. "Bay Gurney. Ben... Yani... İyi misiniz?"

"İyiyim. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Sizi uyarmaya geldim." Elindeki nesneyi uzattı. "Buna bir bakın."

"Bana bir iyilik yapıp kanepenin yanındaki lambayı yakar mısınız?"

"Doğru. Hemen."

Şimdi içerisi gayet iyi derecede aydınlanmıştı.

"Tarr sizin aracın akü kablolarını koparıyordu. Önce cipierin sonra da Norris'in Land Rover'ınkileri koparmış. Onu durdurmaya kalktığımda da bunu bana fırlattı. Kafamı parçalayabilirdi. Aşağılık herif sonra da kaçıp gitti. Tanrım! Sizin ve Bayan Gurney'in ne durumda olduğunuzu merak ettim."

"İyiyiz."

Steckle yatak odası tarafına doğru baktı. "O aşağılığın burada olmasına izin vermememiz gerektiğini biliyordum."

"Nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Kim bilir? Tıpkı bir hayvan gibi kar fırtınası altında ormana kaçtı."

Steckle'ın elinde balta vardı.

"Onu sehpanın üzerine koyun."

"Neden?"

"Bakmak istiyorum ama dokunmadan."

Baltayı Madeleine'in tabletinin yanına koydu. "Resmen bir silah sayılır değil mi?"

Gurney Beretta'yı cebinden çıkarmadan birkaç adım yaklaştı. "Aracımın akü kablolarını kestiğini söyleduiz değil mi?"

"Beni gördüğünde koparmak üzereydi."

"İyi de ne diye bunu yapıyordu ki?"

Aslında Gurney, Steckle'ın akü kablolarının kopartılması hikayesinden çok, onun iddia ettiği gibi bir şeyin gerçekleşme ihtimalinin olmayışıyla ilgileniyordu. Barlow Tarr kaydettikleri konuşma sonrası kendini ele veren eşekarısı olamayacağı gibi, ana hatlarıyla nasıl gerçekleştiğine karar verdiği cinayetleri onun işlemiş olması da imkansızdı.

"Sizce neler oluyor?" diye sordu Steckle.

"Gerçekten. Durup bir dakika bunu konuşalım. Birkaç soruma yanıt vererek bana yardımcı olabilirsiniz."

Steckle duraksadı. Sonra bariz bir isteksizlikle oturdu. Gurney de tam karşısındaki kanepenin koluna ilişti. "Öncelikle, unutmadan... Alfonz Volk nasıl bir isim böyle?"

"Benim adım değil. Volk annemin evlendiği adamın adıydı."

"Bunu anlatmıştınız. Ama nereliymiş?"

"Bilmem. Slovenyalı filan olmalı. Neden öğrenmek istiyorsunuz?"

"Sadece meraktan." Gurney uzun geçmişe dayanan tecrübelerinden sorgulama sırasında ani konu değişikliklerinin genellikle iyi sonuçlar verdiğini biliyordu. "Sizce, Tarr'ın mantıksız şeyler yapan zır delinin teki olmadığını varsaydığımızda, bunun ne manası olabilir?"

"Bilmiyorum. Kabloları kes, arabalar burada kalsın. Belki de bizim hiçbirimizin buradan ayrılmasını istemiyordur."

"Hangi sebeple burada kalmamızı istesin ki?"

Steckle başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Sizce Ethan'ı da o öldürmüş olabilir mi?"

"Bence mümkün, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapmış olsun ki?"

"Belki Ethan'ın eninde sonunda kendisini başından defedeceğini anlamıştı."

"Sizce buradan kovulmasın diye mi onu öldürdü?"

"Mümkün."

"Tabii Tarr'ın Brightwater Kampı'na hiç katılmamış olduğunu saymazsak. Çünkü katil oradaymış da."

Bir an için Steckle'ın yüz ifadesi sabitlenmişti.

"Scott Fallon'un öldürüldüğü yerden bahsediyorum. Tüm bu pisliğin başladığı yerden."

Steckle oturduğu yerde biraz öne doğru geldi. "Anlayamıyorum."

Gurney şöyle bir hızlı düşününce Steckle'ın katil kimliğine ne kadar da uyduğunu fark etti. Her şeyden önce Brightwater'daki Kurt lakaplı dördüncü çocuk olabilirdi. Diğer üç eski arkadaşını buraya çağırarak, onları şantaj planını anlatarak ikna etmiş olması mümkündü. Sonra da kabuslarla ilgili istediği kurgu gerçekleşince üçünü de öldürmüştü. Ve tabii ki Ethan'ı da öldürmüştü. Fırsat ve yöntem açısından her şey örtüşüyordu.

Büyük soruysa cinayetleri neden işlediğiydi.

Gurney, Steckle'la tavan arasında Gall aile arması hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı. Güç ve kontrolden bahsetmişlerdi. Güce sahip olmakla ve bunu kontrol etmekle ilgili konuşmuşlardı. Ve şimdi dört ölümün arkasında bu düşüncelerin uygulanmasını görüyordu.

Üzerinde düşündükçe yapboz daha da netleşiyordu. Ve ikna

olmasını sağlayan bir gerçek daha vardı. Eşekarısı kovanına taş fırlatmış ve Austen Steckle ortaya çıkmıştı.

Artık her şey açıklanabilecek durumdaydı.

Ama tek bir şeyi bile ispat edemezdi.

Bundan sonraki adımına karar vermeye çalıştığı sırada titreşimdeki telefonunun ahşap sehpanın üzerinde çıkardığı sesi duydu. Gözlerini bir an bile Steckle'dan ayırmadan uzanıp telefonunu aldı.

Hardwick'ten mesaj gelmişti.

"Yollar berbat. Bir kenara çekip, gizemli sitedeki teknoloji terimlerini araştırdım. Söz konusu cihaz orduda kullanılan yüksek çözünürlüklü görüntü üreten projeksiyon cihazlarının mikro seviyede küçültülmüş bir örneği olabilir."

Steckle oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Gurney de hemen atıldı. "Bizim içeride olduğumuza nasıl bu kadar emin oldunuz?"

"Anlamadım? Neden olmayasınız ki?"

"Çünkü çoğu kez odamıza gelmiyoruz. Dışarıda, aşağıda, göl kenarında, Şömine Odası'nda, Hammondlar'ın dağ evinde veya başka yerlerde olabilirdik. Gelip kapıyı çaldınız. Hem de dört kez. Hem de gayet sert bir şekilde. Hatta seslendiniz de. Ama yanıt alamadınız. Hiç ses çıkmadı. Nasıl oldu da bizim içeride olmadığımızı düşünmediniz şaşırdım doğrusu."

"Bunu neden bu kadar önemsediğinizi anlamadım."

"Arkanızdan odaya girdiğimi görünce irkildiniz. Ve şaşkınlığa kapıldınız. Sanki bunun nasıl olduğunu anlayamamış gibi."

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

Gurney cebinden tabancasını çıkartıp silahını ateşe hazır hale getirdi.

Gözleri bir anda fal taşı gibi açılan Steckle, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Gurney gülümsedi. "Neredeyse komik bile sayılır, değil mi? Bunca plan, ustalıkla sergilenen sahtekarlıklar. Sonra ayağın taşa

takılsın ve her şey mahvolsun. Sadece yanlış bir anda yanlış bir hareket yüzünden. Bizim burada olduğumuza emindiniz. Çünkü buraya yerleştirdiğiniz mikrofondan konuşmamızı dinlediniz. Dinleme cihazları gerçekten de işe yarar. Tek sorun bu cihazların yapılan konuşmanın canlı mı yoksa bant kaydı mı olduğunu ayırt edememeleridir."

Steckle'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bu tamamen saçmalık."

"Nefesini boşa harcama, Alfonz."

"Austen. Benim adım Austen."

"Hayır değil. Austen rehabilitasyondan geçip, iyi biri haline dönüşmüş adamın adıydı. Ama o adam aslında hiç var olmadı. Aslında içinde hep aynı adam vardı. Alfonz Volk. Hırsız, sahtekar yani tipik bir pislik. Sen iyi insanları öldüren kötü birisin. İşte durum bu." Gurney ayağa kalktı.

Pencerenin önüne yürüyüp Venedik tarzı stor perdelerin kemerlerini hızla çekip çıkardı. Sonra şömineden demir maşayı aldı. Uzun kemerlerden birini Steckle'ın kucağına attı.

"Ne oluyor?"

Gurney, Steckle'a artık tüyler ürpertici, buz gibi bakışlarla bakıyordu. "Kemer mi? O işin en kolay tarafı."

"Kolay tarafı mı? Ne yapmak için?"

"Kaçamayacağından emin olmak için." Elindeki demir maşaya belli belirsiz bakar gibi oldu ama bir şey söylemedi. Hiç konuşmadan bir şeyleri ima etmek çok daha etkileyici ve korkutucuydu.

Gurney gülümsedi. "Lütfen ayak bileklerini bağla. Güzelce. Ve de sımsıkı."

Steckle kemere baktı. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama kesinlikle yanıldığını temin ederim."

"Derhal bileklerini bağla." Gurney'in maşayı tutan eli hafifçe kalktı.

Steckle başını iki yana sallasa da kendisine söylenileni yaptı.

"Daha sıkı," dedi Gurney.

Steckle bir kez daha istenileni yaptı. Başı terden sırılsıklam olmuştu.

Ayakları birbirine sıkıca bağlanınca Gurney ondan ellerini arkasında birleştirmesini istedi. Bu emri de yerine gelince Gurney diğer kemeri kullanarak el bileklerini sıkıca bağladı. Ardından kemerin sarkan ucuyla ayak bileklerini bağladığı kemerin ucunu sıkıca birleştirdi.

Steckle hızlı hızlı soluyordu. "Bu bir kabus, değil mi?"

Gurney gelip Steckle'ın tam karşısında durdu. "Tıpkı senin Ethan'a yazdırdığın gibi mi?"

"Böyle bir şeyi ne diye yapayım?"

"Niye yaptığın çok açık. Benim anlayamadığım şeyse Ethan'ın bunu neden yaptığıydı. Sonra Fenton'ın bana anlattığı bir şeyi hatırladım. Fenton bana e-postayı senin yazmış olamayacağını kanıtlamaya çalışırken, geçen haftaya kadar elini incittiğin için kullanamadığından bahsetmişti. Bunu seni temize çıkarmak için söylüyordu. Ama söyledikleri birden benim soruma yanıt oldu. Ethan söylediğin rüyayı sen elini kullanamadığın için yazmıştı," dedi sanki Fenton bunları anlatmış gibi.

"Gurney, bu aptalca bir konuşma. Kanıtın nerede?"

Gurney gülümsedi. "Kanıtlar sadece mahkemelerde işe yarar."

Steckle'ın çene kasları kasılmıştı.

Gurney son derece soğuk bir ses tonuyla, "Hukuk sistemi doğru düzgün işlemiyor," dedi. "Daha çok oyun gibi. Akıllıların kazandığı, aptalların kaybettiği bir oyun. Zararsız salaklar ceplerinde birkaç tane hapla yakalanınca hapsi boylarken kötü insanlar, masumları öldüren kötü insanlar, yetenekli avukatları sayesinde hukuk sistemiyle dans ediyorlar."

Beretta'yı önce Steckle'ın sağ gözüne, sonra sol gözüne ardından sırasıyla, boğazına, kalbine, karnına ve kasıklarına doğrulttu. Steckle irkildi. Gurney sözlerini sürdürdü. "Kötü adamlar iyileri öldürüyor. İşte beni gerçekten rahatsız eden şey de bu.

Buna katlanamıyorum. Onları cezalandırmayacak bir hukuk sistemine de güvenim yok."

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey, Alfonz. Senin bana teklif edebileceğin hiçbir şey yok. Senden istediğim hiçbir şey yok."

"Anlamıyorum."

"Çok basit. Bu bir pazarlık değil. İnfaz."

"Ben kimseyi öldürmedim."

Gurney onu duymamış gibiydi. "Kötüler iyileri öldürünce ben ortaya çıkıp mahkemelerin yapamayacağı şeyi yaparım. Kötüler iyileri öldürüp sonra ellerini kollarını sallayarak kaçamazlar. Buna izin vermem. Bu benim hayatımın tek amacı. Senin hayatının bir amacı var mı?"

Gurney, Beretta'yı aniden kaldırıp Steckle'ın alnına nişan aldı.

"Dur! Tanrım! Dur bir saniye! Hangi iyi insanlardan bahsediyorsun sen?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Sana Ethan'ı anlatmama izin ver. Aşağılık iyilik meleğini anlatayım mı sana?"

Steckle, Gall'i sapıklık derecesinde kontrol düşkünü olarak suçlayıp, çevresindeki herkesin hayatını yönlendirme takıntısından, Gall Yeni Yaşam Vakfı'nın da kendi zırvalıklarının kanun olarak uyguladığı zorbalıkla şekillenmiş bir kurum olduğundan bahsetti.

Sonra konuşmaya hevesli bir tavırla öne doğru eğildi. "Her gün, her dakika bizi aşağılamaya çalışırdı. Önce bizi paramparça eder, sonra kırdığı parçalarımızı kendi istediği biçimi alacağımız şekilde yeniden yapıştırırdı. Sanki onun elindeki oyuncaklarmışız gibi. Adeta Tanrı'yı oynardı. Ama Tanrı rolündeki Ethan aslında iğrenç bir canavardan başka bir şey değildi. Artık yaşamamasına tüm dünya sevinmeli!"

Gurney sanki yeni öğrendiklerini hazmetmeye çalışıyormuşçasına kaşlarını çattı. Sonra tabancanın namlusunu az da olsa indirdi. Bu küçücük hareketin anlamı çok büyüktü. İkna edilebilir

olduğunu gösteriyordu. "Wenzel, Balzac ve Pardosa peki? Onların da kontrol manyakları olduğunu mu söyleyeceksin?"

Şimdi Steckle'ın gözlerinden içinden durumun muhasebesini yapmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Kendini daha fazla ateşe atmadan yaşananların ne kadarını anlatması gerektiğini ölçüp biçiyordu. "Hayır. Böyle bir şey söylemeyeceğim. Onlarla ilgili dürüst yorumum ne mi? Zavallı küçük suçlular. Ölümleri hiç kimse için kayıp sayılmaz. İnan bana."

Gurney acı gerçekleri öğrenen biri edasıyla hafifçe baş salladı. "Hiç kimse onları özlemeyecek mi?"

Steckle dilini hafifçe şaklattı. "Üzülenler bir elin parmağını geçmez."

"Peki ya Hammond?"

"Ona ne olmuş?"

"Bu kabus saçmalığı onu mahvetti."

"Ya öyle mi? Peki o parlak gözlü küçük ibnenin Eşcinsel Olmak Harika zırvalıklarıyla insanların hayatını mahvetmesine ne demeli?"

"Yani öldürdüğün dört kişinin bunu hak ettiklerini söylüyorsun?"

"Sadece su akar yolunu bulur demek istiyorum. Sen iyilerin öldürüldüğünü söyledin. Bakış açını düzeltmeye çalışıyorum. Bunlar aşağılık heriflerdi."

Gurney silahının namlusunu biraz daha indirdi. Böylece Steckle'ın söylediklerıyle onu infaz etme niyetinden vazgeçebileceği izlenimi yaratıyordu. Sonra birden kaşlarını çatarak, sanki nihai bir karar arifesindeymiş gibi silaha gözlerini dikti.

"Peki ya Scott Fallon? Onun da aşağılık herifin teki olduğunu mu söyleyeceksin?" Beretta'yı doğrudan Steckle'ın kalbine doğrulttu.

"Onunla hiç alakam yok!" Panik içinde inkar ediyordu ama ağzından çıkan sözcükler, sesi, tonlaması onun da Brightwater'da olduğunu net biçimde ortaya koyuyordu.

Gurney inanmaz bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Aslan, Örümcek ve Sansar... Ama Kurt değil?"

Steckle yangından kaçmaya çalışırken kendini bataklıkta bulmuştu sanki.

Başını iki yana salladı. "Onlar zır deliydi. Üçü de."

"Gizli kulüpteki arkadaşların deli miydi?"

"Ne kadar deli olduklarını fark etmemiştim. Korkunçtu. Yaptıkları şey kesinlikle iğrençti."

"Scott'a yaptıkları mı?"

Steckle başını öne eğdi. Belki de saplandığı bataklığın derinliğine karar vermeye çalışıyordu.

Gurney sorusunu yineledi.

Steckle derin bir nefes aldı.

"Onu bir gece göle götürdüler."

"Sonra?"

"Ona yüzme öğreteceklerini söylediler."

Yaşanan acımasız olay adeta Gurney'in gözünün önünde canlanmıştı. Kendini içinde bulunduğu ana odaklanmaya zorladı. "Polisin gölü didik didik aradığını ama cesedi bulamadığını duydum."

"Onu öldürüp, ormana gömdüler."

"Wenzel, Pardosa ve Balzac'tan bahsediyorsun değil mi?"

Steckle başıyla onayladı. "İğrenç pislikler. Eşcinsellerden nefret ederlerdi. Hem de delicesine."

"Bu da onları senin projenin ideal adayları haline getirdi."

"Onlar değersiz pislikten başka bir şey değillerdi kesinlikle."

Şimdi başıyla onaylama sırası Gurney'deydi. "İyi insanlar değillerdi. Yani onları öldürerek kötülük yapmamış..."

Birden derinden gelen bir çığlık sesi işitmiş gibi geldi. Ses arka taraftan bir yerden gelmişti.

Steckle'ı bağlı olduğu yerde bırakıp süitten dışarı fırladı. Koridoru hızla geçip, Madeleine'i bıraktığı karanlık tavan arası merdivenlerine koştu.

55. Bölüm

Madeleine bıraktığı yerde değildi.

Seslendi. Yanıt alamadı. Merdivenlerin hemen yanında bir elektrik düğmesi olduğunu hatırladı. El yordamıyla bastı. Tavandaki tek çıplak ampul etrafı aydınlatırken tabancası elinde basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Tavan arası kapısını aralayıp orada olduğunu bildiği düğmeyi bulup bastı. Tozlu, gereksiz eşyaların üzerinin çarşafla örtüldüğü, yüksek tavanlı oda daha önce geldiğindeki gibi görünüyordu.

Hızla depo olarak kullanılan bu kısmı geçip karşı duvardaki kapıya doğru yöneldi.

Sonra bir kez daha karısına seslendi.

Kapının arkasından tedirgin bir ses işitildi. "Buradayım."

Hızla o yöne koşup kapıyı ardına dek araladı.

İlk anda el fenerinin titrek ışığında sinmiş gibi duran, ürkütücü gölgeleri, arkadaki duvarda dalgalanan kurtları gördü.

Sonra elinde el feneriyle karşı köşede, sinmiş öylece duran Madeleine'i fark etti. O anda burayı anlatırken kurtlardan bahsetmenin onun daha da gerilmesini sağlamaktan başka bir şeye yaramayacağına karar verdiğine pişman oldu.

Tavan lambasının ipini bulup çekti. Şimdi devasa büyüklükteki bir mağarayı andıran oda sevimsiz bir ışıkla aydınlanmıştı.

Hemen Madeleine'in yanına koştu. "İyi misin?"

El feneriyle kurtları göstererek, "Bunlar ne?" diye sordu.

"Ethan'ın büyükbabasının öldürdüğü kurtlar. Bu da tuhaf aile geçmişinin başka bir kısmı işte." Duraksadı. "Neden buraya geldin?"

"En üst basamağa kadar çıkmıştım. Sonra koridordan bir ses duydum gibi geldi, ben de kapıyı itip her tarafın çarşaflarla kaplı olduğu ilk odaya daldım. Sonra merdivenlerin gıcırdadığını duyar gibi olunca bu odaya girdim. İlk önce kurtları görmemiştim. Sonra, Tanrım, kalbim yerinden çıkacaktı! Sen ne yaptın? Aşağıda neler oldu?"

Gurney, süitte karşılaşmaları sonrası Steckle'ın Tarr'ın akü kablolarını kopardığı iddiasından, panikle Wenzel, Balzac ve Pardosa'yla olan bağlantısını kabul edişine, Scott Fallon'un ölümünü bildiğini ve Ethan Gall'den nefret ettiğini açıklamasına kadar her şeyi kısıtlı sürede mümkün olduğunca ayrıntılı olarak anlattı. Dinledikleri, her geçen saniye Madeleine'in şaşkınlığını katlıyordu.

"Steckle şimdi de aşağıda mı? Odamızda? Tanrım, şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Ama en azından şu an için bir şey yapamayacak halde. O kesin. Ama akü kablolarıyla ilgili söylediklerini inip kontrol etmek istiyorum."

Aşağıya, tesisin önüne indiklerinde onları karşılayan manzara tıpkı Steckle'ın anlattığı gibiydi. Outback'in, Land Rover'ın ve diğer üç cipin kaput kapakları kaldırılmış, akü kabloları kopartılmış haldeydi. Yerde de balta benzeri bir aletle paramparça edilen beş akü vardı.

"Doğru söylemiş gibi," dedi Madeleine soğuk rüzgarda montunun fermuarını çenesine doğru çekerken.

"Evet, yapılanla ilgili söylediği doğru. Ama işin kimin tarafından yapıldığı kısmı hâlâ muamma."

"Steckle'ın bunu Tarr'ın başını belaya sokmak için yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir."

"Ama...?"

"Ama başka bir amacı da olabilir. Bizi burada tutma isteği de akla gelen ilk amaç."

"Buradan gitmemizi istemiyor mu diyorsun?"

"Evet." Karda yürümeyi göze alsalar bile en yakın yerleşim biriminin en azından yirmi beş kilometre uzakta olduğunu, sıfırın altındaki sıcaklığın ve her geçen saat daha da düştüğünü düşününce böylesi bir yolculuğa kalkmanın tehlikeli olmaktan öte ölümcül sonuçlar doğurabileceğini fark etmişti.

"Tanrım, dondum. İçeri geçemez miyiz?"

Ve tam o anda her taraf zifiri karanlığa gömüldü.

Jeneratörün sesi kesilmişti.

Sadece çam yaprakları üzerinde rüzgarda titreşen buz parçacıklarının sesi işitiliyordu.

56. Bölüm

El fenerinin yardımıyla içeri girebildiler.

Resepsiyonda masanın arka tarafındaki duvarı bütünüyle kaplayan eski tip yan yana yerleştirilmiş küçük bölmelerden birinin üzerinde, 'Master' yazılıydı. Burada tüm konuk odalarının kapısını açacağını umduğu anahtarın bulunduğunu umarak içlerinden birini aldı. Geceyi Steckle'la birlikte aynı odada geçirme fikri hiç hoşuna gitmemişti. Onu yan odaya götürüp, kıpırdayamayacak halde geceyi orada geçirmesini sağlamak en mantıklı çözüm yolu olarak görünüyordu.

Üst kata çıkınca Gurney doğrudan süite yönelmek yerine bir sonraki kapının önüne gidip anahtarı deliğe soktu. İşe yaramıştı. Planını Madeleine'e anlattıktan sonra birlikte içeri girdiler.

El fenerinin ışığında Gurney şömine rafına yerleştirilmiş iki gaz lambasıyla uzun bir çakmak gördü. Hemen her iki lambayı da yakıp en fazla ışığı verecekleri seviyeye kadar açtı. Burası süitten küçük olsa da hemen hemen benzer biçimde döşenmişti.

Jeneratörlere bağlı olarak çalışan kaloriferler de devre dışı kaldığından içerisi bir hayli serindi. Bu yüzden şömineyi yakmak zorundaydı. Elbette Steckle'ın rahatını filan düşünüyor değildi ama adamın gece burada donarak ölmesine neden olmanın gereksiz sorunlara neden olacağı da ortadaydı.

Gurney çömelip odunları piramit biçiminde dizip yanmaya

hazır hale getirirken, Madeleine yüzünde endişeli bakışlarla onu izliyordu. "Birilerini aramamız gerekmiyor mu? Mesela polisi? Ya da en azından bölge şerifini?"

"Yapamayız. Elektrik kesilince baz istasyonu da devre dışı kalıyor."

"Sabit telefon yok muymuş?"

"En yakını Bearston'da. Bu havada aya gitmek daha kolaydır."

"Peki, Tarr'la ilgili ne yapacaksın?"

"Şu an için hiçbir şey yapamam."

Madeleine başını kısmen aynı fikirde olduğunu göstericesine sallarken, "Peki ya diğerleriyle ilgili?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Norris? Richard? Jane? Onlara Steckle'ın durumunu anlatman gerekmez mi? Ayrıca Tarr'a da dikkat etmelerini. Çünkü burada hepimize tuzak kuruyor olabilir."

Omuzlarına çöken yükün ağırlığı altında ezilmeye başladığını hissediyordu. "Haklısın. Bilgilendirmek şart." Ateşi yakıp, doğruldu. Derin bir nefes aldı. "Ama öncelikle sana söylemem gereken önemli bir şey var. Robin Wigg'in yardımıyla keşfettiğimiz bir şeyle ilgili. Steckle'la birlikteyken Jack'ten bir mesaj aldım. Senin küvette gördüğün şeyle ilgili."

Madeleine kılını kıpırdatmadan dinliyordu.

"Orada tavandaki deliğe yerleştirilmiş projeksiyon makinesiyle yaratılmış bir görüntüye tanık olma ihtimalin yüksek."

Madeleine şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı.

"Wigg şifre korumalı bir web sitesine nasıl girebileceğimizi gösterdi. Sonrasında da bulduğumuz cihazın gizli bir ileri teknoloji ürünü projektör olduğunu bulduk."

Madeleine adeta taş kesilmişti.

"Büyük olasılıkla ceset olarak gördüğün şey aslında sadece bir yansımaydı. Colin Bantry'nin eski bir fotoğrafını bulup dijital hale çevirdikten sonra netleştirip, renklendirmişler. Sonra da çeşitli efektlerle boğulmuş algısı uyandırarak küvete yansıtmışlar."

"Benim orada gördüğüm hiç de fotoğrafa benzemiyordu."

"Benzemez zaten. Çok gerçekçi olmalı. Çok ikna edici."

Madeleine'in bakışları Gurney'in üzerinde sabitlenmiş olsa da aslında ona bakmıyor, daha çok gördüklerini bir kez daha hatırlamaya çalışıyordu. "Tanrım, böyle bir şeyi kim yapar ki?"

"Ne pahasına olursa olsun istediğini almak isteyen biri."

"Biri? Yani Austen Steckle'dan başka biri olabilir mi demek istiyorsun?"

"Steckle kesinlikle zeki, acımasız ve istediğini elde etmek için karşısına çıkanı öldürmekten kaçınmayacak biri. Ama bu projeksiyon işinin arkasında başkaları varmış gibi geliyor. Bu hissin nedeni, belki kullanılan cihazın gizli bir teknolojik ürün oluşu belki de adamın diğer yaptıklarıyla tezat oluşturması. Steckle somut eylemlerin adamı. Bu teknolojik hilenin onun işine yarayacak bir yanını göremiyorum. Ve tabii bir soru daha var. Colin Bantry'le ilişkinizi nasıl bilebilir ki?"

Madeleine başıyla onayladı. "Tamam. Haklısın. Ama buradan nasıl bir sonuca ulaşıyorsun?"

"İşin içinde gizli bir oyuncunun olduğu sonucuna. Sınırsız kaynaklara erişebilen bir oyuncu. Ve küvetteki görüntüleri yaratan bu kişinin bütünüyle bambaşka niyetleri var."

"Ne gibi?"

"Bizim derhal Kurt Gölü'nden ayrılmamızı sağlamak gibi."

"Beni dehşete düşürerek mi?"

"Evet."

Madeleine başını iki yana sallarken ne diyeceğini bilmez gibiydi.

"Gerçeği daha çabuk ortaya çıkartamadığım için üzgünüm."

"Ama şimdi eminsin değil mi? Böyle olduğuna eminsin?"

"Evet."

"Tanrım. Kafam... çok ama çok karışık. Öfkeliyim. Bir yandan da rahatladım sanki." Sinirlerinin bozulduğu belliydi. Küçük bir kahkaha attı. "En azından keçileri kaçırmamışım, değil mi?"

"Hayır, Maddie. Son derece sağlıklısın."

"Onu bulmamız gerek. O aşağılık herifi derhal bulmamız gerek."

"Kesinlikle. Ve emin ol bulacağız."

Madeleine, gözleri umutla parıldarken başını hafifçe salladı.

Şömine iyice yanıp, ateşin etrafına da tüm geceye yetecek kadar odunu dizdikten sonra gidip Steckle'ı buraya getirmenin zamanı geldiğine karar verdi.

Tam o anda koridorun diğer ucundan gelen kapı sesiyle durdu. Ardından yaklaşan ayak seslerini işitti. Ayak sesleri iyice yaklaşıp sonra kesildi. Şimdi bir kapının, büyük bir ihtimalle kendi süitlerinin kapısının çalındığını duyuyordu.

Kapıyı açıp koridora çıktı. El fenerinin ışığında Wellington çizmeleri, Barbour montu ve ekose atkıyı tanımıştı.

Norris Landon bir elinde el feneri diğerindeyse tüfeğiyle karşısındaydı. "Gurney? Ne yapıyorsunuz orada?"

"Uzun hikaye. Neler oluyor?"

"Araçlarımız tahrip edilmiş. Hepsinin aküleri balta veya benzeri bir cisimle parçalanmış. Austen'ı bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde yok. Araçların çevresinde ayak izleri gördüm. Belki kimin yaptığını bulabileceğim umuduyla izleri takip etmeye karar verdim. Dışarı silahsız da çıkmak istemedim." Tüfeğini gösterdi. "Çıkmadan önce de sizi durumla ilgili bilgilendirmem gerektiğini düşündüğümden kapınızı çaldım."

Gurney gerçekleri gizlemeye neden olmadığını düşündü. Landon'a Steckle'la yaptığı adamın suçunu kabullenmek dışında hemen hemen her şeyi anlattığı konuşmanın kısa ama gerçekçi bir özetini aktardı. Sonra Steckle'ın Tarr'ın baltasıyla kabloları kopardığından bahsettiğini, kendisinin de bu işi Tarr'ın yapmış olabileceğini düşündüğünü ama Steckle'dan da şüphelendiğini anlattı. Son olarak da Steckle'ın şu an süitinde mecburi bir kont-

rol altına alınma durumunda olduğunu ve yetkililer gelip durumu aydınlatıncaya dek o şekilde kalacağını aktardı.

Landon'ın şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. "Vay canına! Austen. Kabuslar tamamen yalanmış o zaman?"

"Öyle görünüyor."

"Fenton'ı gayet güzel kandırmış, değil mi? Tüm o basın toplantıları, basın açıklamaları filan fos çıktı."

"Galiba."

"Şeytanın aklına gelmez."

"Evet."

Duraksadı, sonra başını iki yana sallayarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Havanın ne zaman açacağına bağlı. Bu arada yeri gelmişken, gerçekten, bu havada ve de zifiri karanlıkta ayak izlerini takip etmekte kararlı mısınız?"

"Ben avcıyım, Bay Gurney. Araçlara bunu kimin yaptığını bir an evvel ortaya çıkarmak istiyorum. Siz büyük bir ihtimalle bu işin sorumlusu olarak Steckle'ı görüyorsunuz. Ama ben yine de paramı Tarr'a yatırmak istiyorum. Çünkü bu onun işi gibi görünüyor. Böyle hissediyorum. Ortalığın hali. Akülerin parçalanması. Tam bir delinin işi." Duraksadı. "Ayrıca jeneratöre de bakmak istiyorum. Belki de sadece havalandırma kısmı kar dolduğu için devre dışı kalmış olabilir."

"Dikkatli olun. Elinde çok keskin bir baltayla dolaşan bir adamla burun buruna gelme ihtimaliniz var."

Landon gülümsedi. "Hayatınızda hiç alacakaranlıkta ormanın orta yerinde bir yaban domuzuyla karşılaştığınız oldu mu?"

Gurney hiçbir şey söylemeden adamın vurucu cümleyi sarf etmesini bekledi.

"İnanın bana, Barlow Tarr'la başa çıkabilirim." Yüzündeki gülümseme silinirken dönüp karanlık koridora yöneldi.

Gurney, Landon merdivenlerden resepsiyona inip, dışarıdaki kar fırtınasına doğru adım atıncaya dek kapıyı aralık tuttu.

"Çok enteresan bir adam," dedi Madeleine.

Gurney kendi süitlerindekinin benzeri balkona açılan pencereden dışarı baktı. Landon'ın el fenerinin ışığı giriş sütununun altında parıldıyordu. Sonra, büyük olasılıkla rüzgarın silmediği ayak izlerini takip ederek karanlığa doğru uzaklaşmasını izledi.

"Pekala," dedi. "Gidip işimizi bir an evvel halledelim."

Elinde feneriyle öne geçip odadan karanlık koridora adım atarak süite yöneldi. Kapıyı açtı, önce kendi sonra da Madeleine içeri girdi. İçerisi çok soğuktu.

El fenerini içeride dolaştırdı. Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu. Her ne kadar büyük abajur Steckle'ı tam olarak görmesine engel olsa da en azından adamın ellerinin bıraktığı gibi ahşap sandalyenin arkasına bağlı olduğunu görebiliyordu. Bu da Steckle'ın kaçma uğraşında en ufak bir ilerleme kaydedemediğini ortaya koyuyordu.

"Burası buz gibi," dedi Madeleine.

Gurney de içerisinin merkezi ısıtma sisteminin yarım saattir devre dışı olduğu dikkate alındığında bile beklediğinden daha soğuk olduğunu fark etmişti.

El fenerini pencerelerde gezdirdi. Hepsi kapalıydı. Balkon kapısı da. Tam o sırada soğuk havanın nereden geldiğini gördü. Balkon kapısının büyük camının kapı kolu hizasında genişçe bir delik vardı.

Biri camı kırıp içeri girmiş ya da girmeye çalışmıştı. El fenerini bir kez daha etrafta dolaştırdı.

"Steckle!" diye bağırdı.

Yanıt yoktu.

İçine doğan berbat hislerle görüş açısını kapatan abajurun yanından sandalyeye bağlı adama doğru yöneldi. Ve bir an için karşısında gördüğü manzarayı gerçekten görüp görmediğine emin olamadı.

Ama kısa bir süre içinde gördüğünün gerçek olduğunu anladı.

Korkunç bir gerçek. Hissettiği berbat duygular bir anda tüm benliği kaplarken hızla dönüp Madeleine'in bu durumu görmesine mani olmaya çalıştı ama çok geçti.

O da Gurney'in gördüğünü görmüştü. Kısmen öğürüp kısmen de inleyerek Gurney'in koluna tutundu.

Giysilerinden, sandalyedeki şişman adamın Austen Steckle olduğu kesindi.

Bu kesinliği sadece başının gövdesinden ayrılarak paramparça edilmiş hali zedeliyordu.

57. Bölüm

Gurney, Madeleine'i yan odaya dönmeye ikna etmeye çalışsa da başarılı olamadı.

Titreyerek, dudaklarını sıkarak burada, yanında kalıp, katilin içerde olmadığına emin olmak için oturma kısmını, yatak odası bölmesini, banyoyu ve balkonu kontrol edişini izledi. Hatta çok zor geldiği açıkça belli olsa da, Gurney'in parçalanmış cesedi ana hatlarıyla incelemesini de izledi.

Görüntü yıllarca cinayet masası dedektifi olarak çalışmış, sayısız cinayet vakasıyla karşılaşmış biri için bile korkunçtu.

Cep telefonunu çıkartıp, cesedin özellikle de darbelerin neden olduğu tüyler ürpertici izlerin farklı açılardan fotoğraflarını çekti. Şebeke ve internet erişimi olmasa da telefonunun bataryası henüz bitmediğinden diğer fonksiyonları kullanabiliyordu.

Cesedin etrafının, kırık balkon kapısının camının ve herhangi bir ayak izi varsa zarar vermemeye çalışarak, dışarı çıkmadan balkonun fotoğraflarını da çekti.

Steckle'da hayat belirtisi aramaya çalışmak manasızdı. Cesedin soğumaya ve katılaşmaya başlamış olması yaklaşık ölüm saatini ortaya koyuyordu. Cinayetin Gurney'in süitten kısa süreliğine ayrıldığı zaman zarfında gerçekleştiği açıkça ortadaydı.

El fenerinin yardımıyla cesedin başının kalıntılarına daha yakından baktı. Nihai kararı elbette adli tıp hekimi verecekti ama şu

an bıçak kadar keskin, güçlü bir cisimle açılan yaralara bakmakta olduğu kesindi.

Barlow Tarr'ın baltası gibi bir cisimle.

Austen Steckle'ın yanında süite getirdiği baltayla.

Ve o balta artık ortada yoktu.

Olay mahallinin korunması esası uyarınca cesedi hiç dokunmadan öylece bıraktılar. İçerideki hiçbir şeye de dokunmamaya gayret ettiler. Zaten burada gereğinden fazla kalmamaları gerektiğinin de farkındaydılar. Hemen gerekli şeyleri almaya koyuldular.

Gurney dolaplardan birinden kullanılmamış bir battaniye alıp yatağın üzerine serdi. Çantalarını, giysilerini, banyo gereçlerini, dizüstü bilgisayarını ve tableti battaniyenin üzerine koydu. Almaları gereken her şeyi aldıklarına karar verdikten sonra battaniyeyi köşelerinden katlayarak çuval haline getirip Steckle'ı götürmeyi planladıkları odaya kendileri gitmek üzere süiti terk ettiler. Gurney yaptığı şeyin olay mahallinin korunması esaslarına tam manasıyla uymadığını ama içinde bulundukları koşullar altında ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını düşünüyordu.

Gördüklerinin neden olduğu şok ve dehşet yavaş yavaş azalmaya başlarken Gurney bu kez de kendini büyük bir baskı altında hissetmeye başlamıştı. Derhal yapılması gerekenler vardı ama bu şartlar altında en ufak bir şey bile yapmak imkansız gibi duruyordu.

Elinde baltayla gezen adamın durdurulması gerekiyordu. Emniyet güçlerinin olup bitenlerden haberdar edilmesi, Hammondlar'ın uyarılması şarttı. Ama telefonlar çekmezken, gecenin karanlığında, tüm yollar kara gömülmüşken, araçların hepsi çalışamaz hale getirilmişken bunlardan hiçbirinin yapılması mümkün görünmüyordu.

Richard'la Jane'i uyarmasının şart olduğunun farkındaydı ama bunu nasıl yapacaktı? Baltalı katil elini kolunu sallayarak dolaşırken Madeleine'i burada tek başına bırakıp bir yere gide-

mezdi. Elbette ısının sıfırın altında olduğu, kar fırtınasının devam ettiği bir havada ondan kendisiyle birlikte yola koyulmasını isteyecek hali de yoktu.

Her ne kadar kabullenmek zor gelse de yapamayacaklarını düşünerek hayıflanmak yerine yapabileceklerine odaklanması gerektiğinin farkındaydı.

En azından şömine iyice tutuşmuş, oda ısınmaya başlamıştı. Lambaların gazını kontrol edince birkaç gün idare edecek durumda olduklarını gördü. Banyoya gidip hidrofor, basıncın düşmesiyle devre dışı kalmadan kovalara yedi, sekiz litre su doldurmayı başardı.

Isı kaybını önlemek için kalın perdeleri çekip, balkon ve dış koridor kapılarını kilitledi. Açılmalarını engellemek için de kapı kollarının altına sandalye arkalıklarını dayadı.

Ateşin iyice harlanması için odunları üst üste dizerken Madeleine yatağın kenarında durmuş, Gurney'in süitlerinden getirdiği içi eşyalarıyla dolu battaniyeye bakıyordu. Sonra uzanıp, Gurney'in donmuş gölden aldığı ve o esnada şahinin kuyruk tüyü olduğunu düşündüğü nesneyi aldı.

"Sen ateş edince düşen şey buydu değil mi?"

Çömeldiği yerden arkasına dönüp, "Evet," dedi. "Kuyruk tüyü sanırım."

"Kuyruktan kopmuş olabilir ama dokununca farklı geliyor."

"Anlamadım?"

"Değişik işte. Sen de bak."

Gerçekten de tüy plastik gibi sertti. Ama Gurney kuş tüyleri konusunda bilgisizdi. Diğer taraftan Madeleine bu konuda çok şey biliyordu. Walnut Crossing'de her gün buna benzer bir şey bulur, sonra da internette bulduğuyla ilgili araştırma yapardı. Çok sayıda hindi, orman horozu, karga, mavi alakarga, kardinal kuşu hatta birkaç şahin ve baykuş tüyü toplamıştı.

"Nasıl olması gerek?"

"Böyle değil. Ayrıca bir şey daha var. Gölde başıma gelenler

le ilgili. Eğer yuvası tehdit altında değilse bir şahinin bu şekilde saldırıya geçeceğini hiç sanmıyorum."

Gurney birden Barlow Tarr'ın söylediklerini hatırladı. 'Şahin adam'ın şahini serbest bıraktığını, şahini 'güneşe, aya doğru,' bıraktığını söylemişti. O sırada şahinlerin gece uçamadıklarını bildiğinden ve aya doğru ifadesinin mantıksızlığından zırvaladığını düşünmüştü.

Ama şimdi Madeleine kendisine saldıranın şahin olmayabileceğini ileri sürüyordu.

Çok zor da olsa minyatür bir drone kuşa benzetilip, kuş gibi uçacak şekilde dizayn edilebilirdi. Gizlice yürütülen çalışmalar neticesinde eğer böyle bir araç yapılabildiyse, özellikle de kimse bu tür bir cihazın varlığından haberdar değilse, söz konusu drone kullanıcısına çok büyük avantajlar sağlayabilirdi.

Madeleine kaşlarını çattı. "Grayson Gölü'nde üzerimizde dönüp duran bir şahin vardı."

"Biliyorum. Bir tane de göl boyunca uzanan küçük yolda. Ve burada. Her gün. Gölün üzerinde."

"Bizi mi izliyordu?"

"Büyük olasılıkla."

"Yani havadan izleniyoruz. Odamız dinleniyor. Araçlarımızda takip cihazları var."

"Öyle görünüyor."

"O görüntüyü... Colin'in görüntüsünü yansıtan kişi yapıyor bunu, öyle mi?"

"Sanırım."

"Tanrım. David, bunları bize kim yapıyor?"

"Burada olmamızdan fazlasıyla rahatsız olan biri. Muazzam kaynakları olan biri. Gilbert Fenton'ın emrine amade olduğu biri."

"Richard'ın dört ölümle ilgili yargılanıp cezalandırılmasını isteyen biri?"

Gurney de öyle düşünüyordu ki birden Hammond'ın dağ

evindeki yemekte söylediği tuhaf bir şeyi hatırladı. Fenton'ın, yaptıklarını itiraf etmesini her şeyden çok istediğini ve kendisine bunu yaptığı takdirde her şeyin yoluna gireceğini söylediğinden bahsetmişti.

Hammond bunu anlattığı sırada Gurney'e, Fenton'ın yarım akıllı birinin bile yalan olduğunu kolaylıkla anlayabileceği vaatlerle Hammond kadar zeki birini kandırmaya kalkması tuhaf gelmişti. Ama işin asıl tuhaf tarafıysa Hammond'ın bu konuda Fenton'ın dürüstlüğünden şüphe etmemesi, hatta suçunu kabul etmenin tüm sorunlarının çözülmesini sağlayacağına inanmasıydı.

Asıl amacın mahkum etmek değil, sadece itiraf ettirmek oluşu ne anlama geliyordu?

"David?"

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Bu ürkütücü gözetleme işinin arkasında kim var sence diye sormuştum?"

"İtiraf etmenin onlar açısından neden bu kadar önemli olduğunu bulabilirsem bu soruya yanıt verebilirim."

Madeleine anlayamamıştı.

Ona Hammond'ın yemekte söylediklerini hatırlattı. Anlatırken aklına gelen, Fenton'ın, Gurney'in çabalarının Hammond'ı boş umuda sevk ettiğine, böyle yaparak çekilen acıları artırdığına, oysa tek kurtuluşun Hammond'ın suçunu itiraf etmesi olduğuna dair öfke dolu sözlerini de ekledi.

"Yani bu yüzden senin buradan gitmeni istiyorlar. İtiraf etmesinin önündeki engel sensin."

"Bana öyle geliyor. Her şeyi anlayabilmek için bu itiraf konusunun neden bu derece önemli olduğunu bulmam şart."

Madeleine başıyla onaylayıp, bir süreliğine sustu. Gurney yanına, kanepeye oturmaya hazırlandığı sırada da içini huzursuzlukla derin derin çekti.

"Hammondlar'ı merak ediyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Onları uyarmamız gerek."

"Bunun tek yolu oraya yürümek. Ama seni burada tek başına bırakamam. Özellikle de Steckle'ın başına gelenlerden sonra."

"O zaman ben de seninle geleyim".

"Bu fırtınada?"

"Kayak kıyafetlerimiz yanımızda. Maskelerimiz de. Kar ayakkabılarımız da."

"Dışarısı karanlık."

"El fenerlerimiz var."

Madeleine'in ses tonundaki kararlılık daha fazla karşı çıkmanın zaman kaybından başka işe yaramayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Zaten on dakika sonra, tüm itirazlarına karşın resepsiyona inmişler, kar ayakkabılarını bağlıyorlardı. Kotlarının üzerine kayak pantolonlarını, süveterlerinin üzerineyse kapüşonlu montlarını giydiler. Yüzlerine kar maskelerini geçirip göl yoluna doğru yola koyuldular.

El fenerlerinin titreşen ışıklarında Gurney rüzgarın şeklini bozduğu ayak izlerini görebiliyordu. Karla kaplı yolu geçip, göle ulaştıklarında zorlukla seçilebilen ayak izlerinin yönü değişip, içinde jeneratörlerin bulunduğu binaya yöneldi. Gurney bunu görünce Landon'ın Tarr'ın peşine düşmeden önce jeneratörleri kontrol edeceğine dair söylediklerini hatırladı.

Madeleine'i az da olsa şanslarını deneyip, Landon'ın hâlâ binada, jeneratörleri onarmaya çalışıyor olabileceği ihtimalini değerlendirerek binaya uğramaya ikna etti.

Binanın çevresindeki kar birikintilerinin etrafında dolandılar. El fenerlerinin ışığında binayla arka taraftaki ormanın arasındaki iki büyük dörtgen nesne göze çarpıyordu. Biraz daha yaklaşıp havalandırma deliklerini, kalın kabloları ve yakıt tanklarını görünce jeneratörleri bulduklarını anladı. Ayrıca jeneratörlerin kara gömülmemesi için yapılmış tentenin de, devrilerek bir önceki kesintiye neden olan ağaç nedeniyle hasar gördüğünü fark etti.

Madeleine hemen yakınlarındaki ormandan gelen üzerindeki karın ağırlığına dayanamayarak kırılan dalın sesiyle irkildi.

Landon'ı göremeyip, jeneratörleri daha fazla incelemenin bir fayda sağlamayacağına karar veren Gurney el fenerini son kez etrafta dolaştırdı.

"O ne?" diye sordu Madeleine.

Gurney karısının gösterdiği yöne baktı.

İlk anda herhangi bir şey göremedi.

Sonra, iki jeneratörün arasında, yerde siyah bir nesne görür gibi oldu.

Gözlerini kısarak baktı. Eldivenli bir ele benziyordu.

"Burada kal." Daha iyi görebilmek için dikkatli adımlarla jeneratörün arkasına doğru yürümeye başladı.

Bakış açısı değiştikçe durum da giderek netleşmeye başladı.

Bu gerçekten de kar üzerinde eldivenli bir eldi. El yüzüstü yatan bedene bağlı kolun parçasıydı. Yerdeki cesedin bir kısmını kar kaplamış olsa da açıkta kalan kısımlar kimliğini ortaya koyuyordu. Özellikle de dize kadar gelen Wellington çizmeler. Şık Barbour kar montu. Ekose atkı.

Yaklaşırken ışığı atkıdan biraz daha yukarı kısma yöneltti.

Sonra birden irkildi.

Cesedin başı en az beş, altı kanlı parçaya bölünmüştü.

"O neymiş?" diye seslendi Madeleine, Gurney'e doğru yürümeye başlarken.

"Orada kal." Bu, Gurney'in refleksle, talimat yağdıran polis sesiydi. Sonra hemen daha insani bir tonlamayla ekledi. "Bunu görmesen iyi olur."

"Neyi?"

"Süitte gördüğümüzün tekrarı."

"Ah Tanrım! Kim..?"

"Anlaşılan Tarr Landon'ı Landon Tarr'ı bulmadan önce bulmayı başarmış."

Kendini parçalanmış başı daha ayrıntılı incelemeye zorladı. Göründüğü kadarıyla darbeler Steckle'dakinin aynıydı ve büyük olasılıkla aynı silahla gerçekleştirilmişti. Kar üzerinde hâlâ şek-

linde yayılarak, kırmızı buz görünümü kazanan kan tüyler ürpertici bir görünüme neden oluyordu.

El fenerini cesedin üzerinde gezdirirken yerde, bir kısmı karla kaplanmış tüfeğin namlusunu gördü. Eğilip karları temizledi. Bu el yapımı, sertleştirilmiş ceviz kerestesinden yapılmış Wetherby marka tüfekti. Kullanılmış mı diye anlamak için almaya çalıştı ama silah donup, zemine yapışmıştı.

Bu havada leş yiyen hayvanların etrafta gezinmesi pek olası görünmese de cesedin kalıntılarının adli tabibin işini kolaylaştırmak için içeri taşınması gerekirdi. Ama içinde bulundukları koşullar bunu da imkansız hale getiriyordu.

Madeleine'e döndü. "İçeri girmemiz gerek."

"Hâlâ Richard'la Jane'i uyarmadık."

Gurney başını iki yana salladı. "Bunu gördükten sonra olmaz. Onların böyle bir tehlikeyle karşılaşma ihtimallerini azaltma umuduyla aynı şeyin senin başına da gelme riskini artırmayı göze alamam. Hiçbir şey yapmadan önce güvenli bir yere sığınmalıyız."

"Güvenli bir yer..." Madeleine bu sözleri sanki tekrar ettiğinde içi daha fazla rahatlayacakmışçasına yineledi. Sonra başını sallayarak onayladı. Bir yandan da donmuş zeminde, yağan karın altında zorlukla görünen tüfeğe bakıyordu. "Sence odasında başka silah var mıdır?"

"Mümkün. Hem kendimizi savunmak hem de Tarr veya başka birinin eline geçmesine engel olmak için gidip almamız gerek."

"Başka biri derken?"

"Tarr, Landon'la Steckle'ı öldürmüş gibi duruyor ama emin olamayız. Peyton veya Peyton adına çalışan biri olabilir. Bu iki cinayeti hâlâ net olarak anlamlandırabilmiş değilim."

58. Bölüm

Landon'ın buraya getirmiş olabileceği başka silahları bulup almak dışında, Gurney adamın eşyaları arasında ölümünün nedenini anlamasına yardım edecek herhangi bir ipucu bulabilmeyi de umuyordu. Hatta bir ihtimal Steckle'ın ölümüyle de ilgili bir bulguya erişebilirdi.

Cinayetlerin zamanlaması katilin mikrofonları dinleyebildiğini ortaya koyuyordu. Bunu Steckle'ın içeride yalnız olduğunu bilerek süite gelmesi değil, aynı zamanda kısa süreliğine yan odaya geçtiği anın tespit edilmiş olması da net biçimde ortaya koyuyordu. Gurney bu derece kapsamlı bir işi gerçekten Tarr mı yapıyor diye düşünmeden edemedi.

Landon'ın eşyalarını karıştırma isteği her geçen saniye artıyordu. Bu araştırmayı yürütürken Madeleine'in odada kalmayı tercih ettiğini söylemesi Gurney'i şaşırttı.

Dışarı çıkmadan önce pencerelerle balkon kapısını son bir kez kontrol etti. Süitle bu odanın pencereleri arasında iki olumlu fark vardı. Öncelikle camlar çok daha küçüktü ve balkon kapısı camdan değil, sert ahşaptan yapılmıştı. Bu odaya zorla girmek çok daha zordu.

Beretta'nın emniyetini açarken bir yandan da on beş kurşunluk şarjörü kontrol etti. Silahı önce ayak bileğindeki kılıfa yerleştirmeyi düşünse de sonra daha kolay erişebileceğini düşünerek montunun cebine sokmaya karar verdi.

Büyük el fenerini ve tüm oda kapılarını açan anahtarı alıp karanlık koridora çıktı. Madeleine'in kapıyı arkasından iki kere kilitlediğinden emin olmak için biraz duraksadı. Sonra Landon'ın odasına yöneldi.

Kapıyı açmaya çalıştı. Tahmin ettiği gibi kilitliydi. Tüm kapıları açan anahtarı kilide yerleştirip çevirince kapı açıldı.

El fenerini içeride dolaştırdığında burasının da süitin ve şimdi kaldıkları odanın küçük bir benzeri olduğunu gördü. Aynı tür mobilyalar aynı şekilde yerleştirilmişti. Şömine taşının her iki yanına yerleştirilmiş gaz lambalarını gördü. Yerdeki odunluğun yanında bir çakmak vardı. Alıp lambaları yaktı.

Kanepeyle şömine arasındaki sehpanın üzerinde üç dizüstü bilgisayar, üç cep telefonu, bir tarayıcı ve kilitli bir metal dosya kutusu yer alıyordu. Bunlar hiç de tatildeki bir avcının eşyalarına benzemiyordu.

Yatak odası bölmesine geçti. Yatak topluydu. Dolap pahalı görünümlü giysilerle doluydu. Asılı gömlek ve ceketlerin arkasında üzerinde şifreli kilidin yer aldığı, ahşap bir silah bölmesi bulunuyordu. İlk izlenim asalet ve kalitenin her yana sinmiş olduğuydu.

Koku hariç.

İçeride çok belirgin olmasa da mide bulandırıcı bir koku vardı.

Ekşi ter kokusu gibi bir şey. Ya da çürümeye meyletmiş bir şeylerin kokusu.

Buraya gelme amacını aklından çıkarmayarak dolaptaki silah kutusunu alıp salona geri döndü. Yere koydu. Şömineden demir maşayı aldı. Tam maşayı kutunun kenarına sıkıştırıp açmaya çalışacaktı ki gözü masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara takıldı. Yanıp sönen küçük kırmızı ışık bilgisayarın kapatılmadığını sadece uyku modunda bırakıldığını gösteriyordu.

Kapağı kaldırdı. Ekran aydınlandı. Yirmiden fazla dosyayla on kadar fotoğraf ve video ikonu vardı. Hepsi alfabetik olarak sıralanmıştı.

Herhangi bir dosyayı tıklamadan önce diğer iki dizüstü bilgisayarın güç düğmelerine bastı. Birkaç saniye içinde her iki bilgisayarda kimlik ve şifre bilgisi soran ekran görüntüsü belirdi. Birkaç saniye hiçbir şey giremeden öylece bekleyince ekranlar kararda ve iki bilgisayar da tamamen kapandı. Gurney onları bir daha da açmayı başaramadı.

En azından cihazların güvenlik seviyesinin üst düzeyde olduğu ortadaydı.

Yeniden ilk bilgisayara döndü. Acaba bu bilgisayar, içerdiği dosyalar önemli olmadığı için mi diğer ikisi gibi şifreyle korunmuyor, yoksa Landon odayı bilgisayarı kapatmaya fırsat bulamayacak kadar hızla terk etmek zorunda kaldığı için mi açık kalmış diye düşündü. İkinci ihtimalin doğru olmasını umut ederek fotoğraf dosyalarını açmaya koyuldu.

İlk dokuz dosya bölgedeki yolların havadan çekilen fotoğraflarını içeriyordu. Her bir fotoğrafta bir ile üç arasında araç göze çarpıyordu. Ama tüm bu fotoğrafların ortak özelliği her birinde Gurney'in Outback'inin yer alıyor olmasıydı.

Sonraki altı fotoğrafta Outback, Kurt Gölü'nde farklı yerlerde fotoğraflanmıştı. Tesisin girişinde, dağ evine uzanan yolda, dağ evinin önünde, dağ evinden dönerken.

Bir sonraki fotoğrafı açmak üzere olduğu esnada gözüne dosyalardan birinin tarihi takıldı. Dosya o günün tarihini içeriyordu. Açtı. Bu bir ses dosyasıydı. Hemen PLAY sekmesini tıkladı. Bu Steckle'la süitte, adamın itirafta bulunduğu konuşmanın kaydıydı. Kendi suçluluğunu ortaya koyan, Brightwater'da bulunduğunu kabul ettiği, Wenzel, Pardosa ve Balzac'ı daha önceden tanıdığını ispatlayan konuşmanın kaydı.

Ekrandaki diğer dosyalara dönüp her birini açmaya koyuldu. Havadan çekilmiş üç videonun Grayson Gölü'nde kaydedildiğini gördü. Madeleine'le birlikte arabadan inerken, sonra harabeye dönmüş eve doğru yürürlerken, göl kenarında dururlarken kayda alınmışlardı.

Bir sonraki videonun hareketli bir kamerayla çekildiği belliydi. Bu kayıtta Madeleine, Kurt Gölü'nün ortasında dehşet içinde koşuyordu. Ekranın köşesinde Gurney yer alıyordu. Tabancasını kameraya doğrultmuştu.

Son dosyadaysa yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bakan genç bir adamın photoshopla değiştirilmiş fotoğrafları yer alıyordu. Genç adamın bir kaşının altında yara izi vardı. Üzerinde de deri bir ceket. Art arda sıralanmış fotoğraflara bakınca birincisinin okul yıllığından alındığı, sonrasında fotoğraf işleme yazılımıyla yavaş yavaş boğulmuş ceset görünümüne sokulduğu ortaya çıkıyordu.

Bu son bulgusu Gurney'in öfkeyle dişlerini sıkmasına neden oldu.

Bu bulgu Norris Landon'ın gelişmiş izleme cihazlarının ve Madeleine'in psikolojisini altüst eden girişimin sorumlusu olduğunu ortaya koyuyordu. Keşke ölmemiş olsaydı diye düşündü. O zaman onu kendi elleriyle öldürme zevkini yaşayabilirdi.

Belki de bunu baltayı kullanarak yapardı.

Landon'ın yaptıklarını anlamanın neden olduğu korkunç öfke yavaş yavaş dinerken daha net düşünebilmeye başladı. Şimdi aklına çok daha karmaşık bir düşünce takılmıştı. Landon'ın tüm bu olup bitenlerdeki rolünü merak ediyordu.

Onun bu oyundaki diğer oyuncularla ilişkisi neydi? Steckle'la? Fenton'la? Hammond'la? Ölen dört adamla?

Ve niye böyle bir oyun oynamışlardı?

Sonra dikkati yanıt bekleyen çok daha acil bir soruya yöneldi. Bu koku da neyin nesiydi böyle?

Odada dolaşırken tesise geldikleri andan beri hissetmeye başladığı klostrofobinin giderek etkisini arttırmaya başladığını fark ediyordu.

Başlangıçta bu hisse bölgenin ıssızlığı, kasvetli dağların görünüşü, berbat hava koşulları, sınırlı iletişim olanakları, yetersiz aydınlatmayla karanlık koridorlar neden olmuştu.

Şimdiyse kapalı alanda olma rahatsızlığı, kendi süitinin küçük bir benzerinde olmanın neden olduğu tuhaf hisle katlanmıştı. Sanki başka bir yerde değilmiş de bulunduğu süit küçülmüş gibi geliyordu.

Kokunun kaynağını tespit etmek zor gibiydi. Sanki her yandan aynı koku geliyordu. Dolabı, komodinin çekmecelerini, yatağı, sandalyeleri, kanepeyi, masaların altlarını, barı, banyoyu, duş teknesini hatta yerleri, duvarları, pencereleri kontrol etti.

Odadaki üçüncü turunda bu kez yatağın, koltukların, kanepenin, sehpanın ve kilimlerin altına baktı.

Tüm çabalarına karşın kokunun kaynağını bulamayınca, bu kez dikkatini bunun neyin kokusu olduğunu tespit etmeye yöneltti. Kekremsi, çürümeye yüz *tutmuş... çok da yabancı gelmeyen* bir kokuydu. Sanki dilinin ucuna kadar gelmiş ama tam olarak ne olduğunu bir türlü hatırlayamadığı bir sözcük gibi. Sonunda kokuyu düşünmemeye çalışarak yeniden Landon'ın bilgisayarlarının karşısına oturdu ve erişebildiği fotoğraf ve video arşivini incelemeyi kaldığı yerden sürdürmeye koyuldu.

Kullanılan cihazlar ve yarattıkları korkutucu etki Landon'ın Fenton ve Wigg'in bahsettikleri gizli bir 'ulusal güvenlik' örgütünün temsilcisi de olabileceğini ortaya koyuyordu. Eğer öyleyse, Fenton'ın olaya bakışının bu biçimde şekillenmesinin ve Hammond'ın itirafının çok önemli olduğuna şartlanmasının arkasındaki güç de oydu.

Bu Gurney'e CIA itirafçısı, Sylvan Marschalk'la ilgili *New York Times*'ta yayınlanan haberi hatırlattı. İtirafçı, teşkilatın içindeki gizli bir grubun hipnozla intihara neden olma yöntemleri üzerine çalışmalar yürüttüklerini iddia etmişti. Ve sonrasında Marschalk'ın çok kısa bir süre içinde feci şekilde can vermesi, tüyler ürpertici iddialarının inandırıcılık kazanmasına neden olmuştu.

Sonra Gurney başka ayrıntıları düşünmeye koyuldu. Richard, Kurt Gölü Tesisi'nde iki yıldır çalışıyordu. Landon da iki yıldan

beri buraya geliyordu. Richard hipnoz terapilerinin sınırlarıyla ilgili makaleler yayınlamıştı. Kara büyünün neden olduğu ölümcül psikolojik durumla ilgili araştırmalar yapmıştı. Jane, Richard'ın birkaç kez planı ve amacı açıkça anlaşılmayan birtakım çalışmalar yaptığından bahsetmişti.

Tüm bu küçük noktalar tek başlarına bir şey ifade etmeseler de, birleştirildiklerinde Richard'ın, yürüttüğü çalışmalarla Sylvan Marschalk'ın ifşa etmeye çalıştığı gizli gruba benzer bir yapılaşmanın radarına girmiş olabileceği ortaya çıkıyordu. Bu durumda Landon'ın bu senaryodaki görevi de bu grup adına saha çalışması yürüterek, Richard'ın 'çığır açıcı' hipnoz araştırmalarını bir taraftan izleyip, onu kendi amaçları doğrultusunda çalışmaya mecbur kılmak olarak şekilleniyordu.

Gurney, Landon'ın kanepesinde oturmuş tüm olasılıkları ardı ardına düşünüp, yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, olayın bütünüyle farklı iki amacın üzerinde inşa edildiğini görmeye başladı. Birincisi Steckle'ın Gall servetine, diğeriyse hükümetin Richard Hammond'a olan ilgisiydi.

Bu temel noktalar belki de Austen Steckle, Hammond'ın dört intiharın sorumlusuymuş gibi görünmesi için uğraşmamış, Norris Landon da buna inanmakta bu derece istekli davranmamış olsaydı hiçbir zaman çakışmayacaktı.

Gurney artık Steckle'ın neyi neden yaptığını tamamen anladığına emindi. Üstelik de son ana dek hayranlık uyandıracak derecede zekice ve ustalıkla hareket etmişti. Ama Landon tarafından temsil edilen hükümetin gölgeler arasındaki gücünün olaya ve de özellikle olayın ölümcül kabuslarla ilgili kısmına bu derece yoğun ilgi göstereceğini öngörememişti. Ve bu ilginin soruşturmayı nasıl etkileyeceğini de.

Kanepede karşısındaki sehpaya, bilgisayarlara bakarken birden başka bir şeyi daha fark etti. Koku odanın bu kısmında sanki daha yoğun gibiydi.

Ayağa kalkıp yastıkları kaldırdı. Her birini teker teker incele-

meye koyulduğu sırada arkasından yüksek bir yerden damlayan su sesine benzer bir ses işitti. Şömineye doğru döndü.

Fenerin ışığını şöminenin kararmış kısmında, oradan odunların devrilmemesi için monte edilmiş demir parmaklığın üzerinde dolaştırdı. Demir parmaklıkların üzerinde koyu renkli bir parıltı var gibiydi. Daha dikkatle bakmak için yaklaşıp eğildiği sırada aynı noktaya bir damla daha düştü.

Bacada sızıntı olmalı diye düşündü. Ya da eriyen buzların suyu damlıyordu.

Ama son bir kez daha dikkatli bakmak için el fenerinin ışığını iyice yaklaştırınca demirlerin üzerindeki sıvının kırmızı olduğunu gördü. İşaret parmağıyla hafifçe dokundu.

Bu yapışkan sıvı kesinlikle kandı.

Dizleri üzerine çöküp, hiç istemese de el fenerini yukarı, bacaya doğru tuttu.

İlk anda gördüğü şeyin ne olduğunu algılamakta zorlandı. Üzeri kanla kaplı, dağılıp karmakarışık olmuş saçlara bakıyordu.

Dehşetle aklından bir insan kafasına tersten baktığı düşüncesi geçti. Bu da ya birinin kafası kopartılıp buraya asılmış ya da hiç olası görünmese de birinin bacaya tersten asılmış olduğunu düşündürtüyordu.

Ama bunun yapılması mümkün değildi.

Daha iyi görmek için eğilirken kokunun dayanılmazlığı da katlanmıştı.

Gönülsüzce de olsa görüş açısını genişletmek için yere uzanıp, el fenerini yukarı, kanlı kalıntıya doğru çevirdi.

Baktığı şey sanki insan kafasından biraz daha büyüktü. Belki de bir hayvandı. Eğer öyleyse bir hayli büyük bir hayvan olmalıydı. Kafa kısmındaki kıllar gri renkteydi.

Kurt leşine bakıyor olabilir miydi?

Sonuçta bu olayın neredeyse her anında kurtlara ilişkin bir hikaye vardı.

Odunların yerleştirildiği raftan aldığı maşayla uzanıp baş kısmından sıkıca kavrayıp aşağı doğru çekmeye başladı.

Ucundan çektiği şey sanki birden canlanmışçasına şöminenin külleri içine yığıldı. Gurney dikkatle bakınca bunların pislik içinde bir kürk şapka, lekeli kanvas mont, bir çift yırtık deri çizme olduklarını gördü. Maşayla küller içindeki şapkayı alıp incelemeye koyuldu. Şapkanın arka tarafı bütünüyle kan içindeydi.

Sonra montla çizmeleri aldı.

Bu giysilerin Barlow Tarr'a ait olduklarına emin olması için çok da süre geçmesine gerek kalmamıştı.

İyi de bunlar neden Norris Landon'ın şöminesine saklanmıştı ki?

Ve de Tarr neredeydi?

Yoksa o da mı öldürülmüştü?

Giysilerin üzerindeki kan miktarı bunun gerçekleşmiş olma ihtimalini artırıyordu.

Ama onu kim öldürmüş olabilirdi?

Gurney, Madeleine'e yaptığı yorumu hatırladı: *Anlaşılan Tarr Landon'ı Landon Tarr'ı bulmadan önce bulmayı başarmış.*

Belki de tam tersi olmuştu.

Belki de jeneratörlerin yanındaki kanlı manzara göründüğünden farklıydı.

Yeni senaryoyu kafasında geliştirmeye çalışırken birden Madeleine'in güvende olmayabileceğine dair müthiş bir korkuya kapıldı. O sırada arkasından çok küçük bir tıkırtı gelir gibi oldu. Belli belirsiz bir kapı gıcırtısı. Gurney hızla süitin kapısına doğru döndü.

Kısmen koridorun karanlığında kısmen de içerideki gaz lambalarının loş ışığında kalmış Norris Landon'ın yüzünü seçmek bir hayli zordu.

Kapının eşiğinden içeri bir adım attı. Elinde bir hayli gösterişli, düşük kalibreli, namlu ucuna minyatür bir susturucunun monte edildiği, yakın mesafe suikast silahı olarak kullanılan,

hafif, sessiz, gizlenmesi kolay bir tabanca vardı. Bakışlarını Gurney'den sehpanın üzerindeki açık dizüstü bilgisayara, oradan yerdeki kanlı çakal kürkünden yapılmış şapkaya yöneltip yeniden Gurney'e baktı.

Gözleri öfke doluydu.

Gurney'se ona müthiş bir soğukkanlı bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Hayatını kurtarmak için ne yapması gerektiğine karar vermeden önce hızlıca bir durum değerlendirmesi yapmak zorundaydı.

Landon atıldı. "İdeal bir dünyada seni özel mülke tecavüz etmekten derhal infaz edebilirdim."

"Dört cinayeti çözüp masum bir adamı koruduğum için mi?"

Landon'ın yüzü hissettiği müthiş öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Lanet olsun, Gurney. Başıma ne işler açtığının farkında bile değilsin. Neden olduğun yıkımı düzeltmeye çabalıyorum. Oysa senin hiçbir şeyden haberin bile yok. İnan şu kaçık Tarr'dan bile kötü durumdasın."

"Bana senin şu projektörünü veren kaçıktan mı bahsediyorsun?"

Landon duraksayıp Gurney'i uzun uzun ne demek istediğini anlamaya çalışan bakışlarla süzdü. "Tarr gibileri sadece elbiseye bulaşan toz gibidir. Ama asıl senin gibiler sorun yaratırlar."

Gurney bir an için sağ ayak bileğine bakıyormuş gibi yaptı. Ardından bu hareketini saklamak istiyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı ve başka yana baktı. Karşısındakinin sağ bileğinde tabanca olduğunu zannetmesini istiyordu.

Oysa Beretta, Gurney'in montunun cebindeydi ve bunu Landon'ın fark etmesi kesinlikle işine gelmezdi. Göz ucuyla bakışının aslında fark edilmesini istemediği bir hareketmiş gibi algılanmış olmasını umuyordu. Çok hassas bir oyundaydılar.

"Benim gibi insanlar derken ne demek istedin?"

"At gözlüklü insanlar," dedi Landon. "Büyük resmi, yaşadığımız gerçek dünyayı görmeyi kabul etmeyen insanlar."

Fenton'ın sözlerinin yankısı diye düşündü Gurney. Ya da Fenton'ın söyledikleri Landon'unkilerin yankısıydı.

"Bu bir savaş, Gurney. Tüm zamanların en büyük ve en ölümcül savaşı. Karşımızda bizi öldürmeyi, yok etmeyi nihai hedef haline getirmiş korkunç kararlı bir düşman var. Düşmana karşı elimizden geleni ardımıza koymamamız gerekiyor."

"TGİ gibi mi?" Gurney bunu söylerken sağ ayak bileğini çok hafifçe öne doğru uzattı. Bu hareketinin CIA'in intihar araştırma programının kısaltmasını söylediği anda şaşıran Landon'ın dikkatini çektiğini fark etti.

Landon namluyu Gurney'in göğsüne doğrulttu. "Otur."

"Nereye?"

"Yere. Tam karşıma. Sehpanın yanına. Ellerin belinden yukarıda olsun. İyice yukarıda. Kapalı alanda silah kullanmaktan nefret ederim. Kulak çınlamasına neden oluyor."

Gurney istenileni yaptı.

"Şimdi ayaklarını iyice öne doğru uzat."

Gurney yine istenileni yaptı. Böylece ayak bileğindeki tabanca kılıfının da bir kısmı görünür oldu. Landon'ın orada olduğunu düşündüğü tabancayı almak için yanına gelmesini bekledi. Ama bunun yerine Landon bacaklarını ağır sehpanın altından geçirmesini, sonra da ellerini sehpanın üzerine koymasını istedi. Gurney denileni yaparken bunun bileğindeki tabancaya erişmesini engellemenin son derece etkin bir yolu olduğunu fark etmişti.

Landon sonunda rahatlayarak az önce şaşırmasına neden olan konuya döndü. "Ne demiştin demin?"

"TGİ. Transla Güdülenmiş İntihar. Sylvan Marschalk'ın basına sızdırdığı program. Bu yüzden öldürüldü zaten."

Landon, Gurney'e küçümser gözlerle bakıp, "Şu uyuşturucu müptelası mı senin kahramanın?" diye sordu.

"Onunla hiç karşılaşmadım."

"Ama ölümünün dünya için büyük kayıp olduğunu düşünü-

yorsun, değil mi? Bak ben sana gerçekleri anlatayım. Sylvan Marschalk denilen küçük pislik binlerce Amerikalının hayatını kurtarabilecek bir programa zarar vermeye kalkmasının bedelini canıyla ödedi. Bu savaşta savunmamızı zedelemeye kalkanlara karşı asla göz açtırılmayacaktır. Bunun altını bir kez daha çiziyorum. Savaştayız."

"Peki, Barlow Tarr da düşman mı?"

"Tarr sadece hedef saptırmak için kullanılan bir piyon."

"Peki ya karım? O düşman mı?"

"Sen ve karın yanlış tarafı desteklemeyi seçtiniz."

"Richard Hammond'ın suçunu itiraf etmesini engelleyerek mi?"

"Ülkenizle, olası stratejik değeri olan bir şahıs arasında kalıp tercih yaptınız. Üstelik bu konuda ikaz edilmiş olmanıza rağmen. Hem de defalarca."

"Sanırım Hammond'ın olası stratejik değeri, senin ve dostlarının, uğruna cinayet işlemekten kaçınmayacağınız, intihar isteği uyandırma tekniği geliştirmiş olduğuna dair inancınızdan kaynaklanıyor."

Landon hiçbir şey söylemedi. Duygudan uzak, anlamsız bir yüzle bakıyordu.

"Kısacası Hammond'ın hipnoz seansına katılan ve sonrasında kendilerini öldürme isteği duymalarına yol açan kabuslardan söz eden, kısa bir süre sonra da gerçekten intihar eden birinden bahsedildiğini hatta bunun bir değil dört kez tekrar edildiğini öğrenince TGİ'nin tüm sorunlarının çözüldüğünü sandınız. Şimdi sadece Hammond'ın bunu nasıl yaptığını size açıklamasına ihtiyacınız kaldığını düşünüyordunuz. Onun suçunu itiraf edip etmemesi umurunuzda bile değildi. Yalnızca itiraf ederken bu işi nasıl yaptığını size açıklamasını istiyordunuz. Ama ne yazık ki onun itiraf edeceği hiçbir şey yoktu. Ne yazık ki çok ama çok yanılmıştınız. Ve neden olduğunuz bu pisliği temizlemek de sana düşmüştü. Çünkü inanılmaz bir hata yaptığının teşkilatta duyul-

ması halinde itibarının ayaklar altına alınacağını, alay konusu olacağını gayet iyi biliyordun."

Gurney bu konuşmayı sakin, kendine güvenli, neredeyse bıkkın bir ses tonuyla yapmıştı. Öfkelendirmekle kararsızlık tohumları ekme arasında çok tehlikeli ve hassas bir çizgi olduğunu biliyordu. Ama bu hassas çizgiler de oyunun bir parçasıydı zaten.

Landon'ın yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Gurney fazla düşünmeden konuşmaya başladı. "Söz alay konusu olmaktan açılmışken hemen ekleyeyim, elimde görmek isteyebileceğini sandığım bazı fotoğraflar var."

Madeleine'in sözlerini hatırladı. *Kapıyı biraz aralık bırak yeter.*

"Nerede o fotoğraflar?"

"USB bellekte."

"Nerede?"

"Cebimde."

Gurney oturduğu pozisyonda, sehpanın altında kalan montunun sağ cebini işaret etti.

Landon onu kararsız bakışlarla bir süre süzdü.

"Çıkartıp sana atayım mı?" diye sordu Gurney. "Yoksa gelip kendin mi almak istersin?"

Landon duraksadı. Sonra namluyu Gurney'in boğazına nişanlayıp bir adım daha yaklaştı. "Cebinden yavaşça çıkar. ÇOK YAVAŞÇA."

Gurney mümkün olduğunca gergin ve savunmasız görünmeye çalışarak elini montunun cebine soktu.

Tek bir hareketle Beretta'yı kavradı ve cebinden çıkarmadan Landon'a yöneltip ardı ardına tetiğe basmaya başladı.

Hangi kurşunun ona isabet etiğini neresinden yaralandığını anlayamasa da, Landon acıyla adeta uluyarak gerisin geriye, koridora doğru sendeledi. Bu esnada Gurney de ayaklarını sehpanın altından çıkartıp ayağa kalkmıştı. Bir elinde Beretta diğerindeyse el feneriyle dışarı fırladı. Karanlık koridor sessizdi. Işığı koridorda dolaştırdı ama Landon'dan iz yoktu.

Kolay hedef haline gelmemek için el fenerini kapatıp, tutuna tutuna kendi oda kapısına kadar geldi. Anahtarla kapıyı açıp, içeri girdi.

Girdiği anda gaz lambasının solgun ışığında Madeleine'i, elinde şömine demiriyle atışı karşılamaya hazırlanan bir beyzbol oyuncusu pozisyonunda beklediğini gördü. En az beş saniye kadar hiç kıpırdamadan bekleyen Madeleine sonunda derin bir nefes alıp rahatlayarak demiri indirdi.

Ona hızlıca olanları anlatıp yeniden Landon'ın odasına dönerek onun bilgisayarlarını, telefonlarını ve silah kutusunu aldı.

Beretta'nın şarjörünü yeniden doldurup, kapılarının arkasındaki engeli sağlamlaştırdıktan sonra ateşi canlandırdı.

Rüzgar şimdi daha da sert esiyordu. Anlaşılan fırtına en şiddetli noktasına ulaşmıştı. Ve artık şafak sökene dek yapacakları hiçbir şey yoktu.

59. Bölüm

Gurney'in uyuması imkansızdı. Endişelenecek, düşünülecek, üzerinde plan yapılacak çok şey vardı.

Bir yanıyla, teorik olarak olay sonuçlanmıştı. En karmaşık sorular yanıt bulmuş, en önemli sahtekarlıklar açığa çıkmıştı. Kısacası yapboz çözülmüştü. Ama neden olduğu korkunç sorunlar hâlâ devam ediyordu.

Bürokrasi ve mesleki zorunluluklar bu sorunları daha da büyütmeye meyilli olacaklardı. Gizli güçler Norris Landon'la bağlantılarının anlaşılmasıyla ortaya çıkacak gerçeklerin üzerlerinin örtülmesi için, ellerinden geleni artlarına koymayacaklardı. Eğer bu güçler gerçekten de CIA üyesiyseler en iyimser yaklaşım da bu olacaktı. Suç Araştırma Bürosu'nun da olayı yeniden araştırmaya kalkarak ilk yaklaşımın saçmalığını ortaya koymak gibi bir niyet sergilemeyeceği de tahmin edilebilirdi.

Duygusal bakış açısıyla da en azından durum kontrol altına alınmıştı.

Üzerlerinde kayak kıyafetleriyle, kanepede birbirlerine sarılarak huzursuz bir gece geçirdiler. Eski binadan gelen gıcırtı sesleri Gurney'in hep tetikte olmasına neden olurken Landon'ın durumunu, nerede olduğunu ve bundan sonraki niyetini düşünmeden de edemiyordu.

Aslında aynı anda sayısız şeyi birden düşünüyordu. Colin

Bantry'nin Madeleine'in hayatındaki yerini, karısının gördüklerinin yarattığı şoktan kurtulma becerisini, Austen Steckle'ın açgözlülüğü ve acımasızlığını, Gall ailesinin tuhaf geçmişini, Amerika'yı sevdiklerini ileri sürüp, etrafın hayali Amerikan düşmanlarıyla dolu olduğuna kendilerini inandıran sözde vatanseverleri düşünüp durdu.

Aklına sık sık gelen bir düşünce şimdi yeniden ön plana çıkmıştı:

Tanrı bizi kurtarıcılarımızdan korusun.

Zaman zaman kalkıp ateşe odun attı. Bazen Madeleine pozisyonunu değiştirip yoga oturuşuna geçiyordu.

Konuşacak, tartışacak bu kadar çok şey olmasına rağmen neredeyse hiç konuşmamaları tuhaftı.

Günün ilk ışıkları yüzünü göstermeye başladığı sırada ikisinin de içi geçmişti.

Çok kısa bir süre sonra aşağıdan gelen motor sesiyle uyandılar.

İlk anda kaynağını tespit edemediği sesin tesisin dışından geldiğini fark etti. Kar botlarını giyip balkon kapısının kolunun altına sıkıştırdığı sandalyeyi kenara çekerek buz gibi rüzgarın esmeyi sürdürdüğü balkona çıktı.

Ses giderek artıyordu. Sonunda sesin göl yolundan dönüp tesise doğru yaklaşan büyük, sarı bir araçtan geldiğini tespit etti. Aracın önünde en az üç metre genişliği bir buçuk metre boyuyla şimdiye dek gördüğü en büyük kar küreme cihazı vardı. Hızla dönen keskin pervane buzları parçalayıp, kar yığınlarını yolun diğer tarafına adeta tozu dumana katarak atıyordu. Hatta içeride karın bu şekilde büyük bir güçle adeta pudra yığını gibi atılmasını sağlayan, ilkinden daha da hızlı dönen ikinci bir pervane daha olmalıydı.

Pervanelerin topladığı kar yığını rüzgarın aksi istikametine yönlendirilmiş, yaklaşık on iki on üç metre yükseklikteki bir borudan ormana doğru adeta püskürtülüyordu. Fırtına hâlâ gücünü kaybetmemişti. Karla kaplı yol göl tarafına doğru göz alabildi-

ğince uzanıyordu. Adeta kükreme sesleri çıkartan makine tesisin önündeki açıklığa kadar geldi.

Gurney izlemeyi sürdürürken kar küreme aracı dönüp, biriken karları kolayca temizleyerek Gall Malikanesi'yle dağ evinin bulunduğu yola doğru yöneldi.

Madeleine de balkona çıktı. "Onu durdurup durumu polise bildirmesini söylememiz gerekmez mi?"

"Gall Malikanesi çıkmaz yolun sonunda. Gittiği yoldan geri dönmek zorunda. O zaman durdururuz."

Doğudaki tepeler üzerinde açmaya başlayan gökyüzüne baktı. "Tanrı'ya şükür kar dindi. Ama burası hâlâ buz gibi. İçeri girelim mi?"

"Haklısın."

İçeri girip kapıyı kapattılar. Dışarıyı pencereden seyretmeye koyuldular.

Madeleine usulca gülümsedi. "Bugün hava açık olacak gibi."

"Doğru."

"Ne düşünüyorsun?"

"Belediye aracının özel bir mülke ait yolu açmaya çalışması bana biraz tuhaf geldi."

Madeleine ona bakarak, "Buna sevinmemiz gerekmez mi?" dedi.

"Sen sevin. İşin endişe etme tarafını da bana bırak."

"Endişelenmek sanırım senin için normal bir iş halini aldı." Duraksadı. "Sanırım burayı terk etmeye hazırım artık. Ya sen?"

"Ben de. Ama polise burada olanlarla ilgili ne anlatacağımız hakkında konuşmamız gerek. Sonra gidebiliriz."

Madeleine tedirgin bir tavırla aşağı baktı. "Bence aşağı in. Kar küreme makinesini kaçıracaksın yoksa."

"Arkamdan kapıyı kilitle."

Landon'a savunmasız yakalanmamak için önlem olarak cebindeki Beretta'yı eline alıp, mermiyi silahın ağzına sürdü.

Aşağı indi, atkısını içe işleyen soğuktan korunmak için boynuna dolayıp, ana kapının yanında beklemeye koyuldu. Birkaç da-

kika içinde dev makine göründü. Ancak araç Gurney'i şaşırtarak yoldan çıkıp tesise doğru saptı. Pervaneler kapandı. Araç yavaşladı ve tam giriş sütununun altında durdu. Büyük dizel motor da kısa bir süre gürültüyle çalıştıktan sonra bütünüyle sessizliğe gömüldü.

Yüksek kontrol kabinindeki operatör araçtan atladı. Gözleri hariç tüm yüzünü kaplayan başındaki yün şapkayla kalın atkıyı aynı anda çıkardı.

"Tanrım, ne soğuk! Bu manyaklar burada nasıl yaşıyor?"

"Jack?"

"Bilemedin. Ben senin iyilik perinim."

Gurney kamyonu göstererek, "Nereden... Nasıl... Kimden...?" diye sordu.

"Ödünç aldım. Buraya başka türlü gelemezdim ki. Adirondack'mış. Yok ya! Burası bildiğin Sibirya!"

"Bu koca şeyi ödünç mü aldın?"

"Yani kısmen ödünç aldım. Kısmen zorla. Bilirsin, polisin acil müdahale etmesi gereken bir durum var filan işte."

"Ama sen polis değilsin ki!"

"O kadar da didikleme. Senin elinde tabanca olmasının özel bir nedeni var mı?"

"Uzun hikaye. Kısa yoldan anlatayım. Austen Steckle öldü. Barlow Tarr öldü. Bir CIA ajanını vurdum. Ölmüş olabilir. Olmayabilir de."

Gurney, Hardwick'e Steckle'ın Gall servetine sahip olmak için yaptığı sahtekarlığı ve ölümcül kabuslar yalanının, Landon'ın içinde bulunduğu zihin kontrolüne yoğunlaşmış aşırı hırslı grubun amacıyla çakışmasından bahsetti.

"Kısacası Landon'ın kariyerinin sona ermesine neden olacak hatasının ortaya çıkmaması için kanıtları ortadan kaldırmaya çalıştığını tespit ettin, öyle mi?"

"Aşağı yukarı."

"Ama karşısına seninle Madeleine çıktı."

"Öyle görünüyor."

"Vay canına! Hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zor. Steckle mı Landon mı?"

Gurney bir an bile duraksamadan cevabı yapıştırdı. "Landon."

"Neden?"

"Steckle kötü biriydi. Landon'sa melek olduğunu düşünen bir şeytan. Kendilerinin melek olduğunu düşünenler her zaman en kötülerdir."

"Doğru söylüyorsun galiba."

"Peki, sende bana verilecek hangi ilginç haberler var?"

"Steckle öldüğüne göre artık çok da fazla bir önemi yok aslında. Ama Esti, Steckle'ın Alfonz Volk olarak sürdüğü hayatını biraz daha ayrıntılı araştırdı. Bu arada Sloven dilinde Volk ne demek olabilir sence?"

Gurney gülümsedi. Bu işe yarayamayacak kadar geç öğrendikleri bir bilgiydi. Ama en azından şüpheleri tamamen ortadan kaldırmaya yaramıştı. "Kurt?"

"Kesinlikle. Şimdi testislerim buz küpüne dönüşmeden içeri geçelim mi?"

Tek kapılı, penceresiz olduğu ve resepsiyonu doğrudan gördüğü için Şömine Odası oturup bir sonraki adımı konuşmak için en uygun yerdi. Hardwick ateşi yakmaya koyulurken Gurney de Madeleine'i kontrol etmek üzere üst kata yöneldi.

Karısını üzerinde kot pantolonu ve süveteriyle küvetin yanında dişlerini fırçalarken buldu. Madeleine onu görünce duraksayıp, tuhaf bir gülümsemeyle, "Sadece normale dönmeye çalışıyorum," dedi.

Gurney de ona Hardwick'in canavar kar küreme makinesiyle geldiğinden ve Esti Moreno'nun, Steckle'ın Brightwater'la ilişkisini tespit edişinden bahsetti.

Her iki haber de onu hiç şaşırtmamış gibiydi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Öncelikle Landon'ı bulmalı, Hammondlar'la Peyton'ın

durumunu kontrol etmeli, jeneratörlerin durumuna bakmalıyız. Sonra bölge şerifiyle ve Suç Araştırma Bürosu'yla görüşmemiz gerekecek. Sonrasında da yapılması gereken o kadar çok iş olacak ki. Ama bunların hiçbirini biz yapmayacağız elbette."

Madeleine gülümseyip başıyla onayladı. "Sen yaptın."

"Neyi yaptım?"

"Richard'ı kurtardın."

Gurney, Richard'ı kurtarmanın hedefi olmadığını tekrarlamanın gereksizliğini biliyordu. Tabii bir de adamın hâlâ hayatta olup olmadığını bilememenin neden olduğu belirsizlik vardı.

"Şimdilik gidip Jack'le hangimiz, neyi yapacağız, konuşmamız gerek."

Birlikte karanlık koridordan artık resepsiyon kısmındaki pencerelerden ve cam panelli kapıdan gelen gün ışığıyla aydınlanan ana merdivene doğru yürüdüler. Basamakları inmeye başladıkları sırada Gurney, Şömine Odası'ndan gelen sesler duydu.

"Richard'la Jane'in sesi gibi," dedi Madeleine yüzünde rahatladığını ortaya koyan gülümseyişiyle.

Hammondlar hayattaydı ve gayet iyilerdi. Jane, Hardwick'le yoğun bir muhabbete gömülmüştü. Richard'sa kenarda oturmuş, dinliyordu.

Jane, Madeleine'le birlikte içeri giren Gurney'i görünce konuşmasını kesip umut dolu bakışlarını ona yöneltti. "Bu doğru mu? Gerçekten her şey bitti mi?"

"Yalnızca Richard aleyhine açılacak bir davadan bahsedecek olursak, evet bitti. Sonuçta onun da karmaşık bir sahtekarlığın beşinci kurbanı olduğu ortaya çıktı. Sonuçta hipnozla bağlantılı intihar diye bir şey yok. Ölümlerin hepsi cinayetti. Çok karmaşık bir suç belki ama amaç çok açık. Açgözlülük ve kontrol etme hırsı."

Onu ve Richard'ı bir nebze daha rahatlatmak maksadıyla kısa bir süre önce Hardwick'e aktardığı gelişmelerin özetini onlarla da paylaştı.

Jane'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Tanrım! Hiçbir şey bilmiyormuşuz. Hem de hiç. Kar küreme aracı dağ evine kadar gelince arabayı kullanabileceğimizi fark ettik. Sonrasında da durumunuzu kontrol etmek ve Austen'a jeneratörlerin ne halde olduğunu sormak için buraya gelmeye karar verdik. İçeri girdiğimizde Jack'le karşılaştık. Ve işte hepimiz buradayız."

Richard ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkürler, David." Sadece bu kadar konuşmuştu. Ama ses tonundaki içtenlik daha fazlasını söylemesine gerek olmadığını net biçimde ortaya koyuyordu.

Jane mutlulukla başını salladı. "Teşekkürler. Çok teşekkürler." Gelip Gurney'e sımsıkı sarıldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sonra dönüp Hardwick'e sarıldı. "İkinize de çok teşekkür ederim. Hayatımızı kurtardınız."

Hardwick konuşmanın yönünü daha az duygusal konulara çevirmeyi arzuluyordu. "Eğer eyalet polisi ya da şahsen Fenton aleyhine dava açmak gibi bir niyetiniz varsa..."

Richard sözünü kesti. "Hayır. Bu işin burada bitmesi benim için yeterli. Anlattıklarımız zaten Fenton'ın iddialarının tamamen çürüdüğünü ortaya koyuyor. Bu konu burada kapansın yeter."

Daha cümlesini bitirmemişti ki tesisin açılan kapısından içeri Fenton'la üniformalı bir polis memuru girdi. Polis memuru kapının girişini tutarken Fenton hızlı adımlarla Şömine Odası'na yöneldi. Tam kapının eşiğinde durdu.

İçeridekilerin yüzlerine teker teker baktıktan sonra bakışlarını Hardwick'in yüzünde sabitledi. "Vay canına. Eski dostum Jack'in çok önemli bir soruşturmamı berbat etmeye çalıştığına dair hiç de hoş olmayan söylentiler duymuştum. Sonra bu sabah Otoyol Polisi birinin Suç Araştırma Bürosu adına en büyük kar küreme araçlarına el koyduğunu bildirdi. Ben de bu konuyu ben araştırmalıyım diye düşündüm. Sonra da bakın çalıntı aracı nerede buldum. Bunu söylediğime üzgünüm ama buradaki herkes bu suça iştirak etmiş olabilir gibi görünüyor."

Yüzünde yine o alaycı, sadist gülümseme belirdi. "Bu çok

ciddi bir suç. Ne yazık ki geçmişteki dostluğumuzun görevimi yerine getirmeme engel olmasına izin veremem."

Hardwick gülümsedi. Sonra içtenlikle konuşmaya başladı. "Biliyorsun, Gil, hiçbir zaman çok akıllı değildin. Ama şimdi aptallık rekorunu çok geliştirdin. İnan bana."

Büyük bir ihtimalle ses tonuyla söyledikleri arasındaki çelişkinin neden olduğu şaşkınlık, ifade ettiği şeyin anlaşılmasını zorlaştırdı. Hakareti anladıktan sonra Fenton, Hardwick'e doğru yürümeye başladı. Bu sırada kapıyı tutan polis silahını çekip Şömine Odası'na girdi.

Birkaç saniye sonra olabilecek felaketi öngören Gurney işe yarayabilecek tek çare olarak gördüğü biçimde müdahale etti. Yüksek sesle, sözcüklerin üzerine basarak, "Austen Steckle öldü," dedi. "Onu Norris Landon öldürdü."

Fenton duraksadı.

Resepsiyondan odaya doğru yönelmiş polis memuru da olduğu yerde kalakaldı.

Her ikisi de yüzlerinde sanki Gurney az önce uzaylı işgalini bildirmişçesine büyük bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyordu.

Sonraki on dakika boyunca Fenton, arada seğiren gözü dışında taş kesilmiş yüz ifadesiyle, Austen Steckle'ın şeytani sahte intihara yönlendirme planını, ulusal güvenlik dünyasının karanlık noktalarında yapılanları, Landon'ın umutsuzca, gerektiğinde öldürmekten kaçınmadan, olayı örtbas etme çabalarını içeren özeti dinledi.

Sonunda Fenton'ın ağzından tek bir sözcük çıkabilmişti. "Steckle?"

Gurney başıyla onayladı. "Çok zeki bir adamdı. Belki de tarihte, öldürmeye niyetlendiği kurbanının, içinde intihar etmek istediğine dair duygular uyandığını herkese anlatmasını sağlayan ilk katildi."

"Ve sen Landon'ı vurdun?"

"Buna mecburdum. İntiharlarla ilgili yanlış yorumunu ortaya

çıkartabilecek herkesi öldürmeye kararlıydı. Çünkü onun dünyasında hata yapmak asla affedilmeyecek bir suçtur."

Fenton adeta beyin sarsıntısı geçiren biri gibi duruyordu. Birkaç saniye süren sessizliği resepsiyondan gelen ve zorlukla duyulan konuşma sonlandırdı.

Ön kapıdan içeri dalan iri yarı bir adam polis memurundan hemen Plattsburgh bölge hastanesine gidecek araca eşlik etmesini istiyordu.

Gurney ilk anda bunun Landon'la ilgili bir konu olduğunu düşündü. Ama polis memuru adamdan daha fazla bilgi vermesini isteyince, adam Peyton Gall'i ve bir kadını hastaneye yetiştirmek üzere Gall'in Mercedes'ine bindirdiğini anlattı. Girdikleri sıcak *su dolu küvetin, birkaç kadeh içip* sızmalarının ardından kısa sürede buzlu suya dönüşmesi neticesinde belki de donarak ölmüş olduklarını söyledi. Gurney sözü edilen kişi Peyton olduğundan tuhaf hikayenin kesinlikle doğru olduğu kanaatindeydi.

Memur, Fenton'a emrini sorunca dedektif bir an için boş gözlerle baktı. Sonra da, "Nasıl istiyorsan öyle yap," diye mırıldandı.

Polis Gurney'in Peyton'ın kapısında gördüğü soğuk tavırlı güvenlik görevlisi olduğunu fark ettiği adama, donmuş yolcularını Plattsburgh'a kendi imkanlarıyla götürmesi gerektiğini söyledi. Adam alenen söylenip, küfrederek çekip gitti.

Gurney polise Landon'ı aramak için destek istemesini, ayrıca biri jeneratörlerin yanında diğeri de üst kattaki süitte bulunan cesetlerle ilgili olay yeri inceleme ekibinin bilgilendirilmesi gerektiğini, ayrıca bir elektrik teknisyeni çağrılması ve içinde bulunulan şartlar nedeniyle destek olması açısından başka bir Suç Araştırma Bürosu dedektifinin talep edilmesinin şart olduğunu söyledi. Bu önerilerini yüksek sesle, herkesin duyabileceği şekilde yapmıştı. Böylece polis memuru Fenton'ın onaylayıp onaylamadığını hemen anlayabilecekti. Fenton hiçbir şey söylemeden hafifçe başını salladı.

Telsizinin dağ yolunda daha iyi çektiğini söyleyen memur

verilen görevi yerine getirmek üzere dışarı yöneldi. Fenton da onunla birlikte dışarı çıktı ama araca binmedi. Tesisin kapısındaki sütunun altında öylece durup giden aracın arkasından bakakaldı.

"Hayatının şokunu yaşıyor," dedi Hardwick.

"Evet."

Hardwick kirli mendiliyle ağzını kapatarak öksürdü. "Şu ödünç aldığım kar küreme makinesini otoyol polisine teslim edip, çalıntı araç suçlamasını ortadan kaldırsam iyi olacak."

"Bence de."

"Esti'nin kamyonetini kar küreme makinesini aldığım yerde bırakmıştım. Şimdi bunu teslim eder, onunla geri dönerim."

"Telefonun çekince Palm Beach, Teaneck ve New Jersey'deki kaynaklarımızı ara. Esti'ye, Robin Wigg'e olanları anlat. Anlatman gerektiğini düşündüğün herkesi ara. Birinin bu işin üstünü örtmesine olanak kalmasın istiyorum."

Hardwick montunun fermuarını çekip devasa araca doğru yöneldi.

Yanından geçerken ne Fenton ona ne de o Fenton'a baktı.

60. Bölüm

Hardwick'in gidişinden kısa bir süre sonra Hammondlar da eşyalarını toplayıp paketlemek üzere dağ evine gideceklerini söylediler. Her ne kadar henüz hiçbir şey kesinleşmemiş, ne zaman gideceklerine karar vermemiş olsalar da kısa süre içinde Mill Valley'e döneceklerini düşünüyorlardı.

Peyton'ın Ethan'ın mirasındaki hissesi; tesisi, gölü ve Adirondack bölgesindeki arazilerin birkaç bin dönümünü içeriyordu. Onun bu mal varlığını nasıl değerlendireceği henüz belli olmasa da Richard en azından kendisine burada yer olmadığını biliyordu. Zaten kendi de yenilenen şartlar altında burada kalmayı arzu ediyor değildi.

Hammondlar göl yoluna doğru uzaklaştıkları sırada doğudaki tepelerin üzerinde yükselen güneş ışıklarında buz parçaları parıldıyordu. Madeleine tesisin kasvetli havasından kurtulup güneşin tadını çıkarmakta çok istekliydi.

Gurney odadan montlarını, atkılarını, eldivenlerini ve şapkalarını getirdi. Hemen giyinip dışarı, soğuk ama temiz havaya çıktılar.

Kimseyle karşılaşmak istemediği açıkça anlaşılan Fenton tesisin girişinden uzaklaşıp, Hammondlar'ın gittiği yönün aksi istikametine doğru yavaş yavaş yürüyordu.

"Aslında onun adına üzülmem gerek," dedi Madeleine. "Ama

Richard'a yaptıklarını düşününce..." Başını iki yana salladı. "Ne kadar korkunçtu!"

"Bunların hepsi öyle olması istendiği için oldu."

"Fenton açısından mı?"

"Herkes açısından. Ethan rehabilitasyon programının başarılı olduğunu, toplum zararlısı Alfonz Volk'un dört dörtlük Austen Steckle haline dönüştüğünü, Landon yıllardan beri peşinden koştuğu gizli zihin kontrol tekniğinin anahtarına sadece Hammond'ı konuşmaya zorlayarak ulaşabilecek durumda olduğunu, Fenton da iyi bir asker olarak doğru tarafta savaştığını düşünmek istiyordu."

"Peki ya Steckle?"

"Steckle her şeyi kontrol edebileceğini, önüne çıkan her engeli yok etmenin kusursuz mutluluğa ulaştırabileceği fikrindeydi."

"Peki ya ben?"

"Sen mi?"

"Benim gerçekleşmesini hayal ettiğim şeyler yoktu. Sadece gençliğimde başımdan geçen korkunç bir olayla kolaylıkla yüzleşebileceğimi sanıyordum. Çünkü bu konuyu bir terapiste danışmıştım. Tek istediğim sorunla yüzleşip, hayatımdan çıkartıp atmaktı. Sanırım terapistim de kendi terapi yeteneklerinin mucizeler yaratacağına inanmak istiyordu. Tanrım, bize asıl zararı başkalarının söyledikleri değil, kendimize söylediğimiz yalanlar veriyor. Özellikle de çaresizce inanmayı arzuladığımız yalanlar."

"Birçok konuda bu kadar yanılıyor olmamız çok üzücü."

Madeleine ona bakıp gülümsedi. "Göl kenarında biraz dolaşalım mı?"

"Olur."

Yola doğru yürürlerken kar küreme makinesinin yığdığı karların arasında en fazla bir milim büyüklüğünde bir koyuluk Gurney'in dikkatini çekti.

Bu bir kan lekesiydi.

Birkaç adım ileride benzer bir damla daha vardı.

Yolun sonuna kadar yürüdüler. Ama başka bir kan izine rastlamadılar.

Sonra Madeleine dağ yoluna, Fenton'ın yürüyerek uzaklaştığı istikamete doğru yöneldi. Ağır ağır yürürlerken uzanıp Gurney'in koluna girdi. "Neden Landon, Barlow Tarr'ı da öldürmekle uğraştı ki?"

Gurney kan olduğuna emin olduğu izleri düşünüyordu. Bu yüzden de soruyu algılaması biraz gecikti.

"Belki Tarr'ın bir şeyler bilebileceğinden korkuyordu. Ya da sadece Tarr'ın işine karışmasına, tavan arasındaki cihazları sökmeye cüret edişine çok öfkelenmişti. Tarr'ın sorun çıkarmaya bayıldığını söyleyerek serzenişte bulunduğunu hatırlıyorum. Tüm bunlar Landon gibi kontrol manyağı biri için yeterli birer sebep olabilir."

"Neden kendi giysilerini ve çizmelerini çıkartıp cesede giydirmekle uğraştı peki?"

"Şaşırtmak için. O an için iyi bir fikir gibi gelmiş olabilir. Kafamızı karıştırıp dengemizi bozmaya çalıştı. Aslında bunu uzun süre düşünmeye zaman bulabildiğini de sanmıyorum. Neticede korkunç bir baskı altındaydı. Hayatı, kariyeri, her şey tehlikedeydi. Sonuçta özür dileyip yoluna devam edebileceği bir sektörde çalışmıyordu. Kendi hatalarını bir şekilde örtbas edebilme çabasına girişmişti. Sanırım daha en başından bu çıkış planını kafasında oluşturmuştu."

"Ne kadar korkunç bir hayat!"

"Evet."

Konuşmadan bir süre yürüdüler. Fenton'ın etrafta görünmediğini fark edince Gurney bir an için, az önce değindiği çıkış planı fikrinin de etkisiyle, çok daha rahatsız edici bir düşünceye kapıldı. Fenton da büyük yanılgısının ağırlığı altında ezilerek kendini vuracak derecede büyük bir umutsuzluğa kapılmış olabilirdi.

Bu korkusunu Madeleine'le paylaştı.

Madeleine başını iki yana salladı. "Sanmam. Bende sürekli

hata yapan, başka insanların hayatını zindan eden ama her seferinde yaptıklarını bir şekilde mantığa bürüyüp, başkalarını suçlayan bir adam izlenimi uyandırdı. İyi biri değil o."

Gurney'in bu sözlere katılmaması olanaksızdı.

"Üşümeye başladım," dedi. "İçeri dönsek mi?"

"Tabii ki."

"Eve dönmeye can atıyorum."

Gurney duraksadı. "Sence buraya gelmemizin geçmişinle hesaplaşmanda faydası oldu mu?"

"Sanırım. En azından artık sihirli bir unutma yöntemi aramayacağım. Ayrıca artık Colin'in başına gelenleri kedere gömülmeden düşünebiliyorum. Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Cinayet vakasının bu şekilde sonlanmasına ne diyorsun?"

Karda gördüğü kan damlalarını düşününce acaba gerçekten her şey bitti mi diye aklından geçirdi.

Madeleine merakla yüzüne bakıyordu.

Tüm olanlardan sonra onu yeniden korkutmamak için uygun bir cevap aramaya koyulduğu sırada, dağ yolundan gelen bir aracın sesiyle dikkati dağıldı.

Araç yaklaşınca Esti Moreno'nun kamyonetiyle gelen Jack Hardwick olduğu anlaşıldı.

Yanlarına gelip dururken başparmağını yukarı kaldırdı. "Gilbert pisliğini gördüm aşağıda. Kariyeri bitmiş biri olarak göl kıyısında aptal aptal dolaşıyor. Benim onunla ilgili yorumumu duymak ister misiniz? Canı cehenneme." Neşeyle sırıttı. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Fenton'la buraya gelen polis memuru da öyle. Ekip yolda. Norris'ten haber var mı?"

"Şu ana kadar yok," dedi Gurney.

"Gördüğün an vur o aşağılığı," dedi Hardwick keyifle. "İçeride görüşürüz." Camı yukarı kaldırıp tesise kadar kalan birkaç yüz metreyi ağır ağır kat etmeye koyuldu. Sonra araçtan inip arka tampona yaslanarak bir sigara yaktı.

Gurney'le Madeleine dönüp yeniden Gurney'in karda kan lekesini gördüğü yere ulaştıklarında, karısına polis arabaları etrafta dolaşmadan son bir inceleme daha yapmak istediğini söyledi. Bu bütünüyle gerçekdışı bir bahane de değildi. Mutlaka bir şeyi eksik söylediğinin farkındayım anlamına gelen o alışıldık bakışıyla Gurney'i süzen Madeleine de Hardwick'in yanına doğru yöneldi.

Gurney bu sırada on metre yarıçaplı bir alan belirleyip kan lekesinin çevresinde ağır ağır dolaşmaya başladı.

Yolun kenarına kadar geldiği anda kar küreyicinin yığdığı karların arasında belli belirsiz seçilen bir parıltı fark etti. Parıltıya neyin sebep olduğunu anlamak için gidip botunun ucuyla karları kazıyınca da bunun küçük kalibreli silahlara takılan bir susturucunun ucu olduğunu gördü. Bu silahı Landon'ın elinde görmüştü.

Birden durumu anlayınca kusmanın eşiğine geldi.

O sabah güneş doğarken pencereden gördüklerini hatırladı. Dev kar küreyicinin yaklaştığını duymuşlardı. Sonra bele kadar gelen kar yığınlarının kolayca yolun diğer tarafına atılmasını izlemişlerdi. Buz parçalarının ve karın hızla dönen pervanelerden geçerek yukarıdan göle doğru savrulduğunu gözünün önünde canlandırdı.

Dişlerini sıkıp, ağzına kadar gelen midesini bastırmaya çalışarak göle yönelip donmuş zeminde yürümeye koyuldu. Önce kardan başka hiçbir şey göremedi. Buzun üzerine savrulup, örten kar kütlesi her yanı kaplamıştı. Sonra biraz daha ileriye, neredeyse gölün ortalarına kadar yürüdü. Ve sonra görmemeyi umduğu şeyi orada gördü. Kar yığının arasında küçücük bir parça kumaş. Sonra bir parça daha. Biraz daha ilerleyince küçük bir et parçası gördü. Hemen yanında da kemiğe ait olduğunu tahmin ettiği bir başka kalıntı vardı.

Mümkün olduğunca soğukkanlı olmaya çalışarak kamyonetin yanında bekleyen Hardwick'le Madeleine'in yanına döndü.

Madeleine yüzüne önce soran bakışlarla bakıp ardından endişeyle, "İçeri girelim mi?" diye sordu.

Gurney başıyla onayladı.

Kapıya doğru ilerlemeye başladıkları sırada Hardwick bir yandan soğuktan üşüyen kulaklarını ovalarken, yaklaşan polis araçlarının sesi eşliğinde Yalnız Kovboy şarkısının sözlerini mırıldanmaya başladı.

Kısa bir süre için Gurney'le Madeleine Şömine Odası'na yöneldi. Gurney bardan bir şişe soda alıp içti.

Uzun süren sessizlikten sonra Madeleine, "Ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

Yutkunup midesinin iyice yatışmasını bekledi. Ve de zihnini toplamayı. Gördüğü şeyi yumuşatarak nasıl anlatabileceğini bilmiyordu. "Norris Landon'dan kalanları gördüm."

Madeleine'in gözleri dehşetle açıldı.

"Anlaşılan ben onu vurduktan sonra fazla uzağa gidememiş. Yolda yere yığılmış olmalı. Üzerine de kar yağmış."

"Üzerine kar mı yağmış? Sonra bu sabah... Jack... Aman Tanrım!"

Cinayet masası dedektifi olarak onca gördüğü şeye, hatta daha dün gece şahit olduğu vahşete rağmen Landon'ın binlerce küçük parçaya ayrılarak parçalandığı korkunç kaderinden bir hayli etkilenmişti. Belki de adamın bu şekilde yok oluşunun başka, derin manaları vardı.

Belki de yaptıklarının bedelini böyle ödemişti. Dişe diş, göze göz.

Yorgunluktan tükenmek üzereydi.

Madeleine elini tuttu. "Gel, kanepeye otur."

Kendini karısına bıraktı. Madeleine de onu oturttuktan sonra yanına ilişti. Gurney'in kolunu alıp omzuna doladı.

Gurney artık zaman kavramını yitirmişti.

Bir süre sonra Madeleine, "En azından artık kesinlikle bitti," dedi.

"Evet."

"Onlara ne anlatacaksın?"

"Sadece emin olduğum şeyleri. Norris Landon'ı vurduğumu ve onun karanlık koridorda gözden kaybolduğunu." Duraksadı. "Sonrası onların işi."

Kış daha yeni başlıyor diye düşündü.

Kar yağacak. Durmadan.

Rüzgar Mezarlık Tepesi'nin ve Şeytan Dişi'nin üzerinden olanca hızıyla esecek.

Ve sonunda Kurt Gölü bu korkunç gerçeği sonsuza dek kendinde saklayacak.

Başını Madeleine'in omzuna dayadı.

Karısının vücut sıcaklığıyla mest oldu.

Tam içi geçecekti ki tuhaf bir biçimde acaba şahin nereye gitti diye düşündü.

Ve bir sonraki turunu nerede atacaktı.